STEPHEN KING & PETER STRAUB

TALISMANUL - Drumul caznelor

Vol. 1

Când am ajuns cu Tom pe culmea dealului, ne-am aruncat privirile spre târgul din vale, unde licăreau trei-patru luminițe, pesemne în odăile cu oameni bolnavi. Deasupra noastră strălucea bolta înstelată, iar jos, lângă târg, şerpuia fluviul, lat de vreo milă, grozav de liniştit şi măreț.

Mark Twain, *Aventurile lui Hucklebeny Finn*

Hainele mele nou-nouțe erau acum soioase şi pline de noroi. Iar eu eram mort de oboseală.

Mark Twain, *Aventurile lui Hucklebeny Finn*

–

PARTEA ÎNTÂI - JACK SPALĂ PUTINA

–

CAPITOLUL I - Grădinile şi hanul „Alhambra"

1

STEPHEN KING & PETER STRAUB

TALISMANUL - Drumul caznelor

Vol.1

Când am ajuns cu Tom pe culmea dealului, ne-am aruncat privirile spre târgul din vale, unde licăreau trei-patru luminiţe, pesemne în odăile cu oameni bolnavi. Deasupra noastră strălucea bolta înstelată, iar jos, lângă târg, şerpuia fluviul, lat de vreo milă, grozav de liniştit şi măreţ.

Mark Twain, *Aventurile lui Hucklebeny Finn*

Hainele mele nou-nouţe erau acum soioase şi pline de noroi. Iar eu eram mort de oboseală.

Mark Twain, *Aventurile lui Hucklebeny Finn*

–

PARTEA ÎNTÂI - JACK SPALĂ PUTINA

–

CAPITOLUL I - Grădinile şi hanul „Alhambra"

1

În ziua de 15 septembrie 1981, un băiat, pe nume Jack Sawyer, stătea chiar acolo unde apele par că se-ngemănează cu pământul, cu mâinile în buzunarele jeanşilor, privind la netulburatul Atlantic. Avea doar doisprezece ani, dar era destul de înalt pentru vârsta lui. Briza mării îi flutura părul şaten, cam prea lung, ce-i cădea peste fruntea înaltă şi bombată. Stătea acolo cu sufletul plin de emoţiile confuze şi dureroase pe care le trăia de trei luni – de-atunci de când maică-sa încuiase casa de pe Rodeo Drive, Los Angeles, şi, într-un iureş de mobilă, cecuri şi agenţi imobiliari, închinase un apartament pe Central Park West[{1}]. Fugiseră şi de-acolo, până în această staţiune liniştită de pe micul litoral al statului New Hampshire[{2}]. Ordinea şi disciplina dispăruseră din lumea lui Jack. Noua sa viaţă îi părea la fel de schimbătoare, de nestăpânită, precum valurile mişcătoare din faţa lui. Maică-sa hălăduia prin lume, împreună cu el, azvârlindu-l dintr-un loc în altul; dar ce anume o alunga mereu pe mamă?

Căci mama sa fugea, fugea...

Jack se întoarse, privind în lungul plajei goale, mai întâi la stânga, apoi la dreapta. Spre stânga se afla Arcadia Funworld, un parc de distracţii în care, începând cu Ziua Eroilor din Războiul Civil şi sfârşind cu Ziua Muncii, era numai agitaţie şi hărmălaie. Acum rămăsese pustiu şi neclintit, ca o inimă în sincopă. Traseul trenuleţului de amuzament stătea ca o simplă schelă profilată pe cerul acoperit, stâlpii de susţinere şi suporţii înclinaţi părând nişte linii trasate în cărbune de desen. Acolo jos îl aştepta noul lui amic, Speedy Parker, dar în acele momente gândurile băiatului erau în altă parte. Spre dreapta se

vedea hanul „Alhambra" cu grădinile lui, şi mintea îl purta fără încetare într-acolo. În ziua sosirii lor, vreme de-o clipă, lui Jack i se păruse că vede curcubeul arcuindu-se pe deasupra acoperişului mansardat şi cu lucarne al hanului. Aidoma unui semn, unei speranţe de mai bine. Dar nu fusese decât o închipuire. Prinsă între curenţii de aer, o giruetă se răsucea, stânga-dreapta, dreapta-stânga. Coborâse din automobilul închiriat, neluând în seamă dorinţa nemărturisită a mamei ca el să se ocupe de bagaje, şi ridicase ochii. Deasupra cocoşului rotitor din tinichea al giruetei nu se vedea decât cerul cenuşiu şi mut.

— Deschide portbagajul şi scoate valizele, fiule, strigase mama către el. Actriţa asta bătrână şi decrepită vrea să se cazeze şi să-şi caute ceva de băut.

— Un martini sec, precizase Jack.

— Trebuia să spui: „Nu eşti chiar aşa bătrână."

Mama tocmai cobora fără efort de pe bancheta automobilului.

— Nu eşti chiar aşa bătrână.

Ea îi zâmbise cu eleganţă – o licărire a fostei Lily Cavanaugh (Sawyer) de altădată, regină a filmelor de mâna a doua vreme de două decenii. Apoi se îndreptase de spate.

— O să ne simţim bine aici, Jacky, îl asigurase ea. Totul are să fie bine. E un loc plăcut.

Un pescăruş apăruse planând pe deasupra acoperişului şi, pentru o secundă, Jack avusese neliniştitoarea senzaţie că girueta îşi luase zborul.

— O să scăpăm o vreme de telefon, am dreptate?

— Sigur, răspunsese el.

Mama voia să se ascundă de unchiul Morgan, nu mai avea chef de alte certuri cu fostul partener de afaceri al soţului ei mort, dorea să se urce în pat cu un martini sec şi să-şi tragă aşternu-turile peste cap...

Mamă, ce-ai păţit?

Era prea multă moarte, jumătate din lume părea alcătuită din moarte. Din aer răsună ţipătul pescăruşului.

— Hai, copile, haide, îl îndemnase mama. Să intrăm în Locul Promis.

În aceeaşi clipă Jack gândise: *Bine măcar că mai există unchiul Tommy care să sară în ajutor, dacă lucrurile se încurcă prea rău.*

Dar unchiul Tommy murise deja, iar Jack nu ştia, fiindcă vestea încă aştepta la celălalt capăt al liniei telefonice.

2

Hanul "Alhambra" se înălţa deasupra apei, fiind o construcţie mare, în stil victorian, aşezată pe blocuri gigantice din granit care păreau să se îngemăneze aproape pe nesimţite cu solul promon-toriului nu prea înalt – o ieşitură stâncoasă izolată pe cei câţiva kilometri pustii ai coastei din New Hampshire. Din poziţia în care se găsea Jack, abia se întrezărea grădină în stil englezesc aflată pe partea dinspre uscat a hanului – o porţiune scurtă de gard viu, verde-închis, atâta tot. Cocoşul de tinichea înfrunta vântul, şovăind între Vest şi Nord-Vest. O placă plasată în hol anunţa că în acest loc, în 1838, se ţinuse Conferinţa Metodiştilor din Nord, prima dintre marile manifestări antisclavie din New England. Cu acea ocazie, Daniel Webster vorbise îndelung, plin de patos. Potrivit textului de pe placă, el spusese: „De astăzi înainte, aflaţi că sclavia, ca instituţie americană, a început să bolească şi va trebui să moară curând în toate statele şi teritoriile naţiunii noastre."

3

Aşa ajunseseră acolo, în ultima zi a săptămânii care pusese capăt lunilor de hărţuieli din New York. In Arcadia Beach nu existau avocaţi angajaţi de Morgan Sloat care să sară grăbiţi din automobil, vânturând agitaţi documente ce „trebuie semnate, trebuie prezentate în instanţă, doamnă Sawyer". În Arcadia Beach, telefoanele nu sunau de la amiază şi până la trei dimineaţa (se părea că unchiul

Morgan uitase că locuitorii din Central Park West nu urmau ora Californiei). În realitate, telefoanele din Arcadia Beach nu sunau defel.

Intrând în orăşelul de vacanţă cu maşina, alături de mama sa mijindu-şi ochii, concentrată, la volan, Jack nu văzuse pe stradă decât un singur trecător – un bătrân nebun, împingând şovăitor pe trotuar un cărucior de cumpărături gol. Deasupra lor se întindea cerul acela plumburiu şi orb, un cer neliniştitor. În total contrast cu New York, aici nu se auzea decât vuietul monoton al vântului hohotind pe străzile pustii, ce păreau mult prea largi, lipsite complet de îmbulzeala trepidantă a maşinilor. Aici erau doar magazine goale, având în vitrine cartoane pe care scria DESCHIS NUMAI ÎN WEEKEND sau, mai rău chiar, NE VEDEM ÎN IUNIE! Aici existau cam o sută de parcări libere, pe strada din faţa hanului „Alhambra", iar în vecini, la „Arcadia Tea and Jam Shoppe"[{3}] mesele erau goale.

Şi bătrâni scrântiţi şi zdrenţăroşi, împingând cărucioare de târguieli pe străzi pustii.

— În locşorul ăsta nostim am petrecut cele mai fericite trei săptămâni din viaţa mea, îi spuse Lily, în timp ce maşina trecea pe lângă bătrân (care, văzu Jack, se întoarse să privească după ei c-o spaimă bănuitoare în ochi – murmura ceva ce Jack nu putu distinge) pentru a coti apoi pe aleea curbă, printre grădinile din faţa hotelului.

Căci din acest motiv îngrămădiseră, în geamantane, genţi şi pungi de plastic pentru cumpărături, toate lucrurile fără de care nu puteau trăi, răsuciseră cheia în broasca uşii de la apartament (neluând în seamă târâitul ascuţit al telefonului, ce părea să se strecoare prin aceeaşi gaură a cheii, pentru a-i urmări pe palier) şi umpluseră portbagajul şi bancheta din spate ale maşinii închiriate cu toate cutiile şi sacoşele ce dădeau pe dinafară; de-aceea petrecuseră trei ceasuri târându-se spre Nord, pe Henry Hudson Parkway, şi apoi îşi pierduseră mai multe ore, creanga, pe autostrada

95 – fiindcă Lily Cavanaugh Sawyer fusese, cândva, aici, fericită!

În 1968, anul dinaintea naşterii lui Jack, fusese nominalizată pentru un Oscar, cu rolul dintr-un film intitulat *Pârjol,* mai bun decât toate celelalte în care jucase Lily, şi reuşise să demonstreze că era mult mai talentată, mai subtilă artistic decât revelaseră obişnuitele ei roluri de fată-rea. Nimeni nu se aştepta că o să câştige, iar Lily mai puţin decât toţi; dar, pentru ea, tradiţionalele vorbe goale despre înalta cinste a nominalizării reprezentau cel mai pur adevăr – se simţea onorată, profund şi sincer – şi, pentru a sărbători acest unic moment de certă recunoaştere profesională, Phil Sawyer avusese înţelepciunea de-a o duce, pentru trei săptămâni, la grădinile şi hanul „Alhambra", în celălalt capăt al continentului, de unde urmăriseră decernarea Oscarurilor bând şampanie în pat. (Dacă Jack ar fi fost mai mare, şi de s-ar fi întâmplat să-l preocupe acest lucru, ar fi putut opera scăderea aritmetică necesară pentru a descoperi că „Alhambra" fusese locul începutului său esenţial.)

La citirea nominalizărilor pentru rol secundar feminin, conform legendei de familie, Lily îi mârâise lui Phil: „Dacă eu câştig chestia asta şi nu-s acolo, o să-ţi dansez pe piept cu tocurile cui."

Dar când câştigase Ruth Gordon, Lily spusese: „Sigur, o merită, e o puştoaică grozavă." Şi-şi împunsese imediat soţul cu degetul în piept, adăugând: „N-ar strica să-mi mai faci rost de-un rol ca ăsta, băi, agentu' lu' peşte."

Nu mai apăruseră roluri ca acela. Ultimul personaj pe care-l interpretase, la doi ani după moartea lui Phil, fusese o fostă prostituată cinică, într-un film numit *Maniacii pe motociclete.*

Aceasta fusese perioada pe care o comemora Lily acum, gândi Jack în timp ce căra calabalâcul din portbagaj şi de pe bancheta din spate. O sacoşă D'AGOSTINO se sfâşiase drept prin mijlocul uriaşului D'AG, şi un talmeş-balmeş de

ciorapi rulaţi cocoloş, fotografii alandala, piese de şah cu tablă cu tot, reviste de benzi desenate se împrăştiaseră peste tot ce mai era în portbagaj. Jack reuşise să bage cea mai mare parte din harababura asta în alte sacoşe. Lily urca încet treptele hotelului, rezemându-se de balustradă ca o bătrână.

— Mă duc să caut liftierul, spuse ea, fără să se întoarcă.

Jack se ridică dintre pungile umflate şi privi din nou spre boltă, unde era convins că văzuse un curcubeu. Nu se zărea nici urmă de curcubeu, doar cerul acela stingheritor, încărcat de nelinişti.

Apoi, cineva rosti în spatele lui, cu un glăscior absolut clar:

— Vino la mine.

— Ce? întrebă Jack, întorcându-se.

În faţa ochilor i se întindeau aleea şi grădinile pustii.

— Da? întrebă maică-sa.

Se rezemă, cocârjată, de mânerul uşii mari de lemn.

— Mi s-a părut.

Nu fusese nici o voce, nici un curcubeu. Le dădu uitării pe amândouă şi ridică privirea spre mama sa, care se chinuia cu masiva uşă din lemn.

— Stai aşa, vin să te-ajut, strigă Jack şi urcă la trap scara, cărând neîndemânatic o valiză mare şi o pungă de hârtie grea, plină cu pulovere.

4

Până la întâlnirea cu Speedy Parker, Jack trăise, în zilele petrecute la hotel, la fel de inconştient de trecerea timpului ca un câine adormit. De-a lungul acestei perioade, întreaga sa viaţă i se păruse aproape desprinsă dintr-un vis, plină de umbre şi tranziţii inexplicabile. Până şi cumplita veste despre unchiul Tommy, sosită telefonic cu o seară-nainte, nu-l deşteptase întru totul, oricât fusese de şocantă. Dacă Jack ar fi fost un tip mistic, poate s-ar fi gândit că puseseră

stăpânire pe el alte forţe, manipulându-i viaţa, precum şi pe cea a mamei lui. La doisprezece ani, Jack Sawyer era o fiinţă căreia-i trebuia o viaţă activă, iar pasivitatea silenţioasă a acelor zile, după vacarmul din Manhattan, îl zăpăcise şi-l demoralizase până în străfunduri.

Jack se pomenise stând pe plajă, fără a-şi aminti cum ajunsese acolo, fără a avea habar cât de cât ce căuta. Presupunea că-l jelea pe unchiul Tommy, dar, de fapt, era ca şi cum i-ar fi adormit minţile, lăsându-i trupul să-şi poarte singur de grijă. Nu se putea concentra nici măcar atât cât să perceapă intrigile comediilor de situaţii la care se uita, seara, împreună cu Lily, darămite să-şi mai poată controla nuanţele închipuirilor din propriu-i cap.

— Te-a obosit tot trambalatul ăsta, spuse maică-sa, trăgând cu sete din ţigară şi privindu-l cu ochii mijiţi, prin rotocoalele de fum. Tot ce-ai de făcut, Jack-O, e să te relaxezi o vreme. E plăcut aici. Hai să ne bucurăm de locul ăsta cât mai avem timp.

Bob Newhart, stând în faţa lor pe ecranul televizorului, într-o nuanţă ce bătea cam prea spre roşu, se holba buimac la un pantof pe care-l ţinea în mâna dreaptă.

— Eu asta fac, Jacky, îi zâmbi ea. Mă destind şi mă bucur.

Băiatul aruncă o privire la ceas. Şedeau de două ore în faţa televizorului şi nu-şi putea aminti nici o emisiune de dinaintea actualei comedii.

Când tocmai se ridica să meargă la culcare, sună telefonul. Bunul şi bătrânul unchi Morgan Sloat îi găsise. Veştile aduse de el nu erau niciodată prea grozave, dar aceasta părea a fi o bombă cu neutroni chiar şi pentru standardele lui cele mai pesimiste. Jack se opri în mijlocul odăii, privind cum maică-sa se făcea tot mai palidă, din ce în ce mai palidă. Mâna îi urcă spre gât unde, în ultimele câteva luni, apăruseră riduri noi, apăsând uşor. Abia dacă scoase o vorbă până la sfârşit, când şopti:

— Mulţumesc, Morgan.

Şi închise.

Apoi se întoarse spre Jack, părând mai bătrână şi mai bolnavă decât oricând.

— Acum să fii tare, Jacky, da?

Nu se simţea deloc tare.

Îi prinse mâinile într-ale ei şi-i spuse:

— Unchiul Tommy a murit azi după-amiază, Jack. L-a călcat unul cu maşina şi-a fugit.

Băiatul căscă gura, simţind că nu mai avea aer, că nu mai putea respira.

— Traversa La Cienega Boulevard şi l-a lovit o dubă. Un martor a spus că era neagră şi că avea inscripţionate cuvintele WILD CHILD, dar asta... asta a fost tot.

Lily izbucni în plâns. Câteva clipe mai târziu, aproape fără să-şi dea seama, Jack începu şi el să plângă.

Toate acestea se întâmplaseră acum trei zile, iar lui Jack i se părea că trecuse o veşnicie.

5

În ziua de 15 septembrie 1981, un băiat pe nume Jack Sawyer stătea, privind apa neclintită, pe o plajă neamenajată, în dreptul unui hotel asemănător cu un castel din romanele lui Sir Walter Scott. Ar fi vrut să plângă, dar nu era în stare să dea frâu liber lacrimilor. Îl înconjura moartea, jumătate de lume era alcătuită din moarte, nu existau curcubee. Duba WILD CHILD îl şterse de pe faţa pământului pe unchiul Tommy. Moartea îl găsise tocmai în LA[{4}], mult prea departe de coasta răsăriteană, acolo unde până şi un puşti ca Jack ştia că-i e cu adevărat locul unui asemenea om. Un om care simţea că trebuie să-şi pună cravata înainte de-a merge să-şi ia un sandviş cu friptură la „Arby's" n-avea nici în ruptul capului ce să caute pe Coasta de Vest.

Tatăl său era mort, unchiul Tommy era mort, mama lui putea fi pe moarte. Simţea moartea şi aici, la Arcadia Beach, Vorbindu-i din receptoarele telefoanelor cu glasul

unchiului Morgan. Sentimentul nu avea nimic din acea melancolie ieftină care domină în mod vădit staţiunile balneare în afara sezonului, când te tot împiedici de fantomele verilor trecute; părea să sălăşluiască în textura lucrurilor, în mirosul brizei oceanice. Îi era frică... şi-i fusese frică de multă vreme. Faptul că venise aici, unde domnea atâta linişte, îl ajutase doar să-şi dea seama de acest lucru – îl ajutase să înţeleagă că poate Moartea se aflase la volanul maşinii tot drumul, pe autostrada 95 de la New York, mijindu-şi ochii prin fumul de ţigară şi cerându-i să prindă ceva bop[{5}] la radioul de bord.

Îşi amintea – vag – cum tatăl său îi povestise că, atunci când se născuse, el, Jack, avea un cap ca de bătrân, dar acum nu şi-l simţea deloc aşa. În acest moment, căpşorul său se simţea foarte tânăr. *Frică,* îşi spunea, *mi-e al dracului de frică. Aici se sfârşeşte lumea, nu-i aşa?*

Pe deasupra lui pescăruşii străbăteau văzduhul plumburiu. Tăcerea era la fel de cenuşie ca şi aerul – la fel de fatală precum cearcănele crescânde de sub ochii mamei sale.

6

Când, după zile de derivă amorţită prin timp – nici el nu mai ştia câte –, îl întâlnise pe Lester Speedy Parker, pe când rătăcea prin Funworld, senzaţia aceea pasivă de-a fi *în puterea cuiva* dispăruse într-un fel anume. Lester Parker era un negru cu păr sârmos cărunt şi riduri adânci brăzdându-i obrajii. Acum ajunsese un oarecare, un personaj absolut comun, în pofida izbânzilor sale din tinereţe ca interpret ambulant de blues. Nici ceea ce spunea nu era deosebit de original. Totuşi, de îndată ce intrase, la întâmplare, în galeria de distracţii de la Funworld, şi întâlnise ochii spălăciţi ai lui Speedy, Jack simţise că-l părăseşte toată buimăceala. Redevenise el

însuşi. Parcă un curent magic venit din bătrân ar fi trecut direct în el. Speedy îi zâmbise şi spusese:

— Ei, se pare că mi-am tras un musafir. Micu' călător tomnai a intrat.

Aşa era, nu se mai afla *în puterea* nimănui: cu o clipă-n urmă doar, avusese impresia că era prins într-o masă pâsloasă de lână udă şi vată de zahăr, iar acum fusese eliberat. Un nimb argintiu păru să joace preţ de-o secundă în jurul bătrânului, o mică aureolă de lumină care dispăru de îndată ce Jack clipi din ochi. Pentru prima oară, băiatul văzu că negrul ţinea în mâini coada unui teu lat şi masiv.

— Ţi-i bine, fiule?

Îngrijitorul îşi propti o mână în şale şi-şi arcui spinarea înapoi.

— Lumea tomnai se-mpuţi, sau poate dimpotrivă?

— Ăă... dimpotrivă, răspunse Jack.

— Atunci venişi la locu' potrivit, zice-s-ar. Cum te strigă?

Micu' călător, spusese Speedy în acea primă zi, *moş Jack Călătoru.* Îşi rezemase trupul înalt şi ciolănos de aparatul Skee-Ball[{6}], cuprinzând cu braţele coada teului ca şi cum ar fi luat o fată la dans. *Omu' ce-l vezi aci e Lester Speedy Parker, fost călător el însuşi, fiule, he, hee – zău aşa, Speedy ştia drumu', ştia toate drumurile, atuncea, pe vremuri. Avui o formaţie, Jack Călătorule, şi cântam blues-uri. Bluesuri la chitară. Scosei şi câteva discuri, da' n-o să te fac de ruşine-ntrebându-te dac-ai auzit vreodată de ele.* Fiecare silabă avea propria ei muzicalitate cadenţată, fiecare frază, tonica şi dominanta ei. Speedy Parker purta o mătură în loc de chitară, dar tot instrumentist era. După primele cinci secunde ale conversaţiei sale cu Speedy, Jack ştiuse că tatăl său cel îndrăgostit de jazz s-ar fi delectat în compania acelui om.

Se ţinuse de coada negrului aproape tot timpul, trei-patru zile, privindu-l cum lucra şi ajutând când putea. Speedy îl lăsa să bată cuie, să vopsească un par, doi, care aveau nevoie să li se reîmprospăteze culoarea; aceste

munci simple, efectuate după instrucţiunile lui Speedy, fuseseră singura şcoală pe care-o urma în vremea aceea, dar îl făcuseră să se simtă mai bine. Reamintindu-şi de primele zile în Arcadia Beach, Jack le considera acum ca o perioadă de amărăciune neconsolată, din care-l salvase noul său prieten. Că Speedy Parker îi era prieten, de asta era sigur – atât de sigur, încât faptul în sine conţinea şi un anume mister. În cele câteva zile de când Jack se scuturase din amorţeală (sau de când Speedy i-o alungase din trup doar cu o privire a ochilor săi de-o nedefinită nuanţă deschisă), Speedy Parker îi devenise mai apropiat decât oricare alt prieten, singura excepţie posibilă fiind Richard Sloat, pe care Jack îl cunoştea, ca să zicem aşa, din leagăn. Iar acum, contracarându-i groaza de a-l fi pierdut pe unchiul Tommy şi teama că mama sa ar fi cu-adevărat pe moarte, simţea încă din stradă prezenţa caldă şi înţeleaptă a lui Speedy.

Dar vechea şi stânjenitoarea senzaţie *de a fi dirijat,* de-a fi manipulat îl copleşise iar pe Jack; era ca şi cum un lung fir invizibil i-ar fi tras pe el şi pe mama lui până în acest loc abandonat de pe malul mării.

Ei îl voiau aici, oricine-ar fi fost aceşti *ei.*

Sau poate doar îşi pierduse minţile? Ochiul său lăuntric vedea un bătrân cocârjat, sărit vizibil de pe fix, bodogănind de unul singur în timp ce împingea pe trotuar un cărucior de târguieli gol.

Un pescăruş ţipă în văzduh, iar Jack îşi făgădui că se va *sili* să vorbească despre unele sentimente de-ale sale cu Speedy Parker. Chiar dacă Speedy avea să-l creadă sonat; chiar dacă o să râdă de el. Dar n-avea să râdă, o ştia sigur, în chip tainic. Erau ca nişte prieteni vechi, fiindcă unul dintre lucrurile pe care le înţelesese Jack despre bătrânul custode era acela că-i putea spune aproape orice.

Dar nu se simţea încă în stare s-o facă. Totul părea nebunie curată, pe care nici el însuşi nu ajunsese să şi-o desluşească. Aproape împotriva propriei sale voinţe, Jack

întoarse spatele Funworldului şi porni, cu paşi târşâiţi, peste nisip, spre hotel.

CAPITOLUL II - Pâlnia se deschide

1

Trecuse o zi de-atunci, dar Jack Sawyer tot nu se lămurise încă. Pe de altă parte, noaptea *avusese* unul dintre cele mai cumplite coşmaruri din viaţa lui. Se făcea că o creatură îngrozitoare venise să-i ia mama – o monstruozitate pitică, având ochii aruncaţi aiurea pe faţă şi pielea putredă, brânzoasă. *„Maică-ta-i aproape moartă, Jack, poţi să zici aleluia?",* horcăise monstruozitatea, iar Jack ştiuse – aşa cum ştii în vis unele lucruri – că era radioactivă şi, dacă-l atingea, avea să moară şi el. Se deşteptase cu trupul scăldat în sudoare, în pragul unui urlet amarnic. Avusese nevoie să audă foşnetul ritmic al valurilor pentru a-şi reaminti unde se afla, şi trecuseră ore întregi până să adoarmă din nou.

De dimineaţă, voise să-i spună mamei despre vis, dar Lily fusese acră şi necomunicativă, ascunzându-se într-un nor de fum de ţigară. Abia când băiatul ieşi din café-barul hotelului, născocind că avea o treabă, îi zâmbi puţin.

— Gândeşte-te ce-ai vrea să mănânci diseară.

— Zău?

— Zău. Orice, dar să se poată găti repede. N-am făcut tot drumul din LA până-n New Hampshire ca să mă otrăvesc cu hot-dogs.

— Hai să-ncercăm unul dintre localurile alea cu mâncăruri pescăreşti din Hampton Beach, propuse Jack.

— Excelent. Du-te şi te joacă.

Du-te şi te joacă, repetă Jack în sinea sa, cu o amărăciune ce nu-i stătea deloc în fire. *Zău aşa, mămico, ai un stil... Foarte mişto. Du-te şi te joacă. Cu cine? Mămico, de ce eşti tu aici? De ce* suntem *aici? Ce boală ai? Cum se face că nu vorbeşti cu mine despre unchiul Tommy? Ce şi-a pus în gând unchiul Morgan? Ce...*

Întrebări, mereu întrebări. Şi nici una dintre ele nu valora o para chioară, căci nu exista nimeni care să le răspundă.

Doar dacă nu cumva Speedy...

Dar aşa ceva era ridicol; cum să-i poată rezolva lui problemele un negru bătrân pe care abia îl cunoscuse?

Dar gândul la Speedy Parker nu-i dădea pace, iţindu-sc la hotarele minţii, în timp ce Jack străbătea aleea de scânduri spre plaja deprimantă şi pustie.

2

Aici se sfârşeşte lumea, just? se întrebă din nou Jack.

Pescăruşii brăzdau cerul cenuşiu. Calendarul spunea că era încă vară, dar aici, în Arcadia Beach, vara lua sfârşit la Ziua Muncii. Tăcerea era la fel de cenuşie ca şi văzduhul.

Îşi privi tenişii din picioare şi văzu că i se mânjiseră cu un fel de smoală. *Gudron de pe plajă,* îşi spuse. *Cine ştie ce poluare o mai fi şi asta.* Habar n-avea de unde-l culesese şi, nelinişţit, se îndepărtă de marginea apei.

Pescăruşii se roteau, prin aer, ţipând ascuţit. Unul dintre ei ţipă chiar deasupra capului sau, iar Jack auzi un scrâşnet plat, aproape metalic. Se întoarse tocmai la timp pentru a-l vedea coborând într-o aterizare stângace pe-o grămadă de pietre. Pescăruşul întorcea capul cu mişcări repezi, aproape robotice, ca pentru a se încredinţa că e singur, după care porni lipăind legănat spre locul unde zăcea, pe nisipul neted, compact, scoica pe care o aruncase. Cochilia se crăpase ca o coajă de ou, iar Jack văzu carnea crudă dinăuntru, încă palpitând... sau poate aşa i se părea.

Nu vreau să văd.

Dar, înainte de-a apuca să-şi întoarcă privirea, ciocul galben, încârligat, al pescăruşului începu să tragă de came, întin-zând-o ca pe-o panglică de cauciuc, iar băiatul simţi cum i se strânge stomacul într-un pumn lunecos. Auzea în

minte plân-setul ţesuturilor acelora întinse – nimic coerent, doar o carne nătângă văitându-se de durere.

Încercă să-şi întoarcă iarăşi capul de la pescăruş şi nu reuşi. Ciocul păsării se căscă, lăsându-l să întrezărească beregata de-un roz murdar. Molusca se contractă la loc în cochilia spartă, cu un plesnet, şi un moment pescăruşul îl privi, cu ochii săi negri ca moartea, confirmând toate adevărurile cumplite: taţii mor, mamele mor, unchii mor, chiar dacă au urmat la Yale şi par la fel de solizi ca zidurile de bancă, în costumele lor Savile Row *trois pièces.* Şi copiii mor, poate... iar până la urmă poate că tot ceea ce rămâne nu e decât văicăritul prostesc şi necugetat al ţesuturilor vii.

— Hei, spuse Jack cu voce tare, fără a-şi da seama că nu se mărginea doar să gândească înlăuntrul ţestei. Hei, lasă-mă să răsuflu puţin.

Pescăruşul stătea proţăpit peste prada sa, privindu-l cu mărgelele negre ale ochilor. Apoi începu iar să scormonească prin carne. *Vrei şi tu, Jack? Încă se mai zbate! Pe toţi sfinţii, e-atât de proaspătă, încât mai că nu ştie c-a murit!*

Ciocul galben şi puternic agăţă din nou moluscă, trăgând. Carnea se *întinnnnseeeeee...*

Plesni. Capul păsării se ridică spre cerul mohorât de septembrie, cu gâtlejul trudind. Şi iar păru să se uite la el, aşa cum ochii din unele tablouri par să te urmărească oriunde-ai umbla prin încăpere. Iar ochii... cunoştea ochii aceia.

Deodată, o vru pe mama lui – ochii ei albaştri-închis. Nu-şi amintea să mai fi dorit-o vreodată cu atâta disperare de pe vremea când era foarte, foarte mic. *La-la,* o auzi cântându-i în cap, iar glasul ei era glasul vântului, deocamdată aici, foarte curând aiurea. *La-la, acum dormi, Jacky, bebe-merge-la-culcare, tăticul-la-vânătoare. Şi toate cele.* Amintiri de când era legănat, mama sa fumând Herbert Tarrytoon una după alta, poate uitân-du-se peste un scenariu – foi albastre, aşa le numea, Jack ţinea minte:

foi albastre. *La-la, Jacky, totu-i bine. Te iubesc, Jacky. Şşşş... nani. La-la.*

Pescăruşul se uita la el.

Cu o neaştepată oroare ce-l învadă, înecându-l ca un val de apă sărată şi fierbinte, văzu că *într-adevăr îl privea.* Ochii aceia negri *(ai cui?)* îl *vedeau.* Şi cunoştea acea expresie.

Din ciocul păsării încă se mai bălăbănea un ciucure de carne crudă. În timp ce se uita la el, pescăruşul îl supse. Ciocul i se căscă într-un nepământean, dar inconfundabil rictus.

Atunci, Jack se întoarse şi o rupse la fugă, cu ochii închişi, să nu-i intre-n ei lacrimile fierbinţi, sărate, cu tenişii afundându-i-se-n nisip. Şi dacă ai fi avut cum să te-nalţi sus de tot, să zbori în sus, mereu mai sus, până acolo de unde doar ochii pescăruşilor scrutează orice mişcare, nu l-ai fi văzut decât pe el, decât urmele lui, în toată ziua aceea cenuşie: Jack Sawyer, un băiat de doisprezece ani, singur-singurel, fugind înapoi spre han, uitând de Speedy Parker, în timp ce, din glasu-i aproape înecat în lacrimi şi pierdut în vânt, ţâşnea ţipătul ce repeta obsesiv, iar şi iar, negativul *nu* şi *nu* şi *nu.*

3

Se opri pe faleză, cu răsuflarea tăiată. Un junghi arzător îl străpungea, ca un fier încins, în partea stângă a trupului, din mijlocul coastelor până în adâncul subsuorii. Se aşează pe una dintre băncile instalate de municipalitate pentru bătrâni şî-şi dădu la o parte părul din ochi.

Trebuie să te stăpâneşti. Dacă Sergentul Fury ia calea Secţiei Opt, cine-o să mai comande Comandourile Urlătoare?

Zâmbi şi chiar se simţi o idee mai bine. De-aici, de la cincisprezece metri înălţime faţă de nivelul mării, lucrurile arătau ceva mai convenabil. De vină o fi fost schimbarea de

presiune barometrică, sau aşa ceva. Ceea ce i se întâmplase unchiului Tommy, era îngrozitor, dar bănuia că va trebui să treacă şi peste asta, să-nveţe s-o accepte. Oricum, aşa spunea maică-sa. Unchiul Morgan fusese cumplit de certăreţ în ultima vreme, dar, la urma urmei, unchiul Morgan fusese *întotdeauna* un soi de pacoste inevitabilă.

Cât despre mama... mă rog, asta era problema numărul unu, nu-i aşa?

De fapt, cugetă Jack, aşezat pe bancă şi scurmând cu vârful piciorului prin fâşia de nisip de lângă aleea de scânduri, de fapt poate că mamei îi era totuşi bine. Îi *putea* fi bine; era, cu siguranţă, *posibil.* În fond, nimeni nu venise să le *spună,* hodoronc-tronc, că-i marele C, nu? Nu. Dacă ar fi avut cancer, nu l-ar fi adus aici, nu? Mai degrabă s-ar fi aflat acum în Elveţia, cu mama făcând băi minerale reci şi îndopându-se cu glande de capră, sau mai ştiu eu ce. Mai mult ca sigur c-ar fi-ncercat-o şi pe-asta.

Aşa că, poate...

Un sunet scăzut, şoptit şi uscat, îi atrase atenţia. Privi în jos şi făcu ochii mari. Lângă urma pantofului stâng, nisipul începuse să se mişte. Grăuncioarele albe şi fine lunecau într-un cerc cu diametrul poate de-o lungime de deget. Nisipul din mijlocul acestui cerculeţ se surpă deodată, lăsând o mică groapă. Să tot fi avut cinci centimetri adâncime. Marginile gropiţei se mişcau şi ele: în cerc, mereu în cerc, rotindu-se rapid în sens opus acelor de ceasornic.

Nu-i de-adevăratelea, îşi spuse imediat Jack, dar inima i-o porni iar la galop. Şi respiraţia i se acceleră. *Nu-i de-adevăratelea, e unul dintre Visele-cu-ochii-deschişi, atâta tot, ori poate un crab sau ceva...*

Dar nu era un crab şi nici un Vis-cu-ochii-deschişi – acesta nu era Locul Celălalt, locul la care visa când treaba devenea plicticoasă sau poate un pic cam înfricoşătoare, şi, pe toţi dracii, sigur nu era nici un fel de crab.

Nisipul se rotea tot mai repede, cu un zgomot sec şi uscat, făcându-l să se gândească la paraziţii radio, ori la un experiment pe care-l efectuaseră la ora de ştiinţe, anul trecut, cu o butelie Leyda. Dar, mai mult decât toate astea, măruntul sunet semăna cu un prelung gâfâit dement, cu ultima răsuflare a unui muribund.

Tot mai mult nisip se năruia înăuntru, începând să se rotească. Acum nu mai era o gropiţă; era o pâlnie în nisip, un fel de tornadă întoarsă pe dos. Apăru galbenul viu al unui ambalaj de chewing-gum, fu acoperit, apăru, dispăru, apăru iar – de fiecare dată când reapărea, Jack putea citi tot mai mult din text, pe măsură ce pâlnia creştea: JU, apoi JUI, apoi JUICY F. Pâlnia se mărea, iar nisipul fu aruncat din nou de pe hârtiuţa de gumă. O mişcare la fel de brutală şi ostilă ca a unei mâini smulgând cuvertura de pe un pat cu aşternutul aranjat. JUICY FRUTT, citi Jack, iar apoi învelitoarea zbură drept în sus.

Nisipul se rotea tot mai repede şi mai repede, şuierând cu furie. *Hhhhhhaaaaahhhhhhhh,* făcea nisipul. Jack îl privea cu ochii holbaţi, la început fascinat, apoi îngrozit. Nisipul se căsca precum un ochi mare, întunecos: ochiul pescăruşului care aruncase scoica pe stâncă şi apoi smulsese din ea carnea vie ca pe-o panglică de cauciuc.

Hhhhhhaaaahhhhh, răsuna glasul mort, batjocoritor şj stors, al gâtlejului de nisip. Asta nu era 6 voce închipuită. Oricât de mult şi-ar fi dorit Jack să nu existe decât în mintea lui, glasul era real. I-a *zburat proteza dentară, Jack, când l-a pocnit bătrânul WILD CHILD, afară cu ea, zdranga-clanţ! Yale, ne-Yale, când vine moş WILD CHILD şi-ţi zboară dinţii falşi din gură, Jacky, tre' să dai în primire. Şi maică-ta...*

În clipa următoare fugea din nou, orbeşte, fără a privi în urmă, cu părul fluturându-i de pe frunte şi ochii mari, înspăimântaţi.

4

Jack străbătu cât putu de repede holul semiobscur. Întreaga atmosferă a hotelului te oprea să alergi: era linişte ca într-o bibliotecă, iar lumina cenuşie ce pătrundea prin ferestrele înalte, cu şipci verticale, atenua şi înceţoşa nuanţele covoarelor deja decolorate. Jack o luă la trap de cum trecu de recepţie, dar recepţionerul de zi, adus de umeri şi cu ten pământiu, alese exact acea secundă pentru a se ivi dintr-un culoar lambrisat, boltit. Omul nu spuse nimic, însă expresia sa permanent încruntată îi trase colţurile gurii cu încă un centimetru în jos. Parcă l-ar fi prins fugind în biserică. Jack îşi şterse fruntea cu o mânecă, silindu-se să parcurgă la pas restul drumului până la ascensoare. Apăsă pe buton, simţind încruntătură recepţionerului cum îl arde între omoplaţi. Singura oară când îl văzuse zâmbind în săptămâna aceea fusese atunci când omul o recunoscuse pe maică-sa. Surâsul însă nu depăşise minimele rigori ale politeţii.

„Cred că trebuie să fii bătrân ca ăsta pentru a-ţi aduce aminte de Lily Cavanaugh", i-a spus ea lui Jack de cum au rămas singuri în cameră. Fusese o vreme, nu prea îndepărtată, când a fi identificată, recunoscută că jucase într-unul dintre cele cincizeci de filme pe care le turnase în perioada anilor cincizeci-şaizeci („Regina B-urilor", i se spunea; iar singurul ei comentariu era: „Adorata Drive-in{7}-urilor") – fie de câte un taximetrist, chelner sau vânzătoarea de bluze din Wilshire Boulevard Saks – îi ridica moralul pentru ore întregi. Nici măcar plăcerea aceasta simplă nu-i secase.

Jack se foia în faţa uşilor nemişcate ale liftului, auzind un glas imposibil şi familiar, ce urca spre el dintr-o pâlnie rotitoare de nisip. Preţ de-o clipă, îl văzu pe Thomas Woodbine, solidul şi liniştitorul unchi Tommy Woodbine, care ar fi trebuit să se numere printre paznicii lui – un zid rezistent împotriva tuturor necazurilor şi sâcâielilor –, strivit, mort pe La Cienega Boulevard, cu dinţii săi ca

floricelele de porumb zăcând la douăzeci de paşi distanţă, în rigolă. Apăsă din nou butonul.

Hai *odată!*

Apoi văzu ceva şi mai rău – mama lui, urcată într-o maşină de către doi indivizi nepăsători. Deodată, Jack simţi că se scapă în pantaloni. Apăsă butonul cu podul palmei, lăsându-se cu toată greutatea pe el, iar bătrânul încovoiat de la recepţie slobozi un horcăit dezaprobator. Jack îşi înfipse brusc mâna cealaltă, pe muche, în locul acela vrăjit, situat chiar sub pântece, care slăbea presiunea asupra vezicii. Acum putea auzi murmurul încet al liftului ce cobora. Închise ochii şi-şi apropie strâns picioarele. Maică-sa avea o expresie nesigură, pierdută şi derutată, şi cei doi o siliră să intre în maşină la fel de uşor ca pe un câine collie obosit. Dar asta nu se întâmpla în realitate, o ştia; era o amintire – parte din ea trebuie să fi fost unul dintre Visele-cu-ochii-deschişi –, şi nu mamei sale i se întâmplase, ci lui.

În timp ce uşile de mahon ale liftului glisau în lături pentru a dezvălui un interior întunecos, unde-l întâmpină propriul lui chip, într-o oglindă pătată şi cu argintul jupuit, scena aceea de când avusese şapte ani îl învălui încă o dată, şi văzu ochii unuia dintre cei doi îngălbenindu-se, simţi mâna celuilalt prefăcându-se în ceva cu gheare, tari şi neomeneşti... sări în cabină ca şi cum ar fi fost împuns cu o furcă.

Imposibil; Visele-cu-ochii-deschişi nu erau posibile, *nu* văzuse ochii unui om făcându-se, din albaştri, galbeni, iar mama lui era sănătoasă şi cochetă, n-avea motive să se teamă, nu murea nimeni, iar pericolul echivala cu ceea ce însemna un pescăruş pentru o moluscă. Închise ochii, şi ascensorul porni anevoie în sus.

Lucrul acela din nisip râsese de el.

Jack se strecură prin deschizătură de cum începură uşile să gliseze în lături. Lungi pasul prin faţa gurilor închise ale celorlalte lifturi, coti la dreapta în culoarul cu lambriuri şi trecu în fugă pe lângă toate aplicele şi tablourile, spre

odăile lor. Aici, fuga semăna mai puţin a sacrilegiu. Aveau apartamentele 407 şi 408, constând din două dormitoare, o bucătărioară şi un living cu vedere spre plaja lungă şi netedă, şi spre întinderea oceanului. Mama luase de undeva flori, le aranjase în vaze şi-şi pusese lângă ele mica galerie de fotografii înrămate. Jack la cinci ani, Jack la unsprezece, Jack bebeluş în braţele tatălui său. Tatăl lui, Philip Sawyer, la volanul vechiului DeSoto, în care el şi Morgan Sloat călătoriseră spre California, în inimaginabila perioadă când fuseseră atât de săraci, încât adesea dormeau în maşină.

Deschizând uşa cu numărul 408, ce dădea în living, Jack strigă:

— Mamă? Mamă?

Îl întâmpinară florile, fotografiile îi zâmbiră; nu primi nici un răspuns.

— *Mamă!*

Uşa se trânti în spatele lui. Jack simţi că-i îngheaţă stomacul. Străbătu în fugă livingul, spre dormitorul mare, din dreapta.

— *Mamă!*

Încă o vază cu flori înalte, viu colorate. Patul gol arăta atât de scrobit şi călcat, atât de ţeapăn, încât o monedă ar fi ricoşat de pe pătură. Pe noptieră se înşira un sortiment întreg de sticluţe cafenii, cu vitamine şi alte pilule. Jack păşi înapoi. Prin fereastra de la camera mamei se vedeau valuri întunecate rostogolindu-se, rostogolindu-se spre el.

Doi bărbaţi ieşind dintr-o maşină anonimă, ei înşişi anonimi, întinzând braţele spre ea...

— Mamă? strigă.

— Te-aud, Jack, răsună vocea mamei sale prin uşa băii. Ce Dumnezeu?...

— Oh! exclamă băiatul, simţind cum i se relaxau toţi muşchii. Oh, iartă-mă. Doar că nu ştiam unde eşti.

— Fac baie, răspunse ea. Mă pregătesc pentru cină. Am şi eu voie?

Jack îşi dădu seama că nu-i mai venea să se ducă la toaletă. Se trânti într-unul dintre fotoliile umflate peste măsură şi închise ochii, uşurat. Încă se simţea bine...

Încă bine, deocamdată, şopti un glas tenebros, şi revăzu, în minte, pâlnia de nisip deschizându-se iarăşi, rotindu-se.

5

La unsprezece-doisprezece kilometri de-a lungul drumului litoral, imediat lângă Hampton Township, găsiră un restaurant numit „The Lobster Château"[{8}]. Jack povestise foarte sumar cum îşi petrecuse ziua – se detaşa deja de groaza trăită pe plajă, lăsând-o să i se şteargă din memorie. Un ospătar cu tunică roşie, având silueta galbenă a unui homar imprimata pe spate, îi conduse la masă, lângă o fereastră prelungă, cu geamul ondulat.

— Ar dori Madame ceva de băut?

Chelnerul avea chipul rece ca piatra, tipic pentru New England în afara sezonului, iar Jack, privindu-l şi bănuind că îndărătul ochilor acelora albaştri-apoşi se ascundea dispreţul faţă de haina sport Ralph Lauren şi rochia Halston de după-amiază, purtată cu nepăsare de mama sa, simţi că spaima ce se cuibărea acum în el era o alta, pe care deja o cunoştea – simplul dor de casă. *Mamă, dacă nu eşti cu-adevărat bolnavă, ce naiba căutăm noi aici? E pustiu! Îţi dă fiorii Isuse!*

— Adu-mi un martini veritabil, comandă ea.

Ospătarul înălţă din sprâncene.

— Madame?

— Pui în pahar cuburi de gheaţă, începu ea să-i explice. Peste gheaţă, o măslină. Peste măslină, gin Tanqueray. Peste – mă urmăreşti?

Mamă, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i vezi ochii? Te crezi fermecătoare – iar ăsta crede că-ţi bate joc de el! Nu-i vezi ochii?

Nu. Nu-i vedea. Şi acea lipsă a spiritului de observaţie, la maică-sa, care fusese întotdeauna atât de pătrunzătoare

faţă de sentimentele celorlalţi, îi împovără inima cu o nouă durere. Se închidea în sine... din toate punctele de vedere.

— Da, Madame.

— Pe urmă, continuă femeia, iei o sticlă de vermut – orice marcă – şi o ţii lipită de pahar. Apoi pui vermutul la loc pe raft şi-mi aduci paharul mie. 'Ţeles?

— Da, Madame.

Ochi reci şi apoşi din New England, privindu-i mama fără nici un strop de afecţiune. *Aici suntem complet singuri,* îşi spuse Jack, înţelegând-o pentru prima oară cu adevărat. *Pfii, chiar că suntem!*

— Tânărul domn?

— Aş vrea o Cola, ceru Jack, nefericit.

Chelnerul plecă. Lily scotoci prin poşetă, scoase un pachet de Herbert Tarrytooane (aşa le zicea de când era el mic, ca de pildă: „Adu-mi Tarrytooanele mele, de-acolo de pe raft, Jacky", iar el le numea şi-acum în gând tot cu aceste cuvinte) şi aprinse una. Se înecă, expirând fumul în trei rafale de tuse aspră, răguşită.

Altă piatră pe inimă. Cu doi ani în urmă, mama se lăsase complet de fumat. Jack o aşteptase să se apuce din nou, cu acel straniu fatalism care reprezintă latura amară a inocenţei şi credulităţii copilăreşti. Mama lui fumase dintotdeauna; curând avea să fumeze iar. Dar n-o făcuse... până acum trei luni, la New York. Ţigări Carlton. Învârtindu-se prin living, în apartamentul de pe Central Park West, pufăind ca o locomotivă, sau ghemuită în faţa dulăpiorului cu discuri, cotrobăind prin vechile ei înregistrări sau bucăţile de jazz ale răposatului soţ.

— Iar fumezi? o întrebase el.

— Mda, fumez foi de varză, răspunsese ea.

— Aş vrea să nu mai fumezi.

— De ce nu dai drumul la televizor? replicase Lily, cu neaşteptată duritate, răsucindu-se spre el şi pungindu-şi oribil gura. Poate-l prinzi pe Jimmy Swaggart sau pe

reverendul Ike. Să cobori şi tu-n colţu' aleluia cu surorile amin.

— Iartă-mă, murmurase Jack.

Mă rog – nu erau decât Carlton. Foi de varză. Dar iată Herbert Tarrytooanele – demodatul pachet albastru cu alb, muştiucurile ce semănau cu nişte filtre, dar nu erau. Îşi aducea aminte, vag, că tatăl său îi spusese cuiva că el fuma Winston, iar nevastă-sa, Plămânare Negre.

— Vezi ceva ciudat, Jack? îl întrebă ea acum, privindu-l ţintă cu ochii peste măsură de strălucitori.

Îşi ţinea ţigara în vechea ei poziţie uşor excentrică, între arătătorul şi mijlociul mâinii drepte, provocându-l să spună ceva. Provocându-l să zică: „Mămico, observ că iar fumezi Herbert Tarrytooane – asta-nseamnă cumva că, după mintea ta, nu ţi-a mai rămas nimic de pierdut?"

— Nu.

Acel dor de casă, nenorocit şi surprinzător, îl cuprinse iar, şi-i veni să plângă.

— Doar locul ăsta. *Este* niţel cam ciudat!

Femeia privi în jur şi făcu o grimasă. Alţi doi chelneri, unul gras, altul slab, amândoi în jachete roşii cu homari aurii pe spate, stăteau liniştiţi de vorbă, lângă uşile batante ale bucătăriei. O funie groasă de catifea bloca accesul într-o enormă sală de mese, dinapoia alcovului în care stăteau ei doi. În peştera aceea întunecoasă, scaunele erau puse cu picioarele în sus, pe mese, alcătuind forme labirintice. În capătul opus, o fereastră mare cât tot peretele dădea spre un peisaj litoral gotic, care-l duse pe Jack cu gândul la *Iubita Morţii,* un film în care jucase maică-sa. Interpretase rolul unei tinere cu mulţi bani, care se măritase cu un străin chipeş şi neguros, împotriva voinţei părinţilor. Străinul cel frumos şi tenebros o ducea într-o casă imensă de pe malul oceanului şi încerca s-o scoată din minţi. *Iubita Morţii* fusese un film mai mult sau mai puţin tipic pentru cariera lui Lily Cavanaugh – jucase într-o mulţime de filme alb-negru, în care actori frumoşi, dar repede uitaţi, conduceau

Forduri decapotabile, reuşind să rămână, totuşi, cu pălăria pe cap.

Pancarta agăţată de cordonul de catifea ce tăia intrarea spre caverna întunecoasă declara, comic, ceea ce se înţelegea de la sine: ACEST SALON E ÎNCHIS.

— Cam mohorât, nu? constată Lily.

— E ca-n *Twilight Zone*[{9}], replică Jack – iar mama sa îi dărui un hohot din râsul ei, molipsitor, fermecător în felul lui.

— Hmm, Jacky, Jacky, Jacky, spuse ea şi se aplecă să-i ciufulească părul mult prea lung, surâzând.

Băiatul îi dădu mâna la o parte, zâmbind şi el (dar, of, degetele ei se simţeau ca nişte oase, nu-i aşa? *E aproape moartă, Jack..).*

— Nu puneahăţ' mâna pe mahfă.

— Nu se potcoveşte!

— Păru' sur şi mintea-n cur.

— Măi să fie, încearcă şă scoţi de la mine săptămâna asta bani de film.

— Îhâm.

Îşi zâmbiră, dar Jack nu reuşea nici măcar să-şi amintească vreo altă împrejurare în care îi mai venise atât de tare să plângă, sau să fi iubit-o vreodată aşa de mult. Acum se simţea la ea un soi de disperată duritate... din care făcea parte şi revenirea la Plămânarele Negre,

Sosiră băuturile. Lily întinse paharul spre al lui.

— Noi.

— Okay.

Băură. Ospătarul aduse lista de bucate.

— Nu l-am strâns cam tare de şiret adineauri, Jacky?

— Poate, puţin. Se gândi un moment, apoi ridică din umeri. Ce preferi?

— Calcan, aş zice.

— Atunci, de două ori.

Astfel că Jack făcu comanda pentru amândoi, simţindu-se stângaci şi jenat, dar ştiind că asta era dorinţa ei – şi-i putu

citi în ochi, după plecarea chelnerului, că n-o zbârcise prea rău. În mare parte, era opera unchiului Tommy. După o plimbare până la „Hardee's", acesta-i spusese: „Cred că sunt speranţe cu tine, Jack, dac-am putea doar să vindecăm obsesia asta revoltătoare pentru brânza topită."

Sosi mâncarea. Îşi înfulecă lacom calcanul, care era fierbinte, bun şi stropit cu lămâie. Lily se jucă doar cu al ei, mâncă vreo câteva boabe de fasole verde şi începu să-şi plimbe mâncarea prin farfurie.

— Aici, acum două săptămâni, a început şcoala, anunţă Jack pe la jumătatea mesei.

Faptul că văzuse autobuzele mari şi galbene, având înscrise pe pereţii laterali cuvintele ARCADIA DISTRICT SCHOOLS[{10}], îi trezise un sentiment de vinovăţie – în împrejurările date se gândea că, probabil, era absurd, dar n-avea încotro, aşa simţea. Trăgea chiulul.

Mama sa îl privi întrebătoare. Comandase şi dăduse gata încă un pahar; acum, chelnerul i-l aduse pe cel de-al treilea.

Jack ridică din umeri.

— Mă gândeam doar aşa...

— Vrei să mergi?

— Hmm? Nu! Nu aici!

— Bine. Fiindcă nu ţi-am luat cu mine afurisitele alea de certificate medicale. Nu te-ar primi la şcoală fără pedigree, fârtate.

— Nu-mi zi fârtate, spuse Jack, dar Lily nu schiţă nici un zâmbet la auzul vechii lor glume.

Băiete, tu nu te duci la şcoală?

Clipi din ochi, ca şi cum cuvintele ar fi fost rostite cu voce tare, nu doar în mintea lui.

— Ceva-n neregulă? întrebă Lily.

— Nu. În fine... e un tip în parcul de distracţii. Om de serviciu, îngrijitor, cam aşa ceva. Un negru bătrân. M-a întrebat de ce nu-s la şcoală.

Femeia se aplecă spre el, acum fără pic de umor, aproape înspăimântător de întunecată la faţă.

— Şi ce i-ai spus?

Jack ridică din umeri.

— Am zis că eram în convalescenţă după ce avusesem mono-nucleoză. Mai ţii minte când a avut Richard? Doctorul i-a spus unchiului Morgan că Richard trebuie să nu meargă la şcoală şase săptămâni, dar avea voie să umble pe-afară, şi-aşa mai departe. Schiţă un zâmbet. Eu îmi ziceam că are mare noroc.

Lily se mai relaxă cât de cât.

— Nu-mi place să stai de vorbă cu străinii, Jack.

— Mămico, nu-i decât un...

— Nu mă interesează *cine e.* Nu vreau să stai de vorbă cu străini.

Jack se gândi la negru, la părul său ca o lână de oţel cenuşiu, la chipul întunecat, cu riduri adânci, la ochii ciudaţi, de culoare deschisă. Împingea un teu prin galeria cea mare de pe dig – era singura parte din Arcadia Funworld care rămânea deschisă tot anul, dar atunci n-avea clienţi, cu excepţia lui Jack şi a negrului, plus încă doi bătrâni, care se zăreau undeva departe, în spatele lor. Cei doi jucau Skee-Ball, tăcuţi şi apatici.

Acum însă, pe când stătea împreună cu mama sa în restaurantul acesta cam lugubru, nu negrul fusese cel care pusese întrebarea, ci el însuşi.

De ce nu sunt la şcoală?

Poate că tocmai din motivul spus de ea, fiule. N-ai fişele medicale, n-ai pedigree. Crezi c-a venit aici cu certificatul tău de naştere? Asta crezi? A dat bir cu fugiţii, fiule, şi tu dai bir cu fugiţii alături de ea. Tu...

— Mai ai vreo veste de la Richard? îi întrerupse ea firul gândurilor, iar când o rosti, ceva îi răsună în minte – nu, ăsta era un cuvânt prea blând – îi explodă în creier. Mâinile-i zvâcniră, şi paharul căzu de pe masă. Se sparse pe duşumea.

E aproape moartă, Jack.

Glasul din pâlnia de nisip ce se rotea. Cel pe care-l auzise în mintea lui.

Fusese glasul unchiului Morgan. Nu probabil, nu aproape, nu chestii de-astea. Fusese un glas *real.* Glasul tatălui lui Richard.

6

În maşină, pe drumul spre casă, Lily îl întrebă:

— Ce s-a-ntâmplat cu tine, Jack?

— Nimic!?! Mi-a „palpitat" inima pe refrenul ăla comic al lui Gene Krupa[{11}].

Îşi trecu repede degetul peste bord, demonstrativ.

— A tras un răpăit, exact ca în *Spitalul de urgenţă.*

— Nu face pe deşteptul cu mine, Jacky.

În lumina instrumentelor de bord, femeia avea un chip palid şi hăituit. Ţigara îi fumega între degetele mâinii drepte. Conducea foarte încet – niciodată peste şaizeci de kilometri pe oră –, ca întotdeauna când bea prea mult. Îşi trăsese fotoliul în faţă până la limită, cu fusta ridicată, astfel că genunchii, înălţaţi ca ai unui cocostârc, îi încadrau axul volanului, iar bărbia părea să-i atârne deasupra acestuia. Un moment, arătă ca o cotoroanţă, iar Jack îşi mută iute privirea.

— Nu fac, bâigui el.

— Ce?

— Nu fac pe deşteptul. A fost ca un spasm, atâta tot. Îmi pare rău.

— Nu-i nimica, îl consolă ea. Credeam că e ceva în legătură cu Richard Sloat.

— Nu.

Tatăl lui mi-a vorbit dintr-o gaură în nisip, jos pe plajă, asta-i tot. În capul meu mi-a vorbit, ca într-un film în care auzi o voce din off. *Mi-a spus că eşti aproape moartă.*

— Ţi-e dor de el, Jack?

— De cine, de Richard?

— Nu – de Spiro Agnew. Sigur că de Richard.

— Câteodată.

Richard Sloat o fi mergând acum la şcoală în Illinois – una dintre şcolile acelea particulare, în care corul era obligatoriu şi nimeni n-avea acnee.

— Ai să-l vezi.

Îi ciufuli părul.

— Mămico, ţi-e bine?

Cuvintele îi izbucniseră fără voia lui. Îşi putea simţi unghiile înfipte în coapse, adânc.

— Da, răspunse ea, aprinzându-şi încă o ţigară (încetinind, în acest scop, la treizeci; un camion-platformă vechi vâjâi pe lângă ei, urlând din claxon). Nicicând nu mi-a fost mai bine.

— Cât ai dat jos de pe tine?

— Jacky, niciodată nu poţi fi nici prea slab, nici prea bogat.

Tăcu, apoi îi zâmbi. Un zâmbet obosit, dureros, care-i spuse tot adevărul pe care avea nevoie să-l ştie.

— Mămico...

— Gata. Totul e bine. Crede-mă pe cuvânt. Ia vezi dacă nu poţi prinde vreun bebop pe unde medii.

— Dar...

— Caută un bop, Jacky, şi taci din gură.

Găsi jazz la un post de radio din Boston – un saxofon alto, descifrând *All the Things You Are.* Dar pe dedesubt, ca un contrapunct constant şi lipsit de sens, se auzea oceanul. Şi, mai târziu, putu distinge scheletul *montagne russe*-ului conturat pe cer. Şi aripile dărăpănate ale hanului „Alhambra". Dacă asta însemna acasă, atunci ajunseseră acasă.

CAPITOLUL III - Speedy Parker

1

A doua zi, soarele revenise – strălucirea lui puternică se aşternea ca o vopsea peste plaja netedă şi acoperişul înclinat, cu ţigle roşii, pe care Jack îl putea vedea prin fereastra dormitorului. Un val prelung şi scund, apărut în largul apei, părea că se solidifică în lumină, străfulgerându-l drept în ochi. Lui Jack, această lumină a soarelui îi trezea o senzaţie diferită de aceea din California. Părea oarecum mai subţire; mai rece; mai puţin hrănitoare. Valul de pe oceanul întunecat se topi, apoi înălţă din nou capul, peste el sărind o orbitoare săgeată de aur. Jack se îndepărtă de fereastră. Îşi făcuse deja duşul şi se îmbrăcase, iar ceasul trupului îl înştiinţa că sosise vremea s-o ia din loc spre staţia autobuzului de şcoală. Şapte şi un sfert. Dar azi nu mai trebuia să meargă la şcoală, nimic nu mai era normal pe lume, iar el şi mama sa urmau doar să plutească iarăşi, ca două stafii în derivă, prin încă douăsprezece ore ale unei zile. Program nu, îndatoriri nu, teme pentru acasă nu... nici un pic de ordine în afara aceleia pe care le-o impuneau orele de masă.

O fi fost, măcar, zi de şcoală? Jack se opri brusc lângă pat, simţind un uşor fior de panică la gândul că lumea lui devenise atât de amorfă... nu *credea* că ar fi duminică. Numără invers până la prima zi absolut identificabilă pe care-o putu găsi în memorie, şi anume duminica trecută. Numărătoarea înainte îl aduse într-o joi. Joia, avea ora de calculatoare, cu domnul Balgo, şi sportul, la începutul cursurilor. Cel puţin aşa mergeau lucrurile pe vremea când viaţa lui fusese normală, o vreme care acum i se părea – deşi se sfârşise doar de câteva luni – dispărută pentru totdeauna.

Trecu agale, din dormitor, în living. Trase de cordonul perdelelor, şi lumina crudă inundă încăperea, alungând culorile din mobilă. Apoi apăsă butonul televizorului şi se aruncă pe sofaua tare. Maică-sa n-avea să se scoale decât peste vreo cincisprezece minute. Poate mai mult, ţinând seama că aseară turnase peste cină trei pahare.

Jack aruncă o privire spre uşa ei.

Douăzeci de minute mai târziu, ciocăni încetişor.

— Mamă?

Îi răspunse un mormăit gros. Jack întredeschise uşa şi se uită înăuntru. Lily săltă capul de pe pernă, privind printre pleoape.

— Jacky. 'Neaţa. Ce oră?

— În jur de opt.

— Doamne. Lihnit?

Se ridică în capul oaselor şi-şi apăsă ochii cu palmele.

— Cam. M-am săturat să şed locului aici. Mă-ntrebam, doar, dacă vii curând.

— Numai dacă n-am încotro. Te superi? Du-te jos în sala de mese, ia un mic dejun, ceva. Învârte-te pe plajă, bine? O să ai azi o mamă mult mai bună dac-o mai laşi o oră-n pat.

— Sigur. E-n regulă. Ne vedem mai târziu.

Capul ei căzuse deja la loc, pe pernă.

Jack stinse televizorul şi ieşi din cameră, după ce se asigură că avea cheia în buzunarul jeanşilor.

Liftul mirosea a camfor şi amoniac – o cameristă scăpase o sticlă din cărucior. Uşile se deschiseră şi recepţionerul cărunt se uită urât la el, întorcând apoi ostentativ capul. Faptul că eşti plodul unei vedete de cinema nu te face să fii cu nimic ieşit din comun, prin părţile-astea, băieţaş... şi de ce nu eşti la şcoală? Jack coti spre intrarea lambrisată a restaurantului – „The Sadle of Lamb"[{12}] – şi văzu şiruri de mese goale într-o întindere de umbre. Să tot fi fost aşternute pentru servit vreo şase dintre ele. O ospătăriţă cu bluză albă şi fustă roşie gofrată se uită la el, apoi privi aiurea. Doi bătrâni cu figuri extenuate stăteau, unul în faţa

altuia, la o masă din capătul opus al sălii. Alţi clienţi nu mai erau la micul dejun. Sub privirile lui Jack, bătrânul se aplecă peste masă şi, absent, tăie oul prăjit al soţiei sale în patru sferturi perfecte.

— O masă de-o persoană?

Femeia care răspundea de „The Sadle of Lamb" în timpul zilei se materializase lângă el, scoţând deja un rrienu din rastelul aflat în spatele registrului de rezervări.

— M-am răzgândit, scuzaţi, îi scăpă lui Jack.

Café-barul „Alhambrei", „The Beachcomber Lounge", se afla tocmai în cealaltă parte a foaierului, la capătul unui coridor sinistru, de-a lungul căruia se înşirau galantare goale. Îi pieri foamea la gândul de-a se aşeza de unul singur la tejghea, uitându-se cum bucătarul plictisit trântea felii de şuncă pe grătar. Avea să aştepte până se scula mama lui; sau, şi mai bine, va ieşi să vadă dacă nu putea face rost de-o gogoaşă şi de-un carton cu lapte, la vreo prăvălie de pe strada spre oraş.

Deschise uşa grea din faţă şi ieşi în soare. Un moment, brusca strălucire îi luă vederea – lumea era învăluită într-o văpaie mată, arzând orbitor. Jack miji ochii, cu părerea de rău că-şi uitase în cameră ochelarii de soare. Traversă rampa de cărămidă roşie şi coborî cele patru trepte curbe până la aleea principală a grădinilor din faţa hotelului.

Ce se-ntâmpla dacă murea?

Ce se-ntâmpla cu el – unde-avea să se ducă, cine urma să aibă grijă de el, dacă se-ntâmpla într-adevăr cel mai rău lucru din lume şi maică-sa murea, dacă murea *de-a binelea,* sus, în camera aia de hotel?

Scutură din cap, încercând să alunge cumplitul gând înainte ca panica, pe care-o simţea pândindu-l printre boschetele grădinilor întreţinute cu grijă ale „Alhambrei", să năvălească asupră-i, spulberându-i în bucăţi. N-avea să plângă, nu va lăsa să i se întâmple asta – şi nu se va lăsa pradă gândului la Tarrytooane şi la kilogramele pe care le pierduse ea, la senzaţia care-l încerca uneori, cum că era

atât de neajutorată şi rătăcită-n spaţiu. Acum, Jack mergea foarte repede, şi-şi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor când sări de pe cărarea şerpuită ce tăia grădinile, pe aleea hotelului. *A dat bir cu fugiţii, fiule, şi tu dai bir cu fugiţii alături de ea.* Fugea, însă de cine anume? Şi încotro? Aici – aici pur şi simplu, în staţiunea asta părăsită?

Ajunse la strada largă ce ducea, de-a lungul falezei, spre oraş, iar acum tot peisajul pustiu din faţa lui părea un vârtej care avea să-l absoarbă în adâncul său şi să-l scuipe într-un loc negru, unde pacea şi siguranţa nu existaseră niciodată. Un pescăruş trecu pe deasupra drumului gol, coti pe o traiectorie amplă şi coborî înapoi spre plajă. Jack îl privi cum se îndepărta, micşorându-se în văzduh, până nu mai rămase decât o scamă albă deasupra liniilor haotice ale schelăriei de *montagne russe.*

Lester Speedy Parker, un negru cu păr sârmos cărunt şi riduri brăzdându-i adânc obrajii, se afla pe-acolo, pe undeva prin Funworld, iar Speedy era omul pe care trebuia să-l vadă. Jack ştia acest lucru, îi era la fel de clar ca şi surprinzătoarea lui revelaţie despre tatăl prietenului său Richard.

Un pescăruş ţipă strident, un val îşi trimise spre el lumina aurie dură, iar Jack îi văzu pe unchiul Morgan şi pe noul său prieten Speedy ca pe două figuri dispuse aproape într-o opoziţie alegorică, de parcă ar fi fost statui reprezentând NOAPTEA şi ZIUA, cocoţate pe piedestaluri, LUNA şi SOARELE, ÎNTUNERICUL şi LUMINA. Ceea ceinţelesese Jack de cum îşi dăduse seama că tatăl său l-ar fi simpatizat pe Speedy Parker, era faptul că în fostul bluesman nu sălăşluia nici urmă de rău. Unchiul Morgan, însă... el era cu totul alt fel de fiinţa. Unchiul Morgan trăia pentru afaceri, pentru încheiat tranzacţii si constrâns oameni; şi era atât de ambiţios, încât contesta fiecare punct, fie doar şi vag dubios, la meciurile de tenis, atât de ambiţios, practic, încât trişa la jocurile de cărţi, cu miza de câţiva bănuţi, pe care-l convingea din când în când fiul lui să le joace împreună. Mai

exact, Jack *credea* că unchiul Morgan trişase la câteva jocuri de-ale lor... nu era un om care să considere că înfrângerea implica onoare.

NOAPTEA şi ZIUA, LUNA şi SOARELE, ÎNTUNERICUL şi LUMINA, iar în aceste polarităţi omul cel negru reprezenta lumina. Şi când năvala gândurilor îl făcu să vadă atât de departe, toată panica aceea cu care se luptase în grădinile ordonate ale hotelului îl năpădi iar. Îşi luă picioarele la spinare şi fugi.

2

Când băiatul îl văzu pe Speedy îngenuncheat lângă galeria a cărei vopsea cojită lăsa să se vadă cenuşiul construcţiei – înfăşura în bandă izolantă un cablu gros, capul îi era aplecat aproape la nivelul digului, fesele slăbănoage îi împungeau fundul uzat al pantalonilor verzi de lucru, iar tălpile prăfuite ale ghetelor îi stăteau în sus ca o pereche de surfboarduri înfipte cu vârful în nisip –, îşi dădu seama că habar n-avea ce dorise să-i spună custodelui, sau măcar dacă intenţiona să-i spună ceva cât de cât. Speedy mai dădu un ocol cu rola de bandă pe după cablu, înclină capul afirmativ, scoase un cuţit Palmer, rablagit, din buzunarul cu clapetă al cămăşii de lucru şi reteză banda cu o precizie chirurgicală. Jack ar fi fugit şi de-aici dac-ar fi putut – îşi băga nasul în munca omului şi, oricum, era o nebunie să creadă că negrul l-ar putea într-adevăr ajuta în vreun fel. Ce ajutor i-ar fi putut oferi el, un îngrijitor bătrân, dintr-un parc de distracţii gol?

Apoi, Speedy întoarse capul şi răspunse prezenţei băiatului cu o expresie de total şi cald bun-venit – nu atât zâmbet, cât o adâncire a tuturor acelor riduri brăzdate pe chip –, iar Jack se mai linişti: cel puţin nu-l deranjase.

— Jack Călătoru, spuse Speedy. Începeam să mă tem c-ai hotărât să te ţii departe de mine. Tomnai când ajunsesem să fim şi preteni. Mă bucur să te revăd, fiule.

— Hmm, făcu Jack. Şi eu mă bucur să te văd.

Speedy vârî cuţitul cu plăsele metalice la loc în buzunarul cămăşii şi-şi săltă în picioare trupul lungan şi ciolănos, atât de uşor, de atletic, încât părea complet lipsit de greutate.

— Toată şandramau-asta se face furnituri în juru-mi, spuse el. Eu doar o dreg câte-un pic-pic-pic, destul ca totu' să meargă mai mult sau mai puţin cum ar trebui. Se opri la mijlocul frazei, privind atent chipul lui Jack. Bătrâna lume nu-i tomnai în regulă-n clipa asta, pare-se. Jack Călătoru s-a-nhămat la o căruţă de griji. Nu-i aşa c-aşa stă treaba?

— Mda, oarecum, începu Jack.

Încă tot n-avea idee cum ar putea începe să spună pe nume lucrurilor care-l tulburau. Nu puteau fi rostite în fraze fireşti, căci frazele fireşti erau făcute pentru ca totul să pară raţional. Unu... doi... trei; lumea lui Jack nu mai defila în această ordine firească. Iar pieptul îi plesnea sub apăsarea a tot ceea ce nu era în stare să exprime.

Îl privi nefericit pe omul cel înalt din faţa sa. Mâinile lui Speedy stăteau înfundate adânc în buzunare; sprâncenele sale stufoase şi sure se îndesau spre adânca brazdă verticală dintre ele. Ochii lui Speedy, atât de pali încât aproape n-aveau pic de culoare, se abătură dinspre vopseaua băşicată a digului, întâlnindu-i pe cei ai lui Jack – şi deodată băiatul se simţi din nou mai bine. Nu înţelese de ce, dar Speedy părea capabil să-i transmită emoţia direct: ca şi cum nu s-ar fi cunoscut doar cu-o săptămână în urmă, ci de ani de zile, şi schimbaseră între ei mult mai mult decât doar câteva cuvinte într-o galerie părăsită.

— Ei, destul cu munca, deocamdată, spuse Speedy, privind în direcţia „Alhambrei". Un pic să mai fac, şi numa' le-aş strica mai rău. Nu cre' că mi-ai văzut birou', nu?

Jack clătină din cap.

— E momentu' să ne răcorim niţeluş, băiete. E *momentu'* cel mai *potrivit.*

Porni în lungul digului, cu paşi mari, iar Jack o luă la trap după el. În timp ce săreau treptele cheiului şi-şi începeau

drumul peste iarba pipernicită şi pământul bătătorit, spre clădirile din capătul opus al parcului, Speedy, spre surprinderea lui Jack, începu să cânte:

Jack Călătorii, moş Jack Călătoru,
Cale lungă are de făcut, uite-aşa,
Şi mai lungă cale spre a se-napoia.

Nu era tocmai o melodie, cugetă Jack, ci mai curând ceva aflat între cântec şi vorbire. Dacă n-ar fi fost cuvintele acelea, ar fi ascultat cu plăcere glasul răguşit şi încrezător al lui Speedy.

Lungă, lungă cale l-aşteaptă pe băiat,
Dar mai lungă cale spre a se-napoia.

Speedy îl privi peste umăr, aproape făcându-i cu ochiul.

— De ce-mi spui aşa? îl întrebă Jack. De ce sunt Jack Călătoru? Fiindcă vin din California?

Ajunseseră lângă ghereta de bilete, albastră-deschis, de la intrarea îngrăditurii pentru *montagne russe,* iar Speedy îşi înfipse din nou mâinile în buzunarele pantalonilor săi largi, se răsuci pe călcâie şi-şi rezemă umerii de peretele din scânduri albastre. Eficienţa şi iuţeala mişcărilor lui aveau o calitate aproape teatrală – ca şi cum, gândi Jack, ar fi intuit că băiatul va pune exact acea întrebare în acel moment anume.

Zice c-a venit din California,
Nu ştie că tre' s-o ia drept îndărăt...,

cântă Speedy, cu chipul său, sculptat masiv, plin de-o emoţie care lui Jack i se părea aproape nelalocul ei.

Zice c-a făcut tot acel drum,

Bietul Jack Călătoru tre' s-o ia drept îndărăt...

— Ce? făcu Jack. Să mă-ntorc? Cred că maică-mea a şi vândut casa – sau a-nchiriat-o, ori mai ştiu eu ce. Nu pricep ce naiba-ncerci să spui, Speedy.

Se simţi uşurat când Speedy nu-i răspunse în cântecelul său ritmic, psalmodiat, ci rosti cu glas normal:

— Pui prinsoare că nu-ţi aminteşti când ne-am mai cunoscut, Jack. Nu ţii minte, nu-aşa?

— Te-am mai cunoscut? Unde-a fost asta?

— În California – cel puţin, *cred* că acolo ne-am întâlnit. Nu astfel ca tu să-ţi aduci aminte, Jack Călătorule. Au fost câteva minuţele-n care-ai avut o droaie pe cap. Să tot fi fost în... ia să vedem... să tot fi fost acu' vreo patru-cinci ani. În nouă sute şapte'ş'şase.

Jack ridică spre el o privire de buimăceală pură. O mie nouă sute şaptezeci şi şase? Pe vremea aceea avea şapte ani.

— Hai la birouaşul meu, îl chemă Speedy şi se desprinse de gheretă cu aceeaşi graţie imponderabilă.

Jack îl urmă, făcând slalom printre suporţii înalţi ai *montagne* russe-ului – umbre negre ca grilele unei diagrame cardiografice aşternute peste un pustiu prăfuit, presărat cu cutii de bere şi ambalaje de dulciuri. Şinele maşinuţelor stăteau suspendate deasupra lor ca un zgârie-nori neterminat. Jack văzu că Speedy se deplasa cu uşurinţa ageră a unui baschetbalist, ţinând capul sus şi lăsându-şi braţele să se bălăbăne. Înclinaţia trupului său, întreaga sa atitudine părea, în întunericul brăzdat cruciş şi curmeziş de umbrele suporţilor, extrem de tinerească – Speedy ar fi putut să fie un om la vreo douăzeci de ani.

Apoi, custodele păşi iar în lumina aspră a soarelui, şi cincizeci de ani în plus îi argintară părul şi-i încreţiră ceafa. Ajuns la ultimul şir de proptele, Jack se opri. Simţea, parcă, în iluzoria întinerire a lui Speedy Parker, cheia tuturor enigmelor; simţea că Visele-cu-ochii-deschişi ajunseseră

deodată, cumva, foarte aproape, înălţându-se de jur-împrejurul lui.

Nouă sute şapte'ş'şase? California? Jack se ţinea după Speedy, care mergea spre o mică baracă de lemn vopsită în roşu, lângă gardul de sârmă din fundul parcului de distracţii. Era sigur că nu-l întâlnise niciodată pe Speedy în California... dar prezenţa aproape vizibilă a fantasmelor lui îi readusese în minte o altă amintire concretă din acele zile, viziunile şi senzaţiile unei după-amieze târzii din cel de-al şaselea an al lui de viaţă, Jacky jucându-se cu un taxi negru de jucărie în spatele canapelei din biroul tatălui său... şi tata, împreună cu unchiul Morgan, vorbind pe neaşteptate, ca prin farmec, despre Visele-cu-ochii-deschişi. *Pentru ei, magia e ca fizica pentru noi, just? O monarhie agrară, folosindu-se de magie în loc de ştiinţă. Dar poţi începe să-nţelegi ce multe boarfe de futu-i mă-sa am schimba dacă le-am dărui curentul electric? Dacă le dăm arme moderne celor mai nimeriţi tipi de-acolo? Îţi faci o idee? Stai aşa, Morgan, am o mulţime de idei care se pare că ţie încă mai au până să-ţi vină...*

Jack putea aproape să audă glasul tatălui său, iar ciudatul şi neliniştitorul tărâm al Viselor-cu-ochii-deschişi păru să se anime în pustiul umbrit de sub *montagne russe.* O luă iar la trap după Speedy, care deschisese uşă micii barăci roşii şi stătea rezemat de ea, zâmbind fără a zâmbi.

— Ai tu ceva-n cap, Jack Călătorule. Ceva ce zumzăie-acolo ca o albinuţă. Ia treci tu-n birou-ezecutiv şi zi-mi despre ce-i vorba.

Dacă zâmbetul ar fi fost mai larg, mai vizibil, poate că Jack s-ar fi răsucit pe călcâie şi-ar fi fugit: spectrul batjocurei încă mai plutea umilitor de-aproape. Dar toată fiinţa lui Speedy părea să exprime o înţelegere binevoitoare – mesajul tuturor acelor brazde adâncite pe faţa sa –, iar Jack trecu pe lângă el, intrând în baracă.

„Biroul" lui Speedy era un mic paralelipiped de scânduri – la fel de roşu ca şi în exterior –, fără masă sau telefon.

Două lăzi de portocale întoarse cu fundu-n sus se rezemau lângă un perete lateral, de-o parte şi de alta a unui radiator electric scos din priză, care semăna cu grila unui Pontiac de pe la jumătatea anilor cincizeci. În mijlocul odăiţei, un scaun de şcoală din lemn, cu spătar rotunjit, ţinea tovărăşie unui fotoliu borţos, dintr-un material gri decolorat.

Braţele fotoliului păreau să fi fost zgâriate de mai multe generaţii de pisici: smocuri jegoase din umplutură se întindeau peste ele ca nişte şuviţe de păr. Pe speteaza scaunului se lăfăia o mâzgălitura complexă de iniţiale scrijelite. Mobilă din magazia de rebuturi. Într-un colţ stăteau două teancuri ordonate, înalte de un cot, de cărţi în ediţie de buzunar, în celălalt, husa pătrată, din imitaţie de aligator, a unui picup ieftin. Speedy arătă spre radiator şi spuse:

— Dă o raită pe-acilea-n ianuarie, februarie, băiete, să vezi de ce mi l-am luat p-ăla. Frig? Brr.

Jack însă privea pozele lipite pe perete, deasupra radiatorului, şi-a lăzilor de portocale.

Până la ultima, fotografiile reprezentau nuduri decupate din reviste pentru bărbaţi. Femei cu sânii mari cât pepenii se rezemau molatec de copaci incomozi, crăcănându-şi picioarele interminabile, muncite cu râvnă. Lui Jack, chipurile lor i se păreau atât fascinante, cât şi rapace – ca şi cum acele femei i-ar fi smuls bucăţele din piele după ce-l sărutau. Unele dintre ele nu erau mai tinere decât mama lui, altele păreau doar cu câţiva ani mai mari decât el însuşi. Ochii băiatului se plimbau peste cărnurile acelea trebuincioase – cu toatele, tinere şi mai puţin tinere, trandafirii, ciocolatii sau de-un galben ca porumbul, păreau să se îndese spre atingerea lui, iar Jack era cum nu se poate mai conştient de prezenţa lui Speedy Parker alături, privindu-l. Apoi văzu peisajul din mijlocul fotografiilor cu nuduri şi o clipă uită, probabil, să mai respire.

Tot o fotografie era; şi părea, la rându-i, să se apropie de el, ca şi cum ar fi fost tridimensională. O câmpie întinsă, cu

iarbă de-un verde aparte, aproape dureros de ireal, se desfăşura spre un şir scund de munţi tociţi. Deasupra câmpiei şi a munţilor se întindea un cer de-o transparenţă nespus de profundă. Jack putea aproape să simtă mirosul proaspăt al priveliştii. Cunoştea acel loc. Nu fusese niciodată acolo, nu cu adevărat, dar îl ştia. Era unul dintre locurile apărute în Visele-cu-ochii-deschişi.

— Îţi cam fură ochiul, nu-aşa? comentă Speedy.

Jack îşi aminti unde se afla. O femeie de rasă euro-asiatică, întoarsă cu spatele la aparat, îşi iţea dosul în formă de inimă şi-i zâmbea peste umăr. *Da,* îşi spuse Jack.

— Chiar că-i un loc drăguţ, spuse Speedy. P-asta, cu mâna mea o pusei acolo. Toate fetele-aci de faţă m-a-ntâmpinat când mă instalai cu locuinţa. N-am avut inimă să le smulg de pă perete. Mi-amintesc oareşicum de vremile bune, vremile când eram tot pe drum.

Jack ridică privirea spre Speedy, nedumerit, iar bătrânul îi făcu cu ochiul.

— Cunoşti locul ăla? îl întrebă. Vreau să zic, ştii unde e?

— Poate că da, poate că nu. S-ar putea să fie-n Africa – p-undeva prin Kenya. Sau poate doar aşa mi-oi aminti eu. Ia loc, Jack Călătorule. Stai jos pe fotelu-ăla comf abil.

Jack întoarse fotoliul astfel încât să rămână cu privirea spre locul din Visele-cu-ochii-deschişi.

— Aia-i în *Africa ?*

— Poa' să fie p-undeva mult mai aproape. Poa' să fie undeva unde şi-un băiat ar putea merge – ar putea merge oricând îi vine, la o adică, dacă vrea al dracu' de tare s-o vază.

Deodată, Jack îşi dădu seama că tremura, şi tremura de-o bună bucată de vreme. Strânse pumnii şi simţi tremurul mutân-du-i-se în stomac.

Nu era sigur c-ar fi vrut să vadă vreodată locul din Visele-cu-ochii- deschişi, dar îl privi întrebător pe Speedy, care se cocoţase pe celălalt scaun.

— Nu-i nicăieri în Africa, nu-i aşa?

— Păi, eu nu ştiu. O fi. Eu am numele meu propiu pentru el, fiule. Îi zic simplu: Teritoriile.

Jack reveni cu ochii la fotografie – câmpia prelungă, cu mici gropi, munţii scunzi şi cafenii. Teritoriile. Aşa era, acesta era numele.

Pentru ei magia e ca fizica pentru noi, just? O monarhie agrară... arme moderne celor mai nimeriţi tipi de-acolo... unchiul Morgan complotând. Tatăl lui răspunzând, stabilind priorităţile: *Trebuie să avem grijă în ce fel intrăm acolo, colega... Ţine minte, le suntem datori, vreau să spun că le suntem cu-adevărat datori...*

— Teritoriile, îi spuse el lui Speedy, încercând cum sună numele în gura lui şi totodată adresând o întrebare.

— Aer ca vinu' ăl mai bun din beciurile unui bogătaş. Ploaie dulce. Ăsta-i locu', fiule.

— Ai fost acolo, Speedy? întrebă Jack, sperând cu ardoare un răspuns de-a dreptul.

Dar Speedy nu-i satisfăcu dorinţa, aşa cum Jack aproape ştiuse că se va întâmpla. Custodele îi zâmbi, iar de astă-dată era un zâmbet adevărat, nu doar o palidă străfulgerare de căldură.

După un moment, Speedy spuse:

— Pe toţi dracii, niciodat' n-am fost afară din Statele-astea Unite, Jack Călătorule! Nici măcar în război. Niciodată n-am ajuns mai departe de Texas şi Alabama.

— Cum de ştii despre... Teritorii?

Numele tocmai începea să i se potrivească în gură.

— Unu' ca mine aude tot soiu' de istorii. Istorii despre papagali cu două capete, despre oameni care zboară cu propiile lor aripi, oameni ce se prefac în lupi, poveşti cu regine. Regine bolnave.

...magia e ca fizica pentru noi, just?

Îngeri şi oameni-lupi.

— Am auzit şi eu poveşti despre oamenii care se transformă în lupi, spuse Jack. Apar chiar şi-n benzile desenate. Asta nu-nseamnă nimic, Speedy.

— Probabil că nu. Da' eu am auzit că, dacă un om smulge, acolo, o ridiche din pământ, alt om, la aproape un kilometru distanţă, o să poată mirosi acea ridiche – aşa de dulce şi curat e aerul.

— Dar îngerii...

— Oameni cu aripi.

— Şi regine bolnave, spuse Jack, cu înţeles de glumă – *dom 'le, da' sucit loc mai născoceşti, călăreţii' lu' măturǎ.*

Dar în clipa în care rosti cuvintele, el însuşi simţi că se îmbolnăveşte. Îşi amintise de ochiul negru al unui pescăruş îngreţoşându-l cu propria sa moralitate în timp ce smulgea o moluscă din cochilia ei; şi-l auzea pe ghionţi-şi-brânciuri unchiul Morgan întrebând dacă Jack o putea chema la telefon pe Regina Lily.

„Regina B-urilor". Regina Lily Cavanaugh.

— Hmm, făcu Speedy încetişor. Belele peste tot, fiule. Regină bolnavă... poate ga moară. Să *moară,* fiule. Şi o lume sau două stau pe loc şi-aşteaptă, aşteaptă doar să vadă dacă poate s-o salveze careva.

Jack îl privi cu gura căscată, simţindu-se mai mult sau mai puţin ca şi cum custodele l-ar fi pocnit în stomac. S-o salveze? S-o salveze pe mama lui? Panica începu încă o dată să-l inunde – cum putea *el* s-o salveze? Şi oare toată vorbăria asta nebunească însemna că ea murea într-adevăr, acolo, în cameră?

— Ai o treabă, Jack Călătorule, zise Speedy. O treabă care n-o să-ţi deie drumu', şi-ăsta-i adevăru' Bunului Dumnezeu. Aş voi şi eu să fi fost altminteri.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Jack.

Respiraţia părea să i se fi prins în capcana unui buzunăraş încins, situat la baza gâtului. Privi într-un alt colţ al cămăruţei roşii şi văzu, în umbră, o chitară veche proptită de perete. Alături zăcea sulul unei saltele subţiri, rulate frumos. Speedy dormea lângă chitara sa.

— Mă-ntreb şi eu, continuă Speedy. Vine nişte vremuri, ştii tu ce vreau să zic, ştii mai multe decât crezi că ştii. Al

dracu' de multe.

— Dar eu nu..., începu Jack, şi se întrerupse brusc.

Tocmai îşi amintise ceva. Teama crescu din nou înlăuntrul lui – un alt crâmpei din trecut năvălise spre el, atrăgându-i imperativ atenţia. Cât ai clipi, se simţi scăldat în transpiraţie, o transpiraţie rece – de parcă l-ar fi stropit picăturile mărunte ale apei pulverizate dintr-un aspersor. Aceasta era amintirea pe care se chinuise s-o alunge ieri-dimineaţă, când stătea în faţa lifturilor, prefăcându-se că băşica nu-i era pe cale să explodeze.

— N-am zis că-i momentu' să ne răcorim niţel? întrebă negrul, aplecându-se să dea la o parte o scândură desprinsă a podelei.

Jack văzu din nou doi oameni cu înfăţişări banale încercând s-o împingă pe mama sa într-o maşină. Deasupra lor, un copac uriaş îşi scutura frunzele dantelate pe capota maşinii.

Speedy extrase uşurel din deschizătura podelelor o butelcuţă de-o jumătate de litru. Sticla avea o culoare verde-închis, iar lichidul dinăuntru părea negru.

— Asta o să-ţi prindă bine, fiule. Doar un stropşor, îi tot ce-ai nevoie – te-o trimite-n câteva locuri noi, te-o ajuta să-ncepî să găseşti treaba aia de care-ţi spusei.

— Nu mai pot sta, Speedy, izbucni Jack, acum disperat de grăbit să ajungă înapoi la „Alhambra".

Bătrânul îşi stăpâni în mod vizibil surprinderea de pe faţă, apoi strecură sticla la loc sub scândura desprinsă. Jack era deja în picioare.

— Sunt îngrijorat, mai spuse el.

— Pentru mămică-ta?

Jack dădu din cap, mergând de-a-ndăratelea spre uşa deschisă.

— Atuncea, mai bine du-te să vezi de-i în regulă. Poţi veni aci oricând, Jack Călătorule.

— Bine, răspunse băiatul, şi ezită, înainte de-a fugi afară. Cred... Cred că-mi amintesc când ne-am mai întâlnit.

— Na, na, că mi s-a-ncreţit creierii, spuse Speedy, clătinând din cap şi legănându-şi mâinile-nainte şi-napoi. Ziceai tu bine. Niciodată nu ne-am mai văzut, 'nainte de săptămâna trecută. Du-te-napoi la mămică-ta şi-ţi Hmpezeşte minţile.

Jack o zbughi pe uşă şi fugi prin lumina copleşitoare a soarelui, spre arcada largă ce dădea în stradă. Deasupra ei putu vedea literele DLROWNUF AIDACRA profilate pe cer: noaptea, becuri colorate articulau denumirea parcului în ambele direcţii. Nori de praf răbufneau de sub tălpile tenişilor săi, marca Nike. Jack se opintea din fiecare muşchiuleţ, făcându-l să se mişte mai repede, tot mai repede, mai cu forţă, tot mai cu forţă, astfel că în momentul în care năvăli afară pe sub arcadă avu aproape senzaţia că zbura.

O mie nouă sute şaptezeci şi şase. Îşi croise oare Jack drum pe Rodeo Drive, într-o după-amiază din iunie? Sau iulie?... Într-o după-amiază oarecare din anotimpul secetos, dar înainte de acea perioadă a anului când oamenii încep să-şi facă griji cu focurile de ierburi uscate de pe coline. Acum, nici măcar nu-şi mai putea aminti încotro se ducea. Acasă la un prieten? Nu fusese o treabă urgentă. Îşi amintea că tocmai ajunsese la vremea în care nu se mai gândea la tatăl său în fiecare secundă liberă – luni de zile, după moartea lui Philip Sawyer într-un accident de vânătoare, umbra sau absenţa acestuia năvălea în calea copilului cu viteză ameţitoare, de fiecare dată atunci când băiatul era cel mai puţin pregătit s-o întâmpine. Jack abia dacă împlinise şapte ani, însă ştia că acea parte a copilăriei îi fusese furată – eul lui, în vârstă de şase ani, îi părea acum uluitor de naiv şi de necugetat. Nu i se mai părea că simte ameninţări informe şi sălbatice, ascunse în colţuri întunecate, în debarale cu uşa întredeschisă, străzi umbrite, odăi goale.

Evenimentele acelei după-amiezi fără ţintă din vara anului 1976 uciseseră această pace trecătoare. Ulterior,

Jack dormise cu lumina aprinsă timp de şase luni; somnul îi era bântuit de coşmaruri.

Maşina opri pe partea cealaltă a străzii, la doar câteva case mai în sus de conacul colonial cu trei niveluri al familiei Sawyer. Era o maşină verde, iar în afară de asta Jack nu mai ştia decât că nu era Mercedes – singura marcă de automobil pe care-o recunoştea din vedere. Omul de la volan coborâse geamul, zâmbindu-i copilului. Primul gând ce-i trecu lui Jack prin minte fu acela că-l cunoştea pe acest om – omul îl ştia pe Phil Sawyer şi nu dorea decât să-i dea bună ziua fiului său. Într-un fel, asta transmitea surâsul lui, care părea foarte deschis, neforţat şi familiar. Un alt bărbat se aplecă, pe scaunul din dreapta, şi privi spre Jack prin ochelarii săi ca de orb – rotunzi şi atât de închişi la culoare, încât păreau aproape negri. Cel de-al doilea om purta un costum alb imaculat. Şoferul mai lăsă un moment surâsul să vorbească în locul lui.

Apoi spuse:

— Băieţaş, ştii cumva cum putem ajunge la hotelul „Beverly Hills"?

Deci tot un străin era, de fapt. Jack simţi un uşor şi ciudat fior de dezamăgire.

Arătă drept în lungul străzii. Hotelul se afla chiar acolo, îndeajuns de aproape pentru ca tatăl lui să fi putut merge pe jos când avea întâlniri la micul dejun, în Loggia.

— Drept înainte? întrebă şoferul, continuând să zâmbească.

Jack încuviinţă din cap.

— Eşti un băieţel foarte isteţ, îi spuse omul, iar celălalt chicoti. Ai idee cât de departe e?

Jack clătină din cap.

— După vreo câteva străzi, poate?

— Îhâm.

Începea să fie stingherit. Cel de la volan zâmbea mereu, dar acum surâsul acela strălucitor părea dur şi gol. Iar

chicotitul celuilalt fusese şuierător şi jilav, ca şi cum ar fi supt ceva ud.

— Cinci, eventual? Şase? Ce zici?

— Vreo cinci, şase, cred, răspunse Jack, făcând un pas înapoi.

— Ei, sigur c-aş vrea să te răsplătesc, băieţel, spuse şoferul, îţi plac, întâmplător, dulciurile, aşa-i?

Întinse pe fereastră pumnul strâns, îl întoarse cu palma în sus şi desfăcu degetele:

— E-al tău. Ia-l.

Jack făcu un pas nesigur înainte, auzind în minte cuvintele a o mie de avertismente privind oamenii străini şi dulciurile. Dar acest om se afla încă în maşină; dacă ar fi încercat ceva, Jack putea ajunge la o jumătate de cvartal distantă înainte ca individul să fi deschis portiera. Iar a nu primi, părea, oarecum, o impoliteţe. Jack mai făcu un pas. Privi ochii celui din maşină, albaştri şi la fel de strălucitori şi duri ca zâmbetul de pe buze. Instinctul îl îndemna pe Jack să-şi retragă mâna şi să plece. Şi-o lăsă să se mai apropie doi-trei centimetri de tubul Tootsib. Apoi ciuguli mărunt cu degetele spre bomboane.

Mâna şoferului se încleştă peste a lui, iar omul cu ochelari de orb râse zgomotos. Uimit, Jack se holbă în ochii celui ce-l apucase de mână şi-i văzu începând să se schimbe – *i se păru* că-i vede începând să se schimbe, din albaştri în galbeni.

Dar, peste o clipă, chiar ajunseră să fie galbeni.

Omul de pe celălalt fotoliu deschise portiera şi ocoli în fugă maşina, pe la spate. Purta la reverul costumului de mătase o cruciuliţă din aur. Jack se smucea înnebunit, dar şoferul zâmbea sclipitor, găunos, şi îl ţinea strâns.

— NU! răcni Jack. AJUTOR!

Omul cu ochelari negri deschise portiera din spate, pe partea lui Jack.

— AJUTOR! urlă băiatul.

Cel care-l ţinea începu să-l îndese astfel ca să poată încăpea pe portieră. Jack se împotrivea, continuând să zbiere, dar omul, fără efort, forţă strânsoarea. Băiatul îl lovi peste mâini, încercând apoi să i le desprindă de pe el. Cu groază, îşi dădu seama că lucrul pe care-l simţea sub degete nu era piele. Întoarse capul şi văzu că în coaste i se înfipsese, ieşind din mâneca neagră, un vârf ascuţit, tare, ca o gheară sau un pinten articulat. Jack urlă din nou.

Din lungul străzii răsună un glas puternic:

— Hei, ce-aveţi cu băiatu'?! Bă! Lasă copilu-n pace!

Jack gâfâi uşurat şi se răsuci cât putu de tare în braţele individului. Un negru înalt şi slab se apropia de ei în fugă dinspre colţul străzii, continuând să strige. Omul care-l ţinea pe Jack îi dădu drumul pe trotuar, iar celălalt ocoli iar maşina prin spate. Uşa de la intrarea unei case se deschise în spatele băiatului – încă un martor.

— Mişcă, *mişcă!* strigă şoferul, apăsând deja pe accelerator.

Costum Alb sări la loc pe scaunul din dreapta, iar maşina îşi învârti roţile pe loc şi traversă în diagonală Rodeo Drive, scăpând ca prin urechile acului de ciocnirea cu un Clenet alb şi lung, condus de un bărbat bronzat, în echipament de tenis, care claxonă prelung.

Jack se adună de pe trotuar. Era ameţit. Un om chel cu un safari de piele tăbăcită apăru lângă el, spunând:

— Cine erau? Ştii cum îi cheamă?

Jack clătină din cap.

— Cum te simţi? Ar trebui s-anunţăm poliţia.

— Vreau să stau jos, spuse Jack, iar omul făcu un pas înapoi.

— Ce zici, să chem poliţia? întrebă – dar Jack infirmă din cap. Nu-mi vine să cred, continuă omul. Locuieşti pe-aici? Te-am mai văzut, nu?

— Sunt Jack Sawyer. Casa mea e aia de-acolo.

— Cea albă, arătă omul cu un semn din cap. Eşti puştiul lui Lily Cavanaugh. Te duc pân-acasă, dacă vrei.

— Unde-i celălalt? îl întrebă Jack. Negrul... cel care striga.

Se îndepărtă cu un pas nesigur de omul în safari. Cu excepţia lor, strada era goală.

Omul care fugise spre el fusese Lester Speedy Parker. Jack îşi dădu seama că, atunci, Speedy îi salvase viaţa, şi fugi şi mai tare până la hotel.

3

— Ai mâncat ceva la micul dejun? îl intrebă maică-sa, suflând pe gură un nor de fum.

Purta peste păr un batic, petrecut în formă de turban, şi, cu părul ascuns astfel, faţa ei i se părea lui Jack osoasă şi prea expusă. Un chiştoc de doi centimetri fumega între arătător şi mijlociu şi, când îl văzu aruncându-i o privire, îl strivi în scrumieră, pe măsuţa de toaletă.

— A, nu, nu tocmai, răspunse el, codindu-se în uşa dormitorului.

— Răspunde-mi clar cu „da" sau „nu", spuse Lily, revenind spre oglindă. Ambiguităţile astea mă omoară.

Mâna şi încheietura din oglindă, care aplicau machiajul pe faţa femeii, erau de-o subţirime bolnăvicioasă.

— Nu, se conformă Jack.

— Ei, mai ţine-te o secundă şi, când mama ta s-a făcut frumoasă, te va duce jos să-ţi cumpere ce-ţi doreşte inima.

— Bine. Doar că mi s-a părut foarte deprimant să stau singur acolo.

— Jur că unicul motiv de deprimare...

Se aplecă să-şi examineze chipul în oglindă.

— Cred că nu te deranjează să aştepţi în living, Jacky? Prefer să fiu singură când fac treaba asta. Secrete tribale.

Jack se întoarse fără o vorbă şi reveni agale în living.

Când sună telefonul, sări în sus de-un metru.

— Să răspund? strigă.

— Mulţumesc, îi parveni vocea ei indiferentă.

Băiatul ridică receptorul şi spuse „alo".

— Hei, puştiule, în sfârşit am dat de voi, zise unchiul Morgan Sloat. Ce *Dumnezeu* are-n cap maică-ta? Isuse, am putea s-o încurcăm de-a binelea aici, dacă nu-ncepe cineva să fie atent la detalii, E-acolo? Zi-i că trebuie să stăm de vorbă – nu mă interesează ce spune, trebuie să stea de vorbă cu mine. Ai încredere-n ce-ţi spun, pustiu'.

Jack rămase cu receptorul bălăngănindu-i-se în mână. Voia să închidă, să se urce în maşină cu mama lui şi să se ducă la un alt hotel, în alt stat. Dar nu închise. Strigă:

— Mamă, unchiul Morgan la telefon. Zice că trebuie să vorbeşti cu el.

Femeia tăcu un moment, iar băiatul îşi dori să-i fi putut vedea mutra. Într-un târziu, răspunse:

— Vorbesc de-aici, Jacky.

Jack ştia deja ce trebuia să facă. Maică-sa închise încet uşa dormitorului; o auzi revenind la masa de toaletă. Răspunse la telefonul din dormitor.

— Okay, Jacky, strigă ea prin uşă.

— Okay, strigă şi el, ridicând receptorul din nou la ureche şi acoperind cu mâna microfonul, astfel ca nimeni să nu-i poată auzi respiraţia.

— Grozavă figură, Lily, spuse unchiul Morgan. Straşnică. Dacă încă ai mai juca în filme, probabil că din povestea asta ar ieşi un tărăboi cât toate zilele. De genul unuia: „De ce a dispărut această actriţă?" Dar nu crezi că-i timpul să-ncepi să te porţi iar ca o persoană raţională?

— Cum m-ai găsit?

— Crezi că eşti greu de găsit? Dă-mi un răgaz, Lily, vreau să-ţi muţi fundu' înapoi la New York. E vremea să-ncetezi cu fuga.

— Asta făceam, Morgan.

— Nu mai ai la dispoziţie chiar tot timpul din lume, Lily, iar eu n-am destulă vreme de pierdut ca să te urmăresc prin toată New England. Hei, ia stai puţin. Nu l-am auzit pe puşti închizând telefonul.

— Ba l-a închis sigur.

Inima lui Jack se oprise în piept cu câteva secunde mai devreme.

— Pleacă de la aparat, puştiule! îi zise glasul unchiului Morgan.

— Sloat, nu fi ridicol, insistă maică-sa.

— Îşi spun eu ce-i aia ridicol, cucoană. Te dai la fund în cine ştie ce staţiune răpciugoasă, când ar trebui să fii la spital, asta-nseamnă ridicol. Isuse, nu ştii că avem de luat cam un milion de hotărâri? Mă preocupă şi educaţia fiului tău, şi-i al dracu' de bine că o fac. Pe-asta se pare c-ai lăsat-o baltă.

— Nu vreau să mai discutăm, spuse Lily.

— Nu vrei, dar trebuie. Am să vin acolo şi-am să te bag în spital cu forţa, dacă n-am încotro. Trebuie să facem o mulţime de *aranjamente,* Lily. Eşti proprietara a jumătate din compania pe care-ncerc s-o conduc – iar Jack îţi va moşteni jumătatea după ce tu n-o să mai fii. Vreau să mă asigur că Jack e pe mâini bune. Şi dacă asta crezi tu că faci acolo-n împuţitul ăla de New Hampshire, atunci înseamnă că eşti mult mai bolnavă decât crezi.

— Ce vrei, Sloat? întrebă Lily, cu voce obosită.

— Ştii foarte bine ce vreau – vreau să se aibă grijă de toată lumea. Vreau ceea ce e cinstit. Eu mă voi îngriji de Jack, Lily. Îi voi da cincizeci de mii de dolari pe an – gândeşte-te la asta, Lily. Mă voi ocupa să urmeze o facultate bună. Tu nici în şcoală măcar nu-l mai poţi ţine.

— Nobilul Sloat! replică femeia.

— Crezi că ăsta-i un răspuns? Lily, ai nevoie de ajutor şi eu sunt singurul care ţi-l oferă.

— Tu ce câştigi la afacerea asta, Sloat?

— Ştii al dracu' de bine. Iau ce mi se cuvine. Iau ce-mi revine mie. Interesele tale în Sawyer & Sloat – am muncit de mi-au sărit capacele pentru compania asta, şi e cazul să-mi aparţină. Am putea rezolva toată hârţogăraia într-o dimineaţă, Lily, iar apoi să ne ocupăm de îngrijirea ta.

— La fel ca de îngrijirea lui Tommy Woodbine, i-o întoarse ea. Câteodată am impresia că tu şi cu Phil aţi avut *prea* mult succes, Morgan. Sawyer & Sloat era mai uşor de administrat înainte să fi început investiţiile în bunuri imobiliare şi tranzacţiile de producţie. Adu-ţi aminte de vremea când tu n-aveai alţi clienţi decât vreo doi comici pârliţi şi vreo şase actori şi scenarişti plini de speranţe. Îmi plăcea mai mult viaţa dinainte de megadolari.

— Uşor de administrat, pe cine-ncerci să prosteşti? răcni unchiul Morgan. Tu nu te poţi administra nici măcar pe tine! Apoi făcu un efort să se calmeze. Şi am să uit că l-ai pomenit pe Tom Woodbine. Cu asta te-ai întrecut chiar şi pe tine însăţi, Lily.

— Acum închid, Sloat. Nu te-apropia de mine. Şi nu te-apropia nici de Jack.

— Ai să te internezi în spital, Lily, şi toată hoinăreala asta o să...

Lily închise în mijlocul frazei unchiului Morgan; Jack puse uşurel receptorul în furcă. Apoi făcu doi-trei paşi spre fereastră, pentru a nu fi văzut în apropierea telefonului din living. Din dormitorul închis nu se auzea decât tăcerea.

— Mamă? — Da, Jacky.

Îi desluşi în voce un uşor tremur.

— Te simţi bine? E totu-n regulă?

— Eu? Sigur.

Paşii ei se apropiară încet de uşă, care se întredeschise imediat. Li se întâlniră ochii, albastrul lui cu albastrul ei. Lily deschise uşa complet. Din nou li se întâlniră privirile, pentru un moment doar, însă de-o intensitate cumplit de stingheritoare.

— Sigur că totu-i în regulă. De ce n-ar fi?

Privirile li se desprinseră. Între ei se transmisese un soi de informaţie, dar care anume? Jack se întrebă dacă ştia că ascultase convorbirea; apoi se gândi că informaţia pe care tocmai o împărtăşiseră era – pentru prima oară – realitatea bolii ei.

— Ei, spuse el, acum jenat (boala mamei, acest teribil subiect interzis, creştea între ei, căpătând dimensiuni de-a dreptul obscene). Nu ştiu exact. Unchiul Morgan părea...

Ridică din umeri.

Pe Lily o străbătu un fior, iar Jack ajunse la o altă concluzie importantă. Mamei sale îi era teamă – cel puţin la fel de teamă ca şi lui.

Îşi înfipse în gură o ţigară şi scăpără bricheta. Altă privire străpungătoare în ochii ei adânci.

— Nu-i da atenţie individului ăluia păcătos, Jack. Sunt numai iritată, fiindcă nu mi se pare deloc că voi reuşi vreodată să scap de el. Unchiului tău Morgan îi place să mă hărţuiască. Suflă fumul cenuşiu. Mă tem că nu mai am nici-un chef de micul dejun. De ce nu te duci jos să iei o gustare adevărată, de data asta?

— Hai şi tu cu mine, insistă el.

— Aş vrea să fiu singură o vreme, Jack. Încearcă să-nţelegi. *Încearcă să-nţelegi.*

Ai încredere-n mine.

Aceste lucruri, spuse de oamenii mari, însemnând cu totul altceva.

— Voi fi mai sociabilă când te-ntorci, îl asigură ea. Promit.

Iar ceea ce zicea cu-adevărat era: *îmi vine să urlu, nu mai suport, ieşi afară, ieşi afară!*

— Să-ţi aduc ceva?

Clătină din cap, zâmbindu-i cu cruzime, iar Jack trebui să iasă din cameră, deşi nici el n-ar mai fi fost în stare să bage ceva în gură. Parcurse năuc culoarul, până la lifturi. Încă o dată n-avea decât un singur loc unde să se ducă, dar acum o ştiu încă înainte de-a fi ajuns în holul întunecos şi la recepţionerul pământiu şi cârtitor.

4

Speedy Parker nu se afla în mica baracă vopsită cu roşu care-i servea drept birou; nu era nici pe digul cel lung, în

galeria unde cei doi flăcăi tomnateci jucau Skee-Ball de parcă ar fi fost un război pe care amândoi ştiau că-l vor pierde; nu era nici în prăfuitul loc viran de sub *montagne russe.* Jack Sawyer se învârtea fără ţintă în lumina aspră a soarelui, privind în lungul aleilor pustii şi la locurile publice părăsite ale parcului. Teama ce-l stăpânea se răsuci în el ca un sfredel. Dacă Speedy păţise ceva? Era imposibil, dar dacă unchiul Morgan aflase despre Speedy (aflase ce, la urma urmei?) şi-l... Jack văzu în minte duba WILD CHILD apărând în viteză de după un colţ, scrâşnind din saboţi şi accelerând.

Se smulse din nemişcare, aproape neştiind încotro s-o ia. În panica vie ce-l cuprinsese, îl văzu pe unchiul Morgan fugind prin dreptul unui şir de oglinzi strâmbe, care-l transformau într-o serie de Figuri monstruoase, deformate. Pe fruntea pleşuvă îi creşteau coarne, o cocoaşă i se umfla între umerii cărnoşi, degetele lătăreţe se prefăcură în cazmale. Jack coti brusc la dreapta şi se pomeni înaintând spre o construcţie de formă ciudată, aproape rotundă, făcută din cofraje albe asemănătoare cu gresia.

Deodată, auzi dinăuntru un *toc toc toc* ritmic. Băiatul o luă la fugă în direcţia de unde venea zgomotul – o rangă izbind într-o ţeavă, un ciocan într-o nicovală, sunet de muncă. Găsi în mijlocul unui cofraj o clanţă şi deschise o uşă de şipci fragilă.

Jack intră în penumbra dungată, iar zgomotul se auzi mai tare. De jur-împrejurul lui, întunericul îşi schimba forma, îşi modifica dimensiunile. Întinse mâinile, atingând o prelată. Aceasta se dădu la o parte; cât ai clipi, totul fu inundat de-o lumină galbenă, strălucitoare.

— Jack Călătoru, rosti glasul lui Speedy.

Jack se întoarse în direcţia vocii şi-l văzu pe custode aşezat pe jos, lângă un carusel parţial demontat. Ţinea în mână o cheie fixă, iar în faţa lui zăcea un cal alb, cu coama ca o spumă, străpuns pe la oblâncul şeii de-o bară lungă,

argintie, care-i ieşea prin burtă. Speedy puse uşurel cheia jos.

— Acu' eşti gata să vorbeşti, fiule? îl întrebă.

CAPITOLUL IV - Jack trece pragul

1

— Da, acum sunt gata, spuse Jack, cu un glas absolut calm, după care izbucni în lacrimi.

— Ei, ei, Jack Călătorule, zise Speedy, aruncând cheia pentru a se apropia de el. Ei, ei, fiule, linişteşte-te, linişteşte-te-acuma...

Dar Jack nu se putea linişti. Deodată, totul fu prea mult pentru el', mult prea mult, şi trebuia să plângă sau pur şi simplu să se scufunde sub un uriaş val de întuneric – un val pe care nu-l putea lumina nici o săgeată de aur strălucitor. Lacrimile erau dureroase, dar simţea că, dacă nu plângea, groaza l-ar fi ucis.

— Plângi cât pofteşti, Jack Călătorule, îl îndemnă Speedy şi îl cuprinse cu braţele.

Jack îşi îngropă faţa fierbinte, umflată, în cămaşa subţire a lui Speedy, simţind mirosul negrului – ceva asemănător cu Old Spice, cu scorţişoara, ceva ca nişte cărţi pe care nu le-a mai luat nimeni de mult din bibliotecă. Mirosuri plăcute, mângâietoare. Îl îmbrăţişă pe dibuite; palmele lui simţiră oasele spinării lui Speedy, aproape de suprafaţă, abia acoperite de prea puţina-i carne.

— Plângi dacă asta te-uşurează, spuse Speedy, legănându-l. Uneori aşa se-ntâmplă. Ştiu. Speedy ştie cât de departe ai fost, Jack Călătorule, şi cât de departe tre' să te duci, şi ce obosit eşti. Aşa că plângi, de-ţi vine mai uşor.

Jack abia dacă înţelegea cuvintele – percepea doar sunetele lor, alinătoare şi calmante.

— Mama mea e într-adevăr bolnavă, spuse el, într-un târziu, la pieptul lui Speedy. Cred că a venit aici ca să scape de vechiul partener al lui tata. Domnul Morgan Sloat.

Fornăi straşnic pe nas, îi dădu drumul lui Speedy, se trase înapoi şi-şi frecă ochii umflaţi cu podurile palmelor. Se mira

că nu-i era deloc ruşine – înainte, întotdeauna, propriile-i lacrimi îl dezgustau şi-l ruşinau... era aproape ca şi cum te-ai pişa pe tine. Poate fiindcă mama sa fusese mereu atât de aspră? Bănuia că şi asta era o cauză, sigur că da; Lily Cavanaugh nu punea mare preţ pe lacrimi.

— Da' nu-i ăsta singuru' motiv de-ai venit aci, nu-aşa?

— Nu, răspunse Jack încet. Cred... că maică-mea a venit aici ca să moară.

Pe ultimul cuvânt, glasul i se înălţă într-o notă acută de tenor castrat, terminată printr-un scârţâit ca de balama neunsă.

— Poate, zise Speedy, privindu-l pe Jack drept în ochi. Şi poate că tu eşti aci ca s-o salvezi. Pe ea... şi pe o altă femeie exact ca ea.

— Pe cine? murmură Jack, cu buzele amorţite.

Dar ştia pe cine. Nu-i cunoştea numele, dar ştia despre cine era vorba.

— Regina, răspunse Speedy. Numele ei e Laura DeLoessian, şi este Regina Teritoriilor.

2

— Ajută-mă, mormăi Speedy. Apuc-o pe bătrâna Silver Lady{13} fix de sub coadă. O micuţă neruşinare pentru „doamna", da' cre' că n-o să se supere dacă m-ajuţi s-o pui înapoi acolo unde i-i locu'.

— Aşa-i spui? Silver Lady?

— Da-băiatu, răspunse Speedy, rânjind şi dezvelindu-şi o duzină de dinţi, de sus şi de jos. Toţi caii de carusel are nume, nu ştiai? Prinde bine, Jack Călătorule!

Jack îşi înlănţui degetele pe sub coada de lemn a calului alb. Gemând, Speedy cuprinse cu mâinile lui mari picioarele dinainte ale „doamnei". Cărară împreună calul de lemn până la discul înclinat al caruselului, cu vârful suliţei în jos şi cu celălalt capăt al ei lucind de ulei aşternut în straturi groase.

— Un pic mai la stânga... icni Speedy. Mda... acum înfige-o, Jack Călătorule! împinge-o-n jos zdravăn!

Instalară bara şi făcură un pas înapoi, Jack gâfâind, Speedy rânjind şi răsuflând şuierător. Negrul îşi şterse cu braţul sudoarea de pe frunte şi se întoarse spre Jack.

— Măi-măi, nu că suntem grozavi?

— Dacă zici tu, răspunse Jack, zâmbind.

— Zic eu! Zău că da!

Speedy băgă mâna în buzunarul dinapoi al pantalonilor şi scoase sticla verde-închis. Deşurubă căpăcelul, bău – şi, un moment, Jack simţi o stranie certitudine: putea să vadă prin Speedy. Speedy devenise transparent, tot atât de spectral ca unul dintre spiritele de la emisiunea „Topper", care se difuza pe un post de televiziune din LA. Speedy dispărea. *Dispare,* îşi spuse Jack, *sau se duce în altă porte?* Dar ăsta era alt gând trăsnit; n-avea absolut nici un sens.

Apoi Speedy redeveni la fel de consistent ca-ntotdeauna. Fusese doar o iluzie optică, o... halucinaţie de moment.

Nu. Nu, n-a fost. Preţ de-o clipă aproape dispăruse!

Speedy îl privea cu şiretenie. Dădu să-i întindă sticla lui Jack, apoi clătină puţin din cap. Puse capacul la loc şi o strecură înapoi în buzunarul pantalonilor. Se întoarse s-o studieze pe Silver Lady, aflată la locul ei pe carusel, acum nemaiavând nevoie decât să i se fixeze strâns prăjina cu şuruburi. Zâmbea.

— Suntem grozavi de nu se mai poate, Jack Călătorule.

— Speedy...

— Toţi e botezaţi, spuse Speedy.

Ocoli încet discul oblic al caruselului, cu ecourile paşilor răsunându-i în interiorul clădirii. Deasupra, printre umbrele încrucişate ale grinzilor, câteva rândunici ciripeau încetişor. Jack îl urmă.

— Silver Lady... Midnight[{14}]... murgu' ăst d-aci îi Scout[{15}]... iapa asta-i Ella Speed[{16}].

Negrul îşi aruncă pe spate capul şi cântă, speriind rândunelele, care-şi luară zborul:

— *Ella Speed iubăreaţa s-a distrat puţin... i-auzi ce-i făcu moş Bill Martin...* Huu! Uite la ele cum zboară! Râse... dar, când se întoarse spre Jack, era din nou serios. Vrei să faci o-ncercare de-a-i salva mamei tale viaţa, Jack? Ei şi ăleilalte femei de care ţi-am zis?

— Nu... *ştiu cum s-o fac,* vru el să spună, dar un glas lăuntric – un glas ce provenea din aceeaşi tainiţă până mai adineauri încuiată, de unde-i venise şi amintirea celor doi necunoscuţi şi a tentativei de răpire, dimineaţa – se înălţă puternic: *Ba ştii! S-ar putea să ai nevoie de Speedy ca să te pună-n mişcare, dar ştii, Jack. Ştii.*

Cunoştea prea bine glasul acela. Era glasul tatălui său.

— Da, dacă-mi zici cum, spuse de astă-dată, cu vocea înălţându-i-se şi coborând în falset.

Speedy traversă încăperea până la peretele opus – o alcătuire mare, circulară, de şipci înguste, pictată cu o frescă, primitivă, dar de-o sălbatică vitalitate, reprezentând cai în galop. Lui Jack i se părea că peretele era asemănător capacului închis al biroului tip măsuţă cu rulou, pe care o avusese tatăl său (iar biroul acela se afla în cabinetul lui Morgan Sloat ultima oară când fusese acolo, împreună cu maică-sa, îşi aminti el deodată – gând care aduse cu sine o furie timidă, neconvingătoare).

Negrul scoase un gigantic inel cu chei, căută gânditor printre ele, o găsi pe cea dorită şi o răsuci, într-un lacăt. Scoase lacătul din belciug, îl închise la loc şi-l vârî într-un buzunar de la piept. Apoi împinse tot peretele în lături, pe o şină. Lumina orbitoare a soarelui năvăli înăuntru, făcându-l pe Jack să strângă din ochi. Sclipirile apei se reflectau, într-un dans blând, pe tavan.

Priveau magnifica privelişte marină de care se bucurau călăreţii caruselului Arcadia Funworld ori de câte ori Silver Lady, Midnight şi Scout îi purtau prin partea de răsărit a clădirii circulare. O briză uşoară îi flutură lui Jack părul de pe frunte.

— Mai bine s-avem lumină dacă vorbim despre asta, spuse Speedy. Vin-aci, Jack Călătorule, şi ţ-oi spune ce pot... adică nu tot ce ştiu. Doamne fereşte să tre'uiască vr'odată s-ajungem pân-acolo.

3

Speedy vorbea cu glasul său blând – pentru Jack era la fel de moale şi mângâietor ca o piele bine tăbăcită. Îl asculta, uneori încruntându-se, alteori rămânând cu gura căscată.

— Ştii lucrurile-alea de le zice Visele-cu-ochii-deschişi?

Jack confirmă din cap.

— Lucrurile-alea nu-s vise, Jack Călătorule. Nu-s vise-cu-ochii-deschişi, nici vise-cu-ochii-nchişi. Locu-ăla-i un loc d-adevăratelea. Destul d-adevărat, or'cum. Se deosebeşte mult d-ăsta, da' e adevărat.

— Speedy, mămica zice...

— Acum lasă asta. Ea nu ştie de Teritorii... da', într-un fel, *ştie* de ele. Fiindcă taică-tău, *el* ştia. Şi omu' ăstălantu'...

— Morgan Sloat?

— Ăla, ăla. Ştie şi el. Apoi Speedy adăugă, secretos: Şi ştiu şi ce hram poartă el acolo. Ba bine că nu! Fiiuuu!

— Fotografia din biroul tău... nu-i din Africa?

— Nu-i din Africa.

— Nu-i un trucaj?

— Nu-i un trucaj.

— Şi tata s-a dus acolo? întrebă el.

Dar inima lui cunoştea deja răspunsul – era un răspuns care clarifica prea multe lucruri ca să nu fie adevărat. Dar, adevărat sau nu, Jack nu era sigur cât de mult dorea să *creadă.* Tărâmuri magice? Regine bolnave? Nu-i venea la-ndemână. Îi tulbura minţile. Nu-i spusese mama lui în repetate rânduri, când era mic, că nu trebuie să confunde niciodată Visele-cu-ochii-deschişi cu ceea ce exista cu adevărat? Fusese foarte severă în sensul ăsta, şi-l cam speriase pe Jack. Poate, se gândea el acum, îi era chiar şi ei

teamă. Putea să fi trăit cu tatăl lui Jack atâta vreme şi să nu ştie măcar *ceva!* Jack nu era de-aceeaşi părere. *Poate,* îşi spuse, *nu ştia foarte mult... doar atât cât s-o sperie.*

Te ţicneşti. Despre asta vorbea. Oamenii care nu pot face deosebirea între cele reale şi fantasmagorii se ţicnesc.

Dar tatăl lui ştiuse un alt adevăr, n-am dreptate? Ba da. El şi Morgan Sloat.

Pentru ei magia e ca fizica pentru noi, just?

— Tăticu-tău se ducea adesea, da. Şi omul ălălalt, Groat...

— Sloat.

— Da-băiatu! El. Şi el se ducea. Numai că tăticu-tău, Jacky, el se ducea să vază şi să-nveţe. Tipu-ălălaltu', el mergea doar să prade şi să scoaţă avere.

— Morgan Sloat l-a omorât pe unchiul meu Tommy? întrebă Jack.

— Nu ştiu ni'ca d-asta. Tu numa' m-ascultă, Jack Călătorule. Fin'că n-avem mult timp. Dacă chiar crezi că tipu-ăsta Sloat o s-apar-aci...

— Părea groaznic de furios, spuse Jack.

Simplul gând că unchiul Morgan s-ar fi putut arăta în Arcadia Beach îl făcea să se simtă teribil de nervos.

— ...atunci avem mai puţin timp ca oricând. Fin'că poate că pe el nu l-ar supăra aşa de tare dac-ar muri mama ta. Iar Îngemănaru' lui precis nădăjduieşte ca Regina Laura să moară.

— Îngemănar?

— E unii oameni în astă lume care are Îngemănari în Teritorii, spuse Speedy. Nu mulţi, fin'că acolo-i mult mai puţini oameni – poate doar unu' la fiecare sută de mii de-aicea. Da' Îngemănaru' poate merge dintr-un loc în altu' cel mai uşor.

— Regina asta... e mama mea... Îngemănară ei?

— Mda, se pare c-aşa-i.

— Dar mama mea niciodată?...

— Nu. Niciodată. N-a avut de ce.

— Tatăl meu a avut un... un Îngemănar?

— Da' te şi crez c-a avut. Un om de seamă.

Jack îşi umezi buzele – ce conversaţie nebunească! Îngemănari şi Teritorii!

— Când tata a murit, aici, a murit şi Îngemănaru' lui de-acolo?

— Hmm. Nu egzact în acelaşi timp, da' aproape.

— Speedy?

— Ce?

— Am şi eu un Îngemănar? În Teritorii?

Speedy îl privi cu atâta seriozitate, încât Jack simţi că-l ia cu frig pe şira spinării.

— Tu nu, fiule. Ca tine e numa' unu'. Tu eşti deosebit. Şi tipu-ăsta Smoot...

— Sloat, spuse Jack, zâmbind uşor.

— ... mda, cutare, o ştie. Ăst-ar fi unu' din motivele de vine curând aci. Şi unu' din motivele tale s-o iei la drum.

— *De ce?* izbucni Jack. De ce folos îi pot fi eu, dacă are cancer? Dacă-i cancer şi ea este aici, în loc să fie în vreo clinică, e fiindcă nu mai există nici o *cale,* iar dacă e aici, înţelegi, înseamnă...

Era gata să izbucnească din nou în plâns, dar îşi înghiţi lacrimile, înnebunit de durere.

— Înseamnă că i-a cuprins tot trupul.

Tot trupul. Da. Acesta era un alt adevăr pe care inima lui îl ştia: adevărul rapidei pierderi în greutate, adevărul umbrelor vinete de sub ochii ei. *Tot trupul,* dar te rog, Doamne, hei, Doamne, te rog, dom'le, e *mama mea...*

— Vreau să zic, încheie el cu glasul răguşit, la ce o să-i folosească locul ăla din Visele-cu-ochii-deschişi?

— Cred c-am dat destul din gură, spuse Speedy. Doar p-asta s-o crezi, Jack Călătorule: nici o clipă nu ţi-aş zice să te duci dacă nu i-ar putea fi de folos.

— Dar...

— Taci, Jack Călătorule. Nu mai pot vorbi până nu-ţi arăt câte ceva din ce vreau să zic. Altfel, aş vorbi degeaba. Haida!

Speedy îl luă pe Jack cu braţul pe după umeri şi-l conduse împrejurul caruselului. Ieşiră împreună pe uşă şi porniră pe una dintre scurtăturile pustii ale parcului de distracţii. La stânga se afla pavilionul cu maşinuţe electrice, acum oblonit şi bătut în scânduri. În dreapta, o serie de barăci: „Tir cu inele", „Gogoşi-fantezii" şi „Tir cu puşca", oblonită şi ea (cu animale sălbatice, decolorate – încercând să sară din paravane –, şi lei şi tigri şi urşi, o, Dumnezeule!)

Ajunseră pe larga alee centrală, care se numea Boardwalk Avenue – ca imitaţie vagă a Atlantic City-ului, Arcadia Funworld avea dig, dar nici urmă de promenadă din scânduri adevărată{17}. Clădirea galeriei se afla acum la o sută de metri în stânga lor, iar arcada ce marca intrarea în Arcadia Funworld cam la două sute în dreapta. Jack auzea vuietul monoton, chinuitor, al valurilor spărgându-se, şi ţipetele singuratice ale pescăruşilor.

Îl privi pe Speedy, vrând să-l întrebe ce urma, ce-aveau să facă, vorbea oare serios sau totul era doar o glumă sadică?... Dar nu spuse nimic din toate astea. Speedy ţinea în mână sticla verde.

— Asta..., începu Jack.

— Te duce acolo, completă Speedy. Mulţi oameni care merg acolo n-au nevoie de nimica de soiu-ăsta, da' tu nu prea te-ai dus în ultima vreme, nu-aşa, Jacky?

— Nu.

Oare când închisese ultima oară ochii în astă lume, pentru a-i redeschide în lumea magică a Viselor-cu-ochii-deschişi, lumea aceea cu miresmele ei bogate, vitale, şi cerul său străveziu? Anul trecut? Nu. Mai demult de-atât... California... după moartea tatălui său. Să tot fi avut cam... Ochii lui Jack se dilatară. Nouă ani2 Atât de demult? Acum trei ani?

Numai şi gândul la felul în care aceste vise, uneori dulci, alteori tenebros-neliniştitoare, îl lăsaseră în pace – atât de tăcut, atât de pe neobservate, ca şi cum o mare parte a

imaginaţiei lui murise fără dureri, pe neaşteptate – îl înspăimânta.

Luă repede sticla de la Speedy, aproape scăpând-o. Simţea un strop de panică. Unele dintre Visele-cu-ochii-deschişi fuseseră tulburătoare, da, iar admonestările atent formulate ale mamei lui de-a nu amesteca imaginaţia şi fantasmagoriile *(cu alte cuvinte, vezi să nu-nnebuneşti, Jacky, măi băiete cucuiete, ai înţeles?)* îl cam speriaseră, sigur că da, însă acum descoperea că, în fond, nu dorise să piardă acea lume.

Privi în ochii lui Speedy şi-şi spuse: *Şi el o ştie. Toate cele la care abia m-am gândit, el le ştie. Cine eşti tu, Speedy?*

— Când nu dai p-acolo o vreme, cam uiţi cum să te-agăţi cu propiu-ţi cârlig, spuse Speedy şi dădu din cap spre sticluţă. De-asta mi-am luat un pic de suc magic. Chestia asta-i *specială.*

Speedy rostise ultimul cuvânt pe un ton aproape pios.

— E de-acolo? Din Teritorii?

— Nţţ. Au şi-aci *nişte* magie, Jack Călătorule. Nu multă, numa' un piculeţ. Sucu' magic aci de faţă vine din California.

Jack îl privi fără convingere.

— Dă-i bătaie. Trage un gât şi vezi de n-o iei la picior, rânji Speedy. Bei destul d-ăsta şi poţi să te duci cam oriunde ai chef. Vezi c-ai în faţa ta unu' care ştie.

— Doamne, Speedy, dar...

Începea să-i fie frică. Gura i se uscase. Soarele părea mult prea strălucitor, şi-şi putea simţi tâmplele zvâcnind în ritmul bătăilor tot mai rapide ale inimii. Avea limba încleiată de un gust coclit. Îşi spuse: *Gustul ăsta o să-l aibă şi „sucul magic" ăla al lui, oribil. .*

— Dacă te sperii şi vrei să te-ntorci, mai trage un gât, îl sfătui Speedy.

— Vine şi ea cu mine? Sticluţa? Îmi promiţi?

Îl îngrozea gândul de-a rămâne blocat acolo, pe acel tărâm străin şi mistic, în vreme ce mama sa era bolnavă şi

asediată de Sloat aici.

— Promit.

— Bine.

Jack duse sticluţa la buze... apoi o coborî puţin. Mirosul era groaznic – înţepător şi rânced.

— Nu vreau, Speedy, şopti el.

Lester Parker îl privi, şi buzele sale zâmbeau, dar în ochi nu i se citea nici urmă de zâmbet – erau severi. Neacceptând nici un compromis. Înfricoşători. Jack se gândi la ochii negri: ochi de pescăruş, ochi de vârtej! Groaza îl învălui din creştet până-n tălpi.

Îi întinse sticluţa lui Speedy.

— Nu poţi s-o iei înapoi? întrebă, iar glasul i se auzi într-o şoaptă fără vlagă. Te rog!

Speedy nu răspunse. Nu-i reaminti lui Jack că mama acestuia murea, sau că Morgan Sloat era pe drum. Nu-l făcu pe Jack laş, deşi niciodată-n viaţă nu se mai simţise atât de laş, nici măcar atunci când făcuse cale-ntoarsă de pe trambulina cea mare, în Tabăra Accomac, şi câţiva dintre ceilalţi copii îl huiduiseră. Speedy se mulţumi să întoarcă spatele, fluierând către un nor.

Acum, terorii i se alătură însingurarea, inundându-i trupul neputincios. Speedy îi întorsese spatele, Speedy îl lăsa de izbelişte.

— E-n regulă, zise Jack, deodată. E-n regulă, dacă asta vrei să fac.

Ridică din nou sticluţa şi, înainte de-a se mai gândi şi răzgândi, bău.

Gustul era mai rău decât orice-şi închipuise. Băuse vin la viaţa lui, îi prinsese chiar oarecum gustul (îi plăceau în special vinurile albe, seci, pe care mama sa le servea cu calcan, şalău sau peşte-spadă), iar aceasta era o băutură în genul vinului... dar totodată o imitaţie greţoasă a tuturor vinurilor pe care le băuse vreodată. Avea un gust intens, dulce şi de putreziciune, nu gustul strugurilor proaspeţi, ci al celor morţi, care n-au trăit bine.

În timp ce gura-i era inundată de acea oribilă senzaţie dulce, putu chiar să vadă respectivii struguri – lipsiţi de strălucire, prăfuiţi, umflaţi şi scârboşi, căţărându-se pe un perete de stuc murdar, sub o lumină de soare densă şi lipicioasă, încât părea inertă, cu excepţia bâzâitului prostesc al mulţimii muştelor.

Înghiţi, şi un foc subţire îşi întipări urma ca de melc prin gâtlejul lui.

Închise ochii, strâmbându-se, cu stomacul gata să i se întoarcă pe dos. Nu vomă, deşi crezu că, dacă ar fi mâncat ceva la micul dejun, ar fi făcut-o.

— Speedy...

Deschise iar ochii, şi următoarele cuvinte i se stinseră în gât. Uită nevoia de-a vărsa acea oribilă parodie de vin. Uită de mama lui, de unchiul Morgan şi de tata, şi aproape de orice altceva.

Speedy dispăruse. Graţioasele arcade ale *montagne russe*-ului dispăruseră. Boardwalk Avenue dispăruse.

Acum era în alt loc. Era...

— În Teritorii, şopti Jack, cu tot trapul înfiorându-i-se într-un dement amestec de groază şi entuziasm; simţea cum i se zbârleşte părul la ceafă, simţea un rânjet nătâng trăgându-i în sus colţurile gurii. Speedy, sunt aici, Doamne, sunt aici, în Teritorii! Sunt...

Dar mirarea îl copleşi. Uluit, îşi puse mâna la gură şi se răsuci încet într-un cerc complet, privind locul acesta în care îl adusese „sucul magic" al lui Speedy.

4

Oceanul se afla la locul lui, dar acum părea de-un albastru mai închis, mai bogat – cel mai veritabil indigo pe care-l văzuse băiatul vreodată. Un moment stătu ţintuit locului, cu părul fluturat de briza marină, privind spre linia orizontului, unde oceanul acela indigo se întâlnea cu un cer de culoarea docului decolorat.

Linia acelui orizont prezenta o curbură, vagă, dar inconfundabilă.

Scuturăcapul, încruntându-se, şi se întoarse în cealaltă direcţie. Alge încâlcite, prelungi, sălbatice, coborau de pe promontoriul pe care, cu numai un minut în urmă, se aflase caruselul. Digul cu galeria dispăruseră şi ele; în acel loc, o îngrămădire haotică de blocuri de granit stătea gata să se rostogolească în ocean. Valurile izbeau la picioarele stâncăriei şi pătrundeau prin vechile crăpături şi canale dintre pietre cu tunete reverberate. Spumă groasă ca frişca bătută ţâşnea în văzduhul limpede, pentru a fi luată de vânt.

Jack îşi apucă brusc obrazul stâng cu degetul mare şi arătătorul mâinii stângi. Ciupi tare. În ochi i se iviră lacrimi, dar nu se schimbă nimic.

— E de-a-devăratelea, şopti, şi un nou val bubui pe promontoriu, stârnind arabescuri albe de spumă.

Îşi dădu deodată seama că Boardwalk Avenue încă mai era acolo... Într-un fel. Un dram de căruţe, brăzdat de făgaşuri, cobora din vârful promontoriului – punctul unde Boardwalk Avenue se sfârşea la intrarea galeriei, în teritoriul pe care mintea sa insista să-l numească „lumea reală" – până unde se afla el, iar de-acolo spre Nord, la fel cum şi Boardwalk Avenue se îndrepta către Nord, devenind Arcadia Avenue, după ce trecea pe sub arcada de la hotarul Funworldului. Prin mijlocul său creştea iarbă-de-mare, dar era strivită şi încâlcită, fapt ce-l făcu pe Jack să considere că drumul mai era încă folosit, cel puţin din când în când.

Porni spre Nord, continuând să ţină sticluţa verde în mâna dreaptă. Îi trecu prin minte gândul că undeva, în altă lume, Speedy ţinea căpăcelul care se potrivea la sticluţa lui.

Oare am dispărut chiar dinaintea ochilor lui? Se pare că da. Mamăăă!

După vreo patruzeci de paşi făcuţi pe drum, ajunse la un rug de mure. Printre spini stăteau strânşi ciorchini din cele mai grase, mai negre şi mai apetisante mure din câte-i

fusese dat să vadă. Stomacul lui Jack, aparent ca replică la insulta „sucului magic", scoase un ghiorţăit sonor.

Mure? În septembrie?

Nu conta. După tot ceea ce se întâmplase în ziua aceea (şi încă nu era ora zece), să se mire de prezenţa murelor în luna septembrie i se părea cam ca refuzul de-a lua o aspirină după ce înghiţise clanţa de la uşă.

Jack întinse mâna, culese un pumn de mure şi le îndesă în gură. Erau neobişnuit de dulci, uluitor de bune. Cu un zâmbet (buzele sale căpătaseră o nuanţă albăstrie clară), găsind foarte posibilă ipoteza de a-şi fi pierdut minţile, mai culese o mână de mure... apoi o a treia. Niciodată nu mai simţise un gust atât de bun – deşi, avea să-şi amintească el mai târziu, nu numai de murele propriu-zise era vorba; juca un rol şi incredibila puritate a aerului.

Se alese cu câteva zgârieturi în timp ce lua şi a patra porţie – părea că tufişurile îi şopteau s-o lase mai moale, ce-i destul, e destul, gata. Îşi supse cea mai adâncă zgârietură, apărută pe perniţa cărnoasă de sub degetul mare, apoi o luă din nou spre Nord, de-a lungul făgaşurilor paralele, înaintând încet şi încercând să se uite în toate părţile în acelaşi timp.

Poposi la mică distanţă de rugii de mure, pentru a ridica privirea spre soare, care părea întrucâtva mai mic, şi totuşi mai arzător. Avea oare o vagă nuanţă portocalie, ca în picturile acelea medievale vechi? Jack se gândi că, poate, da. Şi...

Un ţipăt neplăcut, ca al unui cui vechi, ruginit, smuls încet dintr-o scândură, se înălţă deodată din dreapta, rupându-i firul gândurilor. Băiatul se întoarse spre el, cu umerii crispându-i-se şi ochii dilataţi.

Era un pescăruş – dar de-o mărime ce-ţi lua minţile, aproape incredibil (însă era acolo, material ca stânca, real precum casele). De fapt, avea proporţiile unui vultur. Capul său alb, neted, rotund ca o bilă, îi era uşor înclinat într-o parte. Vârful ciocului, încovoiat ca un cârlig de undiţă, se

deschidea şi se-nchidea. Bătea din aripile-i mari, făcând să se unduiască iarba-de-mare în jurul său.

Şi apoi, pare-se, fără nici un strop de teamă, începu să ţopăie spre Jack.

De departe, Jack auzi slab nota clară, ca de alamă, a unei mulţimi de corni în care se suflase simultan, scoţând un unic semnal, şi, absolut fără nici un motiv, se gândi la mama sa.

Privi un moment spre Nord, în direcţia pe care o urma, atras de sunet – îi trezise o senzaţie de grabă nedirijată. Semăna, se gândi el (când avu *timp* de gândire), cu foamea de un *ceva* anume pe care nu l-ai mai căpătat de mult – îngheţată, fulgi de cartofi, poate un taco{18}. Nu ştii ce anume e până nu-l vezi – iar până atunci, nu-i decât o nevoie fără nume, făcându-te să fii agitat, stârnindu-ţi o anume nervozitate. Văzu flamuri şi vârful a ceva ce-ar fi putut să fie un cort uriaş – un pavilion – profilându-se pe cer.

Ăla-i locul unde se află „Alhambra", îşi spuse, şi în clipa următoare pescăruşul ţipă la el. Se răsuci spre pasăre şi văzu, alarmat, că nu-i mai despărţeau nici doi metri. Ciocul i se căscă iar, arătându-şi căptuşeala roz-murdară şi amintindu-i ziua de ieri, când pescăruşul ce aruncase scoica pe stâncă îl fixase cu o căutătură oribilă, exact ca şi asta. Pescăruşul îi rânjea – n-avea nici o-ndoială. În timp ce se mai apropie, ţopăind, Jack simţi o duhoare infectă, de descompunere, plutind în jurul său – peşte mort şi alge putrede.

Pescăruşul sâsâi spre el şi fâlfâi iarăşi din aripi.

— Pleacă de-aici! spuse cu voce tare Jack. Inima-i bătea de să-i sară din piept, gura i se uscase, dar nu voia să se sperie de-un pescăruş, fie el şi unul uriaş. Du-te!

Pasărea deschise din nou ciocul... şi atunci, printr-o serie de pulsaţii cumplite ale gâtlejului căscat, articulă câteva cuvinte – sau cel puţin aşa păru.

— *Ama oarrre Ack... ama oaaaaanrneeeee...*

Mama moare, Jack...

Pescăruşul mai făcu un salt stângaci spre el, apucându-se cu picioarele solzoase de iarba încâlcită, cu ciocul deschizându-i-se şi închizându-i-se, şi ochii săi negri aţintiţi într-ai lui Jack. Aproape fără a-şi da seama ce făcea, Jack ridică sticluţa verde şi bău.

Din nou închise strâns ochii, simţind gustul acela oribil – iar când îi deschise, rămase prostit de ceea ce vedea: un semn galben de circulaţie înfăţişând siluetele a doi copii, un băieţel şi o fetiţă, fugind. ÎNCETINIŢI COPII, scria pe semnul de circulaţie. Un pescăruş – acesta de dimensiuni perfect normale – îşi luă zborul de pe stâlp, cu un chirăit, surprins fără îndoială de brusca apariţie a lui Jack.

Privi în jur şi simţi că-l copleşeşte deruta. Stomacul său, plin de mure şi de pestilenţialul „suc magic" al lui Speedy, se răsculă ghiorăind. Muşchii începură să-i tremure sacadat, picioarele i se-nmuiară şi, dintr-o dată, căzu în fund pe bordură, la baza stâlpului, lovindu-se de acesta cu un şoc violent, care-i zgudui toată şira spinării, făcându-i dinţii să clănţăne.

Brusc, aplecându-se între genunchii desfăcuţi, căscă larg gura, convins că va da afară într-o clipă tot ce înghiţise. Când colo, sughiţă de două ori, slobozi un semirâgâit şi imediat îşi simţi stomacul relaxându-se încet.

Din cauza murelor, îşi zise. *Dacă nu erau murele, precis aş fi borât.*

Ridică ochii şi se simţi din nou intrat în ireal. În lumea Teritoriilor, făcuse nu mai mult de şaizeci de paşi. Era sigur de asta. Apreciind că un pas de-al lui avea la şaizeci de centimetri – nu, hai să zicem şaptezeci şi cinci, doar ca să nu greşim –, însemna că nu parcursese decât vreo patruzeci şi cinci de metri amărâţi. Dar...

Privi în spate şi văzu arcada, cu literele ei mari şi roşii: ARCADIA FUNWORLD. Deşi putea să vadă clar până la douăzeci de metri distanţă, inscripţia se afla acum atât de departe, încât abia dac-o puţea citi. În dreapta lui era hanul

„Alhambra", neregulat şi cu nenumărate aripi, cu grădinile ordonate în faţa sa şi oceanul în spate.

În lumea Teritoriilor, făcuse patruzeci şi cinci de metri.

Aici, cum-necum, ajunsese la aproape un kilometru distanţă.

— Isuse Cristoase, şopti Jack Sawyer, şi-şi acoperi ochii cu mâinile.

5

— Jack! Jack băiete! Jack Călătoru!

Glasul lui Speedy se înălţă peste vuietul ca de maşină de spălat al unui motor vechi cu şase cilindri. Jack ridică privirea – îşi simţea capul greu şi membrele ca de plumb – şi văzu un camion International Harvester, foarte vechi, venind încet spre el. În partea din spate îi fuseseră adăugate panouri artizanale, care se balansau înainte şi-napoi ca nişte dinţi rupţi, pe când camionul se apropia. Caroseria era vopsită într-un turcoaz neverosimil. La volan stătea Speedy.

Opri la bordură, ambală motorul *(Bâr! Bâr! Bâr-bâr-bârrr!)* şi apoi îl opri *(Hahhhhhhhhhh...).* Sări repede jos.

— Ai păţit ceva, Jack?

Jack întinse sticluţa pentru ca Speedy s-o ia.

— Sucul tău magic pute rău, spuse el, cu glas pierdut.

Speedy păru lezat... apoi zâmbi.

— Cin' ţi-a zis că doctoriile tre' s-aibe gust bun, Jack Călătorule?

— Nimeni, răspunse băiatul, simţind cum puterile îi reveneau încet-încet, în timp ce senzaţia aceea de apăsătoare dezorientare se risipea.

— Acum crezi?

Jack încuviinţa din cap.

— Nu, se opuse Speedy. Nu ţine. Zi cu voce tare.

— Teritoriile, spuse Jack. Există. Sunt adevărate. Am văzut o pasăre...

Se întrerupse, cutremurat de-un fior.

— Ce fel de pasăre? întrebă, tăios, Speedy.

— Pescăruş. Cel mai mare şi-afurisit de pescăruş... răspunse Jack, clătinând din cap. Nu ţi-ar veni să crezi. Se gândi un moment, apoi adăugă: Ba nu, probabil că *tu* ai crede. Nimeni altul, poate, dar *tu* da.

— A vorbit? Acolo vorbeşte o mulţime de păsări. Vorbeşte mai mult aiureli. Şi e unele care vorbeşte oareşicum cu şir... dă-i un şir de soi rău, şi mai mult minciuni.

Jack dădea din cap afirmativ. Simplul fapt că-l auzea pe Speedy vorbind despre aceste lucruri ca şi cum ar fi fost perfect logic şi perfect firesc s-o facă, îl ajuta să se simtă mai bine.

— Cred c-a vorbit. Dar a fost ca... Făcu mari eforturi să judece. Am cunoscut un copil, la şcoala unde învăţam împreună cu Richard, în LA. Îl chema Brandon Lewis. Avea un defect de vorbire şi, când vorbea, abia-l puteai înţelege. La fel era şi pasărea. Dar am ştiut ce spunea. A spus că mama mea moare.

Speedy îşi petrecu braţul pe după umerii lui Jack şi cei doi rămaseră aşa, aşezaţi pe bordură, unul lângă altul, în tăcere. Recepţionerul de la „Alhambra", palid, uscat şi bănuitor pe tot ce mişcă-n acest univers, ieşi cu un teanc masiv de corespondenţă. Speedy şi Jack îl priviră îndreptându-se spre colţul Arcadiei cu Beach Drive şi punând corespondenţa hotelului în cutia poştală. Apoi se întoarse, îi gratifică pe cei doi cu o privire tăioasă şi coti pe aleea principală a "Alhambrei". Creştetul capului său abia se putea desluşi printre vârfurile tufişurilor dese de cimişir. Se auzi clar sunetul uşii mari de la intrare deschizându-se şi-nchizându-se.

Sentimentul dezolant, de acută melancolie autumnală pe care o degajau toate locurile de pe-aici, îl izbi pe Jack, învăluindu-l: străzi largi, pustii; plaja cea lungă cu dunele ei goale, dintr-un nisip fin ca o pudră; parcul de distracţii părăsit, cu vagonetele de *montagne russe* stând pe butuci,

sub copertine de prelată, şi toate gheretele închise cu lacătul. Îi trecu prin minte că mama sa îl adusese într-un loc ce putea fi considerat, fără a greşi prea mult, capătul lumii.

Speedy îşi lăsase capul pe spate şi cânta cu glasul său adevărat, suav:

— *Bine-am hoinărit... şi bine-am mai cântat... prin ăst bătrân oraş, prea mult... vara-i dusă-aproape, da, şi iarna-i p-aproape... iarna-i p-aproape, şi simt că... tre' s-o iau la drum...* Se întrerupse, privindu-l pe Jack. Simţi că tre' s-o iei la drum, moş Jack Călătorule?

O spaimă vlăguită îi străbătu oasele.

— Aşa se pare. Dac-ajută la ceva. Pe ea dac-o ajută. O pot ajuta, Speedy?

— Poţi, spuse negrul, cu gravitate.

— Dar...

— O, ai un şirag întreg de „dar"-uri. Ditamai *trenu'* de „dar"-uri, Jack Călătorule. Nu-ţi promit că totu' va fi floare la ureche. Nu-ţi promit să ai succes. Nu-ţi promit că te-oi mai întoarce viu, ori dacă da, că te-oi întoarce cu mintea încă în balamale. Mare parte din hoinăreală o s-o trebuieşti face în Teritorii, fin'că Teritoriile-i mult mai mici. Ai băgat de seamă?

— Da.

— Bănuiam eu. Fin'că precis c-ai făcut un sac de boroboaţe pe drum, nu-aşa?

În acest moment lui Jack îi reveni în minte o întrebare ce şi-o pusese când se trezise-n Teritorii şi, deşi se abătea de la subiect, vru să ştie.

— Am dispărut, Speedy? M-ai văzut dispărând?

— Te-ai dus, spuse Speedy, uite-aşa: şi pocni o dată din palme.

Jack îşi simţi gura întinzându-i-se într-un zâmbet incert, involuntar... iar Speedy, la rândul său, schiţă un surâs vag.

— Mi-ar plăcea s-o fac odată în ora de calculatoare a domnului Balgo, spuse Jack.

Speedy chicoti ca un copil. Jack i se alătură – râsul îl făcea să se simtă bine, aproape la fel de bine ca gustul acelor mure. După câteva momente, Speedy redeveni serios şi spuse:

— E-un motiv de ce te duci în Teritorii, Jack. E ceva ce tre' să iei. Un ceva teribil de puternic.

— Şi se găseşte acolo ?

— Mda – băiatu.

— O poate ajuta pe mama?

— Pe ea... şi pe ailaltă.

— Regina?

Speedy aprobă din cap.

— Ce este? Unde-i? Când am să...

— Stai aşa! Ho! exclamă Speedy, ridicând o mână. Buzele sale zâmbeau, dar ochii-i erau gravi, aproape trişti. Una pe rând. Şi, Jack, nu pot să-ţi zic ce nu ştiu... sau ce n-am voie să spun.

— N-ai voie? întrebă Jack, uimit. Cine...

— Iar începi. Acu' ascultă, Jack Călătorule. Tre' să pleci cât de repede poţi, înainte ca Bloat ăla s-apuce să s-arate şi să te bage la cutie...

— *Sloat.*

— Mda, el. Trebuie să pleci până nu vine.

— Dar o să se ia de mama, spuse Jack, întrebându-se de ce-o spunea – fie pentru că era adevărat, fie ca o scuză pentru a evita călătoria pe care i-o aşternea Speedy dinainte, ca o mâncare ce putea fi otrăvită. Nu-l cunoşti! El...

— Îl cunosc, zise, calm, Speedy. Îl ştiu de mult, Jack Călătorule. Şi mă ştie şi el. Are pe el semnele mele. Le ascunde – da-s pe el. Mămică-ta îşi poate purta şi singură de grijă. Cel puţin, o să tre'iască, o vreme. Fin'că tu tre' să pleci.

— Unde?

— Spre apus. De la oceanul ăsta la ălălaltu'.

— Ce? ţipă Jack, copleşit la gândul unei asemenea distanţe.

Iar apoi îşi aminti de-o reclamă pe care-o văzuse la televizor cu nici trei seri în urmă – un om savurând bunătăţile unui bufet de delicatese la vreo zece mii de metri în văzduh, calm, perfect stăpân pe sine. Jack zburase de la o coastă la cealaltă, cu mama sa, de peste douăzeci de ori, şi-l încânta în secret faptul că, atunci când zburai de la New York la LA, te puteai alege cu şaisprezece ore de zi-lumină. Parcă ai fi trişat timpul. Şi era foarte uşor.

— Pot zbura? îl întrebă el pe Speedy.

— *Nu!* aproape că răcni negrul, cu ochii măriţi de consternare. Îl apucă pe Jack de umăr cu o mână puternică. Să nu laşi *ni'ca* să te suie-n ceruri! Nu trebuieşte! Dacă se-ntâmplă să sări în Teritorii cât timp eşti acolo sus...

Mai mult nu spuse; nu era nevoie. Brusc, Jack avu o viziune copleşitoare, el însuşi prăvălindu-se din cerul acela limpede şi fără nori, proiectil-băiat urlând, în jeanşi şi cămaşă de rugby cu dungi roşii şi albe, paraşutist fără paraşută.

— Mergi *pe jos,* continuă Speedy. Şi fă aftostopu' la ce poţi... da' tre' s-ai grije, fi'n-acolo-i străini. Unii-s numa' sonaţi, fătălăi ce-ar vrea să te pipăie ori pungaşi care să te prade. Da' unii-s Străini de-adevăratelea, Jack Călătorule. Ăia-i oameni cu câte-un picior în fiece lume – arată aşa şi-altminterea, ca un afurisit de capu-lu-Janus{19}. Teamă mi-e c-o să ştie că vii acolo 'nainte să fi trecut prea mult timp. Şi-o să fie pe faţă.

— Sunt..., îşi căută Jack cuvântul... Îngemănari?

— Unii da. Unii nu. Acu' nu pot să-ţi spui mai mult. Da' răzbeşte, dacă poţi. Răzbeşte pân-la cclălant ocean. Călătoreşte prin Teritorii când poţi şi-o s-ajungi mai repede. Ia sucu'...

— Nu pot să-l sufăr!

— Nu contează ce poţi suferi şi ce nu, spuse, sever, Speedy. Răzbeşte şi-o să găseşti un loc – altă „Alhambra".

Tre' s-ajungi în locu-ăla. I-un loc 'spăimântător, un loc a răului. Da' tre' să intri-năuntru.

— Cum am să-l găsesc?

— O să te cheme. O s-auzi tare şi limpede, fiule.

— De ce? întrebă Jack, umezindu-şi buzele. De ce trebuie să mă duc acolo, dacă-i atât de rău?

— Fin'că, răspunse Speedy, acolo-i Talismanul. Undeva-n ailaltă „Alhambra".

— Nu ştiu despre ce vorbeşti!

— O să ştii.

Speedy se ridică în picioare, apoi îl luă pe Jack de mână. Cei doi stătură faţă în faţă, bătrânul negru şi băiatul alb.

— Ascultă, spuse Speedy, iar glasul său dobândi un ritm încet, muzical. Talismanul se va da pe mâna ta, Jack Călătorule. Nu-i prea mare, nu-i prea mic, arată întomnai ca un glob de cristal. Jack Călătoru, moş Jack Călătoru, în California te duci, înapoi să-l aduci. Da' asta-i povara ta, asta-i crucea ta; leapăd-o, Jack, şi totul va fi pierdut.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, repetă Jack cu un soi de încăpăţânare înfricoşată. Trebuie să...

— Nu, spuse Speedy, cu blândeţe. Trebuie să termin caruselu-n dimineaţa asta, Jack, asta tre' să fac eu. Nu mai am vreme de dat din gură. Eu tre' să merg înapoi şi tu tre' să mergi 'nainte. Acuma nu-ţi pot spune mai mult. Cre' c-o să ne mai vedem noi... Aici... sau acolo.

— Dar nu ştiu ce să *fac!* strigă Jack, în timp ce Speedy se urca în cabina camionului vechi.

— Ştii destul cât să porneşti la drum. Du-te la Talisman, Jack. O să te tragă singur spre el.

— Nici măcar nu ştiu ce-i Talismanul ăsta... asta!...

Speedy râse şi suci cheia în contact. Camionul porni, într-un nor mare şi albastru de fum.

— Caută-n dicţionar! mai strigă el şi băgă maşina în marşarier.

Dădu cu spatele, întoarse şi, în clipa următoare, camionul se hurduca înapoi spre Arcadia Funworld. Jack rămase

lângă bordură, privindu-l cum se îndepărta. În viaţa lui nu se mai simţise atât de singur.

CAPITOLUL V - Jack şi Lily

1

Când camionul lui Speedy coti de pe drum şi dispăru pe sub arcada Funworldului, Jack porni înapoi spre hotel. Un Talisman, într-o altă „Alhambra". Pe malul unui alt ocean. Parcă-l golise cineva pe dinăuntru. Fără Speedy alături, sarcina lui devenise uriaşă, ca un munte de uriaşă; şi vagă – în timp ce Speedy vorbea, Jack avusese impresia că *aproape* desluşise înţelesul acelui ghiveci de aluzii, ameninţări şi instrucţiuni. Acum însă chiar că i se părea totul un simplu ghiveci de vorbe. Totuşi, Teritoriile erau reale. Se agăţa de-această certitudine ca înecatul de-un pai, simţindu-se deopotrivă înfierbântat şi-nfiorat de existenţa ei. Erau un tărâm adevărat, iar el avea să meargă acolo iarăşi. Chiar dacă încă nu înţelegea într-adevăr totul – chiar dacă era un pelerin neştiutor –, avea să se ducă. Acum, tot ce-i mai rămăsese de făcut era să-şi convingă mama. *Talisman,* îşi spuse, folosind cuvântul ca pe un obiect propriu-zis, şi traversă pustia Boardwalk Avenue, pentru a sări treptele până pe aleea dintre tufişuri. Întunecimea din interiorul „Alhambrei", o dată ce marea uşă se închise, îl făcu să tresară. Foaierul era o peşteră prelungă – ţi-ar fi trebuit un foc mare numai ca să risipeşti umbrele. Recepţionerul cel palid se întrezărea vag înapoia biroului său, sfredelindu-l pe Jack cu ochii lui albicioşi. Un mesaj? Da! Jack înghiţi în sec şi se întoarse. Mesajul îi dădea putere, îl făcea să se simtă mai încrezător, deşi intenţia cu care întrebase fusese doar dispreţuitoare.

Se îndreptă spre lifturi, fără grabă, cu spatele drept. *Te-nvârţi cu negrişorii, ai? Îi laşi să te-mbrăţişeze, ai?* Ascensorul coborî cu-n vuiet fremătând ca aripile grele ale unei păsări uriaşe, uşile se dădură în laturi, iar Jack păşi înăuntru. Se întoarse să apese butonul însemnat cu un 4

luminos. Recepţionerul continua să domnească spectral îndărătul biroului lung, trimiţându-şi mesajul dum-dum. *Iubăreţ-de-negrotei Iubăreţ-de-negrotei Iubăreţ-de-negrotei (îţ-place-aşa, băi piciule? Fierbinte şi negru, e bun pentru tine, ai?).* Din fericire, uşile se închiseră imediat. Când liftul porni smucindu-se în sus, Jack simţi că stomacul îi lunecă spre pantofi.

Ura rămase jos, în hol: însuşi aerul din cabină era mai plăcut, o dată ce trecu de etajul întâi. Acum tot ce-avea Jack de făcut era să-i spună mamei sale ca trebuia să plece de unul singur în California.

Numai nu-l lăsa pe unchiul Morgan să semneze nici un fel de hârtii în locul tău...

În timp ce ieşea din ascensor, Jack se întrebă pentru prima oară în viaţă dacă Richard Sloat înţelegea ce anume era în realitate tatăl său.

2

Dincolo de aplicele goale şi tablourile cu bărcuţe săltând pe mări vălurite şi înspumate, uşa numerotată 408 stătea întredeschisă spre înăuntru, lăsând să se vadă o parte din covorul pal al apartamentului. Razele soarelui, intrând pe ferestrele livingului, formau pe peretele camerei un dreptunghi prelung.

— Hei, mamă! strigă Jack, intrând. N-ai închis uşa, ce idee ţi-a mai... venit? se adresă el mobilei. Mamă?

Era singur în încăpere.

Din camera impersonală emana dezordinea – o scrumieră dând pe dinafară, un pahar mare, pe jumătate plin cu apă, lăsat pe măsuţa de cafea.

De astă-dată, Jack îşi făgădui să nu mai intre în panică.

Se învârti încet în cerc. Uşa dormitorului era deschisă, odaia la fel de întunecoasă ca şi holul, căci Lily nu trăsese perdelele.

— Hei, ştiu că eşti aici, spuse băiatul, după care străbătu dormitorul gol şi ciocăni la uşa băii.

Nici un răspuns. Jack deschise uşa şi văzu o periuţă de dinţi, roz, lângă lavabou, o perie de păr, singuratică, pe măsuţa de toaletă. Printre ţepii ei se încurcaseră fire de păr blond. *Laura DeLoessian,* anunţă o voce în mintea lui Jack, iar băiatul ieşi din baie de-a-ndăratelea – numele acela îi îndurera sufletul.

— Of, iar? spuse el, vorbind singur. Unde s-a *dus?*

O şi vedea.

O văzu în timp ce se îndrepta spre camera lui, o văzu pe când deschidea uşa şi-şi privea patul cu aşternuturile mototolite, rucsacul plat şi micul teanc de cărţi ieftine, ciorapii rulaţi deasupra scrinului. O văzu când privi în propria lui baie, unde prosoapele zăceau pe duşumea, peste marginile căzii şi plăcile Formica, într-o dezordine cu iz oriental.

Morgan Sloat dând buzna pe uşă, înşfăcându-i mama de braţe şi îmbrâncind-o să coboare... — Jack reveni grăbit în living, privind, de astă-dată, sub canapea – ...smucind-o printr-o uşă laterală şi împingând-o într-o maşină, cu ochii începând să i se îngălbenească...

Ridică receptorul şi formă zero.

— Aici... ăă... Jack Sawyer, şi sunt la... ăă... camera patru-zero-opt. Mama mea a lăsat vreun mesaj pentru mine? Ar fi trebuit să fie aici şi... şi nu ştiu de ce... ăă...

— Să văd, răspunse fata.

Jack strânse înfrigurat receptorul în mână, câteva momente, până o auzi iar.

— Nici un mesaj pentru patru-zero-opt, regret.

— Sau pentru patru-zero-şepte?

— Au aceeaşi cutie, răspunse centralista.

— Ăă... a avut vreun vizitator în ultima jumătate de oră, o oră? A venit cineva-n dimineaţa asta? în vizită la ea, adică.

— Asta întrebaţi la recepţie, spuse fata. Eu n-am de unde să ştiu. Vreţi să mă interesez?

— Vă rog.

— A, mă bucur să am ceva de făcut în morga asta. Rămâneţi la aparat.

Alte momente fierbinţi. Când reveni, fata îl anunţă:

— Nici un vizitator. Poate v-a lăsat vreun bilet, pe undeva prin camere.

— Da, o să mă uit, rosti, nefericit, Jack şi închise.

Oare omul de la recepţie spunea adevărul? Sau îi întinsese cumva Morgan Sloat o mână cu o hârtie de douăzeci de dolari împăturită, ca un timbru aplicat pe palma sa cărnoasă? Jack o putea vedea şi pe-asta.

Se lăsă pe sofa, înăbuşindu-şi o dorinţă iraţională de a privi sub perne. Sigur că unchiul Morgan nu putea să fi venit în apartament şi să fi răpit-o – era încă în California. Dar ar fi putut trimite alţi oameni s-o facă în locul lui. Oamenii aceia pe care-i pomenise Speedy, Străinii cu un picior în fiecare lume.

Curând, Jack nu mai putu suporta să stea în cameră. Sări de pe canapea şi ieşi din nou în hol, închizând uşa după el. După ce făcu câţiva paşi pe culoar, se răsuci brusc pe călcâie, reveni şi deschise uşa cu cheia lui. O deschise de-o palmă, pornind apoi repede spre ascensor. Era posibil, totuşi, ca Lily să fi plecat fără cheie – la magazinul din foaier, la standul de difuzare a presei, după un ziar sau o revistă.

Aiurea. N-o mai văzuse punând mâna pe-un ziar de la începutul verii. Toate ştirile care o interesau se transmiteau la un radio cu circuit închis.

Atunci, la o plimbare.

Mda, afară, să facă mişcare şi să respire adânc. Sau la un jogging, poate; poate că Lily Cavanaugh se înscrisese, aşa, deodată, la o sută de metri garduri. Îşi proptise nişte pârleazuri pe plajă şi se antrena pentru viitoarea Olimpiadă...

Când liftul îl lăsă în hol, privi spre magazin, de la tejgheaua căruia o femeie în vârstă, blondă, se uită la el pe

deasupra ochelarilor. Animale de pluş, un mic teanc de ziare subţiri, un rastel pe care stăteau expuse Chap Stick-uri aromate. În buzunarele unui stand mural stăteau înclinate *People, Us* şi *New Hampshire Magazine.*

— Scuzaţi, spuse Jack şi dădu să iasă.

Se pomeni privind placa de bronz de lângă o ferigă uriaşă, posomorâtă *...început-a să bolească şi trebuie curând să piară.*

Femeia din magazin îşi drese vocea. Jack tresări, cu senzaţia că privea cuvintele acelea ale lui Daniel Webster de minute-ntregi.

— Da? întrebă femeia, în spatele lui.

— Scuzaţi, repetă Jack şi se îndepărtă până în mijlocul foaierului.

Recepţionerul cel plin de ură înălţă o sprânceană, apoi se întoarse într-o parte, cu ochii holbaţi spre scara pustie. Jack se sili să se apropie de el.

— Domnu', îndrăzni, odată ajuns în faţa recepţionerului – care se prefăcea că-ncearcă să-şi aducă aminte capitala Carolinei de Nord sau principalul produs de export al Perului. Domnu'...

Omul se încruntă: aproape o găsise, nu putea fi deranjat.

Totul era o prefăcătorie, Jack ştia, şi spuse:

— Mă-ntreb dacă aţi putea să mă ajutaţi.

Omul de la recepţie se decise, în cele din urmă, să-l privească.

— Depinde cu ce să te-ajut, băieţaş.

Jack hotărî, cu deliberare, să nu ia în seamă rânjetul ascuns.

— Aţi văzut-o cumva pe mama plecând mai adineauri?

— Ce-nseamnă adineauri?

Acum, rânjetul crud era aproape vizibil.

— Aţi văzut-o ieşind din hotel? Asta-i tot ce vreau să ştiu.

— Ţi-e frică să nu te fi văzut ţinându-te de mână cu iubiţelul tău, afară?

— Doamne, ce nesuferit sunteţi, se pomeni Jack vorbind, spre propria-i surprindere. Nu, nu mi-e frică de asta. Mă-ntrebam doar dacă a ieşit, şi dacă n-aţi fi aşa de nesuferit, mi-aţi comunica.

Îi ardea toată faţa şi-şi dădu seama că avea pumnii strânşi.

— Ei, da, a ieşit, spuse recepţionerul, luând-o spre peretele plin de casete din spatele lui. Dar ai face bine să-ţi măsori cuvintele, băiete. N-ar strica să-ţi ceri scuze, aiuritule Jupânaş Sawyer. Am şi eu ochi. Ştiu unele chestii.

— Vezi-ţi dumneata de gura dumitale, că de treburile mele-mi văd eu singur, replică Jack, citând o veche frază de-a tatălui său – poate nu era tocmai adecvată situaţiei, dar i se potrivea bine în gură, iar omul rămase holbat, dându-i satisfacţie.

— O fi-n grădină, nu ştiu, mormăi el, posac – însă Jack pornise deja spre uşă.

„Adorata Drive-in-urilor" şi „Regina B-urilor" nu se vedea nicăieri în grădinile întinse din faţa hotelului, observă imediat Jack – şi ştiuse că n-o va găsi în grădină, căci ar fi văzut-o la revenirea în hotel. În plus, Lily Cavanaugh nu hoinărea prin grădini: aşa ceva o caracteriza la fel de puţin ca şi proptitul pârleazurilor pe plajă.

Câteva maşini trecură pe Boardwalk Avenue. Un pescăruş ţipă la mare înălţime, iar lui Jack i se strânse inima.

Băiatul îşi trecu degetele prin păr şi privi spre strada scăldată-n lumină. Poate fusese curioasă în legătură cu Speedy – poate dorise să-l verifice pe acest nou prieten neobişnuit al fiului ei şi o luase spre parcul de distracţii. Dar Jack nu şi-o putea închipui umblând prin Arcadia Funworld, mai abitir chiar decât tândălind în grădini. Se întoarse în direcţia care-i era cel mai puţin familiară, spre marginea oraşului.

Despărţit de incinta „Alhambrei" printr-un gard viu, înalt şi gros, „Arcadia Tea and Jam Shoppe" era primul dintr-un

şir de magazine viu colorate. Acesta şi farmacia „New England" erau singurele de pe terasă care rămâneau deschise după Ziua Muncii. Jack ezită un moment, pe trotuarul crăpat. O ceainărie, şi cu atât mai puţin o prăvălie, ar fi reprezentat un decor extrem de improbabil pentru „Adorata Drive-in-urilor". Dar, de vreme ce era cel dintâi loc unde putea spera s-o găsească, traversă trotuarul şi privi pe fereastră.

O femeie cu părul adunat în vârful capului fuma aşezată în faţa unei maşini de calculat. O chelneriţă în rochie roz de mătase artificială stătea sprijinită de peretele din fund. Jack nu văzu nici un client. Apoi, la o masă, în capătul dinspre „Alhambra", zări o bătrână care tocmai îşi ridica la buze ceaşca. Era singură, cu excepţia personalului. Jack o privi cum punea delicat ceaşca la loc, pe farfurioară, pescuind apoi o ţigară din poşetă, şi avu un şoc: mai-mai să-i vină rău când îşi dădu seama că era mama lui. O clipă mai târziu, impresia de bătrâneţe dispăru din fiinţa ei.

Dar şi-o amintea – şi era ca şi cum ar fi văzut-o prin lentile bifocale, Lily Cavanaugh Sawyer şi bătrâna aceea fragilă în acelaşi trup.

Jack deschise încetişor uşa, însă tot făcu să sune clopoţelul despre care *ştiuse* că se afla deasupra. Femeia blondă de la casă îl salută dând din cap, zâmbind. Chelneriţa se îndreptă de spate şi-şi netezi poala rochiei. Maică-sa îl privi cu o surprindere aparent sinceră, după care îi zâmbi larg.

— Ei, Jack Hoinarule, eşti atât de înalt, încât, când ai intrat pe uşă, arătai exact ca tatăl tău, exclamă ea. Uneori uit că n-ai decât doisprezece ani.

3

— Mi-ai spus „Jack Hoinarule", zise băiatul, trăgând un scaun şi aşezându-se.

Era foarte palidă la faţă, iar cearcănele de sub ochi arătau aproape ca nişte vânătăi.

— Nu aşa-ţi zicea tatăl tău? Tocmai mi-am adus întâmplător aminte – toată dimineaţa mi-ai umblat.

— Îmi zicea Jack Hoinarul?

— Cam aşa ceva... sigur că da. Când erai mititel. Jack *Călătoru,* preciză ea cu mai multă convingere. Sigur că da. Obişnuia să te strige Jack Călătoru – ştii, când te vedea cum tropăiai neîndemânatic, călcând în picioare iarba din curte. Erai caraghios, cred. Apropo, am lăsat uşa deschisă. Nu ştiam dacă-ţi amintiseşi să iei cheia la tine.

— Am văzut, răspunse el, simţind încă un tremur interior în urma noii informaţii pe care Lily i-o dăduse cu atâta indiferenţă.

— Vrei o gustărică? Pur şi simplu n-am mai putut să-ndur gândul de-a mai lua o masă în hotelul ăla.

Ospătăriţa apăruse lângă ei.

— Tinere? întrebă ea, pregătindu-şi carneţelul.

— De unde-ai ştiut că te voi găsi aici?

— Unde-ai fi vrut să mă duc? întrebă ea pe un ton rezonabil, întorcându-se apoi spre chelneriţă. Adu-i micul dejun de trei stele. Creşte cam de-un deget pe zi.

Jack se rezemă de spătarul scaunului. Cum putea să înceapă discuţia?

Maică-sa îl privi curioasă, iar băiatul începu – trebuia să înceapă în sfârşit:

— Mămico, dac-ar trebui să plec pentru o vreme, ai fi de acord?

— Cum adică, să fiu de acord? Şi ce vrei să spui, că pleci pentru o vreme?

— Ai fi în stare – ăă... ai avea neplăceri cu unchiul Morgan?

— Mă pot descurca eu cu bătrânul Sloat, spuse ea, cu un zâmbet încordat. Oricum, o vreme tot aş putea. Despre ce e vorba, Jacky? Doar nu pleci nicăieri.

— Trebuie, răspunse el. Cinstit.

Apoi îşi dădu seama că totul suna ca smiorcăiala unui copil care cerşeşte o jucărie. Din fericire, ospătăriţa sosi în acelaşi moment, aducând pâine prăjită pe un grătărel şi un pahar bondoc plin cu suc de roşii. Jack îşi întoarse privirea în altă parte, iar când se uită din nou la maică-sa, ea ungea o felie triunghiulară de pâine cu gem dintr-un borcan de pe masă.

— Trebuie să plec, repetă el.

Lily îi întinse tartina, se-ncruntă, parcă muncită de-un gând, dar nu spuse nimic.

— S-ar putea să nu mă mai vezi o vreme, mămico. Voi încerca să te ajut. De-asta trebuie să plec.

— Să mă ajuţi? întrebă femeia.

Lui Jack i se păru că neîncrederea ce răzbătea din tonul întrebării rece era adevărată cam în proporţie de şaptezeci şi cinci la sută.

— Vreau să-ncerc să-ţi salvez viaţa.

— Asta-i tot?

— O pot face.

— Îmi poţi salva viaţa. Amuzantă treabă, Jacky-băiete! E o idee ce-ar fi de aşteptat să facă săli pline într-o bună zi. Te-ai gândit vreodată să intri-n programele de televiziune?

Lăsase jos cuţitul mânjit cu roşu şi făcea ochii mari, cu o expresie batjocoritoare; dar, pe sub încercarea neconvingătoare de-a se face că nu înţelege, Jack desluşi două lucruri. O învăpăiere a spaimei şi o speranţă slabă, aproape nerecunoscută, că poate-ar fi în stare, la urma urmei, de ceva.

— Chiar dacă zici că nu pot încerca, tot am s-o fac. Aşa că mai bine te-ai hotărî să-mi dai voie.

— O, splendidă tocmeală! Mai ales că habar n-am despre ce vorbeşti.

— Ba cred că ai – cred că ştii cât de cât, mamă. Fiindcă tata ar fi ştiut exact despre ce vorbesc.

Obrajii femeii se înroşiră, iar buzele i se strânseră într-o linie subţire.

— Asta-i o manevră atât de necinstită, încât merită tot dispreţul, Jacky. N-ai voie să te foloseşti de ceea ce-ar fi putut şti Philip ca de-o armă împotriva mea.

— De ceea ce-a ştiut, nu ceea ce-ar fi putut şti.

— Mănânci rahat cu polonicul, fătu-meu.

Chelneriţa, care tocmai aşeza în faţa lui Jack o farfurie cu omletă, cartofi prăjiţi şi cârnaţi, trase sonor aer în piept.

După ce fata plecă ţanţoşă, Lily ridică din umeri.

— Se pare că nu reuşesc să găsesc *tonul* potrivit pentru servitorii de pe-aici. Da' rahatu-i tot rahat şi rahat rămâne, ca s-o citez pe Gertrude Stein.

— Îţi voi salva viaţa, mamă, repetă Jack. Pentru asta trebuie să ajung într-un loc foarte îndepărtat şi s-aduc ceva înapoi. Aşa că exact asta am să fac.

— Aş vrea să ştiu şi eu despre ce vorbeşti.

O simplă conversaţie banală, cugetă Jack: la fel de banală ca şi cum i-ar fi cerut voie să petreacă vreo câteva nopţi acasă la un prieten. Tăie în două un cârnat şi vârî o bucată în gură. Femeia îl privea atentă. După ce mestecă şi înghiţi dumicatul, Jack îşi îndesă în gură o furculiţă plină de omletă. În buzunarul de la spate, sticluţa lui Speedy îl apăsa ca o piatră.

— Şi-aş mai vrea să te porţi ca şi cum mereu ai auzi micile mele remarce obtuze, cum le numeşti tu.

Jack înghiţi indiferent oul şi-şi umplu gura cu un pumn de cartofi crocanţi săraţi.

Lily îşi lăsă mâinile în poală. Cu cât trecea mai multă vreme fără ca el să spună nimic, cu-atât mai atentă avea să-l asculte când va vorbi. Continuă să simuleze că se concentra asupra micului dejun, ouă-cârnaţi-cartofi, cârnaţi-cartofi-ouă, cartofi-ouă-cârnaţi, până când simţi că era gata să ţipe la el.

Tatăl meu mă numea Jack Călătoru, îşi spuse. *E-adevărat, mai adevărat nici că se poate.*

— Jack...

— Mamă, zise el, tata nu-ţi dădea telefon câteodată de foarte departe, când tu ştiai că trebuie să se afle în oraş?

Femeia ridică din sprâncene.

— Şi uneori nu... ăă... nu intrai într-o cameră crezând că e acolo, poate chiar *ştiind* că era acolo – dar el nu era?

S-o lăsăm să rumege puţin chestia asta.

— Nu, răspunse ea.

Lăsară să treacă un timp ca să se risipească implicaţiile negaţiei.

— Aproape niciodată.

— Mamă, mi s-a întâmplat chiar şi *mie,* spuse Jack.

— Exista întotdeauna o explicaţie, ştii bine că da.

— Tatălui meu – iar asta *tu* o ştii – nu i-a fost niciodată greu să dea explicaţii. Mai ales despre lucruri care chiar nu se puteau explica. Se pricepea foarte bine la asta. E unul dintre motivele pentru care era un agent atât de bun.

Acum, Lily tăcea iar.

— Ei bine, ştiu unde se ducea, continuă Jack. Am şi fost acolo. Azi-dimineaţă m-am dus. Iar dacă mai ajung o dată, aş putea încerca să-ţi salvez viaţa.

— *Viaţa mea n-are nevoie de tine s-o salvezi, n-are nevoie de nimeni ca s-o salveze,* şuieră maică-sa.

Jack coborî ochii spre farfuria golită şi murmură ceva.

— Ce tot bombăni acolo? se răsti ea.

— Ba cred că are, am zis.

O privi drept în ochi. Lily îl întrebă:

— Şi dacă aş vrea să ştiu în ce fel îţi propui să procedezi pentru a-mi salva viaţa, ce zici?

— Nu-ţi pot răspunde. Fiindcă nici eu încă n-o înţeleg cu-adevărat. Mamă, oricum nu merg la şcoală... dă-mi o şansă. S-ar putea să nu lipsesc decât vreo săptămână.

Femeia ridică iar din sprâncene.

— Poate să dureze ceva mai mult, recunoscu el.

— Cred că te-ai ţicnit.

Văzu însă că o parte din ea voia să-l creadă, iar următoarele cuvinte i-o dovediră.

— Dacă – *dacă* – aş fi atât de nebună încât să-ţi dau voie să pleci în călătoria asta misterioasă, ar trebui să fiu sigură că nu te paşte nici un pericol.

— Tata s-a-ntors de fiecare dată, sublinie Jack.

— Prefer să-mi risc viaţa mea decât pe-a ta, spuse Lily, şi această afirmaţie pluti un lung răstimp între ei ca aura unui adevăr.

— Am să te caut când pot. Dar să nu te-ngrijorezi prea tare dacă trec vreo două-trei săptămâni fără nici un semn de la mine. Mă voi întoarce şi eu, la fel cum se-ntorcea întotdeauna tata.

— Toată treaba-i o ţicneală. Şi eu m-am ţicnit. Cum vei ajunge-n locul ăla unde trebuie să te duci? Şi unde e? Ai bani destui?

— Am tot ce-mi trebuie, răspunse el, sperând ca mama lui să nu insiste asupra primelor două întrebări.

Tăcerea se prelungea interminabil şi, în cele din urmă, spuse:

— Cred c-am să merg mai mult pe jos. Nu pot vorbi prea mult despre asta, mămico.

— Jack Călătoru, murmură ea. Aproape că te cred...

— Da. *Da,* încuviinţă Jack din cap. *Şi poate,* îşi spuse el, *ştii ceva din ceea ce ştie şi ea, adevărata Regină, şi de-asta cedezi atât de uşor.* Aşa e. Şi o cred şi eu. Asta-i tot ce contează.

— Ei bine... de vreme ce zici c-ai să pleci indiferent ce-aş spune eu...

— Şi chiar am să plec.

— ...atunci cred că nici nu mai contează ce spun.

Îl privi, făcându-şi curaj singură.

— Şi, totuşi, are importanţă. Ştiu asta. Vreau să te-ntorci aici cât poţi de repede, fătu-meu. Nu pleci imediat, aşa-i?

— Trebuie. Jack trase adânc aer în piept. Plec chiar acum. De-ndată ce mă despart de tine.

— Aproape că-mi vine să cred în palavrele-astea. Eşti fiul lui Phil Sawyer, nu-ncape-ndoială. N-ai găsit nici o fată pe

undeva pe-aici, nu?... Îl privi extrem de pătrunzător. Nu, reluă ea. Nici o fată. Bine. Salvează-mi viaţa. Valea!

Clătină din cap, iar lui Jack i se păru că-i vede-n ochi o strălucire ceva mai puternică.

— Dacă-i vorba să pleci, şterge-o de-aici, Jacky. Sună-mă mâine.

— Dacă pot.

Se ridică.

— Dacă poţi. Sigur. Iartă-mă.

Coborî ochii, fără a se uita la nimic anume, şi Jack văzu că era gata să plângă. Pete roşii îi ardeau în mijlocul obrajilor.

Se aplecă s-o sărute, dar ea nu făcu decât să-l alunge cu un gest. Chelneriţa îi privea pe amândoi de parcă ar fi jucat într-o piesă de teatru. În pofida celor pe care mama sa tocmai le spusese, Jack se gândi că neîncrederea ei ajunsese cam pe la cincizeci de procente, ceea ce însemna că, de fapt, nu mai ştia nici ce să creadă, nici ce să nu creadă.

Îşi opri un moment privirea asupra lui, iar băiatul văzu că-n ochi îi ardea iarăşi acea văpaie bolnăvicioasă. Furie, lacrimi?

— Să ai grijă, îl sfătui ea, şi-i făcu semn ospătăriţei.

— Te iubesc, zise Jack.

— În nici un rol n-am avut o asemenea replică. Acum, aproape zâmbea. La drum, Jack. Grăbeşte-te, până nu-mi dau seama ce nebunie suntem pe cale să facem.

— M-am dus, spuse el şi se răsuci pe călcâie, ieşind din restaurant.

Simţea că-i crapă pielea capului, de parcă ţeasta i-ar fi crescut dintr-o dată, gata să iasă din învelişul ei de piele. Lumina galbenă şi goală a soarelui îi făcea rău la ochi. Auzi uşa de la „Arcadia Tea and Jam Shoppe" trântindu-se imediat după clinchetul clopoţelului. Clipi în lacrimi şi traversă în fugă Boardwalk Avenue, fără să se uite după maşini. Ajungând pe trotuarul opus, îşi dădu seama că trebuia să se întoarcă în cameră după nişte haine. Când

deschise uşa grea de la intrarea hotelului, mama sa încă nu ieşise din ceainărie.

Recepţionerul făcu un pas înapoi, holbându-se posac. Jack simţi un soi de flux emoţional răuvoitor emanând dinspre el, dar timp de-o secundă nu-şi putu da seama de ce omul reacţiona atât de violent la vederea lui. Conversaţia cu maică-sa – de fapt mult mai scurtă decât îşi închipuise că va fi – părea să fi durat zile-ntregi. Încercând să se smulgă din starea în care intrase cât timp fusese în ceainărie, şi-aduse aminte că îl făcuse nesuferit pe recepţioner. Era cazul să-şi ceară scuze? În fond, nici nu mai ştia ce anume îl determinase să se-nfurie pe omul acela...

Mama sa fusese de acord să plece – îi dăduse permisiunea să-şi înceapă călătoria şi, în timp ce traversa prin focul de baraj lansat de privirile recepţionerului, înţelese, în sfârşit, şi de ce. Nu pomenise despre Talisman, nu în mod explicit, însă chiar de-ar fi făcut-o – dacă vorbea despre cea mai dementă latură a misiunii lui –, ea ar fi acceptat-o şi pe-asta. Iar dacă i-ar fi spus că-i va aduce înapoi un fluture lung de-un cot şi-l va frige în cuptor, Lily ar fi fost de acord să mănânce fluture fript. Un acord plin de ironie, dar nu mai puţin autentic. În parte, asta demonstra profunzimea fricii ei, faptul că se agăţa ca înecatul de-un asemenea pai.

Percepea însă adevărul: ea ştia că, privind lucrurile la un cu totul alt nivel, era vorba de reale buturugi, nu de paie. Mama sa îi îngăduise să plece, fiindcă undeva, în adâncul sufletului ei, ştia şi ea despre Teritorii.

Se trezea vreodată în toiul nopţii cu numele acela, *Laura DeLoessian,* răsunându-i în minte?

Sus, în cameră, îşi îndesă în rucsac haine alese aproape la întâmplare: dacă degetele lui găseau ceva într-un sertar şi nu-i părea prea voluminos, drept în bagaj se ducea: cămăşi, ciorapi, un pulover, pantaloni scurţi de jocheu. Jack rulă strâns o pereche de jeanşi maro, îi indesă cu forţa şi pe ei; apoi îşi dădu seama că sacul devenise prea greu şi

scoase majoritatea cămăşilor şi ciorapilor. Zbură afară şi puloverul. În ultimul moment îşi aminti de periuţa de dinţi. După aceea îşi petrecu curelele peste umeri şi simţi că aşa, dus în spate, nu atârna prea greu. Putea umbla toată ziua, purtând doar aceste câteva kilograme. Stătu nemişcat un moment în livingul apartamentului, simţind – neaşteptat de puternică – absenţa oricărei persoane sau oricărui obiect de la care să-şi poată ori să vrea să-şi ia rămas-bun. Mama sa n-avea să se întoarcă la hotel până nu era sigură că plecase: dacă-l vedea acum, l-ar fi obligat să rămână. Nu-şi putea lua rămas-bun de la acele trei încăperi ca de la o casă pe care o îndrăgise: camerele de hotel acceptau fără emoţie despărţirile. În cele din urmă, se duse la notesul telefonic cu o hartă a hotelului imprimată pe hârtia sa subţire ca foiţa de ou şi, cu creionul tocit de la „Alhambra", scrise trei rânduri care concentrau cel mai bine ceea ce ar fi avut de spus:

Mulţumesc
Te iubesc
şi am să mă întorc

4

Jack coborî pe Boardwalk Avenue sub razele anemice ale soarelui din Nord, întrebându-se în ce loc să-şi facă... saltul. Acesta era cuvântul potrivit. Oare ar fi fost cazul să-l mai vadă o dată pe Speedy înainte de-a face saltul în Teritorii? Aproape că *trebuia* să mai discute o dată cu el, fiindcă ştia atât de puţin despre locul în care se ducea, pe cine avea să întâlnească, ce anume căuta ...*întomnai ca un glob de cristal arată dânsul.* Astea erau toate informaţiile pe care avea de gând Speedy să i le dea despre Talisman? Astea, şi avertismentul că să nu-l scape din mână? Faptul că era complet nepregătit, că plutea în ceaţă aproape că-i făcea

rău lui Jack – ca şi cum ar fi trebuit să dea examenul final la o materie pe care n-o frecventase niciodată.

Mai simţea şi că-şi putea face saltul exact în locul unde se afla, atât de nerăbdător era să înceapă, să pornească, să se pună în mişcare. *Trebuie să fiu din nou în Teritorii,* se lumină el deodată: în vălmăşagul emoţiilor şi dorurilor lui, acest gând strălucea cel mai puternic. Voia să respire aerul acela, era înfometat de el. Îl chemau Teritoriile, câmpiile lungi şi lanţurile de munţi tociţi, pajiştile cu iarbă înaltă şi apele ce le străbăteau ca fulgerul. Fiecare părticică din el tânjea după priveliştea aceea. Şi ar fi gata să scoată pe loc sticluţa din buzunar, forţându-se să dea pe gât o gură din sucul îngrozitor, dacă nu l-ar fi văzut chiar atunci pe fostul ei stăpân rezemat de un copac, şezând pe vine, cu mâinile împreunate pe după genunchi. O pungă de alimente cafenie zăcea alături şi, deasupra pungii, un enorm sandviş cu ceva părând a fi lebăr şi ceapă.

— Acu' o ştergi de-acia, spuse Speedy, zâmbind. Văd c-ai pornit-o la drum. Ţi-ai luat la revedere? Mămică-ta ştie că o vreme n-o să mai dai p-acasă?

Jack dădu din cap afirmativ, iar Speedy ridică sandvişul.

— Ţi-i foame? Ia ăsta, e prea mult pentru mine.

— Am mâncat câte ceva, răspunse băiatul. Îmi pare bine că ne putem lua rămas-bun.

— Moş Jack pe jar, arde să se ducă iar, îl tachină Speedy, înclinându-şi pieziş capul prelung. Băiatu-o s-o ia la picior.

— Speedy?

— Da' nu-ţi lua zboru' făr'de câteva mărunţişuri de ţi le-adusei. Le-am aci, în punga asta, vrei să vezi?

— Speedy?

De la rădăcina copacului, negrul miji ochii spre Jack.

— Ai ştiut că tata obişnuia să-mi spună Jack Călătoru?

— A, probabil o auzişi de pe-undeva, răspunse Speedy în doi peri. Vino-acia şi vezi ce ţ-am adus. Plus, tre' să-ţi zic un-să mergi mai întâi, nu-aşa?

Uşurat, Jack traversă trotuarul până la copac. Bătrânul luă sandvişul într-o mână, trase punga mai aproape şi scoase din ea o carte veche şi înaltă, cu coperte subţiri. Jack văzu că era un vechi atlas rutier Rand McNally.

— Crăciun fericit, îi ură Speedy.

— Mulţumesc, spuse băiatul, luând cartea din mâna întinsă a lui Speedy.

— Acolo nu-i nici un fel de hărţi, aşa că ţin-te cât de mult poţi de drumurile lu' moş Rand McNally. Aşa o s-ajungi unde vrei s-te duci.

— Bine, spuse Jack şi-şi dădu jos rucsacul ca să poată băga înăuntru cartea cea prelungă.

— Lucr-următor n-o să tre'iască să intre-n traista ai-aiurită de-o cari în spinare, zise Speedy. Puse sandvişul pe punga de hârtie turtită şi se ridică în picioare, dintr-o singură mişcare fluidă. Nu, p-asta o poţi duce egzact în bozunar.

Îşi înfundă mâinile în buzunarul stâng al cămăşii. Obiectul care apăru, prins între arătător şi mijlociu, aşa cum îşi ţinea Lily Tarrytooanele, era alb şi triunghiular, şi abia după câteva momente băiatul recunoscu în el o pană de chitară.

— Ia-o şi p-asta şi-o păstrează. O să tre'iască să i-o arăţi la un om. O să te-ajute.

Jack învârti pana între degete. Niciodată nu mai văzuse una ca ea – de fildeş, cu încrustaţii filigranate şi arabescuri şerpuind împrejurul ei pe direcţii oblice, ca un fel de scriere nepământeană. De-o frumuseţe abstractă, era aproape prea grea pentru a putea fi folosită cu succes ca pană de chitară.

— Cine-i omul acela? întrebă el, strecurându-şi pana în buzunarul pantalonilor.

— Are-o cicatrice mare pe fâţa – o să-l vezi destul de curând după ce-aterizezi în Teritorii. E ofiţer. De fapt, e Căpitanul Avangărzilor, şi-o să te ducă-ntr-un loc unde poţi vedea o doamnă pe care trebuie s-o vezi. Mă rog, o doamnă

pe care-ar trebui s-o vezi. Aşa ca să ştii cel'lalt motiv de ce-ţi pui capu' pe butuc. Pretenu' meu d-acolo o să-nţeleagă ce faci şi-o să găsească el o cale de-a te duce la doamna.

— Această doamnă..., începu Jack.

— Hmm, făcu Speedy. Te-ai prins.

— E Regina.

— Să te uiţi bine la ea, Jack. Să vezi ce vezi când o vezi. Să vezi ce e, pricepi? Apoi îi dai bătaie către Vest.

Stând în picioare, Speedy îl examina cu gravitate, aproape ca şi cum s-ar fi îndoit, chiar în acel moment, c-o să-l mai revadă vreodată pe Jack Sawyer. Apoi, ridurile de pe faţă parcă i se adânciseră brusc şi spuse:

— Ţin-te la distanţă de bătrânu' Bloat. Fii atent pe ce cărări umblă – el însuşi şi Îngemănaru lui. Bătrânu' Bloat te poate găsi oriunde te-ai duce dacă nu bagi de seamă, şi dacă prinde de veste o să se ţină după tine ca un vulpoi dup-un gânsac.

Speedy îşi vârî mâinile în buzunare şi îl privi din nou pe Jack, ca şi cum tare-ar fi dorit să găsească mai multe de spus.

— Adă Talismanu', fiule, încheie el. Ia-l şi adu-l în siguranţă. O să fie povara ta, da' tu tre' să fii mai mare şi mai tare decât povara.

Concentrat intens, părând c-ar fi vrut să pătrundă în mintea bătrânului, Jack înregistra fiecare cuvânt din spusele lui Speedy. Omul cu cicatrice. Căpitanul Avangărzilor. Regina. Morgan Sloat, pe urmele lui ca un animal de pradă. Într-un loc al răului, de cealaltă parte a ţării. O povară.

— Am înţeles, spuse el, dorindu-şi deodată să fi fost din nou în „Arcadia Tea and Jam Shoppe", cu mama sa.

Speedy zâmbi colţos, cald.

— Mda-băiatu. Moş Jack Călătoru e okey-şi-n-regulă. Zâmbetul i se lăţi. Cam îi timpu' să sorbi din sucu-ăla special, n-ai zice?

— Aşa se pare.

Scoase sticluţa închisă la culoare din buzunarul de la şold şi deşurubă capacul. Îl privi pe Speedy, ai cărui ochi spălăciţi priveau sfredelitor într-ai lui.

— Speedy-o să te-ajute cân' o putea.

Jack aprobă din cap, clipi şi duse sticluţa la gură. Aroma dulceag-putredă ce ţâşni din ea aproape că-i făcu gâtlejul să se strângă ghem, într-un spasm involuntar. Dădu capul pe spate, luă o duşcă, şi gustul asemenea aromei pe care-o simţise îi invadă gura. Stomacul i se încleştă. Înghiţi, iar lichidul aspru, arzător, i se prelinse pe beregată.

Cu mult timp încă înainte de-a deschide ochii, Jack ştiu, după bogăţia şi limpezimea mirosurilor din jur, că lunecase în Teritorii. Cai, iarbă, un parfum ameţitor de carne crudă; praf; aer curat şi nimic mai mult.

INTERLUDIU - Sloat în asta lume (I)

— Ştiu că muncesc prea mult, îi spuse în seara aceea Morgan Sloat fiului său, Richard. (Vorbeau la telefon, Richard stând în picioare la telefonul public de la parterul căminului, iar tatăl său aşezat la birou, la ultimul etaj al unei clădiri ce se număra printre primele şi cele mai „gustate" rezultate ale tranzacţiilor cu bunuri imobiliare din Beverly Hills făcute de firma Sawyer & Sloat.) Dar ascultă ce-ţi spun, puştiule, există multe momente când trebuie să faci ceva cu mâinile tale, dacă vrei să iasă bine. Mai ales atunci când e implicată şi familia răposatului meu partener. N-am de făcut decât o călătorie scurtă, sper. Probabil că voi reuşi să bat totul în cuie, acolo-n afurisitul de New Hampshire, în mai puţin de-o săptămână. Te mai sun eu când va fi gata. Poate tragem şi o plimbare cu trenul în California, ca pe vremuri. O să se clarifice totul până la urmă. Ai încredere în bătrânul tău.

Tranzacţia pentru clădire ji făcuse o deosebită plăcere tocmai mulţumită voinţei lui Sloat de-a rezolva singur problemele. După ce el şi Sawyer negociaseră achiziţionarea unei licenţe pe termen scurt, iar apoi (după o rafală de acţiuni judiciare) a uneia pe termen mai lung, îşi fixaseră ratele de chirie la atâta pe metru pătrat, operaseră modificările necesare şi începuseră publicitatea pentru noii chiriaşi. Singurul vestigiu era restaurantul chinezesc de la parter, care plătea cam o treime din chiria meritată de acel spaţiu. Sloat încercase să discute rezonabil cu chinezii, dar, când aceştia Pricepuseră că încerca să-i poarte cu vorba pentru a plăti o chirie mai mare, îşi pierduseră dintr-o dată capacitatea de-a mai vorbi sau înţelege limba engleză. Încercările de negocieri ale lui Sloat şchiopătaseră câteva zile, după care văzuse întâmplător un rândaş de la bucătărie cărând o găleată cu zoaie pe uşa din dos a localului. Simţindu-se deja mai bine, Sloat îl urmărise până

într-o fundătură strâmtă şi întunecoasă, unde-l privise cum răsturna lăturile într-un tomberon. N-avea nevoie de mai mult. A doua zi, un gard de sârmă împletită în zale despărţea fundătura de restaurant; peste încă o zi, un inspector de la Departamentul Sănătăţii le aduse chinezilor o reclamaţie şi o somaţie. Acum, rândaşul trebuia să care toate reziduurile, inclusiv zoaiele, prin tot salonul de mese şi de-a lungul unui alt gard de sârmă, instalat de Sloat paralel cu restaurantul: clienţilor le ajungeau la nas tot felul de mirosuri neplăcute de la gunoiul din apropiere. Proprietarii îşi regăsiră uzul limbii engleze şi se oferiră să-şi dubleze chiria lunară. Sloat răspunse cu nişte vorbe recunoscătoare la auz, care nu însemnau nimic. Şi, în aceeaşi noapte, după ce se încurajă cu trei porţii de Martini mari, merse cu maşina de-acasă până la restaurant, scoase o măciucă de baseball din portbagaj şi făcu ţăndări vitrina prelungă, care oferise odinioară o plăcută vedere spre stradă, acum însă dând spre un coridor de garduri ce se sfârşea cu o îngrămădire de tomberoane metalice.

Făcuse aceste lucruri... dar nu fusese tocmai Sloat când le făcuse.

A doua zi de dimineaţă, chinezii mai solicitară o audienţă şi, de astă-dată, se oferiră să-şi cvadrupleze suma.

— Acum vorbiţi şi voi ca nişte oameni, le spuse Sloat chinezilor cu chipuri ca de piatră. Şi să vă zic ceva! Doar ca să dovedim că suntem toţi de-aceeaşi parte a baricadei, vă plătim noi jumătate din costul înlocuirii vitrinei.

În timpul celor nouă luni, de când Sawyer & Sloat intrase în posesia clădirii, toate chiriile crescuseră semnificativ, astfel încât proiectele de profit şi costurile iniţiale începeau să arate că fuseseră de-un pesimism nebunesc. De-acum, edificiul era una dintre cele mai modeste investiţii ale firmei Sawyer & Sloat, dar Morgan Sloat era la fel de mândru de el, ca şi de noile construcţii masive pe care le ridicaseră în centrul oraşului. Simplul fapt de-a trece, dimineaţa, în drum spre birou, pe lângă locul unde instalase gardul, îi amintea

– zilnic – cât de mult contribuise el la Sawyer & Sloat şi cât de rezonabile îi erau pretenţiile!

Acest sentiment că dorinţele lui finale erau îndreptăţite îl îmblânzi în timp ce vorbea cu Richard – la urma urmei, numai pentru Richard voia să ia partea din companie ce-i revenise lui Phil Sawyer. Băiatul reprezenta, într-un sens, nemurirea lui. Fiul său avea să urmeze cele mai bune şcoli de management, alegându-se şi cu o diplomă în Drept înainte de-a intra în afaceri. Şi astfel, pregătit după toate regulile artei tatălui său, Richard Sloat avea să preia, în secolul următor, toate manevrele complexe şi delicate ale firmei Sawyer & Sloat. Ridicola ambiţie a băiatului de a deveni chimist n-avea cum să supravieţuiască mult timp – Morgan era hotărât să i-o ucidă în faşă şi era sigur că Richard avea destulă minte pentru a înţelege că activităţile lui erau de-o mie de ori mai interesante, fără a vorbi de faptul că se dovedeau mult mai profitabile decât lucrul cu o eprubetă deasupra unui arzător Bunsen. Aiureala asta cu „cercetătorul chimist" avea să se stingă destul de repede, o dată ce băiatul va întrezări lumea reală. Iar dacă Richard ţinea să fie cinstit cu Jack Sawyer, putea fi ajutat să înţeleagă că cincizeci de mii pe an şi studii universitare garantate nu însemnau numai dreptate, ci chiar generozitate. Principiară. Cine putea spune, la urma urmei, că Jack voia şi el o parte din afacere, sau că ar avea vreo brumă de talent pentru aşa ceva?

În plus, se mai întâmplau şi accidente. Cine să garanteze, măcar, că Jack Sawyer va trăi să împlinească vârsta de douăzeci de ani?

— În fine, e vorba doar să punem, odată pentru totdeauna, în ordine hârtiile, toată hârţogăraia referitoare la drepturile de proprietate, îi spuse Sloat fiului său. Lily se ascunde de mine prea de multă vreme. Creierul ei e de-acum strict brânză de vaci, crede-mă pe cuvânt. Probabil că nu i-a mai rămas nici măcar un an de trăit. Aşa că, dacă nu mă trambalez s-o văd acum, că i-am dat de urmă, se poate

piti destul timp cât să treacă totul în testament – sau într-un fond tutelar –, şi nu cred că mămica prietenului tău m-ar lăsa să-l administrez. Ei, dar nu vreau să te plictisesc cu necazurile mele. Voiam doar să-ţi spun că am să lipsesc de-acasă câteva zile, în caz că dai telefon. Trimite-mi o scrisoare, sau vezi tu. Şi nu uita de tren, bine? Trebui' s-o facem iarăşi.

Băiatul promise că va scrie, că va învăţa cu spor, că nu-şi va face griji pentru tatăl său, Lily Cavanaugh sau Jack.

Şi, la un moment dat, când ascultătorul său fiu avea să fie, de pildă, în ultimul an la Stanford sau Yale, Sloat îl va introduce în Teritorii. Richard va fi cu şase sau şapte ani mai tânăr decât fusese el când Phil Sawyer, cu creierul făcut praştie într-un chefuleţ pe bază de marijuana, în primul lor birouaş din North Hollywood, mai întâi îl nedumerise, apoi îl înfuriase (fiindcă Sloat fusese convins că Phil îşi râdea de el), iar în cele din urmă îl intrigase (căci, cu siguranţă, Phil era prea *pocnit* ca să fi inventat toate balivernele-alea science-fiction despre o altă lume). Şi când Richard avea să vadă Teritoriile, nu-şi va mai dori nimic altceva – dacă până atunci nu renunţase el singur la chimie, ele îl vor face cu siguranţă să se răzgândească. Chiar şi o scurtă privire aruncată în Teritorii îţi zguduia încrederea în omniscienţa savanţilor.

Sloat îşi trecu palma peste creştetul lucitor, apoi îşi răsuci cochet mustaţa. Tonul vocii fiului său îl consolase într-un mod obscur, irelevant: câtă vreme Richard îl urma politicos, totul era bine şi totul era cum nu se poate mai bine şi lucrurile de orice fel mergeau extraordinar de bine. Se înnoptase deja în Springfield, Illinois, iar în Nelson House, Thayer School, Richard Sloat lipăia printr-un coridor verde înapoi spre măsuţa lui, gândindu-se, poate, la vremurile bune în care trăiseră clipe minunate împreună – şi că aveau s-o facă din nou –, la calea ferată miniaturală a lui Morgan de pe litoralul Californiei. Probabil că adormise pe când turboreactorul tatălui său avea să înfrângă îndărătnicia

aerului, undeva mult deasupra dormitorului său şi la câteva sute de kilometri mai spre Nord de şcoala din Springfield. Iar Morgan Sloat va da la o parte oblonul hubloului său de la clasa întâi şi va privi în jos, sperând să vadă lumina lunii şi o spărtură în nori.

Ar fi vrut să meargă acasă imediat – locuia la doar treizeci de minute de birou –, să-şi schimbe hainele şi să mănânce, poate chiar să prizeze puţină cocaină, înainte de-a pleca la aeroport. În loc de asta însă, trebuia să piardă vremea pe autostradă până la Marina: o întâlnire cu un client care făcuse nazuri şi era pe punctul să fie dat afară dintr-un film, apoi cu o şleahtă de scandalagii care pretindeau că proiectul Sawyer & Sloat, abia pus pe picioare în Marina del Rey, polua plaja – probleme ce nu sufereau amânare. Totuşi, Sloat îşi făgăduia că, de îndată ce va fi încheiat socotelile cu Lily Cavanaugh şi băiatul ei, va începe să şteargă unii clienţi de pe listă – avea de-acum peşti mult mai mari de pus la proţap. De-acum existau lumi întregi gata pentru brokeraj, iar cota lui din acţiuni nu va mai fi doar de zece la sută. Privind în urmă, Sloat nu pricepea cum de îl suportase pe Phil Sawyer atât timp. Partenerul său nu jucase niciodată ca să câştige, niciodată la modul serios; se poticnea în concepţii sentimentale despre loialitate şi onoare, îl corupseseră balivernele pe care le îndrugi copiilor ca să se civilizeze cât de cât până le smulgi cârpa de pe ochi. Şi oricât de meschin ar fi părut în lumina mizelor pentru care juca acum, tot nu putea uita că Sawyerii îi erau datori, mamă, ce datori – începea să-l ardă în capul pieptului, când se gândea câţ de mult –, aşa că, înainte de-a ajunge la maşina ce-l aştepta în parcarea încă însorită de lângă clădire, vârî mâna în buzunarul vestonului pentru a culege un pachet boţit de Di-Gel[{20}].

Phil Sawyer îl subestimase, lucru care continua să-l învenineze. Pentru că văzuse în el un soi de şarpe cu

clopoţei dresat, căruia să i se dea drumul din cuşcă doar în împrejurări aflate sub control, şi la fel crezuseră şi alţii. Îngrijitorul parcării, un muntean din Sud cu pălărie de cowboy ruptă, îi aruncă o privire în timp ce-şi ocolea mica maşină, căutând zgârieturi şi îndoituri. Pastila de Di-Gel îi topi în mare parte bulgărele de venin din piept. Sloat îşi simţi gulerul umezindu-i-se de sudoare rece. Omul de la parcare nu-şi făcea iluzii c-ar fi putut să-i câştige bunăvoinţa: Sloat îl făcuse troacă de porci cu săptămâni în urmă, după ce descoperise o mică ciupitură pe portiera BMW-ului. În toiul gâlcevii, zărise violenţa începând să întunece ochii verzi ai muntenaşului, şi un val de încântare neaşteptată îl împinsese spre individ, în timp ce-l beştelea în continuare, aproape sperând ca îngrijitorul să-i tragă un ghiont. Brusc, muntenaşul îşi pierduse tot aplombul: sugeră speriat, aproape pe un ton de scuză, că „poate a-d-acolea micuţă *nimicuţă* de zgârieturică o fi viind poate d-altundeva? Din v'o parcare de restaurant, poate că? Dupe cum tratează gagiii ăştia maşinile, vez-matale, şi nici lumina nu-i aşa dă bună la ceasu-ăla dân noapte, păi...".

— Tacă-ţi gura aia puturoasă, spusese Sloat. Nimicuţa asta, cum îi zici, o să mă coste cam de două ori pe cât scoţi tu într-o săptămână. Ar trebui să te concediez chiar acum, vacă trândavă ce eşti, şi singurul motiv pentru care n-o fac e că ai cam doi la sută şanse să spui adevărul. Când am ieşit aseară de la „Chasen's", poate că nu m-am uitat sub clanţa portierei, poate că M-AM şi poate că NU M-AM, dar dacă mai discuţi vreodată cu mine, dacă mai spui vreodată şi altceva decât „Bună ziua, domnule Sloat" sau „La revedere, domnule Sloat", te dau afară aşa de repede c-ai să te crezi decapitat.

Aşadar, muntenaşul îl privi inspectându-şi maşina, ştiind că dacă Sloat găsea vreo imperfecţiune a lustrului o să dea cu securea, temându-se până şi să se apropie atât cât să rostească salutul ritual. Uneori, de la fereastra ce dădea spre parcare, Sloat îl văzuse pe îngrijitor ştergând cu furie

câte o pată, găinaţul vreunei păsări sau o stropitură de noroi de pe capota BMW-ului. Asta-i ceea ce se cheamă administraţie, frăţioare.

Când ieşi din parcare, privi în retrovizor şi văzu pe chipul muntenaşului o expresie foarte asemănătoare cu aceea pe care o afişase Phil Sawyer în ultimele sale secunde de viaţă, undeva în mijlocul unui Nicăieri din Utah. Zâmbi tot drumul până la autostradă.

Philip Sawyer îl subestimase pe Morgan Sloat de prima oară când se cunoscuseră, pe vremea când erau boboci la Yale. Să fi fost, reflecta Sloat, din cauză că era foarte uşor de subestimat – un băiat de optsprezece ani, durduliu, din Akron, dizgraţios, supraponderal, cu anxietăţi şi ambiţii, care părăsise statul Ohio pentru prima oară în viaţa lui. Ascultându-şi colegii de clasă cu câtă uşurinţă vorbeau despre New York, despre „21" şi Stork Club, despre faptul că-l văzuseră pe Brubeck[{21}] pe Basin Street şi pe Erroll Garner[{22}] la Vanguard, asuda ca să-şi ascundă ignoranţa.

— Grozav îmi place zona din centru, aruncase el, cât putea de nepăsător. Cu palmele umede şi unghiile degetelor crispate înfipte în carne. (Dimineaţa, Sloat îşi găsea adesea palmele tatuate de muşcăturile vinete ale unghiilor.)

— Care zonă din centru, Morgan? îl întrebase Tom Woodbine. Ceilalţi chicotiseră.

— Păi, ştii, Broadway şi Satul[{23}]... Pe-acolo.

Alte chicoteli, mai crude. Era neatrăgător şi prost îmbrăcat; garderoba sa consta din două costume, ambele gri-cărbune şi ambele aparent croite pentru un om cu umeri de sperietoare, începuse să-şi piardă podoaba capilară încă din liceu, scalpul trandafiriu văzându-i-se printre firele de păr tuns scurt, lins.

Nu, Sloat nu fusese o frumuseţe, şi contase şi asta. Ceilalţi îl făceau să se simtă ca un pumn încleştat: vânătăile acelea matinale erau nişte mici fotografii tenebroase ale

sufletului său. Ceilalţi, cu toţii la fel de preocupaţi de teatru ca el şi Sawyer, posedau profiluri seducătoare, pântece plate, maniere dezinvolte şi nepăsătoare. Tolăniţi pe şezlongurile apartamentelor din Davenport (în timp ce Sloat, într-o ceaţă de năduşeală, spera să nu-şi şifoneze pantalonii costumului, astfel ca să-i mai poată purta câteva zile), cu puloverele de caşmir aruncate peste umeri de parcă ar fi fost lâna de aur, păreau, uneori, un grup de tineri zei. Erau pe cale să devină actori, dramaturgi, libretişti. Sloat se vedea pe sine ca regizor: încurcându-i pe toţi într-o plasă de complicaţii şi intrigi pe care numai el o putea descâlci.

Sawyer şi Tom Woodbine, amândoi părându-i lui Sloat inimaginabil de bogaţi, erau colegi de cameră. Woodbine nu manifesta decât un interes palid pentru teatru, şi se învârtea în jurul atelierului lor de creaţie teatrală studenţească numai fiindcă îl frecventa pe Phil. Băiat deosebit de bine educat, fost elev de şcoală particulară, Thomas Woodbine se deosebea de ceilalţi prin absoluta sa seriozitate şi corectitudine. Intenţiona să ajungă avocat şi părea să aibă deja probitatea şi imparţialitatea unui judecător. (De fapt, majoritatea cunoscuţilor lui Woodbine prevedeau că va urca până la Curtea Supremă, spre marea sa jenă.)

În termenii lui Sloat, Woodbine era un om fără ambiţie, intere-sându-l mai mult traiul cinstit decât traiul bun. Fireşte că nu-i lipsea nimic, iar cele pe care, întâmplător, nu le avea, i le ofereau grăbiţi ceilalţi: cum ar fi putut el, un asemenea răsfăţat al vieţii şi al prietenilor, să fie ambiţios? Sloat îl detesta aproape inconştient pe Woodbine, şi nu se putea îndura să-l numească „Tommy".

Sloat regizase două spectacole în cei patru ani petrecuţi la Yale: *Uşi închise*[{24}], pe care ziarul studenţesc l-a calificat drept „o zăpăceală furibundă", şi *Volpone*[{25}]. Cel de-al doilea spectacol a fost descris ca „sinistru, cinic, făcând spume şi aproape incredibil de încurcat". Sloat a fost găsit

răspunzător de majoritatea acestor „calităţi". Poate că, la urma urmei, nu era un bun regizor – avea o viziune prea dură şi stufoasă. Dar asta nu i-a potolit ambiţiile, mai degrabă i le-a reorientat. Dacă n-avea să stea niciodată în spatele aparatului de filmat, putea să se afle înapoia oamenilor din faţa acestuia. Phil Sawyer începuse şi el să gândească astfel – nu fusese niciodată sigur unde l-ar putea duce dragostea sa de teatru şi se gândea că n-ar fi exclus să aibă talentul de a reprezenta actori şi scriitori.

— Hai la Los Angeles, să încropim o agenţie, i-a propus Phil în ultimul an de studenţie. E-o trăsnaie-a dracului, şi părinţii noştri n-au să fie de acord, dar poate reuşim s-o punem pe roate. Ca să murim şi noi de foame câţiva ani.

Phil Sawyer, aflase Sloat cu timpul, nu era de fapt bogat. Doar părea bogat.

— Iar când ne vom putea permite, o să-l luăm pe Tommy să ne fie avocat. Pân-atunci termină şi el Dreptul.

— Sigur, okay, răspunse Sloat, gândindu-se că treaba asta cu Woodbine o s-o poată el împiedica la momentul potrivit. Cum ne vom numi?

— Cum vrei? Sloat & Sawyer? Sau să ne ţinem de alfabet?

— Sawyer & Sloat, sigur, grozavă-i ordinea alfabetică, spuse Sloat, fierbând pe dinăuntru, convins că partenerul său îl dusese cu zăhărelul să accepte pe veci că era de-o importanţă oarecum secundară pe lângă Sawyer.

Ambele perechi de părinţi au sărit în sus la auzul ideii, aşa cum prevăzuse Phil, dar cei doi parteneri ai nou-născutei agenţii artistice s-au dus la Los Angeles cu vechiul DeSoto (al lui Morgan, altă dovadă a cât de multe îi datora Sawyer), au deschis un birou într-un edificiu din North Hollywood, blagoslovit cu-o populaţie fericită de şobolani şi purici, şi au început să dea târcoale cluburilor, oferindu-şi în stânga şi-n dreapta nou-nouţele cărţi de vizită. Nimic – aproape patru luni de eşec total. Aveau un comic care se îmbăta prea rău ca să mai amuze lumea, un scriitor

incapabil să scrie, o dansatoare care făcea strip-tease şi care insista să fie plătită cu bani gheaţă, astfel ca să-şi poată onora agenţii. Şi, după o vreme, spre sfârşitul unei după-amieze, trosnit zdravăn cu marijuana şi whisky, Phil Sawyer îi pomenise lui Sloat, hlizindu-se, despre Teritorii.

— *Ştii ce pot eu face, băi ambiţiosule aşa-şi-pe-dincolo? O, cu pot călători, colega. Pân-la capăt.*

Nu peste mult timp, când începuseră amândoi să călătorească, Phil Sawyer a cunoscut o tânără actriţă în ascensiune, la o petrecere a studiourilor cinematografice; în nici o oră, îşi găsiseră prima clientă importantă. Şi mai avea trei prietene la fel de nemulţumite de agenţii lor. Iar una dintre prietene avea un amant care chiar scrisese un scenariu decent şi avea nevoie de un agent, iar amantul avea şi el un amant... Înainte să fi trecut cel de-al treilea an de activitate, posedau un birou nou, apartamente noi, o felie din plăcinta hollywoodiană. Teritoriile, într-un mod pe care Sloat ÎI acceptase fără a-l înţelege însă niciodată, îi binecuvântaseră.

Sawyer trata cu clienţii; Sloat, cu banii, cu investiţiile, cu latura de afaceri a agenţiei. Sawyer cheltuia banii – dineuri, bilete de avion –, Sloat îi economisea, ceea ce reprezenta singura justificare necesară ca să lingă puţină frişcă de deasupra. Şi Sloat era acela care-i împingea mereu în zone noi, în dezvoltări funciare, bunuri imobiliare, tranzacţii de producţie. La vremea sosirii lui Tommy Woodbine în Los Angeles, Sawyer & Sloat era o afacere de cinci milioane de dolari.

Sloat descoperi că încă-şi mai detesta vechiul coleg de clasă. Tommy Woodbine pusese pe el cinşpe kile, arătînd şi purtându-se, în costumele lui *trois-pièces* albastre, mai mult decât oricând ca un judecător. Avea obrajii permanent cam îmbujoraţi (alcoolic? se întreba Sloat), iar manierele tot amabile şi cumpătate. Lumea îşi lăsase urmele pe făptura lui – mici riduri nostime la colţurile ochilor, ochii înşişi cu o căutătură infinit mai prudentă decât cei ai băiatului stilat de

la Yale. Sloat înţelese aproape pe dată, ştiind că Phil Sawyer nu va observa nicicând dacă nu-i spunea cineva, că Tommy Woodbine trăia sub povara unui enorm secret: indiferent ce-o fi fost băiatul manierat de odinioară, acum, Woodbine era homosexual. Probabil că-şi spunea gay. Iar asta simplifica totul – finalmente, chiar şi descotorosirea de Tommy.

Căci pederaştii sunt întotdeauna ucişi, nu? Şi oare avea nevoie într-adevăr cineva de-un fătălău, ce bătea suta de kile, răspunzător de coruperea unui adolescent? Puteai considera că Sloat nu făcea altceva decât să-l salveze pe Phil Sawyer de consecinţele postume ale unei grave necugetări. Dacă Sawyer l-ar fi făcut pe Sloat executorul averii şi paznicul fiului său, n-ar fi existat nici o problemă. Aşa însă, ucigaşii din Teritorii – aceiaşi care rasoliseră răpirea băiatului – se năpustiseră peste culoarea roşie a unui semafor, cât pe-aci să fie arestaţi înainte de-a se întoarce acasă, dar făcuseră treaba.

Ce simplu ar fi fost totul, reflecta Sloat, pentru a suta oară, poate, dacă Phil Sawyer nu se căsătorea niciodată. Fără Lily n-ar fi existat nici un Jack. Fără Jack, nici o problemă. Poate că Phil nici măcar nu citise relatările despre viaţa anterioară a actriţei Lily Cavanaugh pe care le întocmise Sloat: înşirau unde, cât de des şi cu cine o făcuse, şi cum, şi ar fi trebuit să distrugă povestea aceea de dragoste la fel de fără greş ca duba neagră care-l prefăcuse pe Tommy Woodbine într-o fleaşcă de carne lipită de asfalt. Dacă Sawyer citise însă acele rapoarte meticuloase, ele n-avuseseră, în mod uimitor, nici un efect. Voia să se-nsoare cu Lily Cavanaugh, şi se însură. La fel cum blestematul său de Îngemănar se însurase cu Regina Laura. Altă subestimare. Şi răsplătită în acelaşi mod, lucru ce părea convenabil.

Ceea ce însemna, se gândea Sloat, cu oarecare satisfacţie, că după ce erau rezolvate câteva detalii, totul avea, în fine, să se aranjeze. După atâţia ani – la întoarcerea

din Arcadia Beach –, va avea Sawyer & Sloat în buzunar. Iar în Teritorii, totul se prezenta exact la fel: pe muche de cuţit, gata să cadă în mâinile lui Morgan. De-ndată ce murea Regina, reprezentantul fostului ei consort avea să conducă ţara, introducând toate micile şi interesantele schimbări pe care le doreau el şi Sloat. Şi pe urmă, să te tot uiţi cum curg banii gârlă, cugetă Sloat, cotind de pe autostradă spre Marina del Rey. Să vezi cum începe totul să curgă gârlă!

Clientul său, Asher Dondorf, ocupa jumătatea de jos a noii locuinţe în devălmăşie, pe una dintre străzile înguste, ca nişte alei, ale oraşului Marina, chiar lângă plajă. Dondorf era un bătrân actor de compoziţie care atinsese o surprinzătoare celebritate şi popularitate la sfârşitul anilor şaptezeci, datorită unui rol într-un serial de televiziune: îl interpretase pe proprietarul casei unde locuia tânăra pereche – detectivi particulari, ambii drăgălaşi ca nişte pui de panda, care erau vedetele serialului. Dondorf primise atâtea scrisori după cele câteva apariţii în primele episoade, încât scenariştii îi extinseseră rolul, făcând din el tatăl neoficial al tinerilor detectivi, lăsându-l să rezolve câte o crimă, două, punându-l în pericol etc. etc. Onorariul i se dublase, se triplase, cvadruplase, iar când, după şase ani, serialul fusese terminat, omul revenise în cinematografie. Asta era toată problema. Dondorf se credea vedetă, dar studiourile şi producătorii continuau să-l considere actor de compoziţie – popular, dar nu o garanţie serioasă pentru vreun proiect. Dondorf dorea flori în cabină, coafeză proprie şi partener la repetiţia dialogurilor, voia mai mulţi bani, mai mult respect, mai multă iubire, mai multe din toate. Cu alte cuvinte, lui Dondorf i se urcase la cap.

Când îşi parcă maşina şi se strecură afară, atent să nu zgârie marginea portierei pe bordura de cărămizi, Sloat îşi dădu seama că un lucru era sigur: dacă afla, sau bănuia măcar, la un moment dat, în cursul următoarelor câteva zile, că Jack Sawyer descoperise existenţa Teritoriilor, avea să-l omoare. Existau şi riscuri inacceptabile.

Sloat zâmbi pentru sine, azvârlindu-şi încă o pastilă de Di-Gel în gură, şi bătu la uşa apartamentului. Ştia deja: Asher Dondorf avea să se sinucidă. O va face în living, cu scopul de-a provoca un tărăboi cât mai mare. Un tip cu temperamentul smucit al viitorului său fost client va fi socotind că o sinucidere cu-adevărat mahalagească era cea mai bună răzbunare împotriva băncii ce-i deţinea ipoteca. Şi, când un Dondorf palid şi tremurător îi deschise uşa, căldura salutului lui Sloat fu absolut sinceră.

PARTEA A DOUA - DRUMUL CAZNELOR

CAPITOLUL VI - Pavilionul Reginei

Firele de iarbă, zimţate pe margini ca nişte ferăstraie, aflate drept în faţa ochilor lui Jack, erau înalte şi rigide precum săbiile. Astea tăiau vântul, nu se aplecau în calea lui. Ridicându-şi capul, Jack gemu. El nu avea o asemenea demnitate. Încă-şi mai simţea stomacul gata să i se-ntoarcă pe dos, iar fruntea şi ochii îi ardeau. Se ridică greoi în genunchi, silindu-se apoi să salte în picioare. O căruţă prelungă, trasă de cai, hodorogea spre el pe drumul prăfos, iar vizitiul, un bărbos roşu la faţă, cam de aceleaşi mărime şi formă cu butoaiele de lemn ce se hurducau în spatele lui, îl privea insistent. Jack înclină din cap, încercând să deducă maximum posibil despre căruţaş, pe când se străduia să pară un băiat hoinar care-a fugit, poate, să strănute pe-ascuns. Stând în picioare, nu se mai simţea rău; ba chiar se simţea mai bine ca oricând de la plecarea din Los Angeles, nu numai sănătos, ci şi oarecum armonios, într-un tainic acord cu propriu-i trup. Căldura, adierile Teritoriilor îi mângâiau chipul cu cea mai blândă, cea mai înmiresmată atingere – parfumul lor specific, delicat, de floare, întru totul distinct de mirosul mai puternic, de carne crudă, pe care acestea îl emanau. Jack îşi trecu mâinile peste faţă şi privi pe furiş spre vizitiu, primul exemplar de Om al Teritoriilor pe care îl vedea.

Dacă birjarul i se adresa cu vreo vorbă, cum ar fi trebuit să-i răspundă? Vorbea, măcar, engleza? Aceeaşi ca şi el? Un moment, Jack se imaginã încercând să treacă neobservat printr-o lume unde oamenii spuneau „Dhăgălass" şi „Te pheumblezi cu jah-tiehele-nchuţissate, pehlivane de colo?' şi hotărî că, dacă astfel stăteau lucrurile, se va preface că e mut.

În sfârşit, căruţaşul îşi luă ochii de la Jack şi cloncăni spre cai o expresie ce nu ţinea, categoric, de engleza americană a anilor optzeci. Dar poate că pur şi simplu aşa le vorbeşti

cailor. *Slusha, slusha!* Jack se trase înapoi între ierburi, dorindu-şi să se fi putut ridica în picioare cu câteva secunde mai devreme. Omul îl privi din nou şi, spre surprinderea lui Jack, înclină capul – un gest nici prietenos, nici neprietenos, simplă comunicare între egali. *Bine-o să-mi pară când o să se gate şi ziua asta de muncă, frăţioare.* Jack răspunse la salut, încercă să-şi bage mâinile în buzunare şi, un moment, păru fără-ndoială prostit de uimire. Vizitiul râse fără duşmănie.

Hainele lui Jack se schimbaseră – purta pantaloni voluminoşi de lână aspră, în locul jeanşilor de catifea reiată. Mai sus de talie, o scurtă strâmtă de postav albastru moale îi acoperea trupul. În loc de nasturi, jacheta – jiletcă, presupuse el – avea un şir de copcii. La fel ca şi pantalonii, era neîndoielnic lucrată de mână. Dispăruseră şi tenişii Nike, fiind înlocuiţi de nişte sandale din piele, cu talpa plată. Rucsacul se metamorfozase într-o traistă de piele a cărei curea subţire îi era petrecută peste umăr. Birjarul purta veşminte aproape la fel – jiletca sa era dintr-o piele plină de pete peste alte pete, într-un desen pronunţat şi continuu, ce înfăţişa inele înăuntrul altor inele, ca trunchiul unui copac bătrân.

Într-o volbură de praf şi hodorogeală, căruţa trecu pe lângă Jack. Butoaiele emanau un miros fermentat de bere. Înapoia lor stăteau stivă trei obiecte pe care Jack le crezu, pe negândite, cauciucuri de camion. Mirosi „anvelopele" şi, în aceeaşi clipă, băgă de seamă că desenul le lipsea cu desăvârşire – era o aromă densă, încărcată de bucurii tăinuite şi subtile, care îi stârni instantaneu foamea. Caşcaval, dar nu vreun soi din care să fi gustat vreodată. În spatele roţilor de caşcaval, lângă partea din spate a căruţei, o grămadă de carne crudă aruncată de-a valma – coaste lungi şi descărnate de vacă, antricoate mari cât nişte lespezi, un maldăr de organe interne încolăcite ca funia, pe care nu reuşi să le deosebească, lunecau şerpeşte una peste alta, sub un adevărat covor mişcător şi lucios de

muşte. Mirosul puternic al cărnii crude îl asaltă pe Jack, alungând foamea iscată de caşcaval. După trecerea căruţei, se trase către mijlocul drumului şi o urmări hurducându-se spre creasta unui mic dâmb. O secundă mai târziu, porni în urma ei, mergând către Nord.

Abia ajunsese la jumătatea pantei când văzu din nou vârful cortului mare, tronând semeţ în mijlocul unui şir de steaguri înguste care fluturau. Într-acolo, bănui el, se găsea destinaţia lui. Alţi câţiva paşi prin dreptul tufişurilor de mure unde zăbovise ultima oară (amintindu-şi cât de bune fuseseră, vârî două dintre uriaşele fructe în gură), şi văzu cortul în întregime. În realitate, era un cort mare, cu multe încăperi şi coridoare, având aripi de fiecare parte, porţi şi chiar o curte. Ca şi „Alhambra", construcţia deşucheată – locuinţă de vară, se simţi instinctiv îndemnat să creadă – stătea aşezată chiar deasupra oceanului. Grupuri mici de oameni umblau prin acea structură şi prin apropierea ei, mânaţi de forţe la fel de puternice şi de invizibile ca şi acelea care atrag pilitura de fier de polii magnetului. Grupuleţele se întâlneau, se despărţeau, îşi vedeau iarăşi de drum.

Unii bărbaţi purtau haine atrăgătoare, scumpe, dacă le judeca după înfăţişare, dar mulţi alţii păreau să fie îmbrăcaţi la fel ca şi el. Câteva femei cu rochii lungi sau robe sclipitoare păşeau apăsat prin curte, cu semeţia unor generali. Dincolo de porţi era o diversitate de corturi mai mici şi colibe încropite din lemn; şi aici lumea circula, mânca, făcea cumpărături sau discuta, deşi mai degajată şi fără un scop anume. Undeva jos, în mulţimea aceea în plină mişcare, va trebui să-l găsească pe bărbatul cu cicatrice.

Dar întâi privi în urma sa, de-a lungul drumului plin de făgaşe, ca să descopere ce se întâmplase cu Funworld.

Când văzu doi cai trăgând pluguri, poate la nici cincisprezece metri depărtare, îşi închipui că parcul de distracţii se transformase în fermă, dar apoi observă mulţimea urmărind aratul de pe culmea parcelei şi pricepu

că era vorba de-o întrecere. Imediat după aceea ochii îi fură atraşi de înfăţişarea unui bărbat roşcat, cu statură de uriaş, gol până la brâu, răsucindu-se în loc precum un titirez. În mâinile întinse, avea un obiect lung şi greu. Omul se opri brusc din mişcare şi dădu drumul obiectului, care zbură la mare distanţă, iar când căzu pe iarbă cu o bufnitură şi sări de câteva ori, se dovedi că fusese un ciocan. Funworld era un bâlci, nu o fermă – şi abia acum văzu mesele doldora de mâncare şi copiii ţinuţi pe umeri de taţii lor.

În mijlocul bâlciului, asigurându-se că fiecare baretă şi curea a hamului era întreagă, că fiecare cuptor fusese îndesat cu lemne, se găsea oare şi Speedy Parker? Jack aşa trăgea nădejde.

Iar mama lui mai stătea oare singură în localul „Tea and Jam Shoppe", întrebându-se de ce-l lăsase să plece?

Jack se întoarse şi urmări căruţa lungă trecând cu un zăngănit pe poarta palatului de vară şi cotind-o spre stânga, făcând pârtie printre oamenii care mergeau pe jos, tot astfel cum un automobil care dă colţul după Fifth Avenue separă trecătorii de pe strada care traversează întregul oraş. O clipă după aceea, porni după ea.

Se temuse că toţi oamenii din bâlci se vor întoarce către el, holbându-se, percepând pe dată că era altfel decât ei. Avu grijă să rămână cu ochii plecaţi cât de mult putu şi-şi luă aerul unui băiat însărcinat să rezolve o treabă încurcată – fusese trimis cu o întreagă listă, şi chipul lui arăta cum se concentra să nu uite ceva. *Un hârleţ, două târnăcoape, un ghem de sfoară împletită, o sticlă cu grăsime de gâscă...* Treptat, îşi dădu seama că nici unul dintre adulţii aflaţi în faţa cortului mare nu-i acorda vreo atenţie. Dădeau năvală ori se codeau, cercetau mărfurile – covoare, oale din fier, brăţări – expuse în corturile mai mărunte, beau din stacane de lemn, se trăgeau unul pe altul de mânecă pentru a comenta ceva ori pentru a începe o discuţie, se gâlceveau cu paznicii de la porţi, fiecare absorbit pe deplin de propriile-i interese. Rolul jucat de Jack era inutil, dar şi

ridicol. Se îndreptă şi începu să-şi croiască drum, deplasându-se într-un fel de semicerc, spre poartă.

Îşi dăduse seama imediat că nu va putea să păşească pe acolo aşa, pur şi simplu – cele două santinele, aflate de fiecare parte, îi opreau şi-i luau la întrebări aproape pe toţi cei care doreau să ajungă în interiorul palatului de vară. Bărbaţilor li se cerea să-şi arate actele, ori să-şi scoată ecusoanele sau documentele care le îngăduiau accesul înăuntru. Jack nu avea decât pana de chitară a lui Speedy, şi nu credea că asta îl va ajuta să treacă de ei.

Un bărbat care tocmai se îndrepta spre poartă scoase grăbit o insignă rotundă din argint sclipitor şi i se făcu semn să intre; cel care-l urma fu oprit. Acesta protestă; apoi purtarea lui se schimbă, iar Jack văzu că se milogea. Santinela clătină din cap şi-i ceru bărbatului să plece.

— Oamenii *lui* intră fără nici o oprelişte, spuse cineva aflat în dreapta, rezolvând instantaneu problema limbii din Teritorii, iar Jack întoarse capul să vadă dacă omul i se adresase lui.

Dar bărbatul între două vârste care mergea alături de el îi vorbea altcuiva, îmbrăcat de asemenea cu haine simple, fără pretenţii, la fel ca ale majorităţii bărbaţilor şi femeilor din afara palatului.

— Mai bine n-ar face-o, îi răspunse celălalt. E pe drum – ar trebui să sosească azi, bănuiesc.

Jack merse în spatele acestor doi bărbaţi şi-i urmă până la poartă.

Santinelele ieşiră să-i întâmpine, şi cum amândoi se apropiară de una dintre ele, cealaltă îi făcu un gest celui aflat în dreptul său. Jack rămase deoparte. Deocamdată nu văzuse pe nimeni cu cicatrice şi nici nu zărise vreun ofiţer. Singurii militari vizibili erau cei de santinelă, ambii tineri şi arătând de parcă ar fi fost de la ţară – cu feţe roşcovane şi cu uniforme având pliuri şi cute complicate, păreau nişte fermieri îmbrăcaţi în costume de bal mascat. Cei doi bărbaţi pe care îi urmărise trecuseră sigur de punctul de control,

fiindcă, după o discuţie de câteva momente, bărbaţii în uniforme se traseră înapoi şi-i lăsară să treacă. Unul dintre paznici îi aruncă o privire tăioasă lui Jack, iar acesta întoarse capul şi se îndepărtă.

Dacă nu-l găsea pe căpitanul cu cicatrice, nu putea ajunge în interiorul palatului.

Un grup de bărbaţi se apropie de santinela care îl măsurase pe Jack din ochi şi începu imediat să se ia la harţă cu ea. Susţineau că fuseseră programaţi, că era de importanţă vitală să intre, de asta depindeau o mulţime de bani, dar din nefericire, nu aveau documente doveditoare. Santinela scutură din cap, frecându-şi bărbia de gulerul alb şi încreţit al uniformei. În timp ce Jack privea şi continua să se întrebe cum să-l găsească pe căpitan, conducătorul grupului făcu un semn cu braţul ridicat şi lovi cu pumnul în palma deschisă a celeilalte. Se congestionase la fel ca santinela. În cele din urmă, se apucă să-l împungă pe soldat cu arătătorul. Cealaltă santinelă sări în ajutorul tovarăşului său – amândoi aveau un aer plictisit şi duşmănos.

Un bărbat înalt, îmbrăcat cu o uniformă care se diferenţia subtil de cele ale santinelelor – poate că asta se datora modului în care era purtată, însă arăta ca şi cum i-ar fi putut sluji la fel de bine atât în luptă cât şi într-o operetă –, apăru tăcut, ca din senin, alături de ei. Acesta nu avea guler alb şi creţ, remarcă Jack o clipă mai apoi, iar boneta îi era ascuţită, nu în trei colţuri. Li se adresă santinelelor, după care se întoarse către conducătorul micului grup. Ţipetele şi împunsăturile cu degetul încetară. Bărbatul vorbea calm. Jack văzu cum încrâncenarea dispăru de pe feţele oamenilor. Acum îşi mutau stingheriţi greutatea de pe un picior pe altul, iar umerii li se pleoşteau treptat. Începură să bată în retragere. Ofiţerul îi urmări îndepărtându-se, apoi se răsuci către santinele să le mai dea câteva ordine.

În momentele în care militarul stătuse cu faţa către Jack, de fapt reuşind să îndepărteze grupul de bărbaţi doar prin

simpla sa prezenţă, băiatul văzu cicatricea lungă, mai deschisă la culoare, asemănătoare unui fulger coborând în zigzag de sub ochiul drept şi ajungând până puţin deasupra liniei fălcii. Ofiţerul salută santinelele cu o mişcare scurtă din cap şi se îndepărtă cu pas vioi. Fără a privi nici în stânga, nici în dreapta, se strecură printre oameni, îndreptându-se, neîndoielnic, către zona inaccesibilă a palatului de vară. Jack porni în urma lui.

— Domnule! strigă el, însă ofiţerul păşea hotărât printre oamenii care mergeau încet.

Jack ocoli în fugă un grup de bărbaţi şi femei care cărau un porc spre unul dintre corturile mai mici, ţâşni printr-un spaţiu rămas liber între alte două pâlcuri de vizitatori ce se apropiau de poartă şi, în cele din urmă, ajunse destul de aproape de ofiţer cât să întindă mâna pentru a-i atinge cotul.

— Domnule Căpitan!

Ofiţerul se răsuci, făcându-l pe Jack să îngheţe locului. Văzută mai de-aproape, cicatricea părea adâncă şi detaşată de restul trăsăturilor, ca o vietate târându-se pe faţa lui. Chiar şi fără ea, gândi Jack, chipul acestui bărbat ar exprima o nerăbdare plină de forţă.

— Ce-ai păţit, băiete? întrebă el.

— Domnule Căpitan, am fost trimis să discut cu dumneavoastră, trebuie s-o văd pe Doamna, dar nu cred că pot pătrunde în palat. Să nu uit, se cuvine să vedeţi asta.

Cotrobăi în buzunarul încăpător al pantalonilor de împrumut şi degetele i se strânseră în jurul obiectului de formă triunghiulară.

Când îl arătă în palma desfăcută, se simţi străbătut de un fior puternic; ceea ce ţinea în mână nu era pana de chitară, ci un dinte lung, pesemne de rechin, având intarsiat pe el un model complicat, învoalt, din aur.

Când ridică privirea spre chipul Căpitanului, aşteptându-se parcă să fie lovit, văzu că uimirea pe care o simţise sclipea şi în ochii lui. Nerăbdarea ce păruse să-l

caracterizeze se risipise cu totul. Nesiguranţa şi chiar teama făcură ca trăsăturile militarului să-şi piardă din fermitate. Ridică mâna spre palma lui Jack, care-şi închipui că omul voia să ia obiectul atât de ornamentat: era gata să i-l dea, numai că el îndoi degetele băiatului în jurul obiectului.

— Urmează-mă, spuse acesta.

Făcură un ocol către o latură a marelui cort, apoi Căpitanul îl conduse pe Jack la adăpostul oferit de o perdea mare din pânză groasă şi rigidă sub forma unei vele. În semiîntunericul împânzit de sclipiri din dosul perdelei, faţa soldatului arăta de parcă ar fi fost desenată de cineva cu un creion cu mina groasă, de culoare roz.

— Semnul acela, zise el, cu glas destul de reţinut. De unde-l ai?

— De la Speedy Parker. El mi-a spus că trebuie să vă găsesc pentru a vi-l arăta.

Omul clătină din cap.

— Numele mi-e necunoscut. Vreau să-mi dai semnul pe loc. Acum. Îl apucă strâns de încheietură pe Jack. Dă-mi-l şi apoi zi-mi de unde l-ai furat.

— Acesta-i adevărul, spuse Jack. L-am căpătat de la Lester Speedy Parker. Lucrează la Funworld. Dar când mi l-a dat, nu arăta ca un dinte. Era o pană de chitară.

— Cred că nu-ţi dai seama ce vei păţi, băiete.

— Sigur îl *ştiţi,* insistă Jack. El v-a descris, mi-a zis că sunteţi Căpitan la Gărzile Exterioare. Speedy m-a sfătuit să vă găsesc.

Căpitanul clătină din cap şi-l strânse şi mai hotărât de încheietură.

— Descrie-l pe acest individ. O să aflu imediat dacă minţi, băiete, aşa că, în locul tău, aş mărturisi adevărul.

— Speedy e bătrân, spuse Jack. A fost muzicant. I se păru că zăreşte o licărire de recunoaştere în ochii bărbatului. E negru, negru. Cu părul alb. Are riduri adânci pe faţă. Şi-i slab, dar e mult mai puternic decât pare.

— Negru zici. Vrei să spui cumva *cafeniu?*

— Păi, oamenii de culoare nu-s chiar negri. La fel cum nici liliecii albi nu-s cu totul albi.

— Deci un tuciuriu pe nume Parker. Căpitanul dădu uşor drumul încheieturii lui Jack. Aici îl cheamă Parkus. Aşadar, eşti din... Înclină aprobator din cap către un punct îndepărtat şi invizibil de la orizont.

— Exact, confirmă Jack.

— Şi Parkus... adică Parker... te-a trimis s-o vezi pe Regina noastră.

— A zis că vrea neapărat s-o văd pe Doamna. Şi că mă puteţi duce la ea.

— Asta trebuie s-o facem repede, îl preveni Căpitanul. Cred că ştiu cum, dar nu avem vreme de pierdut. Îşi schimbase direcţia gândurilor cu o precizie militărească. Ascultă. Există o mulţime de ticăloşi prin preajmă, de aceea trebuie să ne prefacem că tu-mi eşti fiu, dar dintr-o relaţie în afara familiei. Ai fost neascultător în legătură cu o treabă ce ţi-am dat-o, iar acum sunt supărat pe tine. *Sunt sigur* că nu ne va opri nimeni dacă jucăm convingător rolurile. Aşa voi reuşi măcar să te duc înăuntru – dar, o dată ajunşi acolo, lucrurile s-ar putea complica. Crezi că eşti în stare? Să-i convingi pe oameni că mi-eşti fiu?

— Mama e actriţă, mărturisi Jack şi retrăi vechiul sentiment de mândrie.

— Bine, atunci să vedem ce-ai învăţat de la ea, zise Căpitanul şi, zâmbind, îl surprinse pe Jack. O să-ncerc să nu-ţi provoc dureri. Apoi îl luă iarăşi pe nepregătite, încleştându-şi degetele puternice în jurul braţului său, mai sus de cot. Să mergem, îl îndemnă el, şi ieşi cu pas apăsat din adăpostul oferit de perdea, aproape târându-l pe Jack în urma lui.

— Când îţi spun să speli dalele din spatele bucătăriei, să faci întocmai, rosti Căpitanul cu glas puternic, fără să-l privească. Pricepi? *Să-ţi faci treaba.* Iar dacă nu, trebuie să-ţi primeşti pedeapsa.

— Da' am spălat câteva dale... ţipă Jack, cu glas plângăreţ.

— Eu nu ţi-am spus să speli *câteva!* răcni Căpitanul, târându-l pe Jack după el.

Oamenii din jur se dădeau la o parte, făcându-le loc. Unii chiar îi surâseră înţelegător lui Jack.

— Aveam de gând să termin, pe cuvânt, voiam să mă întorc repede...

Căpitanul îl trase către punctul de control, fără să-i învrednicească pe cei doi soldaţi cu vreo privire, şi trecură amândoi.

— Nu, tată! se milogi Jack. Mă doare!

— Nu cât trebuie! spuse Căpitanul şi-l târî de-a latul curţii largi, pe care Jack o văzuse de pe drumul pentru căruţe.

Ajunşi la celălalt capăt al ei, încă trăgându-l după el, soldatul îl făcu să urce câteva trepte de lemn şi pătrunseră în marele palat.

— Acum trebuie să-ţi joci şi mai bine rolul, îi şopti bărbatul şi porni imediat pe un coridor lung, strângându-l pe Jack de braţ atât de tare, încât sigur avea să se aleagă cu vânătăi.

— Promit c-o să fiu cuminte! strigă Jack.

Omul îl trase pe un alt coridor, ceva mai îngust. Interiorul palatului nu semăna câtuşi de puţin cu cel al unui cort, constată Jack. Era un adevărat labirint de pasaje încurcate şi încăperi minuscule, iar aerul mirosea a fum şi grăsime încinsă.

— Promite! urlă Căpitanul.

— Promit! Serios!

Când ieşiră de pe un alt coridor, în faţă le apăru un grup de bărbaţi îmbrăcaţi ca de paradă, unii rezemându-se de perete, alţii aşezaţi pe canapele, care întoarseră capetele spre această pereche gălăgioasă. Unul dintre ei, care se distrase până atunci dând ordine unor cameriste ce cărau

teancuri de cearşafuri împăturite sub braţ, îi măsură bănuitor.

— Iar eu promit să-ţi trag o bătaie zdravănă ca să nu mai păcătuieşti! îl ameninţă Căpitanul, cu voce sonoră.

Câţiva dintre bărbaţi pufniră în râs. Aceştia purtau pălării moi, cu bor larg, tivite cu blană, şi cizme din catifea. Pe feţe li se citeau lăcomia şi absenţa oricăror gânduri. Bărbatul care se adresa cameristelor şi părea să facă pe şeful era înalt şi slab ca un schelet. Cu trăsături încordate şi trădând ambiţie, el îi urmări pe soldat şi pe băiat trecând în grabă prin dreptul lui.

— Nu, te rog! se văicări Jack. Te rog!

— Pentru fiecare *te rog* o să capeţi o curea în plus, mârâi militarul.

Bărbaţii râseră din nou. Cel slăbănog îşi îngădui să etaleze un surâs rece şi tăios ca lama de bisturiu, după care continuă să se ocupe de cameriste.

Căpitanul îl smuci pe băiat într-o cameră unde nu se afla decât o mulţime de piese de mobilier, toate prăfuite. Apoi, în sfârşit, eliberă braţul maltratat al lui Jack.

— Aceia erau oamenii *lui,* şopti el. Oare cum va fi viaţa când... Clătină din cap şi un moment păru să facă uitată grabă. În *Cartea Bunelor Roade* se spune că cei umili vor moşteni pământul, dar toţi indivizii de-acolo n-au nici laolaltă o picătură de umilinţă. Nu se pricep decât să vorbească. Vor bogăţii, vor nu ştiu ce... aruncă o privire în sus, neintenţionând ori neputând să precizeze ce altceva îşi mai doreau bărbaţii de-afară. Apoi îl privi pe Jack. Trebuie să ne grăbim, dar mai sunt câteva secrete privind palatul pe care oamenii lui nu le ştiu. Făcu semn cu capul, arătând spre un perete din lemn decolorat.

Jack îl urmă şi înţelese când Căpitanul împinse două dintre florile ruginite ale cuielor lăsate nebătute de la capătul unei scânduri prăfuite. O placă a peretelui decolorat se roti spre înăuntru, dând la iveală o cale de

trecere îngustă şi întunecoasă, cu puţin mai înaltă decât un sicriu ţinut în picioare.

— O vei vedea doar o clipă, dar cred că-ţi va fi de-ajuns. Mai mult de-atât nu poţi obţine.

Băiatul urmă sfaturile date pe tăcute şi se strecură prin deschizătură.

— Mergi înainte până-ţi spun să te opreşti, şopti Căpitanul.

După ce trase panoul la loc, Jack începu să se deplaseze încet prin bezna deplină.

Pasajul şerpuia, fiind luminat ici-colo de raze care pătrundeau printr-o crăpătură a unei uşi ascunse ori printr-o fereastră aflată deasupra capului. Curând, Jack îşi pierdu simţul de orientare şi urmă orbeşte îndemnurile şoptite ale însoţitorului său. La un moment dat, simţi în nări aroma delicioasă de friptură, pentru ca mai apoi să-l izbească duhoarea inconfundabilă de canal.

— Stai, spuse Căpitanul, într-un târziu. Acum va trebui să te ridic. Înalţă braţele.

— O să pot vedea?

— Vei afla îndată, îl linişti Căpitanul şi-şi băgă mâinile la subsuorile lui Jack, iar apoi îl ridică uşor de pe podea. În faţa ta e un panou, şuieră el. Trage-l spre stânga.

Pe pipăite, Jack întinse mâna şi atinse cu degetele suprafaţa netedă a lemnului. Panoul alunecă uşor în lături şi constată că din coridor venea suficientă lumină, cât să poată vedea un păianjen mare ca un pisoi urcând spre tavan. Privi în jos, la încăperea de mărimea unui hol de hotel, plină de femei în alb şi piese de mobilier atât de împodobite, ce-i amintiră de toate muzeele pe care le vizitase împreună cu părinţii lui. În centrul camerei, pe un pat imens, stătea lungită o femeie, dormind sau fiind inconştientă, iar de sub cearşaf îi ieşeau doar capul şi umerii. Aproape că-i scăpă un ţipăt de stupefacţie şi groază, fiindcă femeia de pe pat era mama lui. Chiar mama, pe moarte.

— Ai văzut-o, şopti Căpitanul şi-şi încordă braţele.

Rămas cu gura căscată, Jack nu-şi putea dezlipi ochii de la mama lui. Murea, nu mai avea nici o îndoială: până şi pielea ei părea palidă şi nesănătoasă, iar părul i se decolorase destul de mult. Infirmierele se agitau în jurul ei, îndreptând cearşafurile ori reaşezând cărţile de pe o masă, însă îşi luaseră aerul acela preocupat şi încărcat de înţelesuri, fiindcă de fapt nu aveau habar cum şi-ar putea ajuta pacienta. Ştiau că pentru o asemenea suferindă nu exista un ajutor real. Chiar făcând eforturile cele mai disperate, ele n-ar fi reuşit decât să amâne moartea cu o săptămână, cel mult o lună.

Îşi aţinti din nou ochii asupra capului, cu faţa în sus, semănând cu o mască din ceară şi, într-un târziu, îşi dădu seama că femeia de pe pat nu era mama lui. Bărbia ei era mai rotunjită, forma nasului mai apropiată de cea clasică. Femeia pe moarte era Îngemănara mamei – Laura DeLoessian. Chiar dacă Speedy ar fi vrut ca Jack să vadă mai mult, el nu se simţea în stare: chipul alb şi neclintit nu-i spunea nimic despre femeia aceea.

— Gata, şopti el, împingând panoul la loc – iar Căpitanul îl lăsă pe podea. Pe întuneric, întrebă: Ce-a păţit?

— Nimeni nu poate descoperi, veni răspunsul de deasupra lui. Regina nu vede, nu vorbeşte, nu se mişcă... Urmă o clipă de tăcere, apoi Căpitanul îi căută mâna şi-i spuse: Trebuie să ne întoarcem.

Ieşiră în linişte din beznă şi reveniră în camera cu mobilierul prăfuit. Căpitanul îşi îndepărtă cu mâna pânzele de păianjen de pe piepţii tunicii. Rămânând cu capul puţin înclinat într-o parte, îl măsură îndelung pe Jack, şi pe chip îi apăru o expresie de sinceră îngrijorare.

— Acum trebuie să-mi răspunzi la o întrebare, îl anunţă el pe Jack.

— Bine.

— Ai fost trimis s-o lecuieşti? S-o salvezi pe Regină?

Jack încuviinţă cu un gest din cap.

— Cred că da... socot că şi pentru asta. Spuneţi-mi ceva. Şovăi. Ticăloşii aceia de-afară de ce nu preiau puterea? Ea, oricum, nu i-ar putea împiedica.

Căpitanul surâse. Gestul schiţat nu sugera buna-dispoziţie.

— Eu, răspunse el. Oamenii mei. *Noi* i-am opri. Nu ştiu ce-ar fi putut obţine în Avanposturi, unde ordinea nu prea domneşte, însă noi, cei de-aici, ne apărăm Regina. Un muşchi de sub pometul obrazului neatins, exact sub ochi, tresări ca un peşte ce săgetează la suprafaţă. Îşi ţinea mâinile împreunate, palmă peste palmă. Şi îndrumările, ordinele tale, sau ce-ai primit, sunt... aha, *să mergi* către apus, adevărat?

Jack simţi practic vibraţia interioară a bărbatului care-şi controla starea de agitaţie crescândă doar graţie obiceiului de-o viaţă de a-şi masca emoţiile.

— Adevărat, recunoscu el. Trebuie să merg spre apus. Nu-i normal? N-ar trebui să merg într-acolo? Către cealaltă „Alhambra"?

— Nu ştiu, nu-ţi pot confirma, rosti Căpitanul pe nerăsuflate, făcând un pas înapoi. Acum trebuie să te scot de-aici. Nu-ţi pot spune ce să faci. (Nici măcar nu era în stare să-l privească în ochi, îşi dădu seama Jack.) Dar aici nu mai poţi rămâne nici o clipă... să, of, să vedem dacă reuşim să te scoatem şi să te expediem înainte de sosirea lui Morgan.

— Morgan? făcu Jack, aproape convins că nu auzise bine. Morgan Sloat? Soseşte aici?

CAPITOLUL VII - Farren

1

Căpitanul părea să nu fi înţeles întrebarea lui Jack. Rămăsese cu privirea pierdută spre colţul acelei încăperi pustii şi nefolositoare, de parcă ar fi avut ceva de descoperit. Gândea intens, concentrat şi grăbit; Jack recunoscu imediat postura lui. Iar unchiul Tommy îl învăţase că, dacă-l tulbura pe un adult adâncit în gânduri, se arăta la fel de nepoliticos ca şi atunci când l-ar fi întrerupt din vorbă. Cu toate astea...

Fereşte-te cât poţi de bătrânul Sloat. Nu-i ieşi în cale – nici lui, nici Îngemănarului său... are să te vâneze întocmai ca pe o vulpe care a luat urma gâştei.

Aşa îi spusese Speedy, iar Jack se concentrase atât de intens asupra Talismanului, încât fraza trecuse aproape neluată în seamă. Vorbele îi reveniră acum în memorie şi le înţelese cu o tresărire instinctivă şi neplăcută, precum aceea provocată de-o lovitură în ceafă.

— Cum arată? îl întrebă pe Căpitan, cu un aer îngrijorat.

— Morgan? repetă Căpitanul, de parcă tocmai ar fi fost smuls din visare.

— E gras? E gras şi începe să chelească? Umblă cam aşa când se înfurie? Şi apelând la darul său înnăscut de imitator, care nu-l trădase niciodată si care îl făcea pe tatăl său să râdă în hohote nestăvilite chiar când era obosit şi deprimat, Jack jucă rolul lui Morgan Sloat. Faţa lui căpătă o paloare bătrânicioasă şi îşi încruntă fruntea, reuşind să reproducă până şi ridurile care-i apăreau unchiului Morgan atunci când avea vreun motiv de supărare. În acelaşi timp, îşi supse obrajii şi-şi lăsă capul în jos pentru a face bărbie dublă. Îşi împinse buzele înainte, făcând un bot ca de peşte, şi începu să-şi unduiască sprâncenele rapid în sus şi-n jos. Aşa merge?

— Nu, îi răspunse Căpitanul, însă în ochi îi apăru o licărire, la fel ca atunci când Jack îi spusese că Speedy Parker era bătrân. Morgan e înalt. Poartă părul lung – şi Căpitanul îşi duse mâna la umărul drept pentru a-i arăta lui Jack până unde îi atârna – şi şchiopătează. Are un picior diform. Poartă o gheată ortopedică, dar... Făcu un gest din umeri.

— Aţi arătat ca unul care-l recunoaşte în imitaţia mea! Dumneavoastră...

— Sst! Nu vorbi atât de tare, băiete, pentru numele lui Dumnezeu!

— Cred că-l ştiu pe individ, spuse Jack cu glas scăzut şi pentru prima oară simţi teama ca pe o emoţie limpede... ceva ce putea atinge şi înţelege această lume, într-un fel în care încă nu reuşea să priceapă. *Unchiul Morgan aici? Isuse!*

— Morgan rămâne Morgan. Nu trebuie să riscăm cu unul ca el, băiete. Hai să ieşim din locul ăsta!

Degetele prinseră din nou în strânsoare braţul lui Jack. El se chirci de durere, dar rezistă.

Parker devine Parkus. Iar Morgan... peste poate să fie doar o coincidenţă.

— Încă nu, spuse Jack. Îi venise în minte o altă întrebare. A avut un fiu?

— Regina?

— Da.

— A avut un fiu, îi răspunse Căpitanul, împotriva voinţei lui. Da. Băiete, nu mai putem rămâne aici. Noi...

— Povestiţi-mi despre el!

— N-am ce să-ţi povestesc. Copilul a murit de mic, la nici şase săptămâni după ce ieşise din pântecul ei. S-a zvonit că unul dintre oamenii lui Morgan – pesemne Osmond – l-a sufocat pe micuţ. Dar zvonurile astea sunt întotdeauna nefondate. Nu-l iubesc deloc pe Morgan de Orris, dar oricine ştie că un copil din doisprezece moare în pruncie. Nimeni nu ştie de ce. Moartea lor e un mister, nu e

motivată. Există şi o zicală – *Doar Dumnezeu bate cuiele.* Nici măcar un vlăstar regal nu face excepţie în ochii Ziditorului. El... Băiete, te simţi bine?

Jack avu senzaţia că lumea devine cenuşie în jurul lui. Se bălăbăni şi când Căpitanul îl prinse, palmele lui puternice i se părură moi ca fulgii dintr-o pernă.

Şi el fusese cât pe ce să moară în copilărie.

Mama îi povestise întâmplarea – cum îl găsise nemişcat în pătuţ şi, după toate aparenţele, fără viaţă, cu buzele învineţite, cu obrajii de culoarea lumânărilor de îngropăciune după ce au fost stinse prin acoperirea cu o căiţă. Tot ea îi spusese cum alergase urlând în camera de zi cu el în braţe. Tatăl său şi Sloat stăteau pe podea, îndobitociţi de vin şi marijuana, urmărind un meci de lupte libere la televizor. Tata îl smulsese din braţele mamei, îl strânsese fără milă de nări cu degetele mâinii stângi *(ai avut vânătăi acolo vreme de aproape o lună, Jacky,* îi relatase mama, cu un râs nervos), iar apoi îi acoperise gura cu propria lui gură, în timp ce Morgan striga: *Nu cred că asta o să-i slujească la ceva, Phil. Nu cred că-i faci vreun bine!*

(Unchiul Morgan era un caraghios, nu-i aşa, mami? întrebase Jack. *Da, foarte caraghios, Jacky,* îi răspunsese mama şi-i zâmbise, deloc amuzată, şi-şi aprinsese încă o ţigară Herbert Tarrytoon de la chiştocul celei care încă fumega în scrumieră.)

— Băiete! şopti Căpitanul şi-l scutură atât de tare, încât Jack simţi cum îi pocneşte gâtul, din cauza capului care-i atârna moale. Băiete! La naiba! Nu cumva să-mi faci pocinogul să leşini tocmai acum...

— N-am nimic, spuse Jack.

Vocea părea să vină de foarte departe; suna la fel ca aceea a crainicului echipei Dodgers când treceai seara în goană cu automobilul pe lângă Ravina Chavez, având capota lăsată pe spate, un zvon îndepărtat şi cu ecou, descrierea, secundă cu secundă, a unui meci de baseball ce

se petrece într-un dulce vis. Okay, lăsaţi-mă puţin, ce ziceţi? Lăsaţi-mă un moment.

Căpitanul încetă să-l mai scuture, privindu-l însă îngrijorat.

— Okay, repetă Jack şi deodată se plesni peste obraz cât putu de tare – *Au!* Dar lumea sa îi reveni, unduindu-se, înaintea ochilor.

Aproape murise în leagăn. În apartamentul acela unde locuiau pe-atunci, cel pe care abia şi-l putea aduce aminte, cel pe care mama lui îl numea întotdeauna Palatul Visului Tehnicolor, graţie vederii spectaculoase din living spre Hollywood Hills. Tatăl său şi Morgan Sloat beau vin, şi când bei mult vin trebuie să faci pipi la fel de mult, şi-şi amintea Palatul Visului Tehnicolor suficient de bine ca să-şi dea seama că, din living, drumul spre cea mai apropiată baie trecea prin camera ce fusese a lui când era mic.

Văzu totul: Morgan Sloat ridicându-se, zâmbind degajat, spunând ceva de genul *doar o clipă, să fac un pic de loc, Phil,* tatăl său abia înălţând privirea, fiindcă Haystack Calhoun se pregătea să-l pună pe Sfârlează sau pe Adormitu în contra vreunui adversar neputincios; Morgan trecând din lumina televizorului în penumbra cenuşie a camerei copilului, unde micuţul Jacky Sawyer dormea în pijamaua sa cu ursuleţul Pooh, mititelul Jacky Sawyer încăldurit şi fără griji într-un scutec uscat. Îl văzu pe unchiul Morgan privind pe furiş înapoi la pătratul luminos al uşii livingului, fruntea sa pleşuvă transformându-se într-o scară cu multe trepte, buzele răsfrângându-i-se ca botul rece al unui biban de lac; îl văzu pe unchiul Morgan luând o perniţă de pe un scaun din apropiere, îl văzu punând-o uşurel, şi totuşi apăsat, peste capul copilaşului adormit, ţinând-o acolo cu o mână în timp ce cu cealaltă susţinea spinarea micuţului. Iar când orice mişcare încetă, îl văzu pe unchiul Morgan punând perna la loc pe scaunul pe care se aşeza Lily la alăptat şi intrând apoi în baie să urineze.

Dacă mama lui n-ar fi venit să-l controleze aproape imediat...

Sudori reci îi năpădiră trupul.

Aşa se întâmplase? Era posibil. Inima-i spunea că *da.* Coincidenţa era de-o perfecţiune absolută, impecabilă, completă.

La vârsta de şase săptămâni, fiul Laurei DeLoessian, Regina Teritoriilor, murise în leagăn.

La vârsta de şase săptămâni, fiul lui Phil şi Lily Sawyer *aproape* murise în leagăn... *iar Morgan Sloat fusese acolo.*

Mama sa încheia întotdeauna povestirea cu o glumă: cum Phil Sawyer aproape făcuse praf Chryslerul, gonind până la spital după ce Jacky reîncepuse deja să respire.

2

Foarte nostim, într-adevăr. Hmm.

— Acum *hai,* îl chemă Căpitanul.

— În regulă, răspunse Jack; încă se mai simţea slăbit, ameţit. În regulă, hai să m...

— *Şşşşşt!*

Căpitanul privi atent în jur la auzul unor glasuri ce se apropiau. Peretele din dreapta lor nu era de lemn, ci din pânză groasă. Ajungea doar până la vreo zece centimetri deasupra podelei şi, prin această deschizătură, Jack văzu trecând picioare încălţate cu cizme. Cinci perechi. Cizme soldăţeşti.

Un glas se distinse din rumoare:

— ...nu ştiam că are un fiu.

— Ei bine, răspunse un al doilea, din ticăloşi, ticăloşi se nasc, un fapt pe care ar trebui să-l ştii foarte bine, Simon.

Replica fu un hohot de râs brutal şi găunos – râs de soiul celui pe care Jack îl auzise la unii băieţi mai mari, în şcoală, cei ce făceau poştă chiştoace de marijuana în spatele magaziei şi-i strigau pe cei mai mici cu denumiri misterioase, dar oarecum terifiante: *poponeţe* şi *hopa-ţopa*

şi *morfaditule.* Fiecare asemenea termen unsuros era urmat de o hăhăială răguşită de râs exact ca acesta.

— Clanţa! Ţineţi-o! — un al treilea glas. Dacă te-aude *el,* ajungi în Linia Avanposturilor până n-au apus treizeci de sori.

Murmure.

Un hohot de râs înăbuşit.

Alt banc, neinteligibil de astă-dată. Alte râsete, îndepărtându-se (ce se îndepărtau??????).

Jack îl privi pe Căpitan, care se uita la zidul scurt de prelată cu buzele într-un rictus ce-i dezvelea dinţii până la gingii. Nu încăpea nici o îndoială despre cine vorbeau. Iar dacă vorbeau, era posibil să-i asculte cineva... cine nu trebuia. Cineva care poate tocmai se întreba cine-o fi în realitate acest bastard apărut dintr-o dată. Până şi un copil ca el o ştia.

— Ţi-ajunge cât ai auzit? întrebă Căpitanul. Trebuie s-o *ştergem.*

Părea pe cale să-l zgâlţâie pe Jack... dar fără să-ndrăznească.

Şi îndrumările, ordinele tale, ce-or fi, îţi indică să... ăă... să mergi *spre Vest, aşa e?*

S-a schimbat, îşi spuse Jack. S-a *schimbat de două ori.*

O dată, când Jack îi arătase dintele de rechin care fusese o pană de chitară, filigranată, în lumea unde pe drumuri circulau autocamioane în loc de căruţe cu cai. Şi-şi schimbase iarăşi atitudinea când Jack îi confirmase că se îndrepta spre Vest. Trecuse de la ameninţare la bunăvoinţa de a-l ajuta, iar apoi la... ce?

Nu *pot şti... Nu-ţi pot spune ce să faci.*

La ceva asemănător cu adoraţia religioasă... sau spaima religioasă.

Vrea să plec de-aici fiindcă se teme că vom fi prinşi, îşi spuse Jack. *Dar nu e numai atât, nu-i aşa? Se teme de mine. Se teme de...*

— Haide, îl îndemnă Căpitanul. *Hai,* pentru numele lui Jason.

— *Al cui* nume? întrebă prosteşte Jack.

Dar Căpitanul îl împingea deja afară. Îl smuci brutal la stânga şi în parte îl conduse, în parte-l târî printr-un culoar mărginit pe-o latură cu lemn, iar pe cealaltă cu pânză ţeapănă, mirosind a mucegai.

— Nu pe-aici am venit, şopti Jack.

— Nu vreau să mai trecem pe lângă fârtaţii ăia pe care i-am văzut la venire, şopti şi Căpitanul. Oamenii lui Morgan. L-ai văzut pe ăla înaltu'? Slăbănog, c-aproape poţi să vezi prin el?

— Da.

Băiatul îşi amintea surâsul subţire şi ochii care nu zâmbeau. Ceilalţi aveau înfăţişări moleşite. Slăbănogul arăta a om dur. A om nebun. Şi încă ceva: avea un aer vag familiar.

— Osmond, preciză Căpitanul, trăgându-l pe Jack la dreapta.

Mirosul de carne friptă devenise treptat tot mai puternic, iar acum aerul trăsnea de aromă. Jack nu simţise în viaţa lui mirosul unei asemenea fripturi din care să-şi fi dorit atât de înnebunit să guste. Era speriat; mintal şi emoţional, se afla pe marginea prăpastiei, poate balansându-se peste hăul demenţei... dă-i lăsa gura apă ca scos din minţi.

— Osmond e mâna dreaptă a lui Morgan, mormăi Căpitanul. Vede prea multe, şi tare n-aş vrea să te vadă pe *tine* de două ori, băiete.

— Ce vreţi să spuneţi?

— *Şşşşşt!*

Strânse puternic braţul maltratat al lui Jack. Se apropiau de o perdea lată ce spânzura în dreptul unei uşi. Lui Jack i se părea că seamănă cu o perdea de duş – atâta numai că materialul era o pânză de sac cu textură atât de aspră şi rară, încât părea aproape ca o plasă, iar inelele de care stătea agăţată erau din os, nu de crom.

— Acuma *plângi,* suflă fierbinte Căpitanul în urechea lui Jack.

Trase perdeaua la o parte şi îl împinse într-o bucătărie imensă, plină de arome bogate (cea de came friptă continuând să predomine) şi vălătuci de aburi fierbinţi. Băiatul întrezări confuz vase de alamă pentru mangal, un horn uriaş de piatră, chipuri de femei sub marame albe umflate, ce-i aminteau de vălurile călugăriţelor. Unele dintre ele stăteau aliniate în lungul unui jgheab de fier, proptit pe capre, cu feţele roşii şi îmbrobonate de sudoare, spălând oale şi ustensile de gătit. Altele, la o tejghea ce străbătea încăperea cât era de lungă, tăiau în felii, în cubuleţe, scobeau, curăţau de coaje. Alta căra o plasă de sârmă plină cu plăcinte crude. Toate se holbară la Jack şi la Căpitan când aceştia intrară în bucătărie.

— Să nu mai faci! tună Căpitanul la Jack, zgâlţâindu-l aşa cum un terrier zgâlţâie un şobolan... continuând să înainteze amândoi, rapid şi fără să se oprească, spre uşile duble din capătul opus. Să nu mai faci niciodată, m-auzi ce spun? Data viitoare când mai chiuleşti de la datorie, îţi spintec pielea pe spinare şi te belesc ca pe un cartof copt!

Şi, printre dinţi, Căpitanul şuieră:

— Toate-au să ţină minte şi toate-au să vorbească, *aşa că plângi,* fir-ar al dracului!

Iar acum, în timp ce Căpitanul cu cicatrice pe faţă îl târa, de ceafă şi de-un braţ ce-i pulsa de durere, prin bucătăria plină de aburi, Jack căută să-şi închipuie cumplita imagine a mamei sale pe catafalc. O văzu învăluită în falduri învolburate de organdi alb – zăcea în sicriu, purtând rochia de mireasă cu care jucase în *Zarvă la autodrom* (RKO, 1953). Chipul ei se contură tot mai limpede şi mai clar în mintea lui Jack, ca o perfectă efigie de ceară, şi văzu că purta cerceluşii de aur în formă de cruciuliţe, cei pe care Jack i-i dăruise de Crăciun, cu doi ani în urmă. Apoi chipul se schimbă. Bărbia deveni mai rondă, nasul mai drept, mai patrician. Părul căpătă o nuanţă mai deschisă şi deveni

oarecum mai aspru. Acum, cea. pe care o vedea în sicriu era Laura DeLoessian, iar sicriul propriu-zis nu mai era un produs anonim al pompelor funebre, ci ceva arătând de parcă ar fi fost cioplit cu furie brută dintr-un buştean vechi – un coşciug viking, dacă existase vreodată aşa ceva; îi era mai uşor să-şi imagineze acest sicriu incinerat pe un rug de butuci stropiţi cu ulei, decât să şi-l închipuie coborât în supusul pământ. Era Laura DeLoessiăn, Regina Teritoriilor, dar în imaginaţia lui, care devenise limpede precum o viziune, Regina purta rochia de nuntă a mamei sale din *Zarvă la autodrom* şi cerceii-cruciuliţe de aur pe care unchiul Tommy îl ajutase să-i aleagă de la „Sharp's", în Beverly Hills. Deodată îl podidiră lacrimile, într-un şuvoi fierbinte, arzător – nu lacrimi de crocodil, ci adevărate –, nu numai pentru mama sa, ci pentru ambele femei osândite să moară la distanţă de-un univers una de alta, legate printr-un fir nevăzut ce putea putrezi, dar n-avea să se rupă niciodată – cel puţin, nu înainte de-a fi amândouă moarte.

Printre lacrimi, văzu un Om uriaş, în veşminte albe voluminoase, repezindu-se spre ei de-a latul încăperii. În loc de bonetă de bucătar-şef, purta, pe capul său buhăit, o basma roşie, dar Jack socoti că scopul era acelaşi – de a-l identifica în posesorul ei pe şeful bucătăriei. Mai agita şi o furcuţă de lemn cu trei dinţi, păcătoasă de tot la înfăţişare.

— *Iejidzi-avară!* guiţă la ei bucătarul-şef – glasul slobozit din acel piept enorm ca un butoi fiind absurd de melodios, ca vocea unui poponar graţios comunicându-i lustragiului ce are-n minte. Dar furcuţa nu avea nimic absurd: mirosea a moarte.

Femeile se împrăştiară ca un stol de păsări din calea atacului. Plăcinta cea mai de jos căzu din plasa plăcintăresei, iar femeia scoase un ţipăt ascuţit de disperare când aluatul se făcu bucăţi pe podele. Fragii se făcură chiseliţă, împroşcând peste tot, iar sucul începu să se scurgă din ei, roşu-proaspăt şi viu ca sângele arterial.

— *Iejidzi din bucătăria bea, dr'indorilor! Azda du-i zgurdă-dură! Du-i bizdă de gurze! Azda-i bugădăria bea ji dagă digi azda d-o dzidedzi binde, bă djurui be dubdedzeu d'mblaru gă bă zglubdez gururile!*

Împunse cu furcuţa spre ei, în aceeaşi clipă întorcând pe jumătate capul şi strângând ochii mai-mai să-i închidă, ca şi cum, în ciuda violenţei vorbelor, vărsarea de sânge ar fi fost o prea mare stângăcie din partea lui ca s-o poată îndura. Căpitanul îşi desprinse mâna de pe ceafa lui Jack şi o întinse spre el – aproape ca din întâmplare, i se păru băiatului. Un moment mai târziu, bucătarul-şef zăcea pe jos cât era de lung. Furcuţa pentru carne căzuse în băltoaca de suc de fragi şi bucăţi de cocă necoaptă. Grăsanul se tăvălea încoace şi-ncolo, ţinându-şi strâns încheietura ruptă a mâinii drepte şi zbierând cu glasul acela ascuţit, ca de flaut. Veştile pe care le urla tuturor celor din sală, în general, păreau destul de tragice: era mort, Căpitanul îl ucisese neîndoielnic (pronunţat *ugizu-b-a,* cu ciudatul său accent aproape teuton); era cel puţin ologit, crudul şi nemilosul Căpitan al Avangărzilor distrugându-i buna mână dreaptă şi, o dată cu ea, orice mijloc de subzistenţă, asigurându-i astfel un mizerabil trai de cerşetor pentru anii ce-aveau să vină. Căpitanul îi pricinuise o durere cumplită, o durere incredibilă, cum n-ar fi putut îndura nici...

— *Gura!* tună Căpitanul, iar bucătarul-şef se supuse imediat.

Zăcea pe jos ca un bebeluş enorm, cu mâna dreaptă chircită la piept, năframa roşie strâmbată beţivăneşte, astfel că i se vedeau o ureche (având înfiptă în mijlocul lobului o mică perlă neagră) şi obrajii graşi tremurându-i. Bucătăresele se sufocau de râs şi chirăiau, în timp ce Căpitanul se apleca peste temutul şef-căpcăun al grotei aburinde, în care lucrau zi şi noapte. Jack, plângând încă, întrezări un băiat negru (un băiat *cafeniu,* îl corectă mintea sa), stând lângă capătul celui mai mare alămar. Băiatul rămăsese cu gura căscată, cu chipul comic-surprins, ca într-

un spectacol de varietăţi, dar nu se oprea din învârtit frigarea pe care-o ţinea în mână, iar hartanul de deasupra jarului aprins continua să se rotească.

— Acum ascultă, ci-am să-ţi dau câteva poveţe pe care nu le vei găsi în *Cartea Bunelor Roade,* spuse Căpitanul. Se aplecă spre bucătar până când nasurile aproape li se atinseră (strânsoarea sa paralizantă asupra braţului lui Jack – care acum, din fericire, amorţise – neslăbind deloc). Să nu te mai apropii niciodată... *niciodată...* de un om, cu un cuţit... sau cu o furcuţă... sau o frigare... nici măcar cu o *aşchiuţă* afurisită în mână, dacă nu ai de gând să-l ucizi cu ea. E firesc ca şefii să aibă temperament, dar temperamentul nu include şi atacuri asupra Căpitanului Avangărzilor. Înţelegi ce-ţi spun?

Şeful gemu ceva-cumva, înlăcrimat şi sfidător. Jack nu putu distinge totul – accentul individului părea cu fiecare clipă tot mai pregnant –, dar era în legătură cu mama Căpitanului şi câinii de la haznaua de gunoi din dosul pavilionului.

— Foarte posibil, spuse Căpitanul. N-am cunoscut-o niciodată pe cucoana. Dar fii sigur că ăsta nu-i un răspuns la întrebarea mea.

Îl îmboldi pe bucătarul-şef cu o cizmă roasă şi prăfuită. Era un ghiont destul de blând, dar grasul guiţă ca şi când Căpitanul şi-ar fi luat avânt, trăgându-i un şut din răsputeri. Femeile cotcodăciră iar.

— Ne-am înţeles sau nu ne-am înţeles în privinţa şefilor, armelor şi Căpitanilor? Fiindcă dacă nu ne-am înţeles, s-ar puţea să mai fie necesară puţină instrucţie.

— *De-ab îndzeiez!* gâfâi bucătarul. *De-ab! De-ab! De-...*

— Bine. Căci deja a trebuit să fac mult prea multă instrucţie pe ziua de azi.

Îl scutură pe Jack de ceafă.

— Nu-i aşa, băiete?

Şi îl mai zgâlţâi o dată, iar Jack slobozi un vaiet întru totul neprefăcut.

— Ei... cred că mai mult nu-i în stare să zică. Băiatul e cam slab de minte. Ca maică-sa.

Căpitanul îşi roti prin bucătărie privirea neguroasă şi scăpărătoare.

— Bună ziua, doamnelor. Binecuvântările Reginei să fie asupra voastră.

— Şi-asupra dumitale, bunule domn, izbuti să îngaime cea mai vârstnică, schiţând o reverenţă stângace şi dizgraţioasă. Celelalte îi urmară exemplul.

Căpitanul îl trase pe Jack de-a curmezişul încăperii. Şoldul băiatului se ciocni cu putere sfâşietoare de colţul jgheabului pentru spălat, provocându-i un nou ţipăt ascuţit. Apa fierbinte împroşcă în toate părţile. Stropi aburinzi căzură pe podele, pentru a se scurge, sfârâind, printre scânduri. *Femeile-astea îşi ţineau mâinile acolo,* cugetă Jack. *Cum pot suporta?* După aceea, Căpitanul, care de-acum aproape-l căra pe sus, îl împinse pe Jack printr-o altă perdea din pânză de sac, până în holul de-alături.

— Pfii! exclamă el, cu glas scăzut. Nu-mi place chestia asta, deloc nu-mi place, şi miroase urât.

La stânga, la dreapta, şi din nou la dreapta. Jack începu să simtă că se apropiau de pereţii exteriori ai pavilionului şi avu timp să se întrebe cum de locul părea atât de mare pe dinăuntru faţă de cum se vedea din afară. Apoi Căpitanul îl împinse printr-un fald de prelată şi ieşiră din nou la lumina zilei – o după-amiază atât de strălucitoare, după semiobscuritatea schimbătoare a pavilionului, încât Jack trebui să închidă strâns ochii, fulgerat de durere.

Căpitanul nu ezită nici un moment. Noroiul clefăia şi se afunda moale sub tălpi. Domnea un miros de fân, de cai şi balegă. Jack deschise din nou ochii şi văzu că traversau ceva asemănător cu un padoc sau un ţarc, sau poate doar curtea grajdului. Observă un culoar deschis, cu pereţi de pânză, şi auzi cotcodăcit de găini undeva în spatele acestuia. Un om costeliv, gol, cu excepţia unui kilt murdar şi a unor sandale de curele, îndesa fân într-o boxă, folosindu-

se de-o furcă din lemn. Din grajd, un cal nu cu mult mai mare decât un ponei Shetland, îi privi posomorât. Trecuseră deja de boxă, când mintea lui Jack reuşi, în sfârşit, să accepte ceea ce-i văzuseră ochii: calul avea două capete.

— Hei! exclamă el. Pot să mă mai uit puţin în grajdul ăla? Calul...

— N-avem timp.

— Dar calul acela avea...

— N-avem timp, am spus. Căpitanul ridică glasul, strigând: Şi dacă te mai prind că leneveşti când ai treburi de făcut, o să capeţi *de două ori* pe-atâta!

— Ba nu! urlă Jack (de fapt, avea impresia că scena se cam învechea). Jur că n-o să mai fac! Ţi-am spus c-o să fiu cuminte!

Chiar în faţa lor, se înălţau nişte porţi mari de lemn, într-un gard făcut din bulumaci cu scoarţa încă pe ei – parc-ar fi fost zidul unui fort dintr-un western vechi (mama lui jucase şi în câteva din-astea). În batantele porţii erau fixate belciuge grele, dar zăvorul pe care-ar fi trebuit să-l susţină inelele de fier nu se afla la locul său. Stătea rezemat pe-o stivă de lemne, în stânga, gros ca o traversă de cale ferată. Poarta era deschisă cam de şase degete. Un fel de simţ buimac al orientării îi dădu lui Jack de veste că ocoliseră complet pavilionul, până în latura opusă.

— Slavă Domnului, spuse Căpitanul, pe-un ton mai normal. Acum...

— Căpitane, rosti o voce din spatele lor.

Glasul era scăzut, dar sonor, de-o indiferenţă înşelătoare. Căpitanul se opri locului. Fuseseră interpelaţi exact în clipa în care însoţitorul cu cicatrice al lui Jack întindea mâna spre batantul din stânga al porţii, să deschidă; părea că stăpânul vocii pândise, aşteptând tocmai acest moment.

— Poate eşti atât de bun să-mi faci cunoştinţă cu... ăă... fiul dumitale.

Căpitanul se întoarse, răsucindu-l şi pe Jack o dată cu el. La jumătatea drumului prin curtea grajdurilor, arătând neliniştitor de deplasat în acel decor, stătea curteanul scheletic de care se temuse Căpitanul – Osmond. Îi privea cu ochii săi cenuşii, întunecaţi de melancolie. Jack văzu ceva palpitând în ochii aceia, ceva răzbătând din adâncimi nebănuite. Deodată, frica îi deveni mai acută, de parcă l-ar fi înţepat în inimă. *E nebun* – acesta-i fu gândul ce i se lumină brusc în minte. *Mai scrântit decât unul care cară apă cu ciurul.*

Osmond făcu lin doi paşi spre ei. În mâna stângă ţinea mânerul înfăşurat în piele neargăsită al unui harapnic pentru vite. Manşonul se îngusta pe nesimţite într-un şfichi flexibil, încolăcit de trei ori peste umăr – partea centrală a acestuia fiind groasă ca un şarpe-cu-clopoţei zdravăn. Aproape de vârf, ea dădea naştere cam la vreo douăzeci de mlădiţe mai mici, fiecare împletită din piele, fiecare având la capăt câte un pinten grosolan de metal lucitor.

Osmond trase de mânerul biciului, şi colacii i se prelinseră de pe umăr cu un sâsâit sec. Zvâcni din mână, iar cureluşele de piele cu fier la capete se zbătură încetişor în noroiul presărat cu paie.

— Fiul dumitale? repetă Osmond şi mai făcu un pas spre ei.

Jack înţelese deodată de ce adineauri înfăţişarea acestui om avea un aer familiar. În ziua în care el fusese aproape răpit – nu cumva ăsta era Costum Alb?

Lui Jack i se părea foarte posibil.

3

Căpitanul strânse pumnul, îl duse la frunte şi se aplecă înainte. După un singur moment de ezitare, Jack făcu acelaşi lucru.

— Fiul meu, Lewis, spuse, ţeapăn, Căpitanul.

Încă mai stătea aplecat, observă Jack, furând cu ochiul la stânga. Aşa că rămase şi el aplecat, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Mulţumesc, Căpitane. Mulţumesc, Lewis. Binecuvântările Reginei să fie asupra voastră.

Când îl atinse cu manşonul harapnicului, Jack aproape scoase un ţipăt. Se ridică la loc, înăbuşindu-şi strigătul.

Osmond se afla acum la doar doi paşi de ei, privindu-l pe Jack cu căutătura aceea dementă, melancolică. Purta o jachetă de piele, bătută-n ţinte ce puteau fi din diamante. Cămaşa sa era de-o extravagantă bogăţie. O brăţară-lanţ clincănea ostentativ la încheietura mâinii drepte (din felul în care manevrase biciul, Jack deduse că era stângaci). Purta părul tras pe spate şi legat cu o panglică lată, după cât se părea din satin alb. Pluteau în jurul lui două mirosuri. Primul era ceea ce mama lui obişnuia să numească „toate parfumurile alea de bărbaţi", însemnând after-shave, colonie, orice. Mirosul lui Osmond era dens şi cu iz de pudră. Îl duse pe Jack cu gândul la acele vechi filme englezeşti alb-negru, unde câte un nenorocit era judecat în Old Bailey{26}. Judecătorii şi avocaţii din filmele acelea purtau întotdeauna peruci, iar cutiile din care erau scoase acele peruci, avea impresia Jack, miroseau la fel ca Osmond – sec şi dulce-sfărâmicios, precum cea mai veche gogoaşă cu zahăr pudră din lume. Dincolo de acest miros însă, se simţea o duhoare mai vitală şi chiar mai neplăcută: părea să pulseze drept spre el. Era duhoarea sudorii aşternute în straturi şi a nenumăratelor cruste de jeg, mirosul unui om care făcea baie foarte rar, dacă nu chiar niciodată.

Da. Asta era una dintre creaturile care încercaseră să-l fure în ziua aceea.

Stomacul i se înnodă, fierbând.

— Nu ştiam că ai un fiu, Căpitane Farren, jspuse Osmond. Deşi i se adresa Căpitanului, ochii săi rămâneau aţintiţi spre Jack.

Lewis, îşi spuse el, *mă cheamă Lewis, să nu uit...*

— Mai bine nu-l aveam, replică Farren, privindu-l pe Jack cu furie şi dispreţ. Îi fac cinstea să-l aduc la marele pavilion, iar el o şterge ca un câine. L-am prins jucându-se la d...

— Da, da, îl întrerupse Osmond, cu un surâs îndepărtat.

Nu crede o vorbă, îşi spuse Jack, înnebunit, şi-şi simţi mintea făcând paşi poticniţi către panică. *O vorbă nu crede!*

— Băieţii sunt răi, continuă curteanul. Toţi băieţii sunt răi. E un fapt axiomatic.

Îl bătu pe Jack uşurel cu manşonul biciului pe mână. Băiatul, cu nervii încordaţi la limita insuportabilului, zbieră... şi imediat roşi de-o ruşine ce-l arse ca focul.

Osmond chicoti:

— Răi, o da, e axiomatic, toţi băieţii sunt răi. Şi *eu* am fost rău; şi fac prinsoare că şi *dumneata* ai fost rău, Căpitane Farren. Ai? Ai? Ai fost rău?

— Da, Osmond, răspunse Căpitanul.

— Foarte rău? întrebă Osmond.

De necrezut – începuse să frământe noroiul cu picioarele, ca un cal fudul. Totuşi, atitudinea sa nu avea nici urmă de cochetărie: Osmond era mlădios, aproape delicat, însă lui Jack nu-i dădea senzaţia unei veritabile homosexualităţi; dacă exista ceva insinuant în cuvintele sale, atunci Jack simţea intuitiv că acest ceva n-avea nici un substrat. Nu, ceea ce răzbătea cel mai limpede era o senzaţie de răutate... şi nebunie.

— *Foarte* rău? Cum nu se poate mai *îngrozitor de* rău?

— Da, Osmond, replică lemnos Căpitanul Farren.

Cicatricea îi lucea în lumina după-amiezei, acum mai mult roşie decât trandafirie.

— *Nimeni* nu ştia că ai un fiu, Căpitane.

— E din flori, preciză Căpitanul. Şi slab de minte. Precum şi puturos, după cum văd acum.

Se răsuci deodată şi-l pocni pe Jack într-o latură a feţei. Lovitura nu avu prea mare forţă, dar mâna Căpitanului Farren era grea ca o cărămidă. Jack urlă şi căzu în noroi, ţinându-se de ureche.

— *Foarte* rău, cel mai *îngrozitor* de rău, repetă Osmond, dar acum chipul său tras avea o expresie impenetrabilă, de-o goliciune hidoasă. Ridică-te, băiat rău ce eşti! Băieţii răi care nu ascultă de taţii lor trebuie pedepsiţi. Şi băieţii răi trebuie luaţi la întrebări.

Şfichiui din bici într-o parte. Răsună un pocnet sec. Mintea zdruncinată a lui Jack mai făcu o conexiune stranie – căutând, avea să bănuiască el mai târziu, în toate felurile pe care le putea afla, ceva ce să-l apropie de casă: sunetul biciului lui Osmond semăna cu pocniturile puştii sale Daisy cu aer comprimat, pe care o primise la vârsta de opt ani. El şi Richard Sloat avuseseră amândoi asemenea puşti.

Osmond întinse o mână albă, ca un păianjen, şi-l înşfăcă pe Jack de braţul mânjit cu noroi. Îl trase spre el, în mirosurile acelea – pudră dulce veche şi murdărie râncedă. Ochii săi cenuşii, bizari, străpunseră solemni ochii albaştri ai băiatului. Jack îşi simţi băşica îngreuindu-se şi trebui să facă mari eforturi să nu se scape pe el.

— Cine eşti? întrebă Osmond.

4

Cuvintele rămaseră suspendate în aer, deasupra celor trei.

Jack îşi dădea seama că Farren se uita la el cu o expresie austeră, care nu-i putea ascunde tocmai bine disperarea. Auzea găinile cotcodăcind; lătratul unui câine; undeva, duruitul unei căruţe mari apropiindu-se.

Spune-mi adevărul, am să-mi dau seama dacă minţi, mărturiseau ochii aceia. *Semeni cu un anumit băiat rău pe care l-am întâlnit pentru prima oară în California – eşti băiatul acela ?*

Şi, un moment, totul îi tremură pe buze:

Jack, sunt Jack Sawyer, da, sunt puştiul din California, Regina acestei lumi era mama mea, numai că eu am murit, şi îl cunosc pe şeful dumitale, îl cunosc pe Morgan – unchiul Morgan – şi-am să-ţi spun tot ce vrei să ştii numai

să nu te mai uiţi la mine cu ochii ăştia de monstru ai dumitale, sigur, fiindcă eu nu-s decât un copil, şi asta fac copiii, spun, spun totul...

Apoi, auzi vocea mamei lui, aspră, la limita batjocurei:

Ai de gând să faci pe tine-n faţa ăstuia, Jack-O? Într-a ĂSTUIA? Pute ca un vânzător în mizerie la tejgheaua de colonii pentru bărbaţi şi parc-ar fi versiunea medievală a lui Charles Manson[{27}]*... dar fă ce vrei. Îl poţi păcăli dacă ai chef – nici o scofală –, dar fă ce vrei.*

— Cine eşti? întrebă din nou Osmond, trăgându-se şi mai aproape – iar Jack îi văzu acum pe chip o încredere deplină: era obişnuit să primească de la oameni răspunsurile pe care le dorea... de la oameni în toată firea, nu simpli băieţi de doisprezece ani.

Jack trase aer în piept, adânc, tremurător *(Când vrei volum maxim – când vrei să se-audă până-n ultimul rând de la balcon – tre' să-l scoţi din diafragmă, Jacky. Şi tot ce face, e să treacă prin cutia de rezonanţă, pe drumul în sus.)* şi zbieră:

— *VOIAM SĂ MĂ DUC ÎNAPOI! JUR PE DUMNEZEU!*

Osmond, care se aplecase şi mai mult, aşteptându-se la o şoaptă frântă şi vlăguită, sări înapoi de parcă Jack i-ar fi ars o palmă. Cizma sa călcă pe cozile de piele ale biciului ce se târau prin noroi şi nu lipsi mult să cadă în fund.

— Blestemat mic şi...

— *AŞA VOIAM! VĂ ROG SĂ NU DAŢI CU BICIU-N MINE, DOMNULE OSMOND, VOIAM SĂ MĂ DUC ÎNAPOI! NICIODATĂ N-AM VRUT SĂ VIN AICI NICIODATĂ NICIODATĂ...*

Căpitanul Farren făcu un salt înainte şi-l lovi în spinare. Jack căzu în noroi cât era de lung, continuând să urle.

— E slab de minte, cum ţi-am zis, îl auzi el pe Căpitan. Îmi cer scuze, Osmond. Poţi fi sigur că-l omor în bătaie. Îl...

— *În primul rând, ce caută aici?* ţipă Osmond. Acum, vocea îi era ascuţită şi arţăgoasă ca a unei negustorese de peşte. Ce caut-aicea mucosu' de fi-tu din flori? Să nu te-

oferi să-mi arăţi permisu'! Ştiu că n-are nici un permis! L-ai strecurat pe furiş să se-mbuibe la masa Reginei... să fure din argintăria Reginei, ce-mi spui mie... e *rău...* ajunge-o privire ca să ştie oricine că-i foarte, intolerabil, cum nu se poate mai indubitabil de *rău!*

Biciul căzu iar, de astă-dată nu cu bufnetul înfundat al unei puşti Daisy cu aer comprimat, ci detunând curat ca un pistol calibrul 5,56, iar Jack mai apucă să-şi spună *ştiu unde nimereşte,* şi apoi o ghearâ uriaşă şi fierbinte îi sfâşie spinarea. Durerea părea să i se scufunde în carne, nu scăzând, ci înteţindu-se de-a binelea. Era arzătoare, nebunească. Urlă, zvârcolindu-se în noroi.

— *Rău!* Cum nu se poate mai îngrozitor de *rău!* Indubitabil de *rău!*

Fiecare „rău" era punctat de câte un nou pocnet al biciului lui Osmond, de câte o nouă plesnitură de foc, de un nou zbieret al lui Jack. Tot spatele îl ardea. Habar n-avea cât timp trecuse – Osmond părea să se-afunde într-o frenezie tot mai aprinsă cu fiecare lovitură – când, deodată, se auzi un glas necunoscut:

— Osmond! Osmond! Aici erai! Slavă Domnului!

Un tropăit de paşi alergând.

Glasul lui Osmond, furios şi cu răsuflarea cam întretăiată:

— Ei? Ei? Ce e?

O mână îl apucă pe Jack de umăr şi-l ajută să se ridice în picioare. Când băiatul se clătină, braţul căruia îi aparţinea mâna i se strecură pe după mijloc, susţinându-l. Îţi venea greu să crezi că Farren, care fusese atât de aspru şi sigur pe sine în timpul uluitoarei lor plimbări prin pavilion, putea fi acum aşa de blând.

Jack se clătină iar. Lumea se încăpăţâna să se unduiască, neclară. Şuviţe de sânge cald îi şiroiau pe spinare. Privi la Osmond cu ura deşteptându-i-se iute, şi-i făcea bine să simtă ura aceea. Era un antidot binevenit împotriva fricii şi a buimăcelii.

Ai făcut asta – m-ai lovit, m-ai tăiat. Şi ascultă-mă, stricatule, dac-o să am ocazia să ţi-o plătesc...

— Te simţi bine? şopti Căpitanul.

— Da.

— *Ce?* răcni Osmond la cei doi care-l întrerupseseră din biciuirea lui Jack.

Primul era unul dintre fanţii pe lângă care trecuseră Jack şi Căpitanul în drum spre camera secretă. Celălalt semăna puţin cu căruţaşul văzut de Jack aproape imediat după revenirea în Teritorii. Vizitiul părea cumplit de speriat şi, totodată, rănit – în stânga capului, dintr-o rană, îi curgea sânge, acoperindu-i aproape tot obrazul. Braţul stâng îi era zgâriat şi jiletca ruptă.

— *Ce tot îndrugi, nătărăule?*

— Mi s-a răsturnat căruţa la cotitură, dincolo de satul Tuturor Mâinilor, răspunse vizitiul. Vorbea cu răbdarea înceată şi năucă a omului aflat sub efectul unui şoc puternic: Muritu-mi-a baietu', Doamne sfinte. Strivit de moarte sub buţi. Abia împlinise şaispce ani în Ziua Trudei-de-Mai trecută. Maică-sa...

— *Ce?* răcni iarăşi Osmond. Butoaie? *Bere?* Doar n-o fi Kingslandu'? *Vrei să zici c-ai răsturnat o căruţă plină cu Bere Kingsland, mădular de ţap tâmpit ce eşti? Doar nu asta vrei să zici, nuuuuuuuuuuuuu?*

Pe ultimul cuvânt, glasul lui Osmond se înălţă ca al unui om maimuţărind catastrofic o divă de operă. Se unduia şi vibră. În acelaşi timp, începu iar să danseze... de data asta însă, turbat de mânie. Era o combinaţie atât de comică, încât Jack trebui să-şi ducă ambele mâini la gură pentru a-şi înăbuşi un chicotit involuntar. Dar mişcarea îi trase cămaşa, hârjâindu-l pe spinarea biciuită, lucru ce-l reduse la tăcere chiar înainte ca Farren să murmure vreun cuvânt prevenitor.

Cu răbdare, ca şi cum Osmond ar fi pierdut din vedere singurul amănunt important (după cum, cel puţin, i se părea lui), căruţaşul reîncepu:

— A-mplinit şaispce în Ziua Trudei-de-Mai trecută. Maică-sa n-a vrut să-l lase cu mine. Nici nu ştiu ce să...

Osmond ridică biciul şi îl repezi vâjâind, pe neaşteptate, cu o iuţeală orbitoare. Acum, manşonul îi stătea lejer în mâna stângă. Acum, răsună un pocnet nu tocmai ca detunătura unui pistol de calibru 5,56, ci mai degrabă ca a unei puşti de jucărie. Căruţaşul se poticni de-a-ndăratelea, văitându-se, cu mâinile peste faţă. Sângele proaspăt i se prelinse printre degetele murdare. Căzu pe spate, ţipând cu glas înăbuşit, gâlgâitor:

— *Doamne! Doamne! Doamne!*

— Să plecăm de-aici, gemu Jack. Repede!

— Stai, îl opri Căpitanul.

Expresia amărâtă de pe chip părea să i se fi destins cât de cât. Poate chiar i se zărea un licăr de speranţă în ochi.

Osmond se răsuci spre fante, care făcu un pas înapoi, cu gura cărnoasă şi roşie mişcându-i-se în gol.

— Era Kingslandu'? gâfâi Osmond.

— Osmond, n-ar trebui să te consumi aşa de...

Osmond zvâcni în sus din încheietura mâinii stângi; cozile de piele cu fier la vârf ale biciului răpăiră pe cizmele fantelui. Acesta se mai dădu un pas îndărăt.

— Nu-mi zi tu mie ce să fac sau să nu fac, i-o reteză el. Răspunde-mi doar la întrebări. Sunt vexat, Stephen, sunt cum nu se poate mai intolerabil, mai indubitabil de vexat. Era Kingslandu'?

— Da, răspunse Stephen. Îmi pare rău s-o spun, dar...

— Pe Drumul Avanposturilor?

— Osmond...

— *Pe Drumul Avanposturilor, mădular ud ce eşti?*

— Da, înghiţi în sec Stephen.

— Fireşte, spuse Osmond, iar pe chipul său slab se despică un hidos rânjet alb. Unde-i satul Tuturor Mâinilor, dacă nu pe Drumul Avanposturilor? Poate un sat să zboare? Aud? Poate cumva un sat să zboare de pe un drum pe altul, Stephen? Poate? Poate?

— Nu, Osmond, fireşte că nu.

— Nu. Aşa că acum sunt butoaie pe tot Drumul Avanposturilor, da? E normal ca eu să presupun că sunt butoaie şi o căruţă de bere răsturnată care blochează Drumul Avanposturilor, în timp ce berea cea mai bună din Teritorii se îmbibă în pământ să se cinstească râmele cu ea? E just?

— Da... da. Dar...

— *Morgan vine pe Drumul Avanposturilor!* zbieră Osmond. *Vine Morgan, şi ştii cum îşi mână caii!* Dacă diligenta lui dă o cotitură şi nimereşte-n porcăria aia, s-ar putea ca vizitiul să nu mai aibă timp să oprească! *Poate să se răstoarne! Poate să moară!*

— Doamne fereşte! rosti Stephen, dintr-o răsuflare.

Osmond clătină încet din cap.

— Cred că, dacă e să se răstoarne diligenta lui Morgan, ar fi mai bine să ne rugăm cu toţii mai degrabă să moară, decât să-şi revină.

— Dar... dar...

Osmond îşi întoarse faţa de la el şi aproape că o luă la fugă înapoi spre locul în care stăteau Căpitanul Avanposturilor şi „fiul" său. În spatele lui Osmond, nefericitul căruţaş continua să se zvârcolească în noroi, bolborosind interminabil: *„Doamne-ajută".*

Ochii lui Osmond poposiră asupra lui Jack şi apoi trecură peste el ca şi cum nici nu s-ar fi aflat acolo.

— Căpitane Farren, spuse Osmond. Ai urmărit evenimentele din ultimele cinci minute?

— Da, Osmond.

— Le-ai urmărit atent? Le-ai *mărunţit? Le-ai* mărunţit cu cea mai mare atenţie?

— Da. Aşa cred.

— Aşa crezi? Ce Căpitan excelent eşti! Vom mai vorbi noi, cred, despre cum se poate ca un atât de excelent Căpitan să producă un asemenea testicul de broscoi în chip de fiu.

Ochii săi atinseră scurt, rece, chipul lui Jack.

— Dar acum nu avem timp pentru asta, aşa-i? Aşa-i. Propun să-ţi convoci vreo douăzeci şi ceva dintre cei mai vânjoşi oameni şi să-i trimiţi în pas alergător – ba nu, *fuga-marş* să-i trimiţi – pe Drumul Avanposturilor. Vei fi în stare să găseşti locul accidentului , după miros, nu crezi?

— Da, Osmond.

Osmond privi rapid spre cer.

— Morgan e aşteptat aici la ora şase – poate chiar puţin mai devreme. Acum este... două. Două, aş zice. Două, ai zice, Căpitane?

— Da, Osmond.

— Şi tu ce-ai zice, căcăţelule? Treişpe? Dooştrei? Ora obze-ş-unu?

Jack îl privi cu gura căscată. Osmond se strâmbă dispreţuitor, iar Jack îşi simţi valul limpede al urii crescând din nou. *Ai dat în mine, şi dacă voi avea prilejul...*

Osmond reveni cu privirea spre Căpitan.

— Până la ora cinci propun să faci toate eforturile de-a salva ce butoaie or mai fi întregi. După cinci, propun să eliberezi pur şi simplu drumul, cât poţi de repede. Ai înţeles?

— Da, Osmond.

— Atunci mişcă de-aici!

Căpitanul Farren duse un pumn la frunte şi se înclină. Cu gura tot căscată prosteşte şi ura împotriva lui Osmond crescând în el, atât de sălbatică, încât i se părea că-i pulsează creierii, Jack făcu la fel. Osmond le întorsese spatele încă de când nici nu-şi începuseră bine salutul. Mergea cu paşi mari îndărăt spre căruţaş, pocnind din biciul ce scotea sunetele acelea ca nişte plesnete de puşcă Daisy.

Vizitiul îl auzi pe Osmond apropiindu-se şi începu să urle.

— Haide, spuse Căpitanul, trăgându-l pe Jack de braţ pentru ultima oară. E mai bine să nu vezi ce urmează.

— Nu, bâigui Jack. Doamne, nu!

Dar, în timp ce Căpitanul Farren deschidea batantul din dreapta al porţii şi, în sfârşit, părăseau pavilionul, Jack auzi – şi, în aceeaşi noapte, avea să le audă în vis – vâjâieli şi detunături de carabină una după alta, urmate fiecare de câte un urlet al căruţaşului condamnat. Iar Osmond scotea un sunet. Individul gâfâia, cu răsuflarea tăiată, aşa că era greu să-ţi dai seama exact ce sunet era acela, fără a te întoarce să-i vezi faţa – lucru pe care Jack nu dorea să-l facă.

Era, totuşi, destul de sigur că ştie.

Osmond râdea.

5

Se aflau acum în zona publică a incintei pavilionului. Trecătorii îl priveau pe Căpitanul Farren cu coada ochiului... şi-l ocoleau pe departe. Căpitanul păşea grăbit, cu chipul încordat şi înnegurat de gânduri. Jack trebuia să alerge la trap pentru a putea ţine pasul.

— Am avut noroc, spuse, deodată, Căpitanul. Noroc chior. Cred că voia să te-omoare.

Jack se holbă la el, cu gura uscată şi fierbinte.

— Ştii, e smintit. Smintit ca omul care căra apă cu ciurul.

Băiatul n-avea idee ce-o fi însemnând asta, dar fu şi el de părere că Osmond era smintit.

— Ce...

— Aşteaptă, îl întrerupse Căpitanul când ajunseseră înapoi la micul cort unde Farren îl dusese pe Jack după ce văzuse dintele de rechin. Nu te mişca de-aici şi-aşteaptă-mă. Să nu vorbeşti cu nimeni.

Căpitanul intră în cort. Jack rămase să-l aştepte, privind în jur. Un jongler trecu pe lângă el, aruncându-i o privire, fără însă a-şi ieşi din ritm nici un moment, în timp ce azvârlea vreo şase mingi într-un complex joc aerian. După el se ţinea o droaie de copii nespălaţi, la fel ca după Flautistul din Hamelin[{28}]. O tânără cu un bebeluş murdar

la sânul ei enorm îi spuse că-l putea învăţa să facă şi altceva cu omuleţul lui în afară de-a se pişa, dacă avea la el un gologan-doi. Jack întoarse capul, jenat, cu obrajii aprinşi.

Fata râse croncănitor.

— *Oooooo, tinerelu-ista drăgălaş îi SFIOS! Vin-acilea, drăguţule! Vin'...*

— Şterge-o, târfă, că de nu, dormi la noapte sub bucătării!

Era Căpitanul. Ieşise din cort cu încă un om. Acesta era bătrân şi gras, dar avea o trăsătură în comun cu Farren – arăta a militar adevărat, nu ca unul din operetele lui Gilbert şi Sullivan. Încerca să-şi încheie uniforma peste burdihanul umflat, ţinând în acelaşi timp în mână un instrument îhcârligat, ca un corn francez de vânătoare.

Fata cu plodul jegos o zbughi fără să-i mai arunce lui Jack nici o privire. Căpitanul îi luă grasului cornul din mână, ca să se poată încheia, şi-i mai şopti o vorbă. Omul aprobă din cap, termină de încheiat cămaşa, îşi luă cornul înapoi şi se depărtă, suflând în el. Sunetele acestuia nu semănau cu cele auzite de Jack la prima sa vizită în Teritorii; atunci fuseseră mai multe cornuri, iar sunetul lor avea ceva sărbătoresc: sunetul heralzilor. Acesta era ca sirena unei fabrici, anunţând că s-a ivit de lucru.

Căpitanul se întoarse spre Jack.

— Vino cu mine.

— Unde?

— Pe Drumul Avanposturilor, spuse Căpitanul Farren, după care îl măsură pe Jack Sawyer cu o privire întrebătoare, pe jumătate îngrijorată. Cel pe care tatăl meu îl numea Drumul Vestului. Merge spre Vest, prin sate din ce în ce mai mici, până când ajunge la Avanposturi. Dincolo de Avanposturi, se îndreaptă spre nicăieri... sau spre Iad. Dacă porneşti spre Vest, vei avea nevoie ca Dumnezeu să fie alături de tine, băiete. Dar am auzit vorbindu-se că nici chiar El însuşi nu se aventurează niciodată dincolo de Avanposturi. Haide.

Lui Jack îi vâjâia mintea de întrebări – un milion, cel puţin –, dar Căpitanul îi impuse un ritm de mers criminal, nemairămânându-i suflu de prisos ca să le rostească. Trecură peste ridicătură de teren aflată la est de pavilion şi depăşiră locul unde Jack îşi făcuse primul salt ieşind din Teritorii. Bâlciul rustic era acum aproape – băiatul putea auzi un strigător ademenind clienţii să-şi încerce norocul la „Măgăruşul-drăcuşor"; a sta pe loc două minute, însemna să câştigi un premiu, ţipa crainicul. Briza mării îi purta glasul cu deplină claritate, dimpreună cu mirosul mâncărurilor calde de să-ţi lase gura apă – porumb fiert pe lângă carne, de astă-dată. Lui Jack îi ghiorăi stomacul. Acum, departe de Osmond cel Mare şi Cumplit, se simţea flămând ca un lup.

Înainte de-a fi ajuns chiar lângă iarmaroc, cotiră la dreapta, pe un drum mult mai larg decât cel ce ducea spre marele pavilion. *Drumul Avanposturilor,* îşi spuse Jack, şi în clipa următoare, cu un mic fior de nerăbdare în pântece, se corectă: *Ba nu... Drumul Vestului. Drumul spre Talisman.*

Apoi grăbi din nou pasul după Căpitanul Farren.

6

Osmond avusese dreptate: s-ar fi putut orienta, la nevoie, după miros. Mai aveau peste un kilometru şi jumătate până la satul cu denumirea aceea ciudată, când primul iz acru de bere vărsată le ajunse la nas, purtat de vânt.

Spre Est, drumul era foarte circulat. Cele mai multe vehicule erau căruţe trase de cai cu botul numai spume (nici unul, oricum, cu două capete). Căruţele, presupunea Jack, erau trailerele acelei lumi. Unele, încărcate până sus cu saci, baloturi şi lăzi, altele, cu carne crudă, câteva cu cuşti de găini ce cotcodăceau. La periferia satului Tuturor Mâinilor, o căruţă deschisă, plină cu femei, trecu pe lângă ei cu o. viteză îngrijorătoare. Femeile râdeau şi chicoteau. Una se ridică în picioare, îşi săltă poalele până mai sus de

pubisul flocoş şi execută o contră clătinată. S-ar fi prăvălit peste parapetul căruţei, până-n şanţ – frângându-şi, probabil, gâtul –, dacă una dintre tovarăşele ei n-ar fi apucat-o de turul fustei, s-o tragă brutal la loc.

Jack roşi iar: revăzu sânul alb al fetei, cu sfârcul în gura bebeluşului ce-l morfolea. *Oooooo, tinerelu-ista drăgălaş îi SFIOS!*

— Doamne! murmură Farren, mergând mai repede ca oricând. Cu toatele erau bete! îmbătate cu Kingsland vărsat! Şi târfele, şi birjarul! E-n stare să le dea cu roatele-n sus sau să mâne căruţa drept peste buza falezei – mare pagubă. Curve bolnave!

— Cel puţin, gâfâi Jack, drumul e probabil destul de liber, dacă toate căruţele astea au avut loc să treacă. Nu?

Acum erau în satul Tuturor Mâinilor. Aici, Drumul Vestului fusese uns cu ulei pe toată lăţimea, ca să nu se ridice praful. Căruţele circulau încoace şi-ncolo, grupuri de oameni traversau strada şi toată lumea părea să vorbească prea tare. Jack văzu doi bărbaţi certându-se în faţa unei clădiri ce semăna a restaurant. Deodată, unul dintre ei îi dădu celuilalt un pumn. În clipa următoare, amândoi se rostogoleau pe jos. *Curvele alea nu erau singurele care s-au îmbătat cu Kingsland,* îşi spuse băiatul. *Cred că toată lumea din satul ăsta a tras câte o duşcă.*

— Toate căruţele mari pe care le-am văzut pe drum veneau de-aici, spuse Căpitanul Farren. Unele mai mici or răzbi poate, dar diligenta lui Morgan nu-i mică, băiete.

— Morgan...

— Acum lasă-l în pace pe Morgan.

Mirosul de bere devenea tot mai pătrunzător pe măsură ce trecură prin centrul satului, ieşind în capătul celălalt. Pe Jack îl dureau picioarele, chinuindu-se să ţină pasul cu Căpitanul. Socoti că făcuseră, poate, cinci kilometri. *Cât de mult înseamnă asta în lumea mea?* se întrebă, iar acest gând îi aduse aminte de sucul magic al lui Speedy. Căută înnebunit prin jiletcă, încredinţat că nu mai era acolo – dar

îl găsi, ascuns la loc sigur în lenjeria Teritorială care-i înlocuise chiloţii.

O dată ajunşi în marginea apuseană a satului, circulaţia căruţelor se rări, însă traficul pietonal îndreptat spre Est se înteţi apreciabil. Majoritatea drumeţilor se clătinau, împleticiţi, râzând. Cu toţii duhneau a bere. Unii aveau hainele leoarcă, de parcă s-ar fi tăvălit cât erau de lungi prin băutură, lipăind-o ca nişte câini. Jack bănuia că asta şi făcuseră. Văzu un bărbat vesel care ducea de mână un băieţel vesel, în vârstă de vreo opt anişori. Omul semăna, ca într-un coşmar, cu detestabilul recepţioner de la „Alhambra", iar Jack înţelese cu deplină claritate că era îngemănarul aceluia. Atât el cât şi copilul erau beţi şi, în timp ce Jack întorcea capul după ei, băieţaşul începu să vomite. Tatăl său – sau cel puţin asta bănuia Jack că-i era – îl smuci brutal de braţ când copilul încercă să se târască spre bălăriile din şanţ, unde ar fi putut vărsa cât de cât fără martori. Băiatul reveni de-a-ndăratelea spre tatăl lui, ca un căţel tras de lesă, împroşcând cu borâtură un bătrân care se prăvălise pe marginea drumului, sforăind acolo.

Căpitanul Farren era din ce în ce mai negru la chip.

— Bătu-i-ar Dumnezeu pe toţi! murmură.

Chiar şi cei mai afumaţi dintre săteni îl ocoleau pe departe, prudenţi, pe ofiţerul cu cicatrice. În timp ce se aflase în corpul de gardă de lângă pavilion, îşi încinsese pe mijloc o teacă de piele, scurtă şi cu aspect eficace. Jack bănuia (pe bună dreptate) că înăuntru se afla o spadă la fel de scurtă şi de eficientă. Când vreunul dintre beţivi se apropia prea mult, Căpitanul îşi atingea spada, iar omul făcea repede cale-ntoarsă.

Peste zece minute – când Jack începea să fie sigur că nu va mai rezista multă vreme – ajunseră la locul accidentului. Vizitiul ieşise din curbă pe partea interioară a drumului, iar căruţa, înclinându-se prea tare, se răsturnase. Astfel, butoaiele se împrăştiaseră pe toată lăţimea acestuia. Multe dintre ele erau sfărâmate, transformând drumul, cale de

şapte metri, într-o mlaştină. Un cal zăcea mort sub căruţă, de unde i se vedea doar partea posterioară. Celălalt căzuse în şanţ, cu o doagă de butoi ruptă ieşindu-i din ureche. Jack nu credea că asta se întâmplase în momentul accidentului. Bănuia că animalul fusese grav rănit, iar cineva îi pusese capăt chinurilor cu cel mai la îndemână mijloc. Ceilalţi cai nu se vedeau nicăieri.

Între calul de sub căruţă şi cel din şanţ zăcea fiul căruţaşului, cu membrele răşchirate. Jumătate din faţa lui se holba spre cerul albastru-viu al Teritoriilor, cu o expresie de uluire prostească. În locul celeilalte jumătăţi se mai aflau doar o masă de carne roşie şi aşchii de os alb, ca nişte fărâme de ghips.

Jack văzu că avea buzunarele întoarse pe dos.

Să tot fi fost vreo douăzeci de oameni rătăcind pe la locul accidentului. Umblau încet, adesea aplecându-se să ia, cu palmele făcute căuş, berea din câte o urmă de copită, sau să înmoaie în băltoace o batistă ori o bucată ruptă din vreo flanelă. Cei mai mulţi se clătinau pe picioare. Răsunau glasuri, râsete şi strigăte arţăgoase. După multă pisălogeală, Jack primise de la mama sa permisiunea să vadă, împreună cu Richard, o proiecţie dublă, la miezul nopţii, într-unul dintre cele vreo duzină de cinematografe de pe Westwood, cu *Night of the Living Dead* şi *Dawn of the Dead.* Oamenii beţi care se foiau pe-aici îi aminteau de zombiile din cele două filme.

Căpitanul Farren trase spada. Era scurtă şi eficientă, aşa cum şi-o închipuise Jack, antiteză întruchipată a unei spade romantice. Abia dacă depăşea un cuţit măcelăresc lung, ciupită, zimţată şi plină de zgârieturi, cu plăselele înfăşurate în piele veche, înnegrită de sudoare. Lama propriu-zisă era de culoare închisă... cu excepţia tăişului. Acela arăta lustruit, strălucitor şi *foarte* ascuţit.

— La o parte, dar! se răsti Farren. Mişcaţi-vă de lângă berea Reginei, bătu-v-ar Dumnezeu! înapoi, şi ţineţi-vă boarţele unde li-i locu'!

Cuvintele sale fură întâmpinate cu mârâieli de nemulţumire, dar oamenii se îndepărtară de Căpitanul Farren – toţi, cu excepţia unei matahale pe-a cărei ţeastă, altminteri cheală, creşteau smocuri de păr roşcat, în puncte dispuse complet aiurea. Jack îi aprecie greutatea cam la vreo sută cincizeci de kile, iar statura săritǎ de doi metri.

— Îţ' place să crez' că vorbeşti cu noi toţi, soldat? întrebă namila şi agită o mână jegoasă spre pâlcul de săteni care, la ordinul lui Farren, se îndepărtaseră de mocirla plină cu resturi de butoaie.

— Sigur, răspunse Căpitanul Farren şi-i rânji uriaşului. Îmi place de minune, câtă vreme tu te mişti primul, maldăr de bălegar beat!

Rânjetul ofiţerului se lăţi şi mai mult, forţa sa făcându-l pe individul cel mătăhălos să şovăie.

— Ia-te de mine, dacă ai chef. Să te crestez pe tine, ar fi primul lucru bun care mi s-ar întâmpla pe ziua de azi.

Bombănind, gigantul beat se îndepărtă.

— Acum, toată lumea! strigă Farren. Căraţi-vă! Vreo douăzeci de oameni de-ai mei tocmai pleacă de la pavilionul Reginei! Nu le face nici o plăcere îndatorirea asta, nu-i învinuiesc şi nu răspund pentru ei! Cred că aveţi timp exact cât să ajungeţi în sat şi să v-ascundeţi în pivniţe până nu sosesc aici! Ar fi foarte prudent din partea voastră! Căraţi-vă!

Forfoteau deja înapoi spre satul Tuturor Mâinilor, în frunte cu matahala care-l sfidase pe Căpitan. Farren mormăi, apoi se întoarse spre locul accidentului. Îşi scoase tunica şi acoperi cu ea faţa tânărului mort.

— Mă-ntreb care dintre ei o fi jefuit buzunarele băiatului pe când zăcea în drum, mort sau pe cale să-şi dea duhul, murmură, meditativ, Farren. Dac-aş şti, l-aş răstigni pe-o cruce până la căderea nopţii.

Jack nu răspunse nimic.

Căpitanul rămase mult timp cu privirea spre fiul căruţaşului, frecându-şi cu o mână pielea lucioasă, încreţită,

a cicatricei de pe obraz. Când reveni cu ochii la Jack, păru că tocmai luase o hotărâre.

— Trebuie să pleci, băiete. Imediat. Până nu-i vine lui Osmond ideea să-l cerceteze mai îndeaproape pe fiul meu cel idiot.

— Cât de mari necazuri o să ai dumneata? întrebă Jack.

Căpitanul schiţă un zâmbet.

— Dacă pleci, n-o să am nici o problemă. Pot spune că te-am trimis înapoi la maică-ta, sau că m-a învins furia şi ţi-am dat una c-un lemn de te-am omorât. Osmond ar crede-o pe oricare. E un ţicnit. Toţi sunt. O aşteaptă să moară. Se va întâmpla curând. Doar dacă nu...

Lăsă fraza neterminată.

— Du-te, reluă Farren. Nu zăbovi. Iar când auzi că vine diligenţa lui Morgan, pleacă de pe drum şi afundă-te în pădure. *Adânc.* Altfel, o să te miroasă cum adulmecă pisica un şoarece. Ştie într-o clipită dacă ceva nu-i în ordine. În ordinea *lui.* E un diavol.

— Am s-o aud venind? Diligenţa? întrebă Jack, timid.

Privi spre drum, dincolo de rămăşiţele butoaielor. Terenul se înălţa continuu, spre liziera unei păduri de brazi. Acolo avea să fie întuneric, cugetă el... iar Morgan venea din direcţia opusă. Teama şi singurătatea se amestecau în cel mai pătrunzător, cel mai descurajant val de nefericire pe care-l cunoscuse vreodată. *Speedy, n-o pot face! N-ai ştiut? Nu-s decât un copil!*

— Diligenţa lui Morgan e trasă de şase perechi de cai, cu un al treisprezecelea în frunte, spuse Farren. În plin galop, atelajul ăsta blestemat sună ca un tunet rostogolindu-se pe faţa pământului. Ai s-o auzi, ba bine că nu, şi-o să ai timp din belşug să te piteşti. Fii doar sigur c-ai s-o faci.

Jack şopti ceva.

— Ce? întrebă, tăios, Farren.

— Am spus că nu vreau să plec, răspunse Jack, doar cu puţin mai tare.

Era aproape de lacrimi şi ştia că, o dată ce-ncepeau să-i curgă, totul avea să se sfârşească, avea să-şi piardă toată stăpânirea de sine şi să-i ceară Căpitanului să-l ducă de-acolo, să-l apere, *orice...*

— Cred că-i prea târziu ca să mai vrei sau nu să intri-n tărăşenia asta, replică Farren. Nu-ţi ştiu povestea, băiete, şi nici nu vreau. Nici măcar numele nu vreau să ţi-l cunosc.

Jack rămase privindu-l, cu umerii căzuţi, ochii arzători şi buzele tremurându-i.

— Umerii sus! strigă la el Căpitanul Farren, cu neaşteptată furie. Pe cine-ai de gând să salvezi? Unde vrei s-ajungi? La nici zece paşi de-aici, după cum arăţi! Eşti prea tânăr, ca să fii bărbat, dar poţi măcar să te *prefaci,* nu-i aşa? Parc-ai fi un câine bătut!

Atins, Jack îşi îndreptă umerii şi-şi înghiţi lacrimile. Ochii îi căzură spre rămăşiţele pământeşti ale fiului căruţaşului şi-şi spuse: *Cel puţin eu n-arăt în halul ăsta, nu încă. Are dreptate. Mila de mine însumi e un lux pe care nu mi-l pot permite.* Aşa era. Cu toate acestea, nu se putu abţine să nu-l urască puţin pe Căpitanul Farren pentru faptul de-a fi pătruns înlăuntrul lui, apăsând atât de uşor butoanele potrivite.

— E mai bine, comentă, sec, Farren. Nu mult, dar totuşi.

— Mulţumesc, replică Jack, sarcastic.

— N-ai voie să te smiorcăi, băiete. Osmond e pe urmele tale. Morgan va fi şi el pe urmele tale, cât de curând. Şi poate... poate că şi acolo de unde vii tu sunt probleme. Dar ascultă aici: dacă Parkus te-a trimis la mine, atunci ar vrea să-ţi dau asta. Aşa că ia-o, şi-apoi du-te.

Îi întindea o monedă. Jack ezită, apoi o luă. Era mare cât o jumătate de dolar, dar mult mai grea – grea ca aurul, bănui el, deşi avea culoarea argintului stins. Privind-o, văzu chipul Laurei DeLoessian, din profil – din nou fu frapat, într-o străfulgerare scurtă, de asemănarea cu mama lui. Nu, nu doar o simplă asemănare – în pofida deosebirilor fizice, nasul mai subţire şi bărbia mai rondă, *era* mama lui. Jack o

ştia. Întoarse banul pe partea cealaltă şi văzu un animal cu cap şi aripi de pajură şi trup de leu. Părea să privească drept spre băiat. Acest lucru îl nelinişti puţin, şi vârî moneda în jiletcă, lângă sticluţa cu suc magic a lui Speedy.

— Pentru ce este? îl întrebă el pe Farren.

— Vei şti când va veni vremea, răspunse Căpitanul. Sau poate nu vei şti. Oricum, eu mi-am făcut datoria faţă de tine. Aşa să-i spui lui Parkus, când ai să-l vezi.

Jack se simţi din nou lunecând în ireal.

— Du-te fiule, îl îndemnă Farren. Glasul său avea o tonalitate mult mai scăzută, dar nu neapărat mai blândă. Fă-ţi datoria... sau atât cât poţi din ea.

Până la urmă, acel sentiment de irealitate – senzaţia pătrunzătoare că nu era decât plăsmuirea halucinaţiilor altcuiva – fu cel care-l puse în mişcare. Piciorul stâng, piciorul drept, ăl cu paie, ăl cu fân. Înlătură cu un şut o frântură de lemn muiat în bere. Păşi peste resturile zdrobite ale unei roţi. Ocoli pe după capătul căruţei, neimpresionat de sângele ce se usca acolo sau de muştele care bâzâiau. Ce însemnau muştele sau sângele, într-un vis?

Ajunse la capătul porţiunii de drum mocirloase, semănată cu lemne şi resturi, şi privi în urmă... dar Căpitanul Farren se întorsese în cealaltă direcţie, poate pentru a se uita după oamenii lui, poate pentru a nu trebui să se uite la Jack. Oricum, socoti băiatul, însemna acelaşi lucru. Un spate era un spate. Nimic de privit.

Băgă mâna în jiletcă, atinse şovăitor moneda pe care i-o dăduse Farren, apoi o strânse cu putere. Părea că-l face să se simtă puţin mai bine. Ţinând-o ca un copil care-şi strânge banul primit ca să-şi cumpere ceva de la toneta cu dulciuri, Jack îşi văzu de drum.

7

Trecuseră cel puţin două ore – sau cel mult patru – când Jack auzi sunetul pe care Căpitanul Farren îl descrisese ca

pe „un tunet rostogolindu-se pe faţa pământului". O dată ce soarele trecuse de marginea apuseană a pădurii (lucru întâmplat nu mult după ce Jack intrase în ea), îi veni greu să mai socotească timpul.

De câteva ori trecură unele vehicule dinspre Vest, îndreptându-se probabil spre pavilionul Reginei. Auzind apropierea fiecăruia (şi, aici, vehiculele se puteau auzi de foarte departe; claritatea cu care se propagau sunetele îl ducea pe Jack cu gândul la spusele lui Speedy despre omul care scoate din pământ o ridiche căruia altul îi simte mirosul de la aproape un kilometru distanţă), se gândea la Morgan şi, de fiecare dată, se grăbea să sară mai întâi în şanţ, apoi să urce pe partea cealaltă, până în pădure. Nu-i *plăcea* să intre în codrul acela întunecat – nici măcar câţiva paşi, de unde încă mai putea vedea drumul, uitându-se ascuns pe după câte-un trunchi. Nu era deloc odihnitor pentru nervi, dar ideea ca unchiul Morgan (căci încă se mai gândea astfel la superiorul lui Osmond, în pofida celor spuse de Căpitanul Farren) să-l prindă pe drum îi plăcea şi mai puţin.

Astfel că, de fiecare dată când auzea o căruţă sau o trăsură venind, se ascundea şi, după ce trecea vehiculul, revenea pe drum. O dată, în timp ce traversa şanţul din dreapta, umed şi plin de buruieni, ceva îi trecu – sau i se prelinse – peste picior, făcându-l să ţipe.

Trecerea căruţelor îl sâcâia şi nu s-ar putea spune că-l ajuta cu ceva, dar găsea şi ceva liniştitor în acel du-te-vino neregulat – îl făcea să simtă că, cel puţin, nu era singur.

Una peste alta, voia să plece naibii din Teritorii.

Sucul magic al lui Speedy era cea mai greţoasă doctorie pe care o luase în viaţa lui, dar ar fi tras cu bucurie o duşcă de să i se-ntoarcă maţele pe dos, dacă apărea întâmplător în faţa lui cineva – Speedy, de exemplu – să-l asigure că, de cum va redeschide ochii, primul lucru pe care-l va vedea va fi o pereche de arcade aurii McDonald – cele pe care mama lui le numea Marile Ţâţe ale Americii. Creştea în sufletul lui

un sentiment de pericol apăsător – o senzaţie că pădurea era într-adevăr primejdioasă, că în ea existau lucruri conştiente de trecerea lui, că poate pădurea *însăşi* era conştientă de prezenţa lui. Copacii se apropiaseră ceva mai mult de drum, nu-i aşa? Da. Înainte se opriseră la şanţuri. Acum le năpădiseră şi pe acestea. Înainte, pădurea păruse alcătuită numai din brazi şi molizi. Acum se strecuraseră şi alte soiuri de copaci, unii cu tulpini negre, ce se împleteau laolaltă ca nişte mănunchiuri de corzi putrede, alţii semănând a hibrizi stranii de pini şi ferigi – aceştia din urmă aveau rădăcini cenuşii respingătoare, care se agăţau de sol ca nişte degete păstoase. *Băiatul nostru?* păreau să şoptească înlăuntrul capului lui Jack aceste făpturi ostile. *Băiatul NOSTRU?*

Totul e doar în mintea ta, Jack-O. Te-ai speriat şi tu niţeluş.

Atâta numai că n-o credea cu adevărat.

Copacii *chiar se* schimbau. Părerea aceea de apăsare densă ce plutea în aer – senzaţia de-a fi *privit* – era mult prea reală. Şi începuse să-şi spună că revenirea obsesivă a minţii sale spre gânduri monstruoase i se trăgea direct de la pădure... ca şi cum arborii înşişi i le-ar fi transmis pe nişte oribile unde scurte..

Dar sticluţa cu suc magic a lui Speedy nu era decât pe jumătate plină. Cum-necum, trebuia să-i ajungă pentru toată lăţimea Statelor Unite. N-avea să dureze nici până la ieşirea din New England, dacă sorbea câte un strop ori de câte ori îl apucau pandaliile.

Gândul îi revenea mereu şi la uimitoarea distanţă pe care o parcursese în lumea lui, când făcuse saltul înapoi din Teritorii. Cincizeci de metri aici echivalaseră, acolo, cu aproape un kilometru. În acest ritm – dacă, cine ştie, proporţia distanţelor parcurse n-o fi fost cumva variabilă, iar Jack considera foarte posibil acest lucru – putea face cincisprezece kilometri aici, pentru ca acolo să ajungă

aproape la ieşirea din New Hampshire. Parcă ar fi purtat cizme de şapte poşte.

Totuşi, copacii... rădăcinile acelea cenuşii, păstoase...

Când începe să se întunece de-a binelea – când cerul va deveni, din albastru, violet – trec înapoi. Asta el Mai departe, scrie-n carte. N-am să umblu prin pădurile-astea după căderea întunericului. Iar dacă mi se termină sucul magic în Indiana, sau pe-acolo, pe undeva, bătrânu' Speedy îmi poate trimite prin poştă altă sticluţă, sau ceva.

Continuând să rumege aceste idei – şi recunoscând că se simţea mai bine având un plan (chiar dacă planul nu cuprindea decât următoarele două ore, cel mult) –, Jack îşi dădu deodată seama că auzea un nou vehicul şi transportul unei mulţimi de cai.

Înclinând capul, se opri în mijlocul drumului. Ochii i se dilatară şi, dintr-o dată, pe dinapoia retinelor i se derulară, cu iuţeală ameţitoare, două imagini: maşina cea mare în care se aflaseră cei doi indivizi – maşina care nu era Mercedes –, apoi duba WILD CHILD, îndepărtându-se în viteză de cadavrul unchiului Tommy, cu sângele şiroind de pe colţii de plastic rupţi ai grilei radiatorului. Văzu mâinile pe volanul dubei... dar nu erau mâini. Erau nişte copite stranii, articulate.

În plin galop, atelajul ăsta blestemat sună ca un tunet rostogolindu-se pe faţa pământului.

Acum, auzindu-l – sunetul încă îndepărtat, dar perfect de clar în aerul pur –, Jack se întrebă cum de se putuse gândi măcar la faptul că celelalte căruţe ce se apropiau ar fi fost diligenţa lui Morgan. Cu siguranţă, n-avea să mai facă niciodată o asemenea greşeală. Sunetul auzit acum era categoric ameninţător, supraîncărcat de potenţialul răului – sunetul unui atelaj, da, al unui atelaj mânat de un diavol.

Rămase încremenit în mijlocul drumului, aproape hipnotizat, ca un iepure în lumina farurilor. Zgomotul creştea statornic, tot mai puternic – tunet de roţi şi copite,

trosnetele harnaşamentelor de piele. Acum putea auzi şi glasul birjarului:

— *Hii-iaa! Hiii-iaaa! HIIII-IAAAAA!*

Stătea în drum, stătea acolo, cu capul vuindu-i de groază. *Nu mă pot mişca, o, Doamne sfinte, o, Isuse Cristoase, nu mă pot mişca! Mamă, mamă, mămiiicooooo!...*

Stătea în drum şi, cu ochiul minţii, văzu o arătare enormă şi neagră, asemănătoare cu o caleaşcă, sfâşiind drumul, trasă de animale negre, ce păreau mai mult pume decât cai; văzu perdelele negre fluturând pe ferestrele trăsurii; îl văzu pe vizitiu stând în picioare pe capră, cu părul suflat de vânt, cu ochii sălbatici şi dementi ca ai unui psihopat înarmat cu un satâr.

O văzu gonind spre el, fără a încetini deloc.

O văzu călcându-l.

Asta îi spulberă paralizia. O luă la fugă spre dreapta, lunecând în jos pe marginea drumului, agăţându-şi piciorul sub una dintre acele rădăcini noduroase, căzând, rostogolindu-se. Spinarea rănită, relativ alinată în ultimele câteva ore, îl fulgeră cu o durere vie, iar băiatul îşi dezveli dinţii într-o grimasă.

Sări în picioare şi se ascunse în pădure, încovoiat.

Mai întâi se strecură după unul dintre copacii negri, dar atingerea tulpinii împletite – semăna puţin cu ficuşii bengalezi pe care-i văzuse în vacanţa din Hawaii, cu doi ani în urmă – era uleioasă, dezagreabilă. Jack se mută mai la stânga, după trunchiul unui brad.

Tunetul caleştii şi al escortei răsuna tot mai puternic. În fiecare secundă, Jack se aştepta ca echipajul să treacă fulgerător spre satul Tuturor Mâinilor. Degetele băiatului se încleştau şi se relaxau alternativ pe scoarţa răşinoasă a coniferului. Îşi muşcă buzele.

Drept în faţa lui se întindea, spre drum, un culoar de vizibilitate îngust, dar complet liber, un tunel cu pereţi de frunze, ferigi şi ace de brad. Şi exact când Jack începuse să creadă că grupul lui Morgan nu va mai sosi niciodată, vreo

doisprezece sau mai mulţi soldaţi călări trecură spre Est, gonind la galop. Cel din frunte purta un drapel, dar băiatul nu-i putu distinge blazonul... şi nici nu era sigur c-ar fi dorit-o. Apoi, prin îngustul câmp vizual al lui Jack fulgeră diligenta.

Momentul trecerii sale fu scurt – nu mai mult de-o secundă, poate nici măcar atât –, dar Jack îi păstră o amintire perfectă. Diligenţa era un vehicul gigantic, înalt de vreo patru metri, cu siguranţă. Cuferele şi boccelele legate deasupra cu corzi solide mai adăugau încă un metru. Fiecare cal din atelaj purta pe cap câte un panaş negru – panaşe suflate înapoi aproape la orizontală de curentul provocat de viteză. Mai târziu, Jack se gândi că Morgan avea fără-ndoială nevoie de-un atelaj nou pentru fiecare cursă, căci aceste animale păreau ajunse la capătul puterilor. Din boturile chinuite le zburau cheaguri de spumă şi sânge; ochii li se rostogoleau înnebuniţi, arătându-şi semilunile albe.

La fel ca în închipuirea – sau viziunea – lui, la ferestrele fără geam fluturau perdele de crep negru. Deodată, într-unul dintre aceste dreptunghiuri întunecate apăru un chip alb, încadrat în rama cu încrustaţii ciudate, răsucite. Brusca apariţie a acestui chip fu la fel de şocantă ca ivirea unei stafii la fereastra unei case bântuite, în ruine. Nu era chipul lui Morgan Sloat... şi totuşi era.

Iar cel căruia îi aparţinea acel chip ştia că Jack – sau vreun alt pericol, tot atât de detestat şi întru totul la fel de *personal* – se afla prin preajmă. Jack o văzu în dilatarea ochilor şi în brusca schimonosire, veninoasă, a gurii.

Căpitanul Farren spusese: *O să te miroasă ca pe un* şoarece. Iar acum Jack îşi zise, cu silă: *M-a mirosit, gata. Ştie că-s aici, şi-acum ce-o să se-ntâmple? Va opri toată hoarda, pun pariu, şi-o să trimită soldaţii-n pădure, după mine.*

Alt escadron de militari – care acoperea ariergarda diligenţei lui Morgan – trecu cât ai clipi. Jack aşteptă, cu

mâinile îngheţate pe coaja bradului, convins că Morgan va porunci să oprească. Dar nu urmă nici o oprire; curând, vuietul greu al diligenţei şi al escortei începu să se stingă.

Ochii lui. Ăştia-s la fel. Ochii ăia negri, pe faţa albă. Şi...

Băiatul nostru? DAAAAA!

Ceva i se târî peste laba piciorului... şi în sus, pe gleznă. Jack zbieră şi se dădu înapoi înnebunit, crezând că era un şarpe. Dar, când privi în jos, văzu că una dintre rădăcinile acelea cenuşii i se încolăcise pe picior... iar acum îi cuprindea gamba.

E cu neputinţă, îşi spuse el, prosteşte. *Rădăcinile nu se mişcă...*

Se smuci cu putere, smulgându-şi piciorul din cătuşa aspră pe care o formase rădăcina. Simţi în pulpă o durere acută, ca arsura unei frânghii. Ridicând ochii, inima îi împietri de groază. Acum ştia de ce Morgan, simţindu-l, îşi continuase totuşi drumul; Morgan ştia că o plimbare prin pădurea aceea era ca o scaldă într-un râu din junglă, plin de peşti piranha. De ce nu-l prevenise Căpitanul Farren? Jack nu se putea gândi decât că ofiţerul cu cicatrice nu ştiuse; probabil nu ajunsese niciodată atât de departe spre Vest.

Rădăcinile cenuşii ale hibrizilor de ferigă şi pin se mişcau acum cu toatele – ridicându-se, căzând, viermuind prin pământul plin de frunze în descompunere. *Frazbile şi Granchioase,* îşi spuse aiurit Jack. *Frazbile şi Granchioase RELE.* O rădăcină peste măsură de groasă, cu ultimii cincisprezece centimetri înnegriţi de pământ şi umezeală, se ridică unduindu-se în faţa lui, ca o cobră ce dansează în coşul unui fachir. *Băiatul NOSTRU! DAAA!*

Săgetă spre el, iar Jack sări înapoi, conştient că rădăcinile formaseră acum un paravan viu între el şi drum. Se retrase până la trunchiul unui arbore... după care se smulse de-acolo, urlând, când scoarţa începu să palpite, vălurindu-se, lipită de spinarea lui – parcă ar fi simţit un muşchi cuprins de spasme necontrolate. Privi în jur şi văzu

unul dintre copacii negri cu tulpini împletite. Acum tulpina se mişca, se zvârcolea. Nodurile acelea încolăcite ale cojii formau ceva ca o faţă hidos zbârcită, cu un ochi negru căscat, gol, iar celălalt închis într-un clipit oribil. Copacul se despică mai în jos, cu un zgomot scrâşnit, trosnitor, începând să-i curgă bale de sevă galben-albicioasă. *AL NOSTRU! O, daaaaaa!*

Rădăcini ca nişte degete se strecurară între braţul şi coastele lui Jack, ca pentru a-l gâdila.

Se smulse, ţinându-se de ultimul fir raţional printr-un enorm act de voinţă, şi bâjbâi prin haină după sticluţa lui Speedy. Îşi dădu seama – vag – de o serie de zgomote ca de sfâşiere. Bănui că arborii se dezrădăcinau singuri din pământ. În Tolkien[{29}] nu se întâmplase niciodată aşa ceva.

Apucă de gât sticluţa şi o trase afară. Moşmondi la capac, iar una dintre rădăcini îi încolăci lin beregata. În clipa următoare, se strânse amarnic, ca un ştreang de spânzurătoare.

Lui Jack i se tăie respiraţia. Sticla îi scăpă din mâini, în timp ce se lupta cu făptura care-l sugruma. Reuşi să-şi strecoare degetele pe sub rădăcină. Nu era rece şi ţeapănă, ci caldă, mlădie, ca o came. Trase de ea din răsputeri, conştient de horcăielile strangulate ce-i ieşeau pe gură şi de saliva care-i şiroia pe bărbie.

Cu un ultim efort, convulsiv, smulse rădăcina. Atunci, aceasta încercă să-i încercuiască mijlocul, iar Jack îşi eliberă brusc braţul din strânsoarea ei, ţipând. Privi în jos, pentru a vedea sticluţa îndepărtându-se în salturi mici, trasă de un alt cârcel.

Sări după ea. Rădăcini îi înşfăcară picioarele, se încolăciră. Căzu îndesat pe pământ, întinzându-se, dând din mâini, cu vârfurile degetelor scobind solul gras şi negru al pădurii, să mai câştige un centimetru, o jumătate...

Atinse peretele lunecos şi verde al sticluţei... şi o apucă. Trase cu toată puterea, simţind ca prin ceaţă că acum rădăcinile îi năpădiseră complet picioarele, încrucişându-se

ca nişte jambiere, ţinându-l strâns pe loc. Răsuci căpăcelul sticluţei. Alt tentacul pluti în jos, uşor ca o pânză de păianjen, încercând să i-o smulgă. Jack îl împinse în lături şi ridică sticluţa la gură. Mirosul de fructe stricate păru deodată să plutească pretutindeni, ca o membrană vie.

Speedy, te rog, fă să meargă!

În timp ce alte şi alte rădăcini îi lunecau peste spinare şi prin jurul taliei, răsucindu-l neputincios încoace şi-ncolo, Jack bău, şi vinul ieftin îi împroşcă amândoi obrajii. Înghiţi, gemând, şi nu-i folosi la nimic, *nu mergea,* avea ochii încă închişi, dar putea simţi rădăcinile încătuşându-i braţele şi picioarele, simţea

8

apa îmbibându-i jeanşii şi cămaşa, miros de

Apă?

mâl umed, auzea

Jeanşi? Cămaşă?

orăcăitul monoton al broaştelor şi

Jack deschise ochii şi văzu lumina portocalie a soarelui la asfinţit, reflectată într-un râu lat. Păduri neîntrerupte creşteau pe malul estic al râului; pe ţărmul vestic, acolo unde se afla el, o câmpie întinsă, acum parţial întunecată de ceaţa formată la sol o dată cu căderea serii, ajungea până la malul apei. Aici, pământul era ud şi gloduros. Jack zăcea pe ţărmul râului, în cea mai mlăştinoasă zonă dintre toate. Pretutindeni creşteau bălării dese – mai era cel puţin o lună până la gerurile aprige care-aveau să le ucidă –, iar băiatul se încâlcise în ele, la fel ca un om care se trezeşte încolăcit în aşternuturi, după un coşmar.

Se adună pe picioare, împleticit, ud şi mânjit cu mâl mirositor, simţind curelele rucsacului tăindu-i la subsuori. Îşi scuturâ cu groază frunzele buruienilor de pe faţă şi braţe. Începu să se îndepărteze de apă, după care privi în urmă şi văzu sticluţa lui Speedy zăcând în noroi, cu

căpăcelul alături. O parte din „sucul magic" cursese afară, sau se vărsase în timpul luptei cu copacii ucigaşi din Teritorii. Acum sticluţa mai era plină doar pe-o treime.

Stătu un moment pe loc, cu tenişii plini de noroi înfipţi în mâlul mustos, privind spre râu. Aceasta era lumea lui, bătrânele şi bunele State Unite ale Americii. Nu vedea arcadele aurii pe care le sperase, nici vreun zgârie-nori sau satelit artificial clipind deasupra pe cerul tot mai întunecat, dar ştia unde se afla la fel de bine pe cât îşi cunoştea numele. Întrebarea era: chiar fusese în cealaltă lume?

Privi în jur, la râul necunoscut, la tot atât de nefamiliarul peisaj rustic, ascultând mugetele îndepărtate şi blânde ale vacilor. *Eşti în alt loc,* îşi spuse. *Asta sigur nu mai e Arcadia Beach, Jack-O.*

Nu, nu era Arcadia Beach, dar nici nu cunoştea destul de bine regiunea din jurul staţiunii ca să spună cu certitudine că se îndepărtase cu mai mult de şase, şapte kilometri – doar suficient de departe de coastă, să zicem, pentru a nu mai putea simţi mirosul Atlanticului. Se înapoiase ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar – oare nu era posibil ca asta să fi şi fost toată povestea, de la căruţaşul cu povara sa de carne plină de muşte şi până la copacii însufleţiţi? Un soi de coşmar de-a-n-picioarelea, în care jucase şi somnambulismul un rol? Avea sens. Mama sa era pe moarte, iar acum îşi spuse că ştia acest lucru de-o bună bucată de vreme – toate semnele fuseseră vizibile, subconştientul lui trăgând concluzia corectă chiar în timp ce latura conştientă a minţii o contesta. Aceasta ar fi putut contribui la crearea unei atmosfere adecvate pentru un fenomen de autohipnoză, iar beţivanul ăla bătrân de Speedy Parker îl băgase-n viteză. Sigur. Toate se legau.

Unchiului Morgan i-ar fi convenit de minune.

Jack se înfioră şi înghiţi dureros. Dureros de-a binelea. Nu aşa cum te doare gâtul când eşti răcit, ci în genul unui muşchi suprasolicitat.

Ridică mâna stângă – în dreapta ţinea sticluţa – şi-şi frecă uşurel gâtul cu palma. O clipă păru – în chip absurd – o femeie căutând semne de bărbie dublă sau riduri. Găsi o rosătură umflată chiar deasupra mărului-lui-Adam. Nu sângerase mult, dar era aproape prea dureroasă ca s-o poată atinge. I-o făcuse rădăcina care-l strânsese de gât.

— Adevărat, şopti Jack, privind spre apa portocalie, ascultând *oac-oac* – urile broaştelor şi mugetele îndepărtate ale vacilor. Totul a fost adevărat.

9

Jack urca panta uşoară a câmpiei, lăsând în urmă râul şi toate celelalte. După aproape un kilometru, mişcările constante

ale rucsacului ce-i freca spinarea îndurerată (păstra şi loviturile primite de la Osmond, rucsacul care se mişca reactualizându-i-le încontinuu) îi deşteptară o amintire. Refuzase enormul sandviş al lui Speedy, dar nu cumva negrul îi strecurase totuşi în rucsac resturile, în timp ce el examina pana de chitară?

La acest gând, stomacul îi tresări brusc.

Jack îşi dădu jos rucsacul pe loc, oprindu-se într-un cheag de pâclă joasă, sub luceafărul de seară. Desfăcu catarama uneia dintre curele, şi iată sandvişul, nu doar o jumătate sau o bucăţică, ci toata mâncarea, învelită într-un ziar. Ochii băiatului se umplură de lacrimi fierbinţi, dorindu-şi ca Speedy să se fi aflat lângă el ca să-l poată îmbrăţişa.

Acum zece minute îl numeai beţiv nebun.

Chipul i se împurpură la acest gând, dar ruşinea nu-l împiedică să înfulece sandvişul din şase îmbucături zdravene. Îşi încheie la loc rucsacul şi-l luă în spinare. Cu gaura din burtă pe jumătate plină, Jack porni din nou la drum, simţindu-se iarăşi în apele lui.

Nu peste mult timp, în întunericul ce cuprindea zările, începură să licărească luminiţe. O fermă. Un câine se puse

pe lătrat – lătratul gros al unui amic cu-adevărat mare –, iar Jack îngheţă o clipă.

E înăuntru, îşi spuse. *Sau legat. Sper.*

O luă mai spre dreapta şi, după o vreme, câinele se opri din lătrat. Călăuzindu-se după luminile fermei, Jack ieşi curând pe un drum îngust, asfaltat. Se opri, privind în stânga şi-n dreapta, fără a şti încotro s-o ia.

Ei, băieţi, iată-l pe Jack Sawyer, între urlet şi Zbieret, ud până la piele şi cu tenişii plini de noroi. Hai, tu, Jack!

Singurătatea şi dorul de casă i se treziră din nou în suflet. Căută să le alunge. Scuipă un strop de salivă pe arătătorul mâinii stângi, apoi îi dădu un bobârnac puternic. Cea mai mare dintre jumătăţile stropului zbură în dreapta – sau cel puţin aşa i se păru lui –, aşa că se întoarse într-acolo şi porni. Peste patruzeci de minute, picând de oboseală (şi din nou flămând, ceea ce era oarecum chiar mai rău), văzu o carieră şi un fel de şopron, la capătul unui drum de acces barat cu un lanţ.

Jack se strecură pe sub lanţ şi merse la şopron. Uşa era închisă cu lacătul, dar observă că pământul se rosese sub un perete al micului acaret. Nu-i trebui decât un minut ca să-şi scoată rucsacul, să se târască pe sub peretele şopronului şi să tragă apoi bagajul după el: Lacătul de la uşă îl făcea chiar să se simtă mai în siguranţă.

Privi în jur, pentru a vedea că nimerise alături de nişte unelte foarte vechi – locul acela nu mai fusese folosit de mult, după cât se părea, ceea ce lui Jack îi convenea de minune. Se despuie în pielea goală, dornic să scape de senzaţia hainelor înnoroiate şi reci. Pipăi moneda pe care i-o dăduse Căpitanul Farren, într-unul dintre buzunarele pantalonilor, odihnind acolo ca un uriaş, printre puţinul său mărunţiş mai obişnuit. Jack o scoase, şi văzu că moneda lui Farren, cu capul Reginei pe-o parte şi leul înaripat pe cealaltă... se transformase într-un dolar de argint din 1921. O vreme privi ţintă la profilul Statuii Libertăţii de pe

gologanul cât roata carului, apoi îl vârî la loc, în buzunarul jeanşilor.

Scoase din sac haine uscate, gândindu-se ca pe cele murdare să le împacheteze a doua zi de dimineaţă – până atunci se vor fi uscat – şi să le cureţe pe drum, în vreo spălătorie automată eventual, sau doar într-un pârâiaş întâlnit în cale.

În timp ce-şi căuta nişte ciorapi, mâna sa întâlni ceva subţire şi tare. Jack scoase obiectul, descoperind că era periuţa sa de dinţi. De îndată, imagini de-acasă, ale siguranţei şi raţiunii – toate lucrurile pe care le poate reprezenta o periuţă de dinţi – se deşteptară, copleşindu-l. De astă-dată nu mai avea cum să-şi alunge valul de emoţii sau să îl înăbuşe. O periuţa de dinţi era un lucru destinat să se vadă într-o baie bine luminată, un obiect de folosit când ai o pijama de bumbac pe trup şi papuci calzi în picioare. În nici un caz ceva peste care să dai în fundul rucsacului, într-un şopron de scule întunecos şi rece, la marginea unei cariere de piatră, dintr-o localitate rurală, pustie, căreia nici măcar nu-i ştii numele.

Singurătatea îi mistuia toată fiinţa: conştientizarea condiţiei sale de exilat era acum deplină. Jack începu să plângă. Nu se tânguia isteric, nici nu guiţa ca oamenii care-şi ascund furia îndărătul lacrimilor; plângea cu suspinele regulate ale celui care tocmai a descoperit cât e de singur şi că are toate şansele să rămână la fel de singur încă multă vreme de-acum încolo. Plângea fiindcă toată siguranţa şi raţiunea păreau să fi părăsit această lume. Singurătatea era aici, prezentă, reală; dar, în situaţia lui, şi dezechilibrul mintal reprezenta o mare posibilitate.

Adormi înainte ca suspinele să se fi ostoit complet. Dormi încovrigat împrejurul rucsacului, gol, cu excepţia unei perechi de chiloţi şi ciorapi curaţi. Lacrimile îşi tăiaseră făgaşuri limpezi pe obrajii murdari, iar într-o mână ţinea, moale, periuţa de dinţi.

CAPITOLUL VIII - Tunelul Oatley

1

Şase zile mai târziu, Jack ieşise aproape complet din genunea disperării. Spre sfârşitul primelor lui zile de drum i se părea că trecuse, din copilărie şi adolescenţă, drept în vârsta adultă – în responsabilitate. Era adevărat că nu mai revenise în Teritorii după deşteptarea pe malul apusean al râului, dar putea privi raţional acest fapt, ca şi viteza mai mică de deplasare ce o implica, spunându-şi că economisea sucul lui Speedy pentru momentele în care avea să-i fie cu adevărat necesar.

Şi, în fond, nu-i spusese Speedy să călătorească mai mult pe drumuri în această lume? Urmăm pur şi simplu directivele, amice.

Când soarele era pe boltă şi maşinile îl mai duceau cu câte cincizeci-şaizeci de kilometri spre Vest, şi când avea stomacul plin, Teritoriile i se păreau incredibil de îndepărtate şi parcă desprinse dintr-un vis: semănau cu un film pe care începea să-l uite, o fantezie temporară. Uneori, când Jack se rezema de spătar în maşina vreunui învăţător şi răspundea la nelipsitele întrebări despre ce şi cum i se-ntâmplase – despre Poveste –, chiar uita. Teritoriile îl părăseau şi era din nou – sau aproape era – băiatul din primele zile ale verii.

Pe marile şosele naţionale, când vreun şofer îl lăsa în apropierea ieşirii din oraş, nu rămânea mai mult de zece-cincisprezecc minute cu degetul mare ridicat şi se şi trezea cu câte o maşină care încetinea, oprind să-l ia. Acum se afla undeva, în apropiere de Batavia, departe spre vestul statului New York, străbătând acostamentul autostrăzii 90, cu degetul mare în aer, în direcţia oraşului Buffalo – după Buffalo avea s-o cârmească spre Sud. Era de părere că totul se reducea la găsirea celei mai bune căi de-a înfăptui un

lucru, pentru ca apoi să-l faci pur şi simplu. Rand McNally şi Povestea îl aduseseră până aici; tot ce-i trebuia, era destul noroc cât să găsească un conducător auto care mergea până la Chicago sau Denver (sau Los Angeles, dacă tot e vorba să visăm-cu-ochii-des-chişi despre baftă, Jacky-puiule), şi s-ar fi putut afla pe drumul de înapoiere înaintea jumătăţii lui octombrie.

Era bronzat, avea în buzunar cincisprezece dolari de la ultima slujbă – spălător de vase la braseria „Golden Spoon", în Auburn – şi-şi simţea muşchii întinşi, fortificaţi. Chiar dacă uneori îi venea să plângă, nu mai dăduse frâu liber lacrimilor niciodată, după acea nenorocită de primă noapte. Se stăpânea, asta era toată deosebirea. Acum, că ştia cum să continue, după ce începuse atât de chinuit, ajunsese mai presus de tot ce i se întâmpla; i se părea că poate întrezări capătul călătoriei, deşi era încă atât de departe. Călătorind mai mult prin această lume, aşa cum îi spusese Speedy, putea înainta cu toată viteza necesară pentru a ajunge cu Talismanul înapoi, în New Hampshire, mai mult decât la timp. Avea să reuşească, şi îl aşteptau mult mai puţine probleme decât crezuse.

Cel puţin aşa îşi închipuia Jack Sawyer în timp ce un Ford Fairlane albastru şi prăfuit trăgea pe dreapta şi-l aştepta să fugă până la el, cu ochii mijiţi în soarele ce cobora spre asfinţit. *Cincizeci sau şaizeci de kilometri,* îşi spuse. Revăzu în minte pagina din Rand McNally, pe care o studiase de dimineaţă, şi se hotărî: *Oatley.* Suna banal, mărunt şi sigur – era pe drum, iar acum nimic nu-l mai putea vătăma.

2

Jack se aplecă şi privi pe fereastră înainte de-a deschide portiera Fordului Fairlane. Pe bancheta din spate, zăceau în dezordine albume groase, cu mostre şi prospecte imprimate; locul de lângă şofer îl ocupau două serviete supradimensionate. Individul brunet şi cam burtos, care în

acest moment părea aproape să imite atitudinea lui Jack, aplecându-se peste volan să-l privească pe băiat prin fereastra deschisă, era comis-voiajor. Sacoul costumului său albastru stătea agăţat în cârligul din spatele lui; avea cravata lărgită şi mânecile suflecate. Un comis-voiajor de vreo treizeci şi cinci de ani, preumblându-se comod prin teritoriul său. Va fi îndrăgind sporovăiala, ca toţi comis-voiajorii. Omul îi zâmbi şi ridică prima servietă burduşită, trecând-o peste spătar până în talmeş-balmeşul de hârtii din spate, apoi şi pe cea de-a doua.

— Ia să facem noi puţin loc, spuse el.

Jack ştia că primul lucru pe care-l va întreba omul avea să fie: de ce nu eşti la şcoală?

Deschise portiera.

— Vă mulţumbsc.

Şi urcă.

— Mergi departe? întrebă comis-voiajorul, aruncând un ochi în oglinda retrovizoare, în timp ce băga într-a-ntâia şi revenea pe drum.

— La Oatley, răspunse Jack. Cred că-s cam cincizeci de kilometri.

— Te-ai făcut cu-o corigentă la geografie, replică celălalt. Oatley e la peste şaptezeci de kilometri de-aici. Întoarse capul spre Jack şi, spre mirarea băiatului, îi făcu cu ochiul. Nu mi-o lua-n nume de rău, dar nu pot suferi să văd copii făcând autostopul. De-asta-i iau întotdeauna când îmi ies în cale. Cel puţin ştiu că, alături de mine, sunt în siguranţă. Nu-mi plac pipăitorii, pricepi ce vreau să zic? Prea mulţi ţicniţi se-nvârt pe lumea asta, puştiule. Citeşti ziarele? Adică, de fiare carnivore vorbesc. Te-ai putea pomeni ajungând specie pe cale de dispariţie.

— Cred că aveţi dreptate, spuse Jack. Dar încerc să fiu cât mai atent.

— Locuieşti pe-aici, pe undeva, bănuiesc!

Omul continua să-l privească, furând mici ocheade spre şosea, cu mişcări ca de pasăre, iar Jack căută nebuneşte în

memorie numele unui oraş din urmă.

— La Palmyra. Din Palmyra sunt.

Comis-voiajorul dădu din cap.

— Drăguţ locşor.

Reveni cu privirea la drum. Jack se relaxă, pe pluşul confortabil al fotoliului. Într-un târziu, omul spuse:

— Sper că nu tragi chiulul de la şcoală, nu?

Sosise, din nou, momentul Poveştii.

O spusese atât de des, schimbând denumirile oraşelor implicate pe măsură ce avansa spre Vest, încât şi-o simţea în gură lunecoasă, ca un monolog.

— Nu, domnule. Doar că trebuie să merg la Oatley ca să locuiesc puţin timp la mătuşa Helen. Helen Vaughan. E sora mamei. Profesoară la şcoală. Tata a murit iarna trecută, vedeţi, şi o ducem destul de greu... şi pe urmă, acum două săptămâni, tusea mamei s-a agravat foarte rău şi abia mai putea urca scara, şi doctorul a spus că trebuie să stea la pat cât poate de mult şi a rugat-o pe sora ei dacă pot să vin să stau la ea o vreme. Cum ea e profesoară, şi-aşa mai departe, cred că precis o să merg la şcoală în Oatley. Mătuşa Helen n-ar lăsa nici un copil să chiulească, desigur.

— Vrei să zici că mama ta ţi-a spus să faci autostopul de la Palmyra până la *Oatley?* întrebă comis-voiajorul.

— A nu, deloc – n-ar face-o niciodată. Nu, mi-a dat bani de autobuz, da' am preferat să-i păstrez. N-o să prea fie bani în casă, cred, multă vreme, şi mătuşa Helen n-are nici ea bani, de fapt. Mama s-ar înfuria rău să afle că fac stopul. Da' mie mi s-a părut c-aş arunca banii pe fereastră. Vreau să zic, cinci dolari sunt cinci dolari, şi de ce să-i dau la un şofer de-autobuz?

Omul îi aruncă o privire piezişă.

— Cât timp crezi că o să stai la Oatley?

— Greu de zis. Sper mai mult ca sigur ca mama să se facă bine cât mai curând.

— Ei, înapoi să nu mai mergi cu autostopul, bine?

— Nici măcar maşină nu mai avem, spuse Jack, îmbogăţind Povestea. Începea să se distreze. Vă vine-a crede? Au tăbărât în toiul nopţii şi-au luat-o-napoi. Laşi împuţiţi. Ştiau că toată lumea doarme. Au venit, uite-aşa, la miezul nopţii, şi-au furat maşina drept din garaj. Domnu', m-aş fi bătut pentru maşina aia – şi nu ca să merg acum cu ea pân-la mătuşa. Când mama se duce la doctor, trebuie să facă pe jos tot drumul pân-la poalele colinei şi pe urmă încă cinci străzi doar ca să ia autobuzul. N-ar trebui să aibă voie să facă asta, nu? Aşa, să dea năvală şi să-ţi fure maşina ta? De-ndată ce-o să putem, o să-ncepem iar să plătim. Vreau să zic, dumneavoastră n-aţi numi asta furt?

— Dacă mi s-ar întâmpla mie, cred că da, răspunse comis-voiajorul. Ei, sper ca mama ta să se simtă mai bine repejor.

— Şi eu la fel, spuse Jack, cu toată sinceritatea.

Şi cu asta rămaseră, până când începură să apară semnele de la intrarea în Oatley. Şoferul trase maşina pe acostament, imediat după rampa de ieşire, îi zâmbi din nou lui Jack şi spuse:

— Noroc, puştiule.

Jack înclină din cap şi deschise portiera.

— Oricum, sper să nu fie nevoie să stai prea mult la Oatley.

Băiatul îl privi întrebător.

— Păi, cunoşti locurile, nu-i aşa?

— Puţin. Nu prea bine.

— A, e cu-adevărat o groapă. Genul de loc în care se mănâncă ce fuge pe drum. Gorillaville. Mănânci berea, apoi bei paharul. Cam aşa ceva.

— Mulţumesc că mi-aţi spus.

Jack coborî din maşină. Comis-voiajorul îi făcu cu mâna. Băgă Fordul în viteza-ntâi şi intră pe drum. În câteva clipe, nu mai era decât o pată neagră gonind spre soarele portocaliu al amurgului.

Cale de-un kilometru, doi, şoseaua îl purtă printr-un peisaj rural plat şi mohorât – în depărtare, Jack vedea mici case demontabile cu două niveluri, cocoţate în marginea câmpului. Câmpiile erau cafenii şi golaşe, iar casele nu aparţineau unor ferme. Situate la mari distanţe una de alta, clădirile ce dominau şesul posac existau într-o tăcere cenuşie şi neclintită, ruptă numai de vuietul traficului ce străbătea autostrada 90. Nici o vacă nu mugea, nu necheza nici un cal – nu existau animale, nici echipamente agricole. În jurul uneia dintre căsuţe zăceau vreo şase maşini stricate şi ruginite. Acestea erau casele unor oameni cărora le displăcea într-atât propria specie, încât până şi un orăşel ca Oatley era prea aglomerat pentru ei. Câmpiile goale le ofereau „şanţurile cu apă" necesare în jurul castelelor din panouri coşcovite.

După un timp, ajunse la o răspântie. Arăta ca o răscruce din desenele animate: două drumuri înguste şi pustii, intersectându-se într-un nicăieri absolut, pentru a se întinde apoi spre un alt fel de nicăieri. Jack începuse să se simtă nesigur pe simţul său de orientare şi, potrivindu-şi mai bine rucsacul pe spate, porni spre ţeava înaltă de fier ruginit ce susţinea dreptunghiurile negre, şi ele ruginite, cu denumirile străzilor. Ar fi fost mai bine s-o ia la stânga în loc de dreapta, lângă rampa de ieşire? Indicatorul îndreptat spre drumul paralel cu şoseaua anunţa: DOGTOWN ROAD. Dogtown? Jack privi în lungul acestui drum şi nu văzu decât întinderea nesfârşită, câmpii pline de buruieni şi panglica neagră de asfalt desfăşurându-se tot mai departe. Fâşia de asfalt pe care se afla el purta numele de MILL ROAD, conform tăbliţei. Cam la un kilometru şi jumătate distanţă se afunda într-un tunel aproape acoperit de copaci aplecaţi şi de-un ciudat smoc pubian de iederă. O pancartă albă spânzura peste desişul de viţă, părând susţinută de acesta. Cuvintele erau prea mici ca să le poată citi. Jack vârî mâna în buzunar şi apucă strâns moneda primită de la Căpitanul Farren.

Stomacul îi vorbea. Avea nevoie de cină cât mai curând, astfel că trebuia să părăsească acel loc şi să găsească un oraş unde-şi putea câştiga masa. Mill Road era acesta – cel puţin putea merge suficient de departe ca să vadă ce se găsea la celălalt capăt al tunelului. Jack se grăbi într-acolo, privind cum deschizătura întunecată din pâlcul de copaci se mărea cu fiecare pas.

Rece, umed, mirosind a praf de cărămidă şi pământ răscolit, tunelul păru să-l absoarbă pe băiat, închizându-se apoi strâns în jurul lui. Un moment, Jack se temu că îl ducea sub pământ – în capătul tunelului nu se arăta nici un cerc de lumină –, dar apoi îşi dădu seama că pardoseala de asfalt era orizontală. APRINDEŢI FARURILE, scria pe pancarta de la intrarea în tunel. Jack se ciocni de-un zid de cărămizi şi simţi pulberea grunjoasă fărâmiţându-i-se pe mâini.

Faruri, îşi spuse sieşi, dorind tare mult să aibă şi el unul pe care să-l aprindă. Înţelese că tunelul cotea, fără doar şi poate, într-un anume punct al parcursului său. Prudent, încet, cu grijă, intrase drept în zid, ca un orb cu mâinile întinse. Îşi căută pe dibuite drumul în lungul peretelui. Când Wile E. Coiotul din desenele animate cu Bip-Bip încerca aşa ceva, de obicei sfârşea făcut afiş pe botul vreunui camion.

Ceva tropăi mărunt pe pardoseala tunelului, iar Jack îngheţă.

Un şobolan, îşi spuse. Poate un iepure, luând-o pe-o scurtătură între câmpii. Păruse însă, cumva, mai mare.

Îl auzi din nou, mai departe în întuneric, şi făcu încă un pas înainte, orbecăind. În faţa lui percepu o răsuflare, una singură, cineva inspira. Se opri, întrebându-se: *Ăsta a fost un animal?* Rămase cu degetele nemişcate pe peretele de cărămizi umede, aşteptând expiraţia. Nu sunase a animal – cu siguranţă, nici un şobolan sau iepure nu inhala atât de adânc. Se mai furişă câţiva centimetri înainte, aproape nevrând să recunoască faţă de sine însuşi că ceea ce se afla acolo îl înspăimântase.

Jack încremeni din nou, auzind un sunet slab şi silenţios, ca un chicotit scrâşnit, răzbătând din beznă, în faţa lui. În secunda următoare, un miros familiar, dar pe care nu-l putea recunoaşte, aspru, pătrunzător, ca de mosc, pluti spre el din adâncul galeriei..

Băiatul privi înapoi peste umăr. Acum, intrarea nu se mai vedea decât pe jumătate, ascunsă după curbura tunelului, foarte departe, arătând cam de mărimea unei vizuini de iepure.

— Cine-i acolo? strigă. Hei! Aici înăuntru, cu mine, mai e cineva? Ceva?

I se păru că aude un fel de şoaptă şi mai adânc în tunel.

Nu se afla în Teritorii, îşi reaminti Jack – în cel mai rău caz, putea să fi deranjat vreun câine imbecil care se retrăsese să tragă un pui de somn în întunericul răcoros. Dacă era pe-aşa, îi salvase viaţa, trezindu-l înainte de-a veni o maşină.

— Hei, cuţule! strigă. *Cuţule!*

Şi fu imediat răsplătit de sunetul labelor tropăind prin tunel. Dar... plecau sau se apropiau? Nu-şi putea da seama, ascultând acel *pâş pâş pâş* mărunt, dacă animalul se îndepărta sau venea spre el. Apoi îi trecu prin minte că poate sunetul se auzea din spatele lui şi întoarse capul, privind înapoi, pentru a constata că înaintase destul de mult ca să nu mai vadă nici intrarea.

— Unde eşti, cuţule? întrebă.

Ceva zgârie solul la numai un pas-doi în urma sa, iar Jack sări înainte şi se lovi cu umărul, tare, de curbura peretelui.

Simţi o formă – de câine, poate – în întuneric. Făcu un pas înainte şi se opri brusc, cuprins de-o senzaţie de „trecere dincolo" atât de intensă, încât crezu că a revenit în Teritorii. Tunelul era plin de duhoarea aceea animală, acră, de mosc, iar ceea ce venea spre el nu era un câine.

Un val de aer rece, mirosind a unsoare şi alcool, năvăli spre el. Simţi forma apropiindu-se şi mai mult.

O clipă doar întrezări un chip plutind prin beznă, lucind parcă în propria-i lumină interioară, bolnăvicioasă şi palidă, o faţă prelungă, amărâtă, care-ţi dădea iluzia de tinereţe, dar nu era câtuşi de puţin aşa. În respiraţia ce emana dintr-acolo se simţea sudoare, alcool, o duhoare slinoasă. Jack se lipi de perete, ridicând pumnii, exact în clipa în care chipul păli, înghiţit de beznă.

În culmea groazei, i se păru că aude un foşnet uşor de paşi, străbătând repede distanţa spre intrarea tunelului, şi-şi întoarse capul dinspre porţiunea de întuneric, ce căpătase chip pentru el, privind în urmă. Linişte, întunecime. Acum, tunelul era gol. Jack îşi vârî mâinile la subsuori şi se lăsă să cadă uşurel înapoi, rezemat de zidărie, amortizând şocul cu rucsacul. O clipă mai târziu reîncepu să înainteze încet.

De cum ieşi din tunel, băiatul se răsuci să-l vadă. Nu răzbătea nici un sunet, nici o creatură ciudată nu se repezi la el. Făcu trei paşi într-acolo, încordându-şi privirea. Şi atunci, cât pe-aci să i se oprească inima în piept, căci doi ochi uriaşi, portocalii, se apropiau de el. Înjumătăţiră în doar câteva secunde distanţa ce-i despărţea de Jack. Nu se putea mişca – picioarele i se înfipseseră în asfalt până deasupra gleznelor. Într-un târziu, reuşi să întindă braţele, cu palmele înainte, în gestul instinctiv de-a se apăra. Ochii îşi continuară goana spre el şi răsună un claxon. Cu o secundă înainte ca maşina să ţâşnească afară din tunel, dezvăluindu-şi şoferul roşu la faţă ce agita pumnul, Jack se aruncă la o parte din drum.

— Măăă-TAAAAA... se auzi din gura schimonosită.

Încă buimăcit, Jack se întoarse pentru a privi maşina îndepărtându-se în viteză spre un sat care trebuia să fie Oatley.

4

Situat într-o depresiune prelungă a terenului, Oatley se răsfira sărăcăcios împrejurul a două străzi principale. Una, continuarea Mill Road-ului, cobora prin faţa unei clădiri imense, dărăpănate, înălţată în mijlocul unei parcări largi – *o fabrică,* îşi spuse Jack –, pentru a deveni apoi o înşiruire de curţi cu maşini vechi (şi prelate pleoştite), dughene cu gustări la minut (Ţâţele Mari ale Americii), o alee de bowling cu o firmă imensă de neon (BOWLING!), băcănii, benzinării. Dincolo de toate acestea, Mill Road devenea centrul localităţii Oatley, întins pe cinci-şase cvartale, clădiri cu un singur etaj, în faţa cărora stăteau parcate maşini cu botul spre zid. Cealaltă stradă era, în mod vizibil, amplasamentul celor mai importante case din Oatley – construcţii mari din panouri de lemn, cu verande şi peluze lungi, înclinate. La intersecţia acestor două străzi stătea un semafor, clipind din ochiul său roşu în după-amiaza târzie. Alt stop, care se trecea pe verde, se afla la vreo opt străzi mai jos, în faţa unei clădiri înalte, bej-mohorât, cu nenumărate ferestre, asemănătoare unui spital de boli mintale – era, probabil, liceul. Dinspre cele două străzi se desfăcea în evantai o amestecătură de căsuţe intercalate cu clădiri anonime, pe care le împrejmuiau garduri înalte de plasă metalică.

Multe dintre ferestrele fabricii erau sparte, iar unele ferestre din tronsonul central fuseseră bătute în scânduri. Mormane de gunoi şi hârtii răscolite de vânt umpleau curţile betonate şi îngrădite. Chiar şi casele mai arătoase păreau căzute în paragină, cu verandele lor surpate şi zugrăveala decolorată. Aici trebuie să fi locuit proprietarii loturilor cu maşini uzate pline de automobile nevandabile.

Un moment, Jack se gândi să întoarcă spatele orăşelului Oatley şi să facă autostopul spre Dogtown, unde-o mai fi fost şi acela. Dar asta ar fi însemnat să treacă iar prin tunelul Mill Road. Din mijlocul cartierului comercial ţipă un claxon de maşină, iar sunetul pluti spre Jack, nostalgic şi însingurat.

Nu se putu relaxa până nu ajunse la porţile fabricii, cu tunelul Mill Road rămas departe, în urmă. Aproape o treime dintre ferestrele faţadei de cărămizi murdare erau sparte şi multe altele prezentau pătrate oarbe de carton cafeniu. Chiar din depărtarea străzii, Jack simţi miros de vaselină, ulei de maşini, curele de transmisie înfierbântate şi angrenaje clănţănind. Vârî mâinile în buzunare şi coborî panta cât putu de repede.

5

Văzut de-aproape, orăşelul era şi mai deprimant decât păruse de pe colină. Vânzătorii de la curţile cu maşini se rezemau pe ferestrele birourilor, prea plictisiţi ca să iasă în stradă. Copertinele atârnau zdrenţuite şi triste, anunţurile proptite de-a lungul trotuarului crăpat, în faţa şirurilor de maşini, cândva optimiste – UN SINGUR PROPRIETAR! OCAZIE FANTASTICĂ! MAŞINA SĂPTĂMÂNII! — se îngălbeniseră. Cerneala cojită se scursese pe unele panouri, dând de înţeles că fuseseră lăsate afară în ploaie. În timp ce mergea spre centrul localităţii, Jack văzu un bătrân cu obrajii supţi şi pielea pământie luptându-se cu un cărucior de cumpărături gol, în încercarea de-a-l urca pe bordură. Când băiatul se apropie, bătrânul chirăi duşmănos şi speriat, dezvelindu-şi gingiile negre ca ale unui viezure. Credea că Jack vrea să-i fure căruciorul!

— Mă scuzaţi, spuse băiatul, cu inima bubuindu-i din nou.

Moşneagul încerca să cuprindă cu braţele toată carcasa greoaie a căruţului, apărând-o, arătându-şi tot timpul spre duşman gingiile înnegrite.

— Scuzaţi, repetă Jack, nu voiam decât...

— Hossscâlboss! HossSCÂLBOSS! sâsâia bătrânul, cu lacrimile şiroindu-i prin zbârciturile obrajilor.

Jack se îndepărtă grăbit.

Cu douăzeci de ani în urmă, prin deceniul al şaptelea, probabil că Oatley prosperase. Relativa strălucire a

tronsonului din Mill Road ce ieşea din oraş reprezenta produsul acelei epoci când piaţa de mărfuri o luase la galop, benzina era încă ieftină şi nimeni nu auzise termenul „beneficiu discreţionar", fiindcă exista belşug. Oamenii îşi investeau banii în operaţiuni concesionare şi magazine mici şi, o vreme, chiar fără s-o ducă împărăteşte, reuşiseră să se menţină pe linia de plutire. Acest scurt şir de faţade încă mai exprima oarecare speranţe superficiale – dar în restaurantele mandatarilor nu se zăreau decât câţiva adolescenţi plictisiţi, degustând sticle mijlocii de Coca-Cola, iar în vitrinele cu geam mare, ale mult prea multora dintre micile magazine, pancarte la fel de decolorate precum cele ale loturilor cu maşini de ocazie anunţau: TOTUL DE VÂNZARE! MAGAZINUL ÎN LICHIDARE. Jack nu văzu nici o ofertă de lucru şi-şi urmă drumul.

Centrul orăşelului Oatley lăsa să se vadă realitatea dindărătul culorilor vesele, clovneşti, rămase în urma anilor şaizeci. În timp ce Jack înainta obosit de-a lungul clădirilor de cărămidă, cu înfăţişare răscoaptă, rucsacul i se îngreuia, genunchii îi deveneau din ce în ce mai moi. La urma urmei, tot spre Dogtown ar fi trebuit să se îndrepte, daca nu l-ar fi durut picioarele şi n-ar fi fost nevoie să treacă iarăşi prin tunelul Mill Road. Desigur, acolo înăuntru nu pândea nici un om-lup dezvelindu-şi colţii – pe-asta o stabilise clar de-acum. Nimeni nu i-ar fi putut vorbi în tunel. Teritoriile îl zguduiseră. Mai întâi imaginea Reginei, apoi băiatul acela mort, zăcând sub căruţă, cu o jumătate din faţă spulberată. Pe urmă, Morgan, copacii. Dar astea fuseseră *acolo,* unde puteau exista asemenea lucruri – fiind, poate, chiar fireşti. *Aici,* firescul nu admitea asemenea extravaganţe.

Ajunsese în faţa unei vitrine lungi şi murdare, deasupra căreia firma cojită „DEPOZIT DE MOBILĂ" abia se mai putea citi pe zidăria de cărămidă. Puse mâinile pâlnie la ochi şi privi înăuntru. O canapea şi un scaun, acoperite fiecare cu câte un cearşaf alb, stăteau la cinci metri una de

alta, pe podelele late. Jack mai făcu câţiva paşi, întrebându-se dacă va fi nevoit să cerşească de mâncare.

Patru bărbaţi şedeau într-o maşină, în faţa unui magazin cu obloanele trase, spre capătul străzii. Trecu un moment până când Jack văzu că maşina, un DeSbto vechi, negru, arăta de parcă Broderick Crawford ar fi dat buzna afară din ea. Nu avea cauciucuri. Pe parbriz era lipit un carton cu cuvintele CLUBUL TIMPULUI FRUMOS. Cei dinăuntru – doi în faţă, doi în spate – jucau cărţi. Jack se apropie de fereastra din faţă, de pe partea dreaptă.

— Mă scuzaţi, spuse – iar cartoforul aflat cel mai aproape roti spre el un ochi albicios ca de peşte. Ştiţi cumva unde...

— Şterge-o! replică omul.

Glasul îi suna storcoşit şi plin de flegmă, nedeprins cu vorbirea. Chipul pe jumătate întors spre Jack era perforat adânc de ciactricele acneei şi turtit straniu, ca şi cum l-ar fi călcat cineva pe mutră când era mic.

— Mă-ntrebam doar dacă nu cumva ştiţi unde-aş putea găsi de lucru pentru câteva zile.

— Încearcă-n Texas, spuse cel de pe locul şoferului – iar cei doi din spate pufniră, scuipând bere peste mâini şi cărţile de joc.

— N-auzi, puştiule, şterge-o! repetă individul cu faţa turtită şi ochii lăptoşi. Sau te bat eu personal de te caci pe tine.

Era purul adevăr, pricepu Jack – dacă mai stătea acolo o secundă, furia omului avea să dea pe dinafară, făcându-l să iasă din maşină şi să-l zvânte în bătaie. Apoi omul avea să revină pe scaunul său, deschizându-şi o nouă bere. Cutii de Rolling Rock acopereau planşeul, cele deschise răsturnate care-ncotro, cele neatinse legate cu laţuri de plastic. Jack făcu un pas înapoi, iar ochiul de peşte se rostogoli în altă direcţie.

— Cred c-am să-ncerc totuşi în Texas, spuse.

Ascultă să audă portiera vechiului DeSoto deschizându-se cu un scârţâit în urma lui, dar nu auzi decât zgomotul unei

cutii de Rolling Rock desfăcute.

Crac! Fâsss!

Îşi văzu de drum.

Ajunse la colţul străzii şi se pomeni privind peste cealaltă arteră principală a oraşului, spre un gazon muribund, plin cu buruieni galbene, dintre care pândeau statuete din fibre de sticlă reprezentând fauni gen Disney. O bătrână diformă cu un plici de muşte în mână se holba la el dintr-un balansoar instalat pe-o verandă.

Jack întoarse spatele privirii ei bănuitoare şi văzu în faţa lui ultima clădire de cărămidă, neînsufleţită, de pe Mill Road. Trei trepte de beton urcau spre o uşă cu plasă, deschisă. Într-o vitrină prelungă şi întunecată se vedea o emblemă BUDWEISER luminoasă şi, la vreo jumătate de metru în dreapta ei, firma pictată CRÂŞMA OATLEY „LA UPDIKE". Iar după încă vreo câţiva centimetri, scrise de mână pe un cartonaş galben, asemenea celui din DeSoto, se citeau cuvintele miraculoase: CĂUTĂM AJUTOR. Jack îşi dădu jos rucsacul din spinare, îl luă sub braţ şi urcă scăriţa. O clipă doar, trecând din razele obosite ale soarelui în întunecimea barului, îşi aminti cum intrase, pe lângă perdeaua deasă de viţă, în tunelul Mill Road.

CAPITOLUL IX - Jack în floarea-ulcior

1

După nici şaizeci de ore, un Jack Sawyer aflat într-o stare de spirit foarte diferită de a acelui Jack Sawyer care se aventurase miercuri în tunelul Oatley, se găsea în magazia rece a crâşmei „La Updike", ascunzându-şi rucsacul după butoiaşele de bere Busch dispuse în colţul cel mai îndepărtat al sălii, ca nişte popice de aluminiu pe culoarul de bowling al unui uriaş. În mai puţin de două ore, când crâşma închidea în sfârşit, noaptea, Jack avea de gând să fugă. Faptul de-a gândi astfel – nu să *plece,* nu să *demisioneze,* ci să *fugă* – dovedea în ce situaţie disperată considera că ajunsese.

Aveam şase ani, şase, John B. Sawyer avea şase ani, Jacky avea şase. Şase.

Mereu şi mereu, iar şi iar şi iar de la capăt.

Magazia avea un perete comun cu sala crâşmei propriu-zise, iar în această seară peretele se cutremura, efectiv, de zgomot, vibră ca pielea de pe tobă. Până în urmă cu douăzeci de minute, fusese seara de vineri, şi atât Oatley Textiles and Weaving[{30}], cât şi Dogtown Custom Rubber[{31}] plăteau lefurile vinerea. Acum, crâşma „La Updike" era aglomerată până la refuz... ba chiar mai mult. Un afiş mare, în stânga barului, anunţa: OCUPAREA LOCALULUI DE CĂTRE MAI MULT DE 220 PERSOANE CONTRAVINE LEGII 331 CONTRA INCENDIILOR A COMITATULUI GENESEE. Se părea că legea 331 contra incendiilor era suspendată în timpul weekendului, căci, după părerea lui Jack, înăuntru se aflau acum peste trei sute de oameni, ţopăind boogie-woogie pe muzica unei formaţii country-western ce-şi zicea „The Denny Valley Boys". Era o formaţie groaznică, dar aveau o chitară cu pedală de oţel.

— E pe-aicea tipi care-ar fute şi-o pedală-de-oţel, Jack, spusese Smokey.

— *Jack!* ţipă Lori prin zidul de sunet.

Lori era femeia lui Smokey. Jack încă nu aflase care-i era numele de familie. Abia o putea auzi peste urletele tonomatului, care cânta cu volumul dat la maximum, în timp ce orchestra lua pauză. Toţi cinci stăteau în picioare la capătul opus al barului, după cum ştia foarte bine Jack, dând pe gât bere Black Russian, la jumătate de preţ. Femeia vârî capul pe uşa magaziei. Părul blond, decolorat, legat cu funde copilăreşti de plastic, luci în neonul de deasupra.

— Jack, dacă nu durigi butoiaşu-ăla, da' repede, cred c-o să-ţi pună braţu' la probă.

— Okay, răspunse Jack. Spune-i că vin imediat.

Simţea pe braţe piele de găină, şi nu i-o provocase numai frigul umed din magazie. Smokey Updike nu era omul cu care s-o dai cotită. Smokey, care purta un şir întreg de tichii de bucătar, din hârtie, pe capul său îngust. Smokey, cu dantura sa mare de plastic, comandată prin poştă, hidoasă şi oarecum lugubră în perfecţiunea ei. Smokey, cu ochii lui de un căprui intens pe fondul scleroticii gălbui-murdare. Smokey Updike care, într-un mod încă nedesluşit pentru Jack – şi cu atât mai înfricoşător din cauza asta –, reuşise cumva să-l facă prizonier.

Tonomatul tăcu un timp, dar tumultul constant al gloatei păru să mai crească în volum cu câţiva decibeli, pentru a umple golul. Un cowboy din Lake Ontario ridică glasul într-un *„Yeeeee-HAW!"* grozav, beţivănesc. O femeie zbieră. Un pahar se sparse. Apoi, tonomatul îşi dădu iar drumul, sunând cam ca o rachetă „Saturn" când atinge velocitatea de ieşire din orbită.

Genul de loc unde se mănâncă ce fuge pe drum.

Crud.

Băiatul se aplecă peste unul dintre butoiaşele de aluminiu şi îl târî cam un metru, cu gura strâmbată într-o

grimasă chinuită, fruntea brobonită de sudoare, în pofida răcorii de la instalaţia de aer condiţionat, şi spinarea răzvrătindu-i-sc. Butoiaşul scârţâia şi se tânguia pe cimentul nepardosit. Jack se opri, răsuflând greu, cu urechile ţiuindu-i.

Aduse dracul pe roţi lângă butoiul de Busch, îl propti în picioare, apoi ocoli din nou până la butoi. Reuşi să-l încline pe muche şi să-l rostogolească oblic, spre drac. În timp ce-l aşeza, îl scăpă din mâini – butoiul cântărea cu doar câteva kilograme mai puţin decât Jack. Se lăsă cu toată greutatea pe piciorul transportorului, care fusese căptuşit cu o rămăşiţă de covor tocmai pentru a atenua asemenea contacte. Jack încercă să-l aşeze orizontal, fiind atent să-şi tragă rapid mâinile de sub el. Prea încet însă. Butoiaşul îi strivi degetele pe placa de cărat a dracului. Urmă o bufnitură chinuită, după care băiatul reuşi, cum-necum, să-şi scoată de-acolo degetele ce-i pulsau de durere. Şi le vârî în gură pe toate cele cinci de la mâna stângă, sugându-şi-le, cu ochii plini de lacrimi.

Mai rău decât faptul că-şi storcise degetele, era că se auzea sâsâitul în surdină al gazelor scăpate prin dopul-supapă din capătul butoiaşului. Dacă Smokey destupa butoiul şi berea ieşea cu spume... sau, şi mai rău, dacă smulgea dopul pentru a se trezi împroşcat în faţă...

Mai bine să nu ne gândim la asemenea lucruri.

În noaptea trecută, joi, când încercase să-i „durige lui Smokey un butoiaş", acesta se răsturnase pe-o parte. Supapa fusese azvârlită tocmai în partea cealaltă a încăperii. Peste toată pardoseala magaziei spumegase bere alb-aurie, scurgându-se la canal. Jack rămăsese ţintuit locului, simţind să-i vine rău, neauzind ţipetele lui Smokey. Nu era Busch, era Kingsland. Bere de malţ – favorita Reginei.

Atunci dăduse Smokcy în el pentru prima oară – o lovitură rapidă, dintr-o mişcare arcuită a braţului,

aruncându-l pe Jack într-unul dintre pereţii cu aşchii ai magaziei.

— Na-ţi plata pe ziua de azi, spusese el. Şi să nu mai faci niciodată asta, Jack.

Ceea ce-l înfiora cel mai mult pe Jack la cuvintele *să nu mai faci niciodată asta,* era implicaţia lor: aveau să se ivească nenumărate ocazii de-a mai face asta: ca şi cum Smokey Updike s-ar fi aşteptat să-l ţină acolo mult, mult timp.

— *Jack, mai repede!*

— *Vin,* icni băiatul.

Trase dracul peste duşumea până la uşă, căută clanţa în spatele său, o apăsă şi deschise. Se izbi de ceva masiv, moale şi care ceda uşor.

— Cristoase, ai grijă!

— Hopa, scuzaţi, spuse Jack.

— Îţi dau cu ţie hopa, boule, replică glasul.

Aşteptă până auzi paşii grei îndepărtându-se pe hol, apoi încercă din nou uşa.

Culoarul era îngust, zugrăvit verde ca fierea. Puţea a căcat, a pişat şi a deodorant Tidy-Bowl. Ici-colo, în tencuială şi glet, fuseseră practicate găuri; peste tot se lăbărţau mâzgălituri clătinate, scrise de beţivii plictisiţi ce aşteptau să folosească PISOARELE sau CĂCĂSTOARELE. Cea mai mare dintre ele fusese trântită peste zugrăveala verde cu un Magic Marker negru, părând să urle din ea toată furia surdă şi fără obiect a oraşului Oatley: ÎN IRAN CU TOŢI NEGROTEII ŞI JIDANII AMERICANI.

În magazie, zgomotul din sala de mese răsuna puternic: aici devenea un imens val sonor, ce părea să nu se întrerupă niciodată. Jack aruncă o privire înapoi în magazie, pe deasupra butoiaşului înclinat pe transportor, încercând să se asigure că nu i se vedea rucsacul.

Trebuia să scape de-aici. *Trebuia.* Telefonul mort, care în sfârşit vorbise, făcându-l să se simtă încătuşat într-o capsulă de gheaţă neagră... Împrejurarea aia fusese rea de tot.

Randolph Scott[{32}] era şi mai rău. Tipul nu era *în realitate* Randolph Scott; arăta doar la fel ca Scott, în filmele lui din anii cincizeci. Iar Smokcy Updike probabil că era chiar mai rău... deşi Jack nu mai avea această certitudine. Nu, de când văzuse (sau crezuse că vecie) ochii omului care semăna cu Randolph Scott schimbându-şi culoarea.

Dar cel mai rău dintre toţi era Oatley... de asta era sigur.

Oatley, New York, oraş adâncit în inima comitatului Genny, părea acum o oribilă capcană care fusese întinsă anume pentru el... un soi de floare-ulcior municipală. Una dintre adevăratele minuni ale naturii, floarea-ulcior. Uşor de intrat înăuntru. Aproape imposibil de ieşit.

2

Un bărbat înalt, cu-n burdihan imens, reliefându-se la baza pieptului ca un balcon, bălăngănindu-i-se, aştepta să folosească toaleta. Rostogolea o scobitoare de plastic dintr-un colţ al gurii în celălalt şi se uita urât la Jack. Băiatul bănui că pe ăsta îl lovise cu uşa în burtă.

— Boule! repetă individul, după care uşa toaletei se dădu de perete.

Ieşi un client. O clipă, cât să ţi se-oprească inima-n piept, ochii lui îi întâlniră pe-ai lui Jack. Era omul care semăna cu Randolph Scott. Dar acesta nu era o vedetă de cinema; nu era decât un muncitor la fabrica din Oatley, bându-şi leafa săptămânală. Mai târziu avea să plece probabil la volanul unui Mustang achitat pe jumătate sau, poate, pe o motocicletă plătită pe trei sferturi – o Harley mare şi veche, cu un abţibild BUY AMERICAN lipită pe ataş.

I s-au îngălbenit ochii.

Nu, ţi s-a părut, Jack, ţi s-a *părut doar. Nu-i decât...*

...decât un muncitor care s-a uitat lung la el, fiindcă era nou în oraş. Probabil urmase aici liceul, jucase fotbal american, îi făcuse felul unei suporteriţe catolice şi o luase de nevastă, iar suporteriţa se îngrăşase cu ciocolate şi

semipreparate de la „Stouffer's"; doar un bleg din Oatley, doar...

Da' i s-au făcut ochii galbeni.

Termină! Nu i s-au făcut nicicum!

Şi totuşi, se simţea la el ceva care-l duse pe Jack cu gândul la cele întâmplate când venise în oraş... la cele întâmplate în întuneric.

Ochii îi scânteiară ajbaştri-îngheţaţi... apoi începură să se schimbe, să devină apoşi şi palizi la culoare.

— Puştiule, spuse, iar Jack se grăbi stângaci să fugă, deschizând cu fundul uşa batantă, fără să-i pese pe cine mai lovea.

Vacarmul îl izbi ca un pumn. Kenny Rogers urla un entuziast imn din topor cuiva pe nume Reuben James. *„Întorsu-ţi-ai şi ăl'lalt OBRAZ",* depunea Kenny mărturie în sala plină de foiala oamenilor beţi şi posomorâţi, *„şi-ai spus c-o lume mai bună-i aşteaptă pre cei BLÂNZI!"* Jack nu vedea pe nimeni care s-aratc din cale-afară de blând. Băieţii din „Denny Valley" reveneau buluc pe estradă, luându-şi instrumentele. Toţi, în afară de cel cu pedala-de-oţcl, erau beţi şi buimaci... poate nu tocmai siguri unde se aflau. Interpretul la pedală nu părea decât plictisit.

La stânga lui Jack, o femeie vorbea cu convingere la telefonul public al crâşmei – un telefon de care Jack n-avea să se mai atingă, dacă trecea prin preajmă, nici pentru o mie de dolari. În timp ce ea vorbea, însoţitorul ei, cherchelit, o scotocea şi-o pipăia pe sub cămaşa de cowboy pe jumătate descheiată. Pe ringul întins de dans, vreo şaptezeci de perechi bâjbâiau şi se mozoleau, neluând în scamă ritmul vioi al actualului cântec, mulţumiţi să se strângă şi să se frece, mâini frământând buci, buze lipite strâns unele de altele, sudoare şiroind pe obraji şi formând cercuri mari la subsuori.

— Ei, slavă Domnului! exclamă Lori, şi-i ridică placa articulată din capătul barului ca să treacă.

Smokey se afla cam pe la jumătatea tejghelei, umplând tava Gloriei cu pahare de gin-şi-tonic, votcă-şi-lămâie şi cele ce păreau singurele concurente ale berii Black Russian, băutura de căpetenie în Oatley.

Jack îl văzu pe Randolph Scott ieşind pe uşa batantă. Îi aruncă o privire, ochii săi albaştri găsindu-i aproape imediat pe-ai băiatului. Clătină uşor din cap, ca pentru a spune: *Vom sta de vorbă. Da-nenică. Poate-om sta de vorbă despre ce-o putea sau n-o putea să fie în tunelul Oatley. Sau despre harapnice. Sau mume bolnave. Poate-om sta de vorbă despre cum o să rămâi tu în comitatul Genny mult, mult timp... poate pân-ai să ajungi un boşorog dând apă la şoareci pentru-n căruţ de târguieli. Ce părere ai, Jacky?*

Jack se cutremură.

Randolph Scott zâmbi, ca şi cum i-ar fi observat tremurul... sau i l-ar fi simţit. Apoi intră în mulţime şi în aerul greu.

Un moment mai târziu, degetele subţiri şi puternice ale lui Smokey se înfipseră în umărul lui Jack – căutând punctul cel mai dureros şi, ca întotdeauna, găsindu-l. Erau degete cultivate, pricepute la terminaţiile nervoase.

— Jack, trebuie pur şi simplu să te mişti mai repede.

Glasul lui Smokey suna aproape înţelegător, dar degetele i se mişcau, scobind şi răscolind. Răsuflarea îi mirosea a „mentolate canadiene" roz, din care sugea aproape tot timpul. Dinţii falşi, comandaţi prin poştă, clănţăneau şi plescăiau. În răstimpuri, se auzea câte un bolborosit obscen, când îi alunecau puţin, şi apoi şi-i sugea la loc.

— Trebuie să te mişti mai repede, sau va fi nevoie să-ţi aprind un foc sub cur. Înţelegi ce zic?

— D-da, răspunse Jack, încercând să nu geamă.

— Bine. Atunci e bine.

Preţ de-o secundă, sfâşietoare, degetele lui Smokey se înfipseră şi mai adânc, scrâşnind cu amarnic entuziasm prin frumosul cuibuşor de nervi aflat acolo. Jack gemu. Lui Smokey îi ajungea atât. Îi dădu drumul.

— Ajută-mă să salt butoiaşu-ăsta, Jack. Şi hai să ne grăbim. Vineri noaptea lumea trebuie să bea.

— Sâmbătă dimineaţa, spuse prosteşte Jack.

— Şi-atuncea. Haide.

Cum-necum, Jack reuşi să-l ajute pe Smokey să ridice butoiul în compartimentul pătrat de sub bar. Muşchii subţiri şi duri ca odgoanele ai lui Smokey se umflau, palpitând sub tricoul CRÂŞMA LA UPDIKE. Boneta de bucătar stătea la locul ei, pe capul îngust ca al unei nevăstuici, aproape atingându-i cu marginea sprânceana stângă, într-o aparentă sfidare a gravitaţiei. Jack privi, cu răsuflarea tăiată, cum Smokey smulse dopul-supapă de plastic roşu al butoiaşului. Berea pufni mai năvalnic decât ar fi fost cazul... dar nu spumegă. Jack lăsă să-i scape aerul din piept într-un şuvoi tăcut.

Smokey învârti butoiul rămas gol spre el.

— Ăsta du-l înapoi în magazie. Şi pe urmă să dai cu apă la baie. Nu uita ce ţi-am spus azi dup-amiază.

Jack nu uitase. La ora trei, o sirenă ca de alarmă aeriană începuse să urle, făcându-l să tresară mai-mai să-şi iasă din propria-i piele. Lori râsese, spunând: *Ia vezi de Jack, Smokey – cred c-a tăcut pişu-pişu-n nădrăgei.* Smokey o gratificase cu o privire piezişă, fără a zâmbi, şi-i făcu semn lui Jack să se apropie. Îl înştiinţă pe Jack că era sirena zilei de salariu la Oatley Tard W. Îi mai spuse că o sirenă foarte asemănătoare suna şi la Dogtown Rubber, o firmă care fabrica jucării pentru plajă, păpuşi gonflabile şi prezervative cu denumiri cum ar fi „Nervuri şi Încântare". Îi spuse lui Jack că, în curând, crâşma va începe să se umple.

— Iar tu şi cu mine plus Lori şi Gloria o să-ncepem să ne mişcăm iute ca fulgerul, spuse Smokey, fiindcă atunci când rage vulturul vinerea, trebuie să facem ce nu face locu-ăsta duminica, lunea, marţea, miercurea şi joia. Când eu îţi zic să-mi durigi un butoi, trebuie să fii cu el la mine înainte ca eu să termin de zbierat. Şi să fii în toaleta de bărbaţi din

juma-n juma' de oră cu cârpa. Vinerea noaptea, omu' dă afară din băcănie cam la fiecare cinşpe minute.

— Eu fac la femei, spuse şi Lori, apropiindu-se.

Avea părul rar, ondulat-auriu, şi tenul alb ca al unui vampir din benzi desenate. Sau era răcită, sau o dăduse rău pe cocainã; tot fârnâia pe nas. Jack bănui că era o răceală. Avea îndoieli că vreun locuitor din Oatley îşi putea permite s-o dea rău pe coca.

— Femeile nu-s aşa de afurisite ca bărbaţii, oricum, continuă ea. Aproape, da' nu tocmai.

— Ia mai ţine-ţi gura, Lori.

— Ţineţi-o tu, replică femeia.

Mâna lui Smokey zvâcni ca fulgerul. Răsună un trosnet şi, brusc, conturul palmei lui Smokey apăru întipărit cu roşu pe unul dintre obrajii ei palizi ca ai unei păpuşi de porţelan. Începu să se smiorcăie... dar lui Jack i se făcu rău văzând, cu uimire, că avea în ochi o expresie aproape fericită. Era privirea unei femei care găsea într-un asemenea tratament o dovadă de iubire.

— De-ajuns să dai tot timpu' zor, şi n-o s-avem probleme, spuse Smokey. Nu uita să te mişti repede când zbier să-mi durigi un butoiaş. Şi nu uita să intri în veceul de bărbaţi la licoare juma' de oră şi să speli borâturilc.

Şi atunci Jack îi spusese lui Smokey că voia să plece; iar Smokey îşi reluase falsa promisiune pentru duminică după-amiază... dar ce folos să se mai gândească la asta?

Acum se auzeau răcnete sonore şi hohote de râs răguşit. Trosnetul unui scaun şi un ţipăt modulat, de durere. O bătaie cu pumnii – a treia în aceeaşi scară – se încinsese pe ringul de dans. Smokey slobozi o înjurătură, împingându-se pe lângă Jack.

— Scapă de butoiul ăsta, mai spuse el.

Jack urcă butoiaşul gol pe cărucior şi îl împinse înapoi spre uşa batantă, privind din mers în jurul său, nervos, după Randolph Scott. Îl văzu în mulţimea ce urmărea lupta şi se mai relaxă cât decât.

În magazie, puse butoiul gol alături de celelalte, lângă rampa de încărcare – crâşma răsese deja şase butoiaşe în scara aceea. O dată treaba făcută, îşi verifică iar rucsacul. Un moment, cuprins de panică, avu impresia că dispăruse, şi începu să-i bubuie inima în piept – avea în rucsac sucul magic, precum şi moneda din Teritorii, care în astă lume devenise un dolar de argint. Trecu mai la dreapta, cu fruntea îmbrobonată de sudoare, şi pipăi între alte două butoaie. Era acolo – putea urmări conturul curb al sticluţei lui Speedy prin nailonul verde al sacului. Inima i se mai potoli, dar se simţea ameţit şi cu genunchii ca de cauciuc – de parcă ar fi scăpat ca prin urechile acului de-o nenorocire.

Toaleta bărbaţilor era o oroare. Poate că, mai devreme, în cursul serii, Jack ar fi vomat şi el, ca să zicem aşa, prin simpatie, însă acum chiar părea să se deprindă cu putoarea... iar asta era, într-un fel, mai rău decât orice. Stropi cu apă fierbinte, turnă Comet si se-apucă să-şi împingă prăjina cu câlţi săpuniţi înainte şi-napoi prin indescriptibila mizerie de pe duşumea. În gând îi reveniră cele petrecute în ultimele câteva zile, amintirea lor prcocupându-l la fel cum îl preocupă pe un animal propriul său picior prins în capcană.

3

Crâşma era cufundată în întuneric, opacă şi, după cât se părea, complet pustie, când Jack păşise pentru prima oară înăuntru. Ştecărul tonomatului, al flipperului şi al jocului „Space Invaders" erau scoase din priză. Singura lumină din încăpere provenea de la reclama Busch dinapoia barului – un ceas digital prins între piscurile a doi munţi, părând cel mai straniu OZN imaginat vreodată.

Cu un surâs, Jack înaintă spre bar. Aproape ajunsese acolo, când un glas fără inflexiuni rosti din spatele lui:

— Aici e-un bar. N-au voie minorii. Ce, eşti prost? Ieşi afară!

Jack tresări mai să-şi iasă din piele. Tocmai îşi pipăia banii din buzunar, cu gândul că va merge la fel ca la braseria „Gulden Spoon": se va aşeza pe un taburet, va comanda ceva, apoi va întreba de slujbă. Desigur, era ilegal să angajeze un copil ca el – cel puţin iară un permis de muncă semnat de părinţi sau de-un tutore – iar asta însemna că-i puteau oferi un salariu sub limita minimă. N-avea încotro. Aşa că urmau să înceapă negocierile, de obicei pornind de la Povestea numărul doi – Jack şi Tatăl Vitreg-cel-Rău.

Se răsuci pe călcâie şi văzu un bărbat aşezat, singur, într-unul dintre separeuri, privindu-l cu atenţie îngheţată, dispreţuitoare. Omul era slab, dar pe sub maioul alb şi pe laturile gâtului îi fremătau snopi de muşchi. Purta pantaloni de bucătar, albi şi largi. Deasupra sprâncenei stângi îi stătea înclinată o ceapsă din hârtie. Avea capul îngust, ca de nevăstuică. Părul, tuns scurt, îi era încărunţit la tâmple. Pe masă, între mâinile lui, stăteau un teanc de facturi şi un calculator Texas Instruments.

— V-am văzut anunţul că oferiţi de lucru, spuse Jack, dar acum fără prea mari speranţe.

Omul acesta nu avea să-l angajeze, iar băiatul, oricum, nu era sigur că dorea să lucreze pentru ci. Individul avea o înfăţişare ameninţătoare.

— Zău? făcu cel din separeu. Oi fi-nvăţat să citeşti într-una din zilele-alea când nu chiuleai de la şcoală.

Pe masă se afla un pachet de ţigări Phillis Cheroots. Scutură una afară.

— Păi, n-am ştiut că-i bar, răspunse Jack, făcând un pas înapoi spre uşă.

Lumina soarelui părea să intre prin geamul murdar pentru a cădea apoi moartă pe podea, ca şi cum crâşma „La Updike" s-ar fi situat într-o dimensiune uşor diferită.

— Credeam că e... ştiţi, un bufet-expres. Cam aşa ceva. Gata, plec.

— Vino-aici.

Acum, ochii căprui ai bărbatului îl priveau cu fermitate.

— Nu, staţi, nu-i nimic! protestă Jack, neliniştit. Gata, mă...

— Vino-aici. Stai jos.

Omul scăpără un chibrit pe unghia degetului mare şi-şi aprinse ţigara. O muscă, surprinsă în timp ce-şi făcea toaleta pe tichia lui de hârtie, se pierdu în întuneric, bâzâind. Ochii bărbatului rămăseseră aţintiţi asupra lui Jack.

— Doar nu te-oi muşca.

Jack se apropie încet de boxă, iar după încă un moment se strecură de cealaltă parte a mesei şi-şi împreună cuminte mâinile. Peste vreo şaizeci de ore, pe când rânea în veceul de bărbaţi la douăsprezece şi jumătate noaptea, Jack avea să bănuiască – ba nu, să *ştie* – că propria sa încredere prostească permisese arcului capcanei să se închidă (şi se închisese în clipa în care el se aşezase în faţa lui Smokey Updike, deşi atunci n-avea de unde s-o ştie). Cursa-de-muşte Venus e capabilă să se închidă peste nefericitele sale victime din neamul gâzelor; floarea-ulcior, cu mireasma ei delicioasă şi pereţii-i ucigători, netezi ca sticla, nu face decât să aştepte ca vreo zburătoare tâmpă să intre bâzâind, să coboare... şi, în cele din urmă, să se înece în apa de ploaie adunată pe fundul cupei. În Oatley, cupa era plină cu bere, în locul apei de ploaie – altă deosebire nu exista.

Dacă ar fi fugit...

Dar nu fugise. Şi poate, reflectă Jack, dându-şi toată silinţa să înfrunte privirea acelor ochi căprui şi reci, avea să găsească totuşi de lucru. Minette Banberry, proprietăreasa braseriei „Golden Spoon" din Auburn, fusese destul de drăguţă cu el, dăruindu-i la plecare chiar o mică îmbrăţişare şi un pupic, alături de trei sandvişuri groase, dar el nu se lăsase amăgit. Amabilitatea şi chiar un soi de bunătate reţinuta nu excludeau interesul rece pentru

profituri, sau ceva aflat foarte aproape de lăcomia propriu-zisă.

La New York, leafa minimă era de trei dolari şi patruzeci de cenţi pe oră – informaţie afişată, conform legii, în bucătăria braseriei, pe o hârtie roz-viu, mare aproape cât un afiş de cinema. Dar bucătarul de minuturi era un haitian care vorbea foarte puţin engleza şi se afla în ţară, aproape sigur, ilegal, după părerea lui Jack. Totuşi, tipul gătea ca un vrăjitor, fără a lăsa cartofii pai sau scoicile fripte mai mult decât trebuia în friteuză. Fata care o ajuta pe doamna Banberry la servit era drăguţă, dar fadă, şi urma, în afara orelor de serviciu, un program educativ pentru retardaţi, în Rome. În asemenea cazuri, leafa minimă nu se aplica, iar fata înapoiată şi peltică îi spunea lui Jack, extaziată sincer, că primea un dolar şi douăzeci şi cinci de cenţi pentru *fiecare oră* şi *totul numai pentru ea.*

Jack însuşi câştiga un dolar-cincizeci. Negociase pentru asta şi ştia că, dacă doamna Banberry n-ar fi fost strânsă cu uşa – fostul spălător de vase o părăsise chiar în acea dimineaţă, plecase în pauza de-o cafea şi nu se mai întorsese niciodată –, nu s-ar fi tocmit deloc. I-ar fi zis direct: *Ia dolaru' şi-un sfert, puştiule, sau ia vezi tu ce mai e pe-afară; asta-i o ţară liberă.*

Acum, cugetă, cu cinismul neştiutor care făcea şi el parte din recent căpătata încredere în sine, iată o nouă doamnă Banberry. De sex masculin, în locul celui feminin, costeliv-vânos, în loc de grasă şi mămoasă, acru, în loc de zâmbitoare, dar aproape sigur o doamnă Banberry cu toate cele.

— Cauţi de lucru, hmm?

Omul cu pantaloni albi şi tichie de bucătar îşi puse ţigara într-o scrumieră veche de tinichea, pe fundul căreia era întipărit în relief cuvântul CAMELS. Musca încetă să se mai spele pe picioare şi-şi luă zborul.

— Da, domnule, dar, cum spuneaţi, aici e un bar şi...

Neliniştea se agită din nou înlăuntrul lui. Ochii aceia căprui, cu sclerotice îngălbenite, îl tulburau – erau ochii unei bătrâne pisici sălbatice, care văzuse la viaţa ci destui şoareci rătăcitori ca el.

— Mda, e localu' meu, spuse omul. Smokey Updike.

Întinse mâna. Surprins, Jack i-o oferi pe-a lui. Îi fu strânsă o dată, tare, aproape dureros. Apoi, mâna lui Smokey se relaxă... dar nu-i dădu drumul.

— Ei? întrebă el.

— Hmm? făcu Jack, conştient că scosese un sunet nătâng şi cam speriat – se *simţea* nătâng şi cam speriat, şi voia ca Updike să-i elibereze mâna.

— Ai tăi nu te-au învăţat să te recomandezi?

Aceste cuvinte erau atât de neaşteptate, încât lui Jack aproape că-i ţâşni din gură numele lui adevărat, în locul celui pe care-l folosise la „Golden Spoon", numele la care recurgea când oamenii ce-l culegeau de pe drum îi cereau referinţe. Numele acela – pe care ajunsese să-l considere „numele-de-drum" – era Lewis Farren.

— Jack Saw... ăă... Sawtelle.

Updike îi mai ţinu mâna un moment, fără ca ochii aceia căprui să se clintească un milimetru. Apoi îi dădu drumul.

— Jack Saw... ăă... Sawtelle, repetă el. Precis că-i cel mai lung nume de futu-i mă-sa din cartea de telefon, hmm, puştiule?

Jack roşi, dar nu spuse nimic.

— Nu eşti taman mare, observă Updike. Crezi că te-ai putea descurca să apleci pe-o parte un butoiaş cu patruzeci de kile de bere şi să-l durigi pe-un transportor de mână?

— Cred că da, spuse Jack, fără să ştie dacă putea sau nu.

Oricum, nu i se părea o mare problemă – într-un oraş mort ca acela, probabil că tipul nu trebuia să schimbe butoaiele decât atunci când i se trezea berea din cel cuplat la robinete.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Updike spuse:

— Mda, acum nu-i nimeni pe-aicea. Da' ajungem destul de ocupaţi pe la ora patru, cinci. Iar în weekend, locu' se umple de-a binelea. Atunci ai să-ţi câştigi pâinea, Jack.

— Păi, nu ştiu, zise băiatul. Cât face slujba?

— Un dolar pe oră, răspunse Updike. Aş vrea să te pot plăti mai mult, dar...

Ridică din umeri şi bătu cu degetul în teancul de facturi. Chiar zâmbi puţin, ca pentru a spune: *Vezi cum stă treaba, puştiule, în Oatley toate se moleşesc, ca un ceas ieftin de buzunar pe care cineva a uitat să-l întoarcă – din 1971, se moleşesc încontinuu.* Dar ochii săi nu zâmbeau. Ochii săi priveau chipul lui Jack cu o concentrare felină.

— Ei, nu-i prea mult, comentă Jack. Vorbea încet, dar gândea cât putea de repede.

Crâşma era un mormânt – nu se vedea nici măcar un singur alcoolic bătrân, făcut praf, să-şi doftoricească la bar o bere, privind *Spitalul de urgenţă* la televizor. La Oatley, după cât se părea, beai în maşină şi ziceai că-i club. Un dolar şi cincizeci pe oră însemna o leafă de mizerie când te speteai muncind: într-un asemenea loc, un parai pe oră putea fi un câştig uşor.

— Tţţ, făcu Updikc, revenind la calculator. Nu-i.

Glasul său îi dădea de înţeles lui Jack că putea primi sau pleca: fără tocmeală!

— S-ar putea să meargă, continuă băiatul.

— Ei, asta-i bine. Da' ar mai trebui totuşi să ne fie clar încă un lucru. De cine fugi şi cine te caută?

Ochii cei căprui se fixaseră iar pe chipul lui şi-l sfredeleau adânc.

— Dacă-ţi umblă careva pe urme, n-am chef să-mi fută viaţa.

Întrebarea nu-l descumpăni pe Jack. N-o fi fost el cel mai deştept copil din lume, dar avea destulă minte ca să ştie că n-ar fi rezistat mult pe drum fără o a doua Poveste-pretext pentru prezumtivii patroni. Aceasta era o Poveste numărul dăi – Tatăl Vitreg-cel-Rău.

— Sunt dintr-un orăşel din Vermont, spuse el. Fenderville. Mami şi tati au divorţat acu' doi ani. Tati a-ncercat să mă ia-n custodie, da' judecătorul m-a dat lu' mami. Aşa fac de cele mai multe ori.

— Te fut că da.

Revenise la facturi şi stătea aplecat atât de adânc peste calculatorul de buzunar, încât aproape atingea tastele cu nasul. Jack însă era convins că-l asculta la fel de atent.

— Ei, şi-atunci, tati s-a dus la Chicago şi a găsit acolo un post la fabrică. Îmi scrie cam în fiecare săptămână, zic, da' a renunţat să mai vină anu' trecut, când l-a bătut Aubrey. Aubrey e...

— Tac-tu vitreg, completă Updike.

O clipă, lui Jack i se îngustară ochii şi-i reveni neîncrederea de la început. În glasul lui Updike nu se simţea nici un strop de simpatie. În schimb, omul părea aproape să-şi râdă de el, ca şi cum ar fi ştiut că toată povestea nu era decât un morman mare de rahat mâncat cu polonicul.

— Hmm, răspunse el. Mami s-a măritat cu el acu' un an jumate. Mă bate mult.

— Trist, Jack. Foarte trist. Updike ridică ochii, sardonici şi neîncrezători. Aşa că acum eşti în drum spre Shytown, unde tu şi tăticuţu' o să trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Păi, aşa sper, spuse Jack, venindu-i o bruscă inspiraţie. Tot ce ştiu eu, e că tăticul meu *adevărat* nu m-a spânzurat niciodată de gât în debara.

Îşi trase în jos gulerul tricoului, dezgolind urma de-acolo. Acum se ştergea; în timpul popasului la „Golden Spoon" încă mai fusese de-un roşu-vânăt viu şi hidos – ca un stigmat făcut cu fierul încins. Dar, în Auburn, n-avusese nici o ocazie să o arate. Era, bineînţeles, semnul lăsat de rădăcina ce-l strangulase, mai-mai să-l ucidă, în cealaltă lume.

Fu răsplătit când văzu ochii lui Smokey Updike dilatându-se de surpriză şi-o anume reacţie ce-ar fi putut să fie

catalogată aproape un şoc. Omul se aplecă spre el, împrăştiindu-şi câteva dintre foile roz şi galbene.

— Sfinte *Cristoase,* puştiule! exclamă. Tac-tu vitreg ţi-a făcut asta?

— Atunci m-am hotărât s-o tai.

— O să se-arate pe-aicea, să-şi caute maşina sau motocicleta sau portofelu' sau fututa de tainiţă de drog?

Jack clătină din cap.

Smokey îl privi încă un moment, după care apăsă butonul OFF al calculatorului.

— Hai cu mine-n magazie, puştiule, îl chemă el.

— De ce?

— Vreau să văd dacă chiar poţi răsturna un butoiaş din alea pe-o parte. Dacă poţi să-mi durigi un butoi când am nevoie, a ta e slujba.

4

Spre satisfacţia lui Smokey Updike, Jack demonstră că putea să proptească pe muche unul dintre butoaiele mari de aluminiu şi să-l ducă de-a dura doar atât cât să-l salte pe platforma dracului cu rotile. Făcu chiar să pară că-i era destul de uşor – mai avea o zi până să scape un butoiaş şi să se-aleagă cu un pumn în nas.

— Ei, nu-i tocmai rău, observă Updike. N-oi fi tu destul de mare pentru slujbă şi probabil o să te-alegi cu o futută de hernie, da' asta-i treaba ta.

Îi spuse lui Jack că putea începe la amiază, lucrând până la unu noaptea. („Cât timp o să-i faci faţă, orişicât.") Jack avea să fie remunerat, zicea Updike, în fiecare noapte, la ora închiderii. Bani gheaţă.

Reveniră în faţă, unde apăruse Lori, îmbrăcată într-un şort albastru de baschet, atât de scurt, încât i se vedeau marginile chiloţilor de mătase sintetică, şi o bluză fără mâneci, care aproape sigur venea de la Mammoth Mart, din Batavia. Părul rar şi blond îi era prins cu barete de plastic şi

fuma un Pall Mall cu capătul umed şi mânjit din belşug cu ruj. Un crucifix mare de argint îi atârna între sâni.

— Ăsta-i Jack, îl prezentă Smokey. Poţi să iei anunţul din geam.

— Fugi, piciule, spuse Lori. Încă mai ai timp.

— Taci dracu' din gură!

— Fă-mă!

Smokey o plesni peste fund, nu tandru, ci destul de tare ca s-o trimită în peretele capitonat al barului. Jack clipi din ochi, cu gândul la sunetele pe care le scotea biciul lui Osmond.

— Mare sculă! aruncă Lori.

Ochii îi înotau în lacrimi... dar mai arătau şi satisfacţie, de parcă exact aşa ar fi trebuit să stea lucrurile.

Starea de nelinişte tulbure ce-l cuprinsese pe Jack când începuseră tocmeala era acum mai limpede, mai acută... acum era aproape fricã.

— N-o lua-n serios, iezişorule, spuse femeia, trecând pe lângă el să ia cartonul din fereastră. O s-o duci bine.

— Îl cheamă Jack, nu *iezişorule,* replică Smokey, revenind în separeul unde-l „intervievase" pe Jack şi începând să-şi strângă hârtiile. Un iezişor e un futut de pui de capră. N-ai învăţat asta la şcoală? Din iezişori faci două-trei chiftele. Trebuie să se-apuce de treabă de la ora patru.

Lori scoase din vitrină anunţul CĂUTAM AJUTOR şi îl băgă după tonomat, cu aerul cuiva care-a mai făcut asta de multe alte ori. Trecând pe lângă Jack, îi făcu cu ochiul.

Telefonul sună.

Toţi trei priviră într-acolo, luaţi prin surprindere de ţârâitul său ascuţit. Lui Jack i se păru, o clipă, că era un limax mare şi negru, lipit pe perete. Urmă un moment straniu, aproape din afara timpului. Avu răgaz să observe cât de palidă era Lori – singurul strop de culoare din obrajii ei se datora coşurilor roşietice ale acneei juvenile pe cale de dispariţie. Avu vreme să studieze liniile crude, estompate, ale chipului lui Smokey Updike, şi să vadă cum se reliefau

venele pe mâinile sale prelungi. Răgaz să citească inscripţia îngălbenită de deasupra telefonului, unde scria: RUGĂM LIMITAŢI-VĂ CONVORBIRILE LA TREI MINUTE.

Telefonul suna, suna, în tăcerea din sală.

Jack îşi spuse, dintr-o dată, înfricoşat: *Pe mine mă caută. Pe interurban... de la mare,* mare *distanţă. MARE distanţă.*

— Răspunde la ăla, Lori, o admonestă Updike. Ce, ai surzit?

Lori se duse la telefon.

— Crâşma „La Updike", zise ea cu glas slab, tremurător. Ascultă. Alo? Alo?... Of, fute-te-aş. Trânti receptorul în furcă. Nu era nimeni. Iezişorii. Vor câteodată să afle dacă-l avem pe Prinţul Albert la cutie[{33}]. Cum îţi plac chiftelele, iezişorule?

— *Jack!* mugi Updike.

— Jack, bine, bine, *Jack.* Cum îţi plac chiftelele, Jack?

Jack îi spuse că le prefera potrivite, exact aşa-şi-aşa, calde, cu muştar brun şi ceapă Bermuda. Le înfulecă şi bău un pahar de lapte. Neliniştea i se mai ostoi, o dată cu foamea. Iezişorii, cum spusese şi ea. Totuşi, din când în când, ochii îi lunecau înapoi spre telefon, şi-şi tot punea întrebări.

5

Se făcu ora patru şi, ca şi cum totala pustietate a crâşmei n-ar fi fost decât o înscenare isteaţă ca să-l ademenească înăuntru – la fel ca în cazul florii-ulcior, cu înfăţişarea ei inocentă şi mireasma îmbătătoare –, uşa se deschise, şi vreo doisprezece oameni în haine de lucru intrară pe-ndelete. Lori băgă în priză tonomatul, flipperul şi jocul „Space Invaders". Câţiva dintre clienţi îşi urlară formule de salut către Smokey, care-şi afişă zâmbetul îngust, dezvelind uriaşa garnitură de dinţi comandaţi prin poştă. Majoritatea cerură bere blondă. Doi-trei preferară Black Russian. Unul dintre ei – membru al Clubului Vremii Frumoase, Jack era

aproape sigur – începu să bage fise în tonomat, convocând la apel vocile lui Mickey Gilley, Eddie Rabbit, Waylon Jennings şi ale altora. Smokey îi spuse să ia găleata, cârpa şi peria de cauciuc din magazie şi să frece ringul de dans în faţa estradei – care aştepta, părăsită, seara de vineri şi formaţia „The Denny Valley Boys" –, iar când va fi uscat, să-i dea lustru. — O să ştii că-i gata când ţi-oi vedea mutra rânjind în el ca din oglindă.

6

Astfel începuse stagiul său de lucru în crâşma „La Updike".

O să fim destul de-ocupaţi pe la patru-cinci.

Mă rog, nu s-ar fi putut spune că Smokey îl minţise. Până când Jack îşi dăduse la o parte farfuria din faţa sa şi începuse să-şi facă treaba, crâşma fusese pustie. Dar, pe la ora şase, să tot fi fost înăuntru cincizeci de persoane, iar vânjoasa chelneriţă – Gloria – se prezentă la datorie, în răcnetele şi uralele câtorva clienţi. Gloria i se alătură lui Lori, servind câteva carafe de vin, multe Black Russian şi oceane de bere blondă.

Pe lângă butoiaşele de Busch, Jack căra ladă după ladă de bere la sticlă – Budweiser, fireşte, dar şi sortimente locale favorite, ca Genesse, Utica Club şi Rolling Rock. Pe mâini începură să-i apară băşici, spatele prinse să-l doară.

Printre drumurile la magazie după lăzi cu sticle de bere şi drumurile în magazie ca să „durigă-mi un butoiaş, Jack" (frază pentru care începea deja să simtă o repulsie organică), revenea la ringul de dans, cu găleata, cârpa şi sticla mare de Pledge pentru lustruit. La un moment dat, o sticlă de bere goală îi zbură pe lângă cap, ratându-l cu câţiva milimetri. Se făcu mic, cu inima bătându-i nebuneşte, în timp ce proiectilul se spărgea de" perete. Smokey îl dădu afară pe făptuitorul beat, cu dantura dezgolită într-un rânjet de aligator. Privind pe fereastră, Jack îl văzu pe beţiv

izbindu-se de un parcometru, suficient de tare pentru a face să sară-n sus steguleţul roşu de CONTRAVENŢIE.

— Haide, Jack, îl chemă nerăbdător Smokey de la bar, doar a dat pe-alături, nu? Curăţă mizeria!

Smokey îl trimise în veceul de bărbaţi peste o jumătate de oră. Un tip între două vârste, cu tunsoare periuţă, se clătina la unul dintre pisoarele înecate în clor, cu o mână proptită de perete, în cealaltă ţinând un enorm mădular nedecalotat. O băltoacă de borâtură aburea între cizmele lui de lucru, depărtate larg.

— Spal-o, puştiule, spuse individul, croindu-şi drum şerpuitor înapoi spre uşă şi dându-i lui Jack una peste spinare, destul de tare, ca aproape să-l trântească pe burtă. Omu' tre' să facă loc or'cum poate, just?

Jack găsi forţa de-a aştepta până se închise uşa, după care nu mai putu să-şi stăpânească stomacul.

Reuşi s-o facă în singura cabină din toaleta crâşmei, unde-l întâmpină ultima lepădătură de client, cu apa netrasă, greţos de mirositoare. Jack vomă tot ce-i mai rămăsese din cină, inhală de două ori, întretăiat, apoi mai vomă o dată. Dibui după lanţ cu o mână tremurătoare şi trase apa. „Waylon şi Willie" bubuiau înfundat prin pereţi, cântând despre Luckenbach, Texas.

Deodată, în faţă îi apăru chipul mamei, mai frumoasă decât fusese vreodată pe ecranul de cinema, cu ochii mari, întunecaţi şi trişti. O văzu singură în apartamentul lor de le „Alhambra", cu o ţigară fumegând, uitată în scrumiera de lângă ea. Plângea. Plângea pentru el. Inima i se frânse atât de cumplit, încât crezu că va muri de drag şi dor – dor de-o viaţă în care nu existau arătări în tuneluri, nici femei ce păreau a dori să fie pocnite şi făcute să plângă, nici bărbaţi care vomau pe propriile lor cizme în timp ce trăgeau o pişare. Voia să fie alături de ea şi îl ura pe Speedy Parker din străfundul inimii pentru că-l trimisese în acea îngrozitoare călătorie spre Vest.

În acel moment, tot ce-i mai rămăsese din încrederea în sine se spulberă – se spulberă complet şi definitiv. Gândurile conştiente îi fură învinse de un ţipăt copilăresc, un ţipăt profund, primordial, tânguitor: *Vreau la mama, Doamne, te rog, vreau la MAMA…*

Ieşi din cabină cu picioarele moi ca apa, tremurând, spunându-şi: *Ei bine, asta a fost, toată lumea afară din bazin, te fut Speedy, copilu-ăsta pleacă acasă. Sau cum oi vrea tu s-o numeşti.* În clipa aceea nu-i mai păsa dacă mama lui moare sau nu. În clipa aceea de indescriptibilă durere, deveni complet Jack al lui Jack, purtându-şi de grijă numai sieşi, aidoma unui biet animal fără apărare – cerb, iepure, veveriţă, raton –, hăituit de fiarele pădurii. În clipa aceea ar fi fost întru totul de acord s-o lase să moară de cancer răspândindu-i-se din plămâni în metastaze nestăpânite, numai de l-ar îmbrăţişa, sărutându-l de noapte bună şi spunându-i să n-asculte-n pat afurisitul de tranzistor sau să citească sub pătură la lumina lanternei jumătate din noapte.

Se rezemă cu o mână de perete şi, puţin câte puţin, reuşi să-şi regăsească stăpânirea de sine. Această revenire nu era un act conştient, ci rezultatul primelor semne de înăsprire a sufletului, ceva în foarte mare măsură tip Phil Sawyer şi Lily Cavanaugh. Făcuse o greşeală, da, dar n-avea să se întoarcă. Teritoriile erau reale şi, prin urmare, şi Talismanul putea fi real; n-avea de gând să-şi ucidă mama din slăbiciune.

Jack umplu găleata cu apă fierbinte de la robinetul din magazie şi curăţă porcăria de pe jos.

Când ieşi din nou, se făcuse zece-jumătate, şi clientela din crâşmă începea să se răărească – Oatley era un oraş muncitoresc, iar băutorii săi, mai toţi salariaţi, plecau acasă devreme în serile din timpul săptămânii.

— Eşti palid ca macaroanele, Jack. Te simţi bine? spuse Lori.

— Credeţi c-aş putea bea o bere cu ghimbir? întrebă el.

Îi aduse o sticlă, şi Jack o bău în timp ce termina de ceruit ringul de dans. La douăsprezece fără un sfert, Smokey îl trimise din nou în magazie să-i „durige un butoiaş". Jack rezolvă şi cu butoiaşul – aproape perfect. La unu fără un sfert, Smokey începu să răcnească la oameni să mai termine. Lori scoase din priză tonomatul – Dick Curless muri, lăsându-şi cântecul să se piardă într-un geamăt prelung – în câteva strigăte slabe de protest. Gloria scoase din funcţiune jocurile, îşi trase pe ea puloverul (era la fel de roz ca „mentolatele canadiene" pe care le consuma cu regularitate Smokey, roz ca gingiile false ale danturii lui) şi plecă. Smokey începu să stingă luminile şi să-i zorească afară pe ultimii patru-cinci consumatori.

— E-n regulă, Jack, spuse el când şi aceştia plecară. Ai făcut treabă bună. E loc de mai bine, dar ai luat startul, orişicât. Poţi să tragi pe dreapta-n magazie.

În loc să-şi ceară plata (pe care Smokey oricum nu i-o oferi), Jack intră împleticindu-se în magazie, atât de obosit încât părea o versiune în mic a beţivilor daţi afară la ora aceea târzie.

În magazie, o văzu pe Lori stând pe vine într-un colţ – poziţia ghemuită îi făcea şortul de baschet să se ridice până la o limită aproape alarmantă – şi, un moment, Jack crezu cu îngrijorare surdă că-i umbla la rucsac. Apoi văzu că întinsese nişte pături peste un aşternut din saci de mere. Lori îi mai pusese şi o perniţă de satin, cu inscripţia TÂRGUL MONDIAL NEW YORK.

— M-am gândit să-ţi fac un cuibuşor, piciule, spuse ea.

— Mulţumesc.

Era un act de generozitate simplu, aproape neglijabil, dar Jack se pomeni făcând eforturi să nu izbucnească în lacrimi. În schimb, reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Mulţumesc mult, Lori.

— Nici o problemă. O să-ţi fie bine aici, Jack. Smokey nu-i chiar aşa de rău. O dată ce-ajungi să-l cunoşti, nu-i nici pe jumate-aşa de rău.

O spusese cu involuntară frustrare, de parcă şi-ar fi dorit să nu fie aşa.

— Probabil că nu, replică Jack, după care adăugă, pradă unui impuls: Dar mâine plec. Oatley nu-i de mine, cred.

— Poate c-ai să pleci, Jack... da' poate-ai să te hotărăşti să stai o vreme, spuse femeia. De ce nu laşi noaptea să-ţi fie sfetnic?

Se simţea ceva forţat şi nefiresc în acest mic discurs – n-avea nimic din sinceritatea zâmbetului ei când îi zisese: *M-am gândit să-ţi improvizez un cuibuşor.* Jack o observă, dar era prea istovit ca să mai reacţioneze.

— Ei, o să vedem, spuse.

— Mai mult ca sigur, încuviinţă Lori, mergând spre uşă. Îi suflă un sărut din palma mâinii murdare. Noapte bună, Jack.

— Noapte bună.

Dădu să-şi scoată cămaşa... apoi rămase cu ea, preferând doar să se descalţe de tenişi. În magazie era frig şi trăgea curentul. Se aşează pe sacii de mere, îşi desfăcu şireturile şi îşi scoase, pe rând, încălţările. Era gata să-şi lase capul pe suvenirul lui Lori de la Târgul Mondial New York – şi probabil ar fi dormit buştean încă înainte de-a-l atinge – când, în bar, începu să sune telefonul, ţârâind ascuţit în liniştea nopţii, *sfredelind-o,* ducându-l cu gândul la rădăcini unduitoare, gri-păstoase, la biciuri şi cai cu două capete.

Ţâr, ţârr, ţârrr, în linişte, în liniştea de moarte.

Ţâr, ţârr, ţârrr, mult după ce copiii care sună să-ntrebe de Prinţul Albert la cutie s-au dus la culcare. Ţâr, ţârr, ţârrr, *alo Jacky, aici Morgan şi te-am simţit în pădurea mea, băi, căcăţel isteţ. TE-AM MIROSIT în pădurea mea, şi cum ţi-o fi venit ideea că-n lumea ta eşti în siguranţă? Pădurile mele sunt şi-acolo. Ultima şansă, Jacky. Du-te-acasă, că de nu, trimitem trupele. N-o să ai nici o şansă. N-o să...*

Jack se ridică şi străbătu magazia fugind, în ciorapi. O sudoare subţire pe care şi-o simţea rece ca gheaţa părea să-i scalde tot trupul.

Deschise de-un deget uşa.

Ţâr, ţârr, ţârrr, ţârrrr.

Apoi, în sfârşit, se auzi:

— Alo, crâşma „La Updike". Şi n-ar strica să fie ceva serios.

Glasul lui Smokey. Tăcere.

— Alo?

Altă pauză.

— *Futu-te-aş!*

Smokey trânti receptorul, iar Jack îl auzi traversând din nou ringul şi luând-o în sus pe scări, spre micul apartament de deasupra barului, unde locuiau el şi Lori.

7

Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Jack îşi muta privirea de la fâşiuţa de hârtie verde din mâna stângă la micul teanc de bancnote – toate de câte un dolar – şi mărunţiş din dreapta. Era joi dimineaţa, şi-şi ceruse salariul.

— Ce-i asta? întrebă, încă incapabil să creadă.

— Poţi citi şi singur, răspunse Smokey, şi poţi să socoteşti. Nu te mişti atât de repede cât îmi place mie, Jack – cel puţin nu încă –, dar eşti destul de isteţ.

Şi iată-l şezând cu bonul verde într-o mână şi banii în cealaltă. O furie mocnită începu să-i pulseze în mijlocul frunţii, ca o venă. NOTĂ DE CONSUMAŢIE, spunea antetul hârtiei verzi. Era exact acelaşi formular pe care-l folosea şi doamna Banberry la „Golden Spoon". Înşira următoarele:

1 chift
$1.35
l chift
$1.35
l lpt M
.55
1 bere ghimbir
.55

Tx
.30

Pe ultimul rând era notată cu cifre mari, şi încercuită, suma de $4.10. Jack câştigase nouă dolari pentru munca sa de la patru după-amiaza la unu noaptea. Smokey îl taxase cu aproape jumătate; ceea ce-i rămăsese, lângă mâna dreaptă, totaliza patru dolari şi nouăzeci de cenţi.

Ridică privirea, furios – mai întâi spre Lori, care se uită în altă parte, vag jenată, apoi la Smokey, care se uita pur şi simplu la el.

— Asta-i înşelătorie! spuse, tăios, Jack.

— Jack, nu-i adevărat. Uită-te la preţurile din menu...

— Nu aşa ne-am înţeles, şi-o ştii foarte bine!

Lori avu o mică tresărire, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Smokey să-i ardă una... dar bărbatul nu făcea decât să-l privească pe Jack cu un fel de răbdare mocnit-stăpânită.

— Nu ţi-am pus taxă pe pat, nu?

— Pat! strigă Jack, simţind că-i năvăleşte sângele în obraji. Ăla-i *pat!* Pânză de sac pe duşumeaua de ciment! Ce mai *pat!* Aş vrea să văd că-ncerci să-mi ceri bani şi pentru ăla, escroc *murdar!*

Lori exclamă ceva, speriată, şi-i aruncă lui Smokey o privire scurtă... dar acesta se mulţumea să şadă în separeu vizavi de Jack, cu fumul dens şi albastru al unui Cheroot încolăcindu-se între ei. O tichie de bucătar nouă împinsă pe frunte, trona pe capul îngust al lui Smokey.

— Am vorbit de la început că acolo o să-nnoptezi, spuse Smokey. Ai întrebat dacă-i în preţul serviciului. Am zis că da. Nu s-a făcut nici o referire la mese. Dacă se făcea, poate-am fi rezolvat ceva. Poate că nu. Chestia e că n-ai adus vorba, aşa că acum iei ce ţi se dă.

Jack tremura, cu lacrimi de furie în ochi. Încercă să vorbească, şi nu ieşi decât un mormăit mărunt, sugrumat. Era de-a dreptul prea furios ca să vorbească.

— Fireşte, dacă acum vrei să discuţi ,o reducere a tarifului de masă pentru personalul angajat...

— Du-te *dracu'!,* reuşi, în sfârşit, Jack, smulgând cele patru hârtii de-un dolar şi micul şir de monede. Învaţă-l pe-următorul copil care vine-aici să-l caute pe subsemnatu'! Eu *plec!*

Străbătu ringul spre uşă, deşi, în ciuda mâniei, ştia – nu doar credea, ci efectiv *ştia* – că nu va ajunge pe trotuar.

— Jack!

Atinse clanţa, se gândi s-o apuce şi să apese – dar glasul acela era imposibil de contrazis şi plin de-o ameninţare sigură. Lăsă mâna jos şi se întoarse, furia părăsindu-l. Dintr-o dată se simţi bătrân şi împuţinat. Lori trecuse în spatele tejghelei, unde ştergea praful, fredonând. După cât se părea, ajunsese la concluzia că Smokey nu-l va pisa pe Jack cu pumnii şi, întrucât nimic altceva n-avea importanţă, totul era în regulă.

— N-o să mă laşi baltă când îmi vine hoarda de weekend.

— Vreau să plec de-aici. M-ai înşelat.

— Nu, domnule. Ţi-am mai explicat. Dacă ţi-a mânjit cineva caieţelul, Jack, tu ai fost ăla. Acum am putea discuta despre mese – cincizeci la sută din preţul mâncării, poate, şi chiar sifon pe gratis. Niciodată n-am ajuns atât de departe cu ajutorul mai tânăr pe care-l angajez din când în când, da' weekendul ăsta o să fie deosebit de împuţit, cu toţi lucrătorii ăştia nomazi veniţi în comitat la cules de mere. Şi-mi place de tine, Jack. De-asta nu ţi-am cârpit una când ai ridicat glasul la mine, deşi poate-ar fi trebuit. Da' am nevoie de tine peste weekend.

Jack îşi simţi furia revenind scurt, apoi stingându-se din nou.

— Şi dacă plec, totuşi? întrebă el. Am aproape cinci dolari, oricum, şi să scap din căcăciosul ăsta de orăşel ar fi ca şi o primă.

Privindu-l pe Jack, cu acelaşi zâmbet tăios pe chip, Smokey spuse:

— Mai ţii minte aseară, când te-ai dus la bărbaţi să faci curat după un tip care şi-a dat afară băcănia?

Jack confirmă din cap.

— Mai ţii minte cum arăta?

— Tuns soldăţeşte. În kaki. Şi ce-i cu asta?

— Ăla-i Digger Atwell. De fapt îl cheamă Carlton, da' zece ani s-a-ngrijit de cimitiru' oraşului, aşa că toată lumea a ajuns să-i zică Digger[{34}]. Asta a fost... ăă... acu' vreo douăzeci-treizeci de ani. A trecut la copoi pe vremea când a fost ales Nixon preşedinte. Acuma-i şeful Poliţiei din oraş. Îşi aprinse un Cheroot, pufăi şi-l privi pe Jack. Digger şi cu mine suntem amici, continuă Smokey. Şi dacă tocmai ai pleca acum din oraş, Jack, n-aş putea garanta că n-o să ai ceva belele cu Digger. Poate chiar s-o termini expediat acasă. Poate la cules de mere pe pământul oraşului – Municipalitatea Oatley are... ăă... cred că patruzeci de ari de pomi buni. Poate s-o termini cu-o bătaie. Sau... am auzit că moş Digger are gust la puştii de pe drum. Băieţi, mai ales.

Jack se gândi la mădularul acela ca un ciomag. I se făcu rău şi-l luă cu frig.

— Aici, eşti sub aripa mea, ca să zic aşa, spuse Smokey. O dată ce-ai luat strada-n piept, cine mai ştie? Digger poa' să umble cu maşina pe oriunde. Ai putea să treci de limita oraşului fără greţuri. Pe de-altă parte însă ai putea să-l vezi că trage lângă tine-n Plymouthu-ăla mare cu care umblă el. Digger nu-i tocmai isteţ, da' are nas, câteodată. Sau... i-ar putea da cineva un telefon.

La bar, Lori spăla vasele. Se şterse pe mâini, deschise radioul şi începu să cânte la unison cu o veche melodie Steppenwolf care se difuza.

— Uite ce zic eu, continuă Smokey. Ţine-te-aici, Jack. Lucrează peste weekend. După aia, te-ncarc în camioneta mea şi te duc chiar eu până la ieşirea din oraş. Cum ţi se pare? O să pleci de-aici duminică la amiază, cu-aproape treizeci de dolari în buzunar, pe care nu-i aveai când ai venit. Şi-ai să te duci cu gândul că, la urma urmei, Oatley nu-i un loc chiar aşa de rău. Ce zici?

Jack privi în ochii aceia căprui, observând scleroticele îngălbenite şi punctişoarele roşii, observând surâsul larg şi sincer al lui Smokey, înşirat pe dinţii falşi, văzând chiar, cu o bizară şi terifiantă senzaţie de *déjà vu,* că musca revenise pe tichia de hârtie, foindu-şi aripile şi Spălându-se pe picioruşele de dinainte, subţiri ca firul de păr.

Bănuia că Smokey *ştia* că *el* ştia că tot ce spunea Updike erau minciuni, şi nici măcar nu-i păsa. După orele de muncă de după miezul nopţii de vineri spre sâmbătă şi apoi de sâmbătă spre duminică, Jack avea să doarmă, poate, până duminică după-amiază pe la două. Smokey avea să-i spună că nu-l mai ducea cu maşina fiindcă se sculase prea târziu, că acum el, Smokey, era prea ocupat să se uite la meciul dintre „Colts" şi „Patriots". Iar Jack avea să fie nu numai prea obosit ca s-o ia pe jos, ci şi prea speriat că Smokey şi-ar putea pierde interesul pentru aceste echipe exact atât timp cât să-l sune pe bunul său prieten Digger Atwell şi să-i zică: „Chiar acum merge pe Mill Road, Digger bătrâne, ce-ar fi să-l culegi? Pe urmă treci pe-aici la o litră. Bere pe gratis, da' nu te du să-mi borăşti în pişătoare până nu-l aduc pe puşti înapoi."

Acesta era un scenariu. Mai existau şi altele la care să se poată gândi, fiecare uşor modificat, dar acelaşi în fond.

Zâmbetul lui Smokey Updike se mai lăţi puţin.

CAPITOLUL X - Elroy

1

Când aveam şase ani...

Crâşma, care pe la ora asta, în cele două nopţi trecute, începea să se liniştească, acum vuia de zor, ca şi cum clienţii ar fi avut de gând să prindă răsăritul soarelui. Jack văzu că două mese dispăruseră – victime ale luptei cu pumnii ce izbucnise chiar înaintea ultimei lui expediţii la budă. Acum, pe locul unde se aflaseră mesele, oamenii dansau.

— Cam e timpul, spuse Smokey în timp ce Jack străbătea tot spaţiul dinapoia tejghelei, clătinându-se, şi punea lada jos, lângă compartimentele frigorifice. Bagă-le pe-astea înăuntru şi du-te-napoi după fututu' de Bud. Orişicât, pe-ala trebuia să-l aduci primul.

— Lori n-a spus...

O durere fierbinte, incredibilă, explodă în piciorul băiatului, când Smokey îi trânti peste pantoful de tenis o călcătură grea. Jack slobozi un ţipăt înăbuşit şi simţi în ochi înţepătura lacrimilor.

— Gura! se răsti Smokey. Lori nu ştie nici să facă deosebire între rahat şi Rachela, şi-ai destulă minte ca s-o ştii. Treci înapoi acolo şi adu-mi o ladă de Bud.

Jack reveni în magazie, şchiopătând cu piciorul pe care-l călcase Smokey şi-ntrebându-se dacă nu i s-or fi rupt falangele câtorva degete. Părea foarte posibil. Capul îi bubuia de fum, de zgomot, de melodiile stridente, cacofonice şi ritmul îndrăcit al prăpăditei de formaţii, dintre membrii căreia doi se clătinau acum vizibil pe estradă. Un gând i se profila desluşit: era posibil să nu mai poată aştepta până la închidere. Chiar se putea să nu fie-n stare să reziste atât timp. Dacă Oatley era o închisoare şi crâşma „La Updike" celula lui, atunci, cu siguranţă, epuizarea îi era

un gardian la fel de vigilent ca şi Smokey Updike – poate chiar mai rău.

În pofida grijilor despre cum ar putea să se prezinte Teritoriile într-un asemenea loc, sucul magic părea tot mai mult să-i făgăduiască singura cale certă de ieşire. Putea să bea puţin şi să execute un salt... iar dacă reuşea să meargă pe-acolo vreun kilometru şi jumătate, cel mult doi, spre Vest, mai bea un strop şi făcea saltul înapoi în SUA, mult dincolo de limita orăşenească a acestui locşor oribil, în Bushville, poate, sau chiar în Pembroke.

Când aveam şase ani, când Jack-O avea şase ani, când...

Luă lada de Bud şi ieşi iar pe uşă poticnit-împleticit... şi acolo stătea acel cowboy înalt şi musculos, cu mâini mari, care semăna cu Randolph Scott, privindu-l.

— Bună, Jack, îl salută el – iar băiatul văzu cu groază crescândă că irişii ochilor săi erau galbeni ca ghearele de găină. Nu ţi-a spus cineva să te cari? N-asculţi prea atent, aşa-i?

Jack rămase cu lada de Bud spânzurând în mâini, holbându-se la ochii aceia galbeni şi, deodată, îl pocni o idee cumplită, ca o lovitură de ciocan în creier: că ăsta era cel care pândise în tunel – acest om-arătare, cu ochii lui galbeni şi morţi.

— Lasă-mă-n pace, spuse, cuvintele ieşindu-i într-o şoaptă şuierătoare ca vântul de februarie.

Făptura se trase Şi mai aproape.

— Era vorba să te cari.

Jack încercă să se retragă... dar acum stătea rezemat de perete şi, în timp ce cowboyul care semăna cu Randolph Scott se apleca spre el, Jack îi simţi în respiraţie duhoarea de carne putrezită.

2

Joi, între douăsprezece, când Jack începuse munca, şi patru după-amiază, ora la care apărea obişnuita gloată de

după program, telefonul public, cu inscripţia VĂ RUGĂM LIMITAŢI-VĂ CONVORBIRILE LA TREI MINUTE deasupra lui, sună de două ori.

Prima dată, Jack nu simţi nici un fel de teamă – şi reieşi că nu era decât un solicitant pentru Fondul Unit.

Două ore mai târziu, în timp ce Jack strângea ultimele sticle rămase din seara trecută, telefonul începu să ţârâie din nou. De astă-dată, capul îi zvâcni ca al unui animal care adulmecă focul într-o pădure uscată..., atâta numai că nu simţea arsura focului, ci a gheţei. Se întoarse spre telefon, aflat la doar trei metri de locul unde lucra el, auzindu-şi oasele cefei pârâind. Avu impresia că o să vadă telefonul public îmbrăcat în gheaţă, gheaţă ce răzbătea prin carcasa de plastic negru, ieşea prin găurile receptorului în dâre albastre, subţiri, ca nişte trăsături de creion, se agăţa de disc şi de suportul pentru restituirea monedei, formând un fel de barbă de ţurţuri.

Dar nu era decât telefonul, şi tot îngheţul şi moartea se aflau înlăuntrul acestuia.

Se holbă la el, hipnotizat.

— Jack! răcni Smokey. Răspunde la-mputitu-ăla de telefon! Pen-ce futu-i mă-sa te plătesc?

Jack privi spre bărbat, disperat ca un animal încolţit... dar Smokey nu făcea decât să se uite la el, cu buzele subţiate în expresia de nerăbdare care-i apărea pe faţă chiar înainte de-a-i arde una lui Lori. Băiatul se-ndreptă spre telefon, aproape fără a-şi da seama că i se mişcau picioarele, se afunda tot mai adânc şi mai adânc în capsula aceea de ger lăuntric, simţind cum i se acopereau braţele de pielea-găinii, cum i se usca şi-i trosnea nasul pe dinăuntru de promoroacă.

Întinse mâna şi apucă receptorul. Mâna îi amorţi.

Îl duse la ureche. Urechea îi amorţi.

— Crâşma „La Updike", spuse el în bezna de moarte, iar gura îi amorţi.

Glasul care se auzea era croncănitul uscat, scrâşnit, al cuiva mort de mult, al cine ştie cărei creaturi pe care n-o pot vedea niciodată ochii celor vii: apariţia ei ar fi scos din minţi orice om în viaţă, sau l-ar fi făcut să se prăbuşească mort, cu buzele tivite de promoroacă şi ochii holbaţi, tulburi, sub cataracte de gheaţă.

— *Jack,* şopti din receptor glasul acela scabros, gâjâit – şi băiatul simţi cum toată faţa îi amorţeşte, ca atunci când ai fost nevoit să petreci o zi grea în scaunul stomatologic şi dentistul ţi-a injectat un pic cam prea multă novocainăă. *Cară-ţi curu' acasă, Jack!*

De undeva, de departe, de la o distanţă de ani-lumină, i se părea, îşi auzi propriul său glas repetând:

— Crâşma „La Updike", e cineva la telefon? Alo?... Alo?...

Rece, atât de rece.

Avea gâtlejul amorţit. Trase aer în piept şi i se păru că-i îngheaţă plămânii. Curând, auriculele şi ventriculele inimii aveau să i se umple cu gheaţă, urmând doar să se prăbuşească mort.

Glasul îngheţat şopti:

— *I se pot întâmpla lucruri rele unui băiat plecat de unul singur la drum, Jack. Întreabă pe oricine.*

Puse receptorul în furcă, dintr-o mişcare grăbită, stângace. Îşi retrase mâna şi rămase cu ochii la telefon.

— Iar găozarul ăla, Jack? întrebă Lori.

Vocea ei suna îndepărtată... dar puţin mai de-aproape decât i se păruse că-şi aude propriul glas cu câteva momente în urmă. Lumea revenea la locul ei. Putu vedea, pe receptorul telefonului public, amprenta lăsată de mâna lui, conturată de-o dâră subţire de chiciură. Sub ochii lui, chiciura începu să se topească, prelingându-se pe plasticul negru.

Aceea fusese seara – joi seara – când Jack aflase părerea comitatului Genny asupra lui Randolph Scott. Mulţimea era doar cu puţin mai numeroasă decât miercuri seara – însă tot se găseau destui bărbaţi ca să se-nghesuie la bar, să se adune pe la mese şi să umple separeurile.

Erau orăşeni dintr-o regiune rurală, unde acum plugurile probabil rugineau uitate în şoproane dosnice, oameni care poate doreau să fie fermieri, dar uitaseră cum s-o facă. Se vedea o mulţime de şepci, însă lui Jack i se părea că foarte puţini dintre aceşti bărbaţi puteau sta la volanul unui tractor. Purtau pantaloni de bumbac gri, maro şi verde; aveau numele brodate cu fir de aur pe cămăşile albastre; erau încălţaţi în Dingo Boot cu vârfuri pătrate, sau Survivo mari şi voluminoase. Oamenii aceştia îşi purtau cheile la centură. Oamenii aceştia făceau zbârcituri, dar nu şi riduri de râs; gurile lor aveau numai grimase acrite. Oamenii aceştia purtau pălării de cowboy, iar când Jack se uita spre bar, pe şirul de taburete, privit din spate, vedea nu mai puţin de opt care semănau cu Charlie Daniels în reclamele pentru tutun de mestecat. Însă aceşti oameni nu mestecau, aceşti oameni fumau ţigări, şi încă multe.

Jack spăla geamul bulbucat al tonomatului când intră Digger Atwell. Aparatul era oprit: la televiziunea prin cablu se transmitea un meci cu Yankeii, iar cei de la bar îl urmăreau atenţi. Cu o noapte în urmă, Atwell purtase versiunea Oatley a hainelor bărbăteşti sport (pantaloni de bumbac, cămaşă kaki cu o mulţime de pixuri într-unul dintre cele două buzunare uriaşe de la piept, ghete de lucru cu blacheuri). Astă-seară era în uniforma albastră, de poliţist. Un pistol mare, cu pat de lemn, stătea în teacă, la centura de piele scârţâitoare.

Îi aruncă o privire lui Jack, care-şi aminti spusele lui Smokey: *Am auzit că moş Digger are gust la puştii de pe drum, băieţi, mai ales,* şi tresări, trăgându-se uşurel îndărăt, parcă simţindu-se vinovat de ceva. Digger Atwell îi adresă un rânjet larg, moale.

— Te hotărâşi să stai pe-aici o vreme, băieţaş?

— Da, domnule, murmură Jack.

Turnă încă puţin Windex pe plexiglasul tonomatului, deşi mai curat de-atât nu putea ajunge. Aştepta doar ca Atwell să plece de lângă el. Iar când acesta îşi continuă drumul, Jack se întoarse, privindu-l pe poliţaiul cu chip bovin traversând spre bar... şi acela fu momentul în care ultimul client din stânga se răsuci să-l privească.

Randolph Scott, îşi spuse Jack pe dată, *exact cu el seamănă.*

Dar, în ciuda liniilor aspre ale feţei sale, care nu te lăsau să vezi decât un incoruptibil, adevăratul Randolph Scott avea un incontestabil aer de eroism; dacă farmecul lui fusese cel al unui dur, era în stare să şi zâmbească, şi nu mai puţin seducător. Omul de-aici arăta atât plictisit, cât şi oarecum smintit.

Şi, cu reală spaimă, Jack îşi dădu seama că individul se uita la el, la *Jack.* Nici măcar în timpul reclamelor nu se întorsese, la o adică, să vadă cine-o mai fi prin bar; se întorsese pentru a-l privi pe Jack. N-avea nici o îndoială că aşa era.

Telefonul. Telefonul sunând.

Cu un imens efort, Jack îşi desprinse privirea dintr-acolo. Reveni cu ochii la bula transparentă a tonomatului şi-şi văzu propria-i faţă plutind, spectrală, peste discurile dinăuntru.

Telefonul începu să cârâie pe perete.

Omul din capătul stâng al barului privi într-acolo... apoi întoarse din nou capul spre Jack, care stătea înlemnit lângă tonomat, cu sticla de Windex într-o mână şi o cârpă în cealaltă, cu părul făcându-i-se măciucă şi pielea îngheţată.

— Dacă iar e găozarul ăla, o să-mi iau un ţignal să-ncep să-i şuier în telefon când sună, Smokey, spunea Lori în timp ce se îndrepta într-acolo. Jur pe Dumnezeu c-aşa am să fac.

Ar fi putut foarte bine să fie o actriţă într-o piesă de teatru, şi toţi consumatorii, figuranţi plătiţi cu onorariul standard, de treizeci şi cinci de dolari ziua de filmare.

Singurii doi oameni reali din lume erau el şi cowboyul acela îngrozitor, cu mâini mari şi ochi pe care Jack nu putea... tocmai bine... să-i vadă.

Deodată, provocându-i un şoc, cowboyul articulă mut următoarele cuvinte: *Cară-ţi curu' acasă.* Şi-i făcu cu ochiul.

Telefonul încetă să sune exact în timp ce Lori întindea mâna spre el.

Randolph Scott se răsuci la loc, îşi dădu paharul pe gât şi ţipă:

— Mai adă-mi o poşircă, auzi?

— Să n-am noroc, spuse Lori. S-au băgat dracii-n telefonul ăsta.

4

Mai târziu, în magazie, Jack o întrebă pe Lori cine era tipul care semăna cu Randolph Scott.

— Care seamănă cu *cine?*

— Un actor din westernurile vechi. Stătea la capătul barului.

Femeia ridică din umeri.

— Mie, toţi mi se par c-arată la fel, Jack. Doar o gaşcă de cariciuri atârnânde, chinuindu-se să se distreze.

— Numeşte berile „poşirci".

Ochii femeii se luminară.

— A, mda! Ăla. Are o mutră ameninţătoare.

Această din urmă observaţie o făcu pe-un ton admirativ... ca şi cum i-ar fi apreciat linia dreaptă a nasului sau albeaţa zâmbetului.

— Cine e?

— Nu ştiu cum îl cheamă. Nu se-nvârte pe-aici decât de-o săptămână-două. Cred că fabrica o fi făcând iar angajări. Aia...

— *Pentru Dumnezeu, Jack, ţi-am zis sau nu ţi-am zis să-mi durigi un butoi?*

În timp ce vorbeau, Jack se apucase să împingă unul dintre butoaiele mari cu Busch pe suportul dracului de cărat. Pentru că şi el, şi butoiul aveau cam aceeaşi greutate, manevra îi solicita păstrarea unui echilibru perfect. Când Smokey strigă din uşă, Lori zbieră, iar Jack tresări. Pierdu controlul butoiului, şi acesta căzu pe-o parte, iar dopul ţâşni ca dintr-o sticlă de şampanie, jetul de bere izbucnind într-un şuvoi alb-auriu. Smokey continua să ţipe la el, dar Jack nu putea decât să se holbeze la bere, împietrit... până când Smokey îi cârpi una.

Peste vreo douăzeci de minute, când Jack reveni în cârciumă ţinându-şi un şerveţel de hârtie pe nasul ce se umfla, Randolph Scott dispăruse.

5

Am şase ani.
John Benjamin Sawyer are şase ani.
Şase...

Jack scutură capul, încercând să-şi alunge acest gând ce se repeta constant, în timp ce muncitorul cel vânjos, care nu era muncitor, se apleca tot mai aproape de el. Ochii lui... galbeni şi oarecum solzoşi. Omul – *arătarea aceea* – clipi din ochi, un clipit rapid, lăcrimos, parcă îngreuiat, iar Jack îşi dădu seama că peste globurile oculare avea membrane nictitante.

— Era vorba că te *cari,* şopti din nou, întinzând spre Jack o pereche de mâini ce începeau să se răsucească, să se întărească, acoperindu-se cu plăci.

Uşa se dădu de perete, lăsând să pătrundă un torent gălăgios de „Oak Ridge Boys".

— Jack, dacă mai freci mult ţiparu' pe-acolo, te fac să-ţi pară rău, spuse Smokey din spatele.lui Randolph Scott.

Scott făcu un pas înapoi. Nici urmă de copite, topindu-se sau întărindu-se; mâinile lui erau din nou nişte simple mâini – mari şi puternice, cu dosurile brăzdate cruciş şi curmeziş

de şanţuri şi vene proeminente. Avea un alt fel de clipit, învăluitor, care nu implica deloc pleoapele... iar apoi ochii individului nu mai erau galbeni, ci de-un banal albastru-spălăcit. Îi aruncă lui Jack o ultimă privire, după care se îndreptă spre toaleta bărbaţilor.

Smokey se apropie de Jack, cu ceapsa de hârtie înclinată în faţă, capul îngust de nevăstuică lăsat uşor pe-o parte şi buzele întredeschise, dezvelindu-i dinţii de aligator.

— Nu mă fă să-ţi mai spun o dată, zise Smokey. E ultimul avertisment, şi să nu crezi că nu vorbesc serios.

La fel ca în faţa lui Osmond, furia lui Jack se deşteptă dintr-o dată – acel soi de furie care, aşa cum e ea, strâns legată de un sentiment de disperată nedreptate, poate că nu-i niciodată mai puternică decât la vârsta de doisprezece ani. Studenţii cred c-o simt uneori, dar de obicei nu-i mai mult decât un slab ecou intelectual.

De astă-dată, dădu în clocot.

— Nu-s câinele tău, şi nu mă trata de parc-aş fi, replică Jack şi păşi spre Smokey Updike, cu picioarele încă moi de frică.

Suprins – poate chiar perplex – de furia total neaşteptată a lui Jack, Smokey dădu un pas înapoi.

— Jack, te previn...

— Nu, dom'le, eu te previn pe *tine,* se pomeni Jack întrerupându-l. Eu nu sunt Lori. N-am poftă să fiu lovit. Iar dacă dai în mine, o să dau şi eu în tine, sau văd eu ce fac.

Deruta lui Smokey Updike nu dură decât un moment. Cât se poate de sigur, nu văzuse totul – nelocuind în Oatley, n-avusese cum să vadă –, dar *credea* că văzuse şi, chiar şi pentru un tip de ligă minoră, uneori siguranţa poate fi de-ajuns.

Întinse mâna să-l înşface pe Jack de guler.

— Nu fă pe deşteptul cu mine, Jack, se răţoi el, trăgându-l pe băiat mai aproape. Cât timp eşti în Oatley, eşti câinele meu, şi nimic mai mult. Cât timp eşti în Oatley, o să te răsfăţ când vreau eu şi o să te bat când am chef.

Îl zgâlţâi fără milă, făcând să-i trosnească gâtul. Jack îşi muşcă limba şi ţipă. Obrajii palizi ai lui Smokey se acoperiseră cu pete roşii, ca aplicate cu un ruj ieftin. Ardea, fierbea de mânie.

— În clipa asta poate crezi că nu-i chiar aşa, dar să ştii ca este, Jack. Câtă vreme te afli în Oatley, eşti câinele meu, şi-ai să stai în Oatley până hotărăsc eu să-ţi dau drumul. Şi-am putea începe s-o-nvăţăm chiar în clipa asta.

Îşi trase pumnul îndărăt. Un moment, cele trei becuri de şaizeci de waţi, goale, agăţate în culoarul acela îngust, făcură să scânteieze dement briliantele potcoavei roz de la inelul pe care-l purta în deget. Apoi, pumnul pistonă înainte, trântind una în obrazul lui Jack. Băiatul fu aruncat cu spinarea în peretele acoperit de mâzgăleli, jumătate din faţă înroşindu-i-se scurt, pentru ca apoi să-i amorţească. Gustul propriului sânge îi inundă gura.

Smokey îl privi – cu figura atentă, estimativă, a omului care poate se gândeşte să cumpere o juncă sau un bilet de loterie. Pesemne nu văzu în ochii lui Jack expresia pe care-o dorea, căci îl înhăţă iarăşi pe băiatul ameţit, probabil ca să-l plaseze mai bine pentru o a doua lovitură.

În acea clipă, în crâşmă, o femeie ţipă:

— *Nu, Glen! Nu!*

Urmă o hărmălaie de glasuri bărbăteşti tunătoare, cele mai multe dintre ele alarmate. Altă femeie zbieră – un sunet ascuţit, sfredelitor. Apoi un foc de armă.

— Căcat pe *pâine!* strigă Smokey.

Pronunţă fiecare cuvânt cu tot atâta grijă de parcă era un actor pe-o scenă de pe Broadway. Îl azvârli pe Jack înapoi în perete, se întoarse şi dădu buzna pe uşa batantă. Pistolul bubui din nou şi se auzi un urlet de durere.

Jack era sigur doar de-un lucru – venise vremea să dispară. Nu la sfârşitul schimbului de astă-seară, sau al celui de mâine, sau duminică dimineaţa. Chiar *acum.*

Vacarmul părea să se potolească. Nu se auzeau sirene, aşa că probabil nu fusese împuşcat nimeni... dar, îşi aminti

Jack, simţind că-l ia cu frig, muncitorul care semăna cu Randolph Scott era încă în veceul bărbaţilor.

Băiatul intră în magazia rece, cu miros de bere, îngenunche lângă butoiaşe şi bâjbâi după rucsac. Din nou îl încercă acea sufocantă certitudine, când degetele sale nu întâlniră decât aer şi cimentul murdar al duşumelei, că unul dintre ei – Smokey sau Lori – îl văzuse ascunzându-şi bagajul şi i-l luase. *E mult mai bine să te ţinem în Oatley, dragul nostru.* Apoi urmă uşurarea, aproape la fel de apăsătoare pe cât îi fusese spaima, când degetele sale atinseră ţesătura de nailon. Jack îşi luă sacul şi privi cu jind spre uşa prin care se făcea aprovizionarea, din fundul magaziei. Mult mai la-ndemână i-ar fi venit să folosească ieşirea aceea – nu voia să se apropie de uşa de incendiu din capătul culoarului. Se afla lângă veceul bărbaţilor. Dar, dacă deschidea uşa pentru mărfuri, la bar se aprindea o lumină roşie. Chiar dacă Smokey încă mai făcea ordine prin tărăboiul de pe ring, Lori ar fi văzut-o şi i-ar fi spus.

Aşa că...

Se apropie de uşa ce dădea spre coridorul din spate. O deschise de câteva degete şi-şi lipi un ochi de crăpătură. Culoarul părea gol. În regulă, asta era splendid. Randolph Scott dăduse cep beşicii, apoi revenise la locul acţiunii, în timp ce Jack îşi lua rucsacul. Grozav.

Mda, numai că poate încă mai e acolo. Vrei să vă-ntâlniţi pe hol, Jacky? Vrei să-i vezi iarăşi ochii cum se fac galbeni? Aşteaptă până vei fi sigur.

Dar asta n-o putea face. Fiindcă Smokey avea să vadă că nu e în crâşmă, ajutându-le pe Gloria şi Lori să şteargă mesele, sau după tejghea, descărcând spălătorul de vase. Avea să se-ntoarcă aici pentru a termina să-l înveţe pe Jack ce reprezenta localul lui în măreaţa ordine a Universului. Aşa că...

Aşa că, ce? Du-te!

Poate că-i acolo şi te-aşteaptă, Jacky... poate c-o să sară afară ca un Jack-la-cutie[{35}] *mare* şi *rău...*

Doamna sau tigrul? Smokey sau muncitorul? Jack mai ezită un moment, torturat de nehotărâre. Faptul ca omul cu ochii galbeni să se afle în baie reprezenta o posibilitate; că Smokey avea să se întoarcă, era o certitudine.

Deschise uşa şi ieşi în holul îngust. Rucsacul din spinare părea să atârne tot mai greu – ca o elocventă probă acuzatoare a planului său de evadare în ochii oricui l-ar fi văzut. Porni de-a lungul culoarului, păşind grotesc pe vârfuri, în ciuda muzicii tunătoare şi a vuietului mulţimii, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Aveam şase ani, Jacky avea şase ani.

Ei, şi? De ce-i tot revenea asta în minte?

Şase.

Coridorul părea mai lung. Parcă ar fi mers pe-o bandă transportoare ce se derula în sens invers. Uşa de incendiu din capăt se apropia cu o chinuitoare încetineală. Acum, fruntea şi buza superioară îi erau scăldate în sudoare. Privirea i se abătea încontinuu spre uşa din dreapta, care avea pe ea conturul negru al unui câine. Sub această siluetă era scris cuvântul PISOARE. În capătul culoarului, o uşă roşie, decolorată şi scorojită. Inscripţia de pe uşă anunţa: NUMAI ÎN CAZ DE URGENŢĂ! VA SUNA ALARMA! De fapt, soneria de alarmă era stricată de doi ani. I-o spusese Lori, când Jack ezitase să deschidă uşa pentru a duce gunoiul.

În sfârşit, aproape ajunsese. Exact în faţa pisoarelor.

E aici, ştiu că e... şi dacă sare afară, am să ţip... am... am...

Jack întinse o mână tremurătoare şi atinse zăvorul masiv al uşii de urgenţă. Simţi sub degete răceala binefăcătoare a metalului. Un moment, chiar crezu ca nu va face decât să-şi ia zborul din floarea-ulcior, în noapte... liber.

În clipa următoare, uşa din spatele lui se dădu deodată de perete, uşa de la CĂCĂSTOARE, şi o mână îi înşfacă rucsacul. Jack slobozi un chiţcăit subţire, disperat, de animal prins în capcană, şi se aruncă spre uşa de incendiu, fără să-i mai pese de sac şi de sucul magic dinăuntru. Dacă

s-ar fi rupt curelele, pur şi simplu ar fi zburat peste terenul viran, plin de buruieni şi gunoaie, din spatele crâşmei, fără să-l mai intereseze ceva.

Dar curelele erau confecţionate din nailon rezistent, şi nu cedară. Uşa se deschise puţin, dezvăluind o felie de noapte neagră, apoi se trânti la loc. Jack fu smucit în toaleta femeilor, răsucit, îmbrâncit îndărăt. Dacă se ciocnea de perete, sticluţa cu suc magic s-ar fi spart fără-ndoială, scăldându-i cele câteva haine şi pe bunul Rand McNally în mirosul de struguri stricaţi. Din fericire, izbi cu noada singura chiuvetă din toaleta de femei. Îl fulgeră o durere cumplită, sfâşietoare.

Muncitorul venea încet spre el, săltându-şi blugii cu mâinile ce începuseră să i se zbată şi să se îngroaşe.

— Era vorba că te cari, puştiule, spuse, cu glasul înăsprindu-i-se, semănând, cu fiece clipă, tot mai mult, a mârâit de animal.

Jack începu să se strecoare spre stânga, fără a-şi desprinde un moment privirea de pe chipul individului. Ochii acestuia păreau acum aproape transparenţi, nu doar galbeni, ci iluminaţi pe dinăuntru... ochii hidoşi ai unui dovleac scobit, cu lumânarea aprinsă în el, de Halloween.

— Da' te poţi încrede-n bătrânu' Elroy, spuse arătarea-cowboy şi rânji, spre a dezvălui o gură plină de dinţi curbaţi, unii dintre ei rupţi, cioturi colţoase, alţii stricaţi, negri.

Jack zbieră.

— A, te poţi încrede-n Elroy, continuă făptura, cu vocea acum aproape imposibil de deosebit de un mârâit câinesc. N-o să te doară prea rău. Nu-ţi fac nimic, mârâi, înaintând spre Jack, n-o să păţeşti nimic, zău că nu, o să...

Continua să vorbească, dar Jack nu-i mai putea înţelege cuvintele. Acum nu mai erau decât un şir de mârâituri.

Piciorul băiatului lovi cutia înaltă, de tablă, pentru gunoi, de lângă uşă. În timp ce arătarea-cowboy întindea spre el mâinile asemănătoare cu două copite, Jack înhăţă cutia şi o

azvârli, nimerind arătarea-Elroy în piept. Apoi deschise uşa veceului, mai-mai s-o smulgă din ţâţâni, şi se repezi în stânga, spre ieşirea de incendiu. Nimeri direct în zăvor, conştient că Elroy venea imediat în spatele lui. Năvăli în bezna din dosul crâşmei.

În dreapta uşii se găsea o colonie de pubele, din care gunoiul dădea pe dinafară. Jack trase orbeşte după el vreo trei, le auzi răsturnându-se şi zdrăngănind – apoi un urlet de furie, când Elroy se împiedică de ele.

Întoarse capul taman la timp ca să vadă arătarea prăvălindu-se la pământ. Ba chiar apucă să-şi dea o clipă seama – *O, Isuse Cristoase, o coadă, are ceva ca o coadă* – că făptura se prefăcuse acum, aproape cu totul, într-un animal. Din ochi îi ieşeau raze stranii de lumină aurie, ca nişte fascicule răzbătând prin două găuri gemene ale cheii.

Jack păşi înapoi, luându-şi din spinare rucsacul şi încercând să descheie cataramele, cu degetele pe care şi le simţea ca pe nişte bucăţi de lemn, în timp ce mintea nu-i mai era decât un haos vuind...

... Jacky avea şase ani, Doamne, ajută-mă, Speedy, Jacky avea ŞASE ANI, Doamne, te rog...

... de gânduri şi implorări incoerente. Arătarea mârâia, rânjindu-şi şi arătându-şi colţii, şi răscolea lăzile de gunoi. Jack văzu o mână-copită ridicându-se, pentru a cădea apoi cu un şuierat, despicând peretele de metal ondulat al pubelei într-o spărtură zimţată, lungă de-un metru. Se ridică iar, se poticni, aproape căzu, după care începu să se furişeze spre Jack, cu chipul schimonosit, încreţit, aplecat până aproape la nivelul pieptului. Şi, cumva, printre mârâielile lătrate, băiatul reuşi să distingă ce spunea:

— Acu' o să te spintec numa', puişorule. Acu' o să te-omor... *după* aia.

O auzea cu *urechile?* Sau în *cap?*

Nu conta. Spaţiul dintre cele două lumi se comprimase, de la un univers întreg până la o simplă membrană.

Arătarea-Elroy mârâia şi venea spre el, acum nesigură şi stângace pe picioarele dinapoi, cu hainele umflate în cele mai aiurite locuri şi limba atârnându-i din gura cu colţi. Iată locul viran din spatele crâşmei „La Updike", da, iată-l în sfârşit, înecat în buruieni şi gunoaie suflate de vânt – ici o somieră ruginită, colo grila unui Ford 1957, iar deasupra lor, pe cer, o semilună spectrală ca un os îndoit, transformând fiecare ciob de sticlă într-un ochi mort holbat, şi toate astea începuseră în New Hampshire, nu-i aşa? Nu. Nu începuseră când mama lui se îmbolnăvise, nici o dată cu apariţia lui Lester Parker. Începuseră când...

Jacky avea şase ani. Când locuiam cu toţii în California, şi nimeni nu locuia în altă parte şi Jacky avea...

Bâjbâi la curelele rucsacului.

Se apropia încontinuu, părând aproape să danseze, o clipă amintindu-i de-un personaj din desenele animate ale lui Disney, în lumina înşelătoare a lunii. Nebuneşte, Jack izbucni în râs. Făptura îşi arătă colţii şi sări spre el. Lovitura acelor copite-gheare grele trecu doar la câţiva milimetri de pieptul băiatului, care se retrăgea săltând prin gunoaie şi bălării. Arătarea-Elroy nimeri peste somieră şi, cum-necum, se încurcă în arcuri. Urlând, împroşcând prin văzduh cu cocoloaşe de spumă albă, se zbătea, se răsucea şi se smucea, cu un picior îngropat adânc în spiralele ruginite.

Jack dibui în rucsac după sticluţă. Scotoci pe lângă ciorapii, chiloţii murdari şi o pereche de jeanşi încleiaţi, mirositori. Apucă gâtul sticluţei, smulgând-o afară.

Arătarea-Elroy spintecă aerul cu un urlet de furie turbată, eliberându-se, în sfârşit, din somieră.

Jack căzu pe pământul aspru ca zgura, plin de buruieni, şi se rostogoli, cu degetul mic şi inelarul mâinii stângi agăţate de-o curea a rucsacului, iar în mâna dreaptă ţinând sticluţa. Răsuci capacul cu degetul mare şi arătătorul de la stânga, în timp ce rucsacul se legăna şi se învârtea. Capacul se deşurubă.

Poate să mă urmărească? se întrebă el incoerent, ducând sticluţa la buze. *Când plec, oare fac un fel de gaură prin toată chestia? Poate să mă urmărească şi să mă termine în partea cealaltă?*

Gura băiatului se umplu de gustul strugurilor putrezi. Icni, cu gâtlejul contractându-i-se, părând chiar să inverseze direcţia licorii. Acum, gustul acela groaznic îi inunda şi sinusurile, şi fosele nazale, făcându-l să scoată un geamăt adânc, cutremurat. Auzea că arătarea-Elroy începuse să ragă, dar răgetul părea foarte îndepărtat, ca şi cum s-ar fi găsit la un capăt al tunelului Oatley, în vreme ce el, Jack, cădea cu repeziciune spre celălalt capăt. Iar de astă-dată avu o senzaţie de prăbuşire şi-şi spuse: *O, Doamne, dacă mi-am săltat mutra asta tâmpită într-o prăpastie sau pe un munte de-acolo?*

Ţinea strâns rucsacul şi sticluţa, cu ochii închişi, disperat, aşteptând să se întâmple ce-o fi urmând – arătare-Elroy, nearătare-Elroy, Teritorii sau nefiinţă –, iar gândul care-l bântuise toată noaptea reveni balansându-se înainte şi-napoi ca un cal de carusel – Doamna-de-Argint, poate Ella-cea-Iute. Se prinse de el şi-l călări printr-un nor de miros infect al sucului magic, ţinându-se bine, aşteptând urmarea, simţind cum i se transformau hainele pe trup.

Şase, o, da, când aveam cu toţii şase ani, şi nimeni nu mai era altceva, şi era-n California; cine suflă-n saxul ăla, tăticule? O fi oare Dexter Gordon sau n-o fi? O fi ce vrea mămica să zică atunci când zice că trăim pe-o falie? Şi unde, unde, o, unde te duci tăticule cu unchiul Morgan? O, tăticule, se uită la tine câteodată de parc-ar avea o falie-n cap şi un cutremur dincolo de ochi şi în cutremurul ăsta tu mori? O, tăticule!

Căzând, răsucindu-se, învârtindu-se prin mijlocul acelui limbo, în mijlocul unui miros ca un nor de purpură, Jack Sawyer, John Benjamin Sawyer, Jacky, Jacky

...avea şase ani când a-nceput să se-ntâmple, şi cine sufla-n saxul ăla, tăticule? Cine sufla-n el când aveam eu

şase ani, când Jacky a vea şase ani, când Jacky...

CAPITOLUL XI - Moartea lui Jerry Bledsoe

1

...avea şase ani... când a-nceput de-adevăratelea, tăticule, când au început să duduie motoarele care, în cele din urmă, aveau să-l împingă până la Oatley şi mai departe. Se auzea muzică sonoră de saxofon. *Şase. Jacky avea şase ani.* La început, toată atenţia îi fusese îndreptată spre jucăria pe care i-o dăruise tatăl lui, un model la scară al unui taxi londonez – jucăria era grea ca o cărămidă, iar un impuls puternic pe podelele de lemn neted ale noului birou o expedia, huruind, tocmai până-n celălalt capăt al camerei. După-amiaza târziu, se delecta cu o maşinuţă nouă şi frumoasă ce străbătea ca un tanc banda de lemn din spatele canapelei; în biroul cu aer condiţionat domnea un sentiment de mulţumire şi relaxare... nu mai erau treburi de făcut, nu mai erau telefoane care să nu poată aştepta până a doua zi. Jack împinse taximetrul greu, de jucărie, pe fâşia de lemn gol, aproape neputând auzi duruitul pneurilor de cauciuc dur concurate de acordurile unui solo la saxofon. Maşinuţa neagră se ciocni de-un picior al canapelei, derapă într-o parte şi se opri. Băieţelul se târî după ea. Unchiul Morgan parcase într-un fotoliu, de cealaltă parte a sofalei. Fiecare dintre cei doi bărbaţi savura câte un pahar de băutură; curând aveau să lase paharele jos şi, închizând picupul şi amplificatorul, să coboare la maşini.

...când aveam cu toţii şase ani, şi nimeni nu mai era altceva şi era-n California...

— Cine cântă la saxul ăla? îl auzi el pe unchiul Morgan întrebând şi, ca prin vis, percepu glasul acela familiar într-un chip nou: ceva şoptitor, ascuns în vocea lui Morgan Sloat, se încolăci în urechea lui Jacky. Atinse carcasa taxiului de jucărie şi-o simţi atât de rece sub degete, ca şi cum ar fi fost făcută din gheaţă, nu din oţel englezesc.

— Dexter Gordon, ăla e, răspunse tatăl lui.

Avea glasul leneş şi prietenos ca întotdeauna, iar Jack cuprinse cu mâna taxiul greu.

— Bun disc.

— *Daddy Plays the Horn*. O bucată încântătoare, de demult, nu-i aşa?

— O să trebuiască s-o caut şi eu.

Şi atunci lui Jack i se păru că ştie ce însemna Stranietatea aceea din glasul unchiului Morgan – acestuia nu-i plăcea deloc jazzul, nu făcea decât să se prefacă faţă de tăticul lui. Jack ştiuse acest fapt despre Morgan Sloat aproape dintotdeauna şi i se părea o prostie că taică-său nu observase şi el. Unchiul Morgan n-avea să caute niciodată un disc intitulat *Daddy Plays the Horn,* voia doar să-l flateze pe Phil Sawyer – iar motivul pentru care Phil Sawyer nu-şi dădea seama era, poate, acela că, la fel ca toată lumea, nu era niciodată destul de atent la Morgan Sloat. Unchiul Morgan, isteţ şi ambiţios („isteţ ca un polifag, lunecos ca un avocat de tribunal", după cum spunea Lily), bunul şi bătrânul unchi Morgan era impenetrabil la orice cercetare – ochiul luneca pur şi simplu, de la sine parcă, pe lângă făptura lui. Jacky ar fi fost gata să facă prinsoare că, pe vremea când era mic, la şcoală, profesorilor le venea greu până şi să-şi amintească numele lui.

— Închipuie-ţi ce-ar fi tipul ăsta acolo, spuse unchiul Morgan, atrăgându-i, în sfârşit, lui Jack atenţia.

Acea falsitate încă i se mai simţea în glas, dar nu ipocrizia lui Sloat îl făcu pe băiat să tresară şi degetele să i se strângă pe jucăria cea grea – cuvântul *acolo* i se înfipsese drept în creier şi acum răsuna ca un dangăt de clopot. Fiindcă *acolo* era ţara Viselor-cu-ochii-deschişi ale lui Jack. Îşi dăduse seama imediat. Tatăl său şi unchiul Morgan uitaseră că se afla după canapea, şi aveau să vorbească despre aceste vise.

Tatăl lui ştia de ţara Viselor-cu-ochii-deschişi. Jack putea să nu le fi pomenit niciodată părinţilor despre aşa ceva, dar

tata ştia de ele, fiindcă aşa trebuia – cât se poate de simplu. Iar pasul următor, mai prezent în trăirile emoţionale decât în cele concrete, conştiente, ale lui Jack, era acela că tăticul ajuta ca Visele-cu-ochii-deschişi să rămână în siguranţă.

Dar, din cine ştie ce motiv, la fel de dificil de tradus din limbajul emoţional în cel vorbit, alăturarea dintre Morgan Sloat şi Visele-cu-ochii-deschişi îl neliniştea pe băiat.

— Ei? continuă unchiul Morgan. Tipu-ăsta chiar i-ar întoarce cu josu-n sus, nu crezi? Probabil l-ar face Duce al Ţinuturilor Spulberate, sau cam aşa ceva.

— Ei, poate că nu chiar aşa, răspunse Phil Sawyer. Nu, dacă o să le placă şi lor la fel de mult ca nouă.

Dar unchiului Morgan nu-i place de el, tăticule, spuse Jacky în sinea lui, convins dintr-o dată că acest fapt era foarte important. *Nu-i place deloc de el, zău că nu, consideră că muzica sună prea* tare, *crede că-i fură lui ceva...*

— A, tu ştii mult mai multe despre ei decât mine, zise unchiul Morgan, cu un ton ce părea lejer şi relaxat.

— Mă rog, am fost mai des pe-acolo. Dar nici tu nu te descurci prea rău, mă ajungi din urmă.

După modulaţia vocii, Jacky îşi dădu seama că tatăl său zâmbea.

— Am... am învăţat şi eu câte ceva, Phil. Dar, serios, ştii – nu-ţi voi putea fi niciodată îndeajuns de dator pentru toate câte mi le-ai arătat.

Cele două silabe ale cuvântului *dator* erau pline de zgură şi scrâşnet de sticlă pisată.

Dar toate aceste mărunte semnale de alarmă nu puteau face mai mult decât să ştirbească intensa, aproape extatica satisfacţie a lui Jack. Vorbeau despre Visele-cu-ochii-deschişi. Era de-a dreptul magic, să fie posibil un asemenea lucru. Spusele lor îl depăşeau, foloseau termeni şi un vocabular prea adult, dar băiatul de şase ani cunoştea din nou uimirea şi bucuria Viselor-cu-ochii-deschişi, şi era cel puţin destul de mare ca să înţeleagă sensul conversaţiei lor.

Visele-cu-ochii-deschişi existau în realitate, iar Jacky le împărtăşea, într-un fel, cu tatăl lui. Jumătate din bucurie i se trăgea de-aici.

2

— Să stabilim clar câteva lucruri, spuse unchiul Morgan – iar Jacky văzu cuvântul clar ca pe opereche de linii încolăcite una în jurul celeilalte aidoma unor şerpi. Pentru ei, magia e ca fizica pentru noi, just? Vorbim despre o monarhie agrară ce se foloseşte de magie în loc de ştiinţă.

— Sigur, confirmă Phil Sawyer.

— Şi e de presupus că o ţin aşa de secole. Nu li s-a schimbat prea mult modul de viaţă.

— Cu excepţia frământărilor politice, aşa e.

Atunci, glasul unchiului Morgan deveni mai încordat, surescitarea pe care încerca să şi-o ascundă şfichiuind prin consoane asemenea unor mici biqiuşti.

— Ei, să lăsăm chestiile politice. Dacă, de dragul schimbării, ne-am mai gândi şi la noi? O să zici – şi sunt de acord cu tine, Phil – că deja am câştigat multişor de pe urma Teritoriilor, şi va trebui să avem grijă cum introducem acolo schimbările. Eu unul n-am absolut nici o problemă cu atitudinea asta. Sunt de aceeaşi părere.

Jacky putea simţi tăcerea tatălui său.

— Bine, continuă Sloat. Hai să mergem pe ideea că, în cadrul unei situaţii fundamental-avantajoase pentru noi înşine, putem oferi beneficiile oricui este de partea noastră. Nu sacrificăm avantajele, dar nu suntem nici hrăpăreţi în ce priveşte câştigurile pe care le aduc. Le suntem datori acestor oameni, Phil, ştii ce-au făcut pentru noi. Cred că ne-am putea plasa, acolo, într-o situaţie de reală sinergie. Energia noastră poate hrăni energia lor, obţinând rezultate la care nici cu gândul nu gândeşti, Phil. Şi vom părea generoşi – cum de altfel şi suntem –, dar nici nu vom avea vreun necaz din cauza asta.

Acum se apleca fără-ndoială înainte, cu palmele apăsate una de alta.

— Sigur că nu am o perspectivă completă asupra situaţiei, ştii bine, dar cred că simpla sinergie merită preţul acceptării noastre acolo, sincer să fiu. Dar, Phil, poţi începe să-nţelegi ce multe boarfe de futu-i mă-sa am schimba dacă le-am dărui curentul electric? Dacă le dăm arme modeme celor mai nimeriţi tipi de-acolo? Îţi faci o idee? Cred că ar fi cutremurător. *Cutremurător.* Sunetul umed, storcoşit, al mâinilor lui plesnite una de alta. Nu vreau nici să te prind nepregătit, nici nimic, dar am considerat că, poate, ar cam fi vremea să mai gândim şi-n termenii ăştia – să ne gândim, în materie de Teritorii, la sporirea implicării noastre.

Phil Sawyer continua să nu spună nimic. Unchiul Morgan – pocni iarăşi din palme. Într-un târziu, Phil Sawyer rosti, cu glas lipsit de expresie:

— Vrei să ne gândim la o implicare mai profundă.

— Cred că ar cam fi timpul. Şi-ţi pot cita *ad litteram,* Phil, dar nu e nevoie. Probabil că-ţi aminteşti la fel de bine ca mine cum era înainte de-a fi-nceput să mergem împreună acolo. Ei, poate am fi reuşit să ne descurcăm şi fără, poate chiar ne-am fi aranjat frumos, dar eu unul mă simt uşurat că nu mai reprezint o pereche de stripteuze falite şi pe Little Timmy Tiptoe.

— Stai aşa, îl opri tatăl lui Jack.

— Avioane, continuă unchiul Morgan. Gândeşte-te la avioane.

— Stai aşa, stai aşa, Morgan, am o mulţime de idei care se pare că ţie încă mai au până să-ţi vină...

— Sunt oricând gata pentru idei, răspunse Morgan, cu glasul iarăşi înecat de zgură.

— Ei bine, cred că trebuie să avem grijă ce facem pe-acolo, colega. Cred că orice intervenţie majoră – orice schimbare reală pe care-am impune-o – ar putea, pur şi simplu, să se-ntoarcă şi să ne muşte de fund, aici. Toate au

consecinţe, iar unele dintre aceste consecinţe pot fi din categoria celor incomode.

— Ca de pildă? întrebă unchiul Morgan.

— Ca, de pildă, războiul.

— Prostii, Phil. N-am văzut niciodată nimic..., doar dacă nu cumva te referi la Bledsoe...

— Mă refer la Bledsoe. O fi o coincidenţă?

Bledsoe? se întrebă Jack. Mai auzise acest nume, dar era destul de vag.

— Ei, asta ar însemna cale lungă până la război, ca să mă exprim în termeni moderaţi, şi oricum nu accept legătura.

— În regulă. Îţi mai aminteşti când am auzit cum un Străin l-a asasinat, acolo, pe bătrânul Rege – demult? Ai auzit vreodată de asta?

— Mda, cred că da, răspunse unchiul Morgan – iar Jack îi auzi iar falsitatea în glas.

Scaunul tatălui său scârţâi – îşi lua picioarele de pe birou, aplecându-se în faţă.

— Asasinarea a avut ca efect un război minor. Partizanii bătrânului Rege au organizat o rebeliune condusă de câţiva nobili nemulţumiţi. Indivizii ăştia au văzut în cele petrecute o ocazie de-a prelua puterea şi de-a conduce ei – să acapareze pământuri, să confişte bunuri, să-şi arunce duşmanii în închisoare, să se îmbogăţească.

— Ei, fii cinstit, îl întrerupse Morgan. Am auzit şi eu poveştile-astea. Mai voiau şi să introducă un soi de ordine politică într-un sistem nebunesc de ineficient – uneori trebuie să fii dur, pentru început. Pot înţelege.

— Şi nu noi avem căderea să emitem judecăţi asupra politicii lor, sunt de acord. Dar uite ce vreau să spun. Războiul ăla mic a durat cam trei săptămâni, acolo. Când s-a sfârşit, îşi pierduseră viaţa vreo sută de oameni. Poate chiar mai puţini. Ţi-a spus cineva vreodată când a început acel război? În ce an a fost? În ce zi?

— Nu, murmură, îmbufnat, unchiul Morgan.

— A fost pe data de 1 septembrie 1939. Aici, a fost ziua în care Germania a invadat Polonia.

Tatăl lui Jack tăcu, iar băieţelul, de după canapea, ţinându-şi strâns taxiul negru de jucărie, căscă straşnic, dar fără zgomot.

— Asta-i o trăsnaie, spuse într-un târziu unchiul Morgan. Războiul *lor* l-a declanşat pe-al *nostru?* Tu chiar crezi una ca asta?

— Cred una ca asta, răspunse Phil Sawyer. Cred că o gâlceavă de trei săptămâni, acolo, a declanşat în vreun fel, aici, un război care a durat şase ani şi a ucis milioane de oameni. Da.

— Mă rog... făcu unchiul Morgan – iar Jack îl putu vedea cum începe să se enerveze şi să pufnească.

— Şi nu-i numai atât. Am stat de vorbă cu mulţi oameni de-acolo despre problema asta, şi senzaţia mea e că străinul acela care l-a asasinat pe Rege era un Străin *adevărat,* dacă-nţelegi ce vreau să zic. Cei care l-au văzut aveau impresia că nu se simţea comod în hainele din Teritorii. Se purta ca şi cum n-ar fi fost familiarizat cu obiceiurile locale – nu înţelegea imediat valoarea banilor.

— Aha.

— Da. Dacă nu l-ar fi sfâşiat în bucăţi imediat după ce l-a înjunghiat pe Rege cu un pumnal, n-am mai avea dubii, dar eu oricum sunt sigur că era...

— Ca noi.

— Ca noi. Aşa este. Un vizitator. Morgan, nu cred că ne putem amesteca prea mult pe-acolo. Fiindcă, pur şi simplu, nu ştim care vor fi efectele. Ca să-ţi spun adevărul, cred că suntem permanent afectaţi de ceea ce se-ntâmplă în Teritorii. Şi vrei să-ţi mai spun încă o năzbâtie?

— De ce nu? replică Sloat.

— Acolo nu-i doar o singură lume.

3

— Aiurea, zise Sloat.

— Vorbesc serios. Am avut senzaţia, o dată sau de două ori, când mă aflam acolo, că eram aproape de *altundeva* – Teritoriile Teritoriilor.

Da, îşi spuse Jack, *aşa* e, *trebuie să fie Visele-cu-ochii-deschişi ale Viselor-cu-ochii-deschişi, un loc şi mai frumos, iar de cealaltă parte sunt Visele-cu-ochii-deschişi ale Viselor-cu-ochii-deschişi ale Viselor-cu-ochii-deschişi, şi de cealaltă parte a acestora mai e un alt loc, o altă lume, şi mai frumoasă...* Îşi dădu seama, pentru prima oară, că i se făcuse foarte somn.

Visele-cu-ochii-deschişi ale Viselor-cu-ochii-deschişi...

Şi atunci adormi aproape imediat, întins pe fâşia de podea neacoperită, cu taxiul mic şi greu în poală, cu tot trupul îngreuiat de somn şi, totodată, uşor ca într-un vis.

Conversaţia continuase, cu siguranţă – probabil că urmaseră multe pe care Jacky le pierduse. Se înălţa şi cobora la loc, greu şi uşor, pe melodiile celei de-a doua feţe a discului *Daddy Plays the Horn,* iar în acest timp Morgan Sloat argumentase – la început calm, dar cu ce strângeri din pumni, cu ce schimonosiri ale frunţii – în favoarea planului său; apoi, probabil, îşi îngăduise să pară că se lasă convins, şi în cele din urmă se prefăcuse efectiv convins de îndoielile partenerului său. La sfârşitul conversaţiei – care-i revenea în minte lui Jacky Sawyer, cel în vârstă de doisprezece ani, pe hotarul primejdios dintre Oatley, New York şi un sat din Teritorii fără nume –, Morgan Sloat se lăsase să pară nu numai *convins,* ci chiar profund recunoscător pentru lecţiile primite. Când Jack se trezi, primul lucru auzit fu întrebarea tatălui său:

— Hei, da' Jack a dispărut, sau ce?

Iar cel de-al doilea, răspunsul unchiului Morgan:

— La naiba, cred că ai dreptate, Phil. Ai tu un mod de-a vedea drept în miezul lucrurilor, eşti nemaipomenit cu darul ăsta al tău.

— Unde dracu-o fi Jack? insistă tatăl lui – iar Jack se foi de după canapea, acum trezindu-se de-a binelea. Taxiul negru căzu pe jos, cu o bufnitură.

— Aha! exclamă unchiul Morgan. Prichindeii au urechi lungi, *peut-être?*

— Eşti acolo, puştiu'? întrebă Phil.

Zgomote de scaune târşâite pe podele, de oameni ridicându-se.

— *Oooh,* făcu băiatul şi-şi ridică încet taxiul la loc în poală. Îşi simţea picioarele amorţite, ţepene – când se va ridica, aveau să-l înţepe.

Tatăl său râse. Paşi se apropiară de el. Chipul buhăit şi roşu al lui Morgan Sloat apăru peste spătarul canapelei. Jack căscă şi împinse cu genunchii în spetează. Lângă Sloat se ivi faţa surâzătoare a tatălui său. Un moment, acele două capete de bărbaţi în toată firea părură să plutească deasupra sofalei.

— Hai acasă, somnorici, îi spuse tatăl.

Când privi la faţa unchiului Morgan, băiatul văzu cum un calcul rece i se cufunda în piele, lunecând sub obrajii de grăsan vesel ca un şarpe sub o piatră. Din nou arăta ca tăticul lui Richard Sloat, ca bunul şi bătrânul unchi Morgan, care întotdeauna dădea petreceri de Crăciun spectaculoase şi cadouri nemaipomenite la ziua de naştere, ca bunul, bătrânul şi transpiratul unchi Morgan, ce trecea atât de uşor neobservat. Dar înainte, cu ce semănase? *Cu un cutremur uman, cu un om care sfarmă-n bucăţi falia dinapoia ochilor, cu un arc încordat la limită, gata să plesnească...*

— Ce-ai zice de-o-ngheţată în drum spre casă, Jack? îi propuse unchiul Morgan. Sună bine?

— Îhâm, făcu Jack.

— Mda, ne putem opri la cofetăria aia din hol, încuviinţă şi tăi său.

— Miamm-miamm-miamm, plescăi unchiul Morgan. Acum chiar vorbim despre sinergie.

Şi-i mai zâmbi o dată lui Jack.

Acestea se întâmplaseră când el avea şase ani, iar în toiul rostogolirii imponderabile prin limbo, se întâmplară din nou – groaznicul gust purpuriu al sucului lui Speedy îi reveni în gură, în fosele nazale, şi toată acea lâncedă după-amiază de-acum şase ani se derulă din nou în mintea lui Jack. O revăzu întocmai, ca şi cum sucul magic i-ar fi indus un acces total la amintiri, şi cu o asemenea repeziciune, încât retrăi acea întreagă după-amiază în aceleaşi câteva secunde care-l înştiinţară că, de astă-dată, sucul magic chiar avea să-l facă să vomite.

Ochii parcă plini de fum ai unchiului Morgan şi, înlăuntrul lui Jack, o întrebare, şi ea fumegândă, pretinzând sa iasă în sfârşit la suprafaţă...

Cine a jucat

Ce schimbări care schimbări

Cine joaca aceste schimbări, tăticule?

Cine

l-a omorât pe Jerry Bledsoe? Sucul magic reveni cu forţa în gura băiatului – fire lichide, înţepătoare, i se infiltrară, greţoase, prin nas şi, exact în momentul în care simţea sub palme pământul afânat, cedă, preferând să vomite în loc să se înece. *Ce* l-a omorât pe Jerry Bledsoe? Materia purpurie, viciată, ţâşni din gura lui Jack, sufocându-l, iar băiatul se împinse înapoi orbeşte – cu picioarele încurcându-i-se în nişte bălării înalte şi aspre. Apoi se săltă în patru labe şi aşteptă, răbdător ca un catâr, cu gura căscată moale, cel de-al doilea acces. Stomacul i se crispă şi n-avu timp să geamă înainte ca un nou val de suc înţepător să-i ardă pieptul şi gâtlejul, împroşcând pe gură. Ciucuri groşi de salivă roz îi atârnau de pe buze, iar Jack şi-i şterse cu un gest vlăguit. Apoi îşi şterse mâna de pantaloni. Jerry Bledsoe, da. *Jerry* – care-şi purta întotdeauna numele scris pe cămaşă, ca un lucrător la benzinărie. Jerry, care murise

când... Băiatul scutură din cap şi-şi şterse iarăşi gura cu mâinile. Scuipă peste un mănunchi de iarbă sălbatică – fire dinţate ca pânza de ferăstrău încolţite pe pământul brun-cenuşiu ca un bucheţel prins în corsajul unei femei-gigant Un soi de instinct animalic confuz, neînţeles, îl îndemnă să acopere cu ţărână băltoaca de vomă rozacee. Printr-un alt act reflex îşi frecă palmele de pantaloni. În sfârşit, ridică privirea.

Stătea îngenuncheat, în ultima geană de lumină a serii, pe marginea unei cărări bătătorite. Nu-l urmărea nici o arătare-Elroy groaznică – de-asta îşi dăduse seama imediat. Câţiva câini, închişi într-un ţarc de lemn, ca o cuşcă, lătrau la el, dezvelindu-şi colţii şi repezindu-şi boturile printre stinghiile îngrăditurii. Dincolo de ţarcul cu câini, se înălţa o construcţie şubredă de lemn, din care urcau spre bolta imensă a cerului alte zgomote câineşti. Acestea semănau inconfundabil cu hărmălaia auzită de Jack prin peretele crâşmei: oameni beţi răcnind unii la alţii. Un bar – aici va fi fiind un birt sau han, presupuse băiatul. Acum, trecându-i greaţa de la sucul lui Speedy, simţea mirosurile pătrunzătoare, de drojdie, ale malţului şi hameiului. Nu-i putea lăsa pe clienţii hanului să-l descopere.

Un moment, îşi imagină că fugea, urmărit de toţi câinii aceia ce lătrau şi mârâiau printre ostreţele cuştii lor, după care se ridică în picioare. Cerul păru să se încline deasupra capului său, întunecându-se. Iar acasă, în lumea *lui,* ce se întâmpla? Un mic şi drăguţ dezastru în mijlocul orăşelului Oatley? Poate o inundaţie drăgălaşă, un incendiu frumuşel? Jack se îndepărtă de-a-ndăratelea, tăcut, de han, pornind apoi, mergând pe-o latură, prin iarba înaltă. La vreo şaizeci de metri distanţă, câteva lumânări groase ardeau în ferestrele singurei clădiri pe care o mai putea vedea. De undeva din apropiere, în dreapta, plutea miros de porci. Când Jack ajunse la jumătatea distanţei dintre han şi casă, câinii se opriră din lătrat şi mârâit, iar băiatul o luă încet

înainte, spre Drumul Vestului. Noaptea era întunecoasă, fără lună.

Jerry Bledsoe.

4

Mai existau şi alte case, deşi Jack nu le văzu decât atunci când ajunse aproape în faţa lor. În afara băutorilor zgomotoşi de la hanul rămas în urmă, aici, în Teritorii, oamenii se duceau la culcare o dată cu soarele. În ferestrele acelea mici şi pătrate nu ardea nici o lumânare. Ele însele pătrăţoase şi întunecate, casele de pe ambele părţi ale Drumului Vestului stăteau într-o izolare derutantă – era ceva în neregulă, ca într-un joc ilustrat dintr-o revistă pentru copii, dar Jack nu-şi putea da seama ce anume. Nimic agăţat cu susul în jos, nimic ars, nimic părând exagerat de deplasat. Majoritatea caselor aveau acoperişuri groase şi ţepoase, asemănătoare unor căpiţe tunse soldăţeşte, însă Jack bănui că acestea erau acoperişuri de fân – auzise de ele, dar nu mai văzuse aşa ceva. *Morgan,* îşi spuse el, cu un brusc fior de panică, *Morgan de Orris,* şi-i văzu pe amândoi, omul cu păr lung şi gheată ortopedică şi asudatul partener hipertensiv al tatălui său, contopiţi o clipă laolaltă – Morgan Sloat, cu plete de pirat şi mers şchiopătat. Dar Morgan – Morgan cel al acestei lumi – nu era fiinţa anormală ca aspect din imaginea lui.

Jack tocmai trecea prin dreptul unei clădiri fără etaj, joasă şi bondoacă precum un coteţ de iepuri supradimensionat, având pereţii întăriţi pe jumătate cu bârne negre, bătute în X-uri dezordonate. Şi pe aceasta o acoperea o claie de fân tunsă-perie. Dacă ar fi ieşit din Oatley – sau chiar ar fi fugit din Oatley, ca să fim mai aproape de adevăr –, ce s-ar fi aşteptat el să vadă în singura fereastră întunecată a acestei căsuţe pentru iepuri uriaşi? Ştia: pâlpâirea jucăuşă a unui ecran de televizor. Însă, fireşte, casele din Teritorii nu aveau televizoare, dar nu

absenţa micii văpăi multicolore era pricina nedumeririi lui. Altceva era, ceva ce ţinea atât de mult de aspectul oricărei grupări de case de-a lungul unui drum, încât absenţa sa lăsa o gaură în peisaj. Observai gaura, chiar dacă nu puteai identifica elementul absent.

Televizoare, televiziune... Jack îşi continuă drumul pe lângă micul edificiu proptit pe jumătate cu bârne şi văzu în faţă, cu uşa principală aflată doar la câteva palme de marginea drumului, un alt mic sălaş ca de gnomi. Acesta avea acoperiş de iarbă, nu de fân, iar Jack zâmbi în sinea sa – cătunul îi amintea de Hobbiton. Oare ar fi tras acolo un hobbit instalator de cabluri, spunându-i doamnei... casei? coteţului? ...oricum i-ar fi spus: „Coniţă, instalăm televiziune prin cablu în regiunea asta şi, pentru o mică taxă lunară – chiar acum vă cablăm –, prindeţi cincisprezece canale, prindeţi *®Midnight Blue,* canalul de sport, canalul meteo, canalul..."?

Şi, deodată, îşi dădu seama – asta era! în faţa căsuţelor nul existau stâlpi. Nu erau fire! Nici o antenă TV care să complicei priveliştea cerului, nici un fel de stâlpi înalţi de lemn, care săi însoţească Drumul Vestului, fiindcă în Teritorii nu exista electricitate. Motiv pentru care nu reuşise să identifice elementul lipsă. Jerry Bledsoe fusese, cel puţin o bucată de vreme, electricianul şi omul la toate al firmei Sawyer & Sloat.

5

Când tatăl său şi Morgan Sloat au rostit acest nume, *Bledsoe,* Jack a crezut că nu-l mai auzise niciodată – deşi, amintindu-şi, îşi dădu seama că auzise cu siguranţă o dată sau de două ori numele de familie al depanatorului. Dar Jerry Bledsoe fusese aproape întotdeauna doar *Jerry,* aşa cum scria deasupra buzunarului de la piept al cămăşii sale de lucru. „Nu poate Jerry să facă ceva cu instalaţia de aer condiţionat?" „Pune-l pe Jerry să ungă balamalele de la uşa

aia, vrei? Mă scoate din papuci scârţâitul." Iar Jerry apărea, cu hainele lui de lucru curate şi călcate, cu părul roşcat-ruginiu, rar, pieptănat neted, cu ochelarii rotunzi, de om serios, şi repara degrabă orice s-ar fi stricat. Exista şi o doamnă Jerry, care avea grijă ca dunga pantalonilor de postav bej ai soţului ei să fie mereu călcată, şi mai mulţi Jerry mici, de care Sawyer & Sloat îşi aminteau invariabil la Crăciun. Jack era pe vremea aceea destul de mic ca să asocieze numele de *Jerry* cu eternul adversar al lui Tom Motanul, imaginându-şi astfel că electricianul, doamna Jerry şi micuţii Jerry locuiau într-o gaură de şoareci uriaşă, în care se intra pe sub o arcadă tăiată într-o scândură de la baza peretelui.

Dar cine îl omorâse pe Jerry Bledsoe? Tatăl lui şi Morgan Sloat, atât de darnici cu copiii familiei Bledsoe de fiecare Crăciun?

Jack continua să înainteze prin întuneric pe Drumul Vestului, dorindu-şi să fi uitat pentru totdeauna de omul la toate al firmei Sawyer & Sloat, şi să fi adormit imediat ce se târâse după canapea. Să adoarmă dorea şi acum – o dorea infinit mai mult decât toate gândurile incomode trezite de amintirea acelei conversaţii de-acum şase ani. Îşi făgădui că, de îndată ce se va asigura că făcuse cel puţin câţiva kilometri de la ultima casă, avea să-şi găsească un culcuş. L-ar fi mulţumit şi-un tăpşan, chiar şi-un şanţ. Picioarele refuzau să-l poarte mai departe; totul, şi muşchii, până şi oasele, părea de două ori mai greu.

Se întâmplase la scurt timp după una dintre-acele „uluiri" când Jack, intrând imediat după tatăl lui în câte un spaţiu închis, descoperea, perplex, că Phil Sawyer izbutise, cumva, să dispară. Mai târziu, tatălui său aveau să-i reuşească dispariţiile din dormitor, din sufragerie, din sala de conferinţe de la Sawyer & Sloat. Cu acest prilej, executase năucitoarea scamatorie în garajul de lângă casa de pe Rodeo Drive.

Şezând neobservat pe micul gorgan de pământ, ce reprezenta cea mai exactă aproximaţie a unei coline în acea zonă din Beverly Hills, Jack îşi văzu tatăl ieşind din casă pe uşa din faţă, traversând gazonul, în timp ce se căuta prin buzunare după bani sau chei, şi intrând în garaj pe uşa laterală. Uşa albă din dreapta ar fi trebuit să se deschidă după numai câteva secunde, dar se încăpăţână să rămână închisă. Apoi, Jack îşi dădu seama că maşina tatei se afla acolo unde stătuse în toată acea dimineaţă de sâmbătă, parcată la bordură, drept în faţa casei. Maşina lui Lily lipsea – îşi înfipsese în gură o ţigară şi anunţase că se duce la o proiecţie cu *Drum murdar,* ultimul film al regizorului care realizase şi *Iubita Morţii,* şi nimeni în lumea-ntreagă n-ar fi putut încerca s-o oprească –, deci garajul era gol. Minute în şir, Jack aşteptă să se întâmple ceva. Nu se deschise nici uşa laterală, nici poarta mare din faţă. În cele din urmă, băieţelul se lăsă să lunece pe panta cu iarbă, merse la garaj şi se strecură înăuntru. Spaţiul larg, familiar, era complet pustiu. Pete întunecate de ulei împestriţau duşumeaua de ciment. Pe cârligele fixate în pereţi atârnau unelte. Jack mormăi nedumerit şi strigă cu glas puternic:

— Tataaa!

Apoi privi din nou peste tot, în jur, pentru siguranţă. De astă-dată văzu un greiere ţopăind spre umbra protectoare a unui perete şi, o secundă, *aproape* crezu că magia exista în realitate, şi că un vrăjitor rău trecuse din întâmplare pe-acolo şi... greierele ajunse la perete şi se furişă într-o crăpătură invizibilă. Nu, tatăl Iui nu se transformase într-un greieraş. Fireşte că nu.

— Hei, spuse băiatul, pentru sine însuşi, după cât se părea.

Merse de-a-ndăratelea până la uşa laterală şi ieşi din garaj. Lumina soarelui cădea peste peluzele bogate, cu iarbă sârmoasă, de pe Rodeo Drive. Ar fi chemat pe cineva, dar pe cine? Poliţia? *Tăticul meu a intrat în garaj şi nu l-am putut găsi pe-acolo şi-acum mi-e frică...*

Peste două ore, Phil Sawyer apăru venind pe jos, în capătul dinspre Beverly Wilshire al străzii. Îşi ţinea sacoul pe umăr, lărgise nodul cravatei – lui Jack i se părea că arată ca un om care se întoarce dintr-o călătorie în jurul lumii.

Băiatul sări de pe ridicătură unde aşteptase agitat şi o rupse la fugă spre tatăl său.

— Mănânci pământul, nici vorbă, spuse Phil, zâmbind, când Jack se lipi de picioarele lui. Credeam că tragi un pui de somn, Jack Călătorule.

În timp ce străbăteau aleea, auziră telefonul sunând şi un anume instinct – poate instinctul de-a-l păstra aproape pe tatăl său – îl făcu pe Jack să se roage ca telefonul să fi sunat deja de vreo douăzeci de ori, ca persoana de la celălalt capăt al firului să închidă înainte de-a ajunge ei la uşă. Tatăl său îi ciufuli părul din creştet, îşi puse mâna sa mare şi caldă pe ceafa băiatului, apoi deschise uşa şi ajunse la telefon din cinci paşi întinşi.

— Da, Morgan, îl auzi Jack spunând. Aşa? Veşti proaste?... Ar fi mai bine să-mi spui, da.

Şi, după un lung răstimp de tăcere, băiatul auzi sunetul mărunt şi răguşit al glasului lui Morgan furişându-se prin cablurile telefonice şi pe tatăl său exclamând:

— Aoleo, Jerry... Doamne Dumnezeule! Săracu' Jerry... Vin imediat.

Apoi, Phil se uitase drept la el, fără a zâmbi, fără a-i face cu ochiul, fără să facă nimic altceva decât să-l contemple pur şi simplu.

— Vin acum, Morgan. Va trebui să-l iau cu mine pe Jack, dar rămâne în maşină.

Jack îşi simţi muşchii relaxându-se şi fu atât de uşurat, încât nu întrebă de ce trebuia să aştepte în maşină, cum ar fi făcut cu oricare alt prilej.

Phil conduse pe Rodeo Drive până la hotelul „Beverly Hills", coti la stânga pe Sunset şi îndreptă maşina spre sediul firmei. Nu scotea o vorbă.

Apoi, strecurându-se printre vehiculele ce veneau din sens invers, intră în parcarea de lângă sediu. Acolo se aflau deja două maşini de poliţie şi una de pompieri, Mercedesul alb, decapotabil, format mic, al unchiului Morgan, şi vechiul Plymouth ruginit, cu două portiere, ce aparţinuse electricianului. Chiar lângă intrare, unchiul Morgan discuta cu un poliţist, care clătina din cap, încet, încet, cu evidentă compătimire. Morgan strângea cu braţul drept umerii unei tinere zvelte, cu o rochie prea largă pentru ea; aceasta îşi îngropase faţa în pieptul lui. Doamna Jerry, înţelese Jack, văzând că avea cea mai mare parte a chipului acoperită de-o batistă albă pe care şi-o apăsa peste ochi. Un pompier, cu cască şi manta impermeabilă, împingea departe de ei, în hol, o încâlcitură de plastic şi metal răsucit, scrum şi sticlă spartă, strânse într-un morman inform.

— Stai aici doar un minut-două, bine, Jacky? spuse Phil şi o luă la fugă spre intrare.

O chinezoaică tânără stătea de vorbă cu un poliţist, aşezată pe zidul scund de la capătul parcării. În faţa ei zăcea un obiect diform, pe care Jack îl recunoscu abia după câteva momente ca fiind o bicicletă. Când trase aer în piept, băiatul recunoscu mirosul amar al fumului.

Douăzeci de minute mai târziu, tatăl lui şi unchiul Morgan ieşiră din clădire. Continuând s-o cuprindă cu braţul pe doamna Jerry, unchiul Morgan le făcu Sawyerilor un semn de rămas-bun.

O conduse pe femeie până la portiera din dreapta a maşinii lui micuţe. Taică-său scoase propria lor maşină din parcare, reîn-scriindu-se în traficul de pe Sunset.

— S-a lovit Jerry? întrebă Jack.

— Un fel de accident îngrozitor, răspunse tatăl lui. Instalaţia electrică – toată clădirea s-ar fi putut face scrum.

— Jerry s-a lovit? repetă Jack.

— Bietul nenorocit s-a lovit atât de rău, c-a murit, spuse Phil.

Jack şi Richard Sloat avură nevoie de două luni ca să reconstituie într-adevăr povestea, din conversaţiile pe care le auzeau. Mama lui Jack şi fata în casă de la Richard le furnizară şi alte amănunte – servitoarea, pe cele mai sângeroase.

Jerry Bledsoe venise la lucru sâmbătă, încercând să pună la punct unele imperfecţiuni din sistemul de pază al clădirii. Dacă ar fi umblat într-o zi din timpul săptămânii la delicatele circuite, era sigur că i-ar fi derutat sau iritat pe chiriaşi, ori de câte ori punea, accidental, în funcţiune sirena de alarmă. Sistemul de securitate era cablat la principalul tablou electric al clădirii, dispus la parter, după două panouri de nuc mobile. Jerry îşi înşirase pe jos uneltele şi scosese panourile, asigurându-se în prealabil că edificiul era gol şi că nimeni nu avea să facă atac de cord auzind alarma. Apoi coborî la telefonul din boxa sa de la subsol, pentru a anunţa circa de poliţie să nu ia în seamă nici un semnal de la adresa Sawyer & Sloat până nu dădea el din nou telefon. Când reveni la parter să descurce păienjenişul de fire ce intrau în tablou dinspre toate punctele de contact, o femeie în vârstă de douăzeci şi trei de ani, pe nume Lorette Chang, tocmai intra, călare pe bicicletă, în parcajul clădirii – distribuia prospectul de reclamă al unui restaurant care urma să se inaugureze peste cincisprezece zile pe aceeaşi stradă.

Domnişoara Chang avea să spună ulterior poliţiei că privise drept prin uşa de sticlă de la intrare şi văzuse un lucrător urcând din pivniţă în hol. Exact înainte ca acesta să-şi ia şurubelniţa şi să atingă tabloul electric, femeia simţise solul trepidându-i sub picioare. Presupusese că era un minicutremur: locatară de-o viaţă a oraşului Los Angeles, Lorette Chang rămânea netulburată la orice mişcare seismică care nu dobora, efectiv, ceva la pământ. Îl văzuse pe Jerry Bledsoe depărtându-şi picioarele pentru a-şi spori aria de sprijin a corpului (ceea ce însemna că şi ci îl simţise, deşi avea să reiasă că ei doi fuseseră singurii),

clătinând din cap, apoi introducând uşurel vârful şurubelniţei în păienjenişul de cabluri.

Şi, atunci, intrarea şi coridorul de la parter al sediului Sawyer & Sloat se prefăcură într-un holocaust.

Tot panoul electric se transformă într-un corp compact, rectangular, de flăcări; arcuri galbene-albăstrii, asemănătoare cu fulgerele, ţâşniră afară, învăluindu-l pe electrician. Goarne electronice urlau necontenit: KA-WHAAAAM! KA-WHAAAM! Un glob de foc, cu diametrul de doi metri, ieşi drept din perete, îl trânti într-o parte pe Jerry Bledsoe, deja mort, şi se rostogoli pe coridor spre hol. Uşa transparentă de la intrare explodă în mii de cioburi şi frânturi de ramă, răsucite, fumegânde. Lorette Chang scăpă din mâini bicicleta şi o luă la goană către telefonul public de pe cealaltă parte a străzii. În timp ce le comunica pompierilor adresa clădirii şi observa că bicicleta ei fusese îndoită cu precizie în două, de cine ştie ce forţă erupsese pe uşă, trupul prăjit al lui Jerry Bledsoe continua să se balanseze în faţa tabloului devastat. Mii de volţi se scurgeau prin el, zguduindu-l în şocuri regulate, făcându-l să zvâcnească într-o pulsaţie constantă. Tot părul de pe cap şi corp şi cea mai mare parte dintre hainele electricianului se făcuseră scrum, iar pielea îi devenise de-un cenuşiu pătat, de părea scos din cuptor. Ochelarii, un cocoloş de plastic brun în curs de solidificare, îi acopereau nasul ca o cataplasmă.

†

Jerry Bledsoe. *Cine joacă aceste schimbări, tăticule?* Jack îşi sili picioarele să se mişte, până trecu o jumătate de oră de la ultima căsuţă acoperită cu fân pe care o văzuse. Stele nefamiliare, în constelaţii nefamiliare, se întindeau deasupra lui, pe tot cerul – mesaje într-o limbă pe care n-o putea citi.

CAPITOLUL XII - Jack se duce la piaţă

1

În noaptea aceea îşi găsi culcuş într-o căpiţă din Teritorii, dulce-înmiresmată, mai întâi croindu-şi drum în pântecul ei, apoi întorcându-se astfel ca aerul curat să poată ajunge la el prin tunelul pe care şi-l scobise. Ascultă cu teamă orice posibil zgomot de foială – auzise sau citise undeva că şoarecii de câmp erau mari amatori de căpiţe. Dacă existau şi în aceasta, atunci un şoarece mare şi uriaş pe nume Jack Sawyer făcuse să le piară graiul de spaimă. Puţin câte puţin se relaxă, urmând cu degetele mâinii stângi forma sticluţei lui Speedy – îi înfundase gâtul cu un ghemotoc de muşchi sârmos dintr-un pârâiaş la care se oprise să bea apă. Socotea perfect posibil ca puţin muşchi să cadă în sticluţă, dacă nu cumva se şi întâmplase deja. Ce păcat, avea să compromită aroma picantă şi delicatul buchet al licorii!

Pe când zăcea acolo, în sfârşit, la căldură, cu pleoapele grele de somn, îl învălui total o senzaţie de uşurare... ca şi cum ar fi avut o duzină de greutăţi a câte cinci kilograme legate în cârcă şi un suflet milostiv desfăcuse curelele, lăsându-le să cadă la pământ. Era din nou în Teritorii, locul pe care-l numeau „acasă" unii băieţi fermecători ca Morgan de Orris, Osmond Biciuitorul şi Elroy Uluitorul Om-Capră – în Teritorii, unde orice era cu putinţă.

Dar Teritoriile puteau fi şi bune. Şi-o amintea din frageda-i pruncie, când toată lumea locuia în California, şi nimeni nu locuia în altă parte. Teritoriile puteau fi bune şi i se părea că simte acum această bunătate pretutindeni, de jur-împrejurul lui, nespus de dulce, precum mireasma căpiţei de fân, perfect limpede, ca mirosul aerului din Teritorii.

Oare o muscă sau o buburuză simte vreo alinare când o neaşteptată rafală de vânt vine şi înclină floarea-ulcior doar

atât cât să-i îngăduie insectei, pe cale de-a se îneca, să zboare afară? Jack nu ştia... dar ştia că scăpase din Oatley, scăpase de Clubul Vremii Frumoase şi de bătrânii care boceau peste cărucioarele lor de furat, scăpase de duhoarea berii şi putoarea borâturii... şi, mai presus de orice, scăpase de Smokey Updike şi de crâşma lui.

Se gândea că, la urma urmei, o vreme ar putea călători prin Teritorii.

Şi, gândindu-se astfel, adormi.

2

A doua zi de dimineaţă, după ce parcursese trei kilometri, poate patru, pe Drumul Vestului, bucurându-se de strălucirea soarelui şi de mirosul plăcut, reavăn, al câmpiilor pregătite pentru recoltele de la sfârşitul verii, îl ajunse din urmă o căruţă, şi un fermier mustăcios, îmbrăcat în ceva asemănător cu o toga, cu cioareci aspri pe dedesubt, opri şi strigă:

— Te-ndrepţi spre târg, băiete?

Jack îl privi cu gura căscată, pe jumătate cuprins de panică, dându-şi seama că omul nu vorbea limba engleză – lăsând la o parte „dhăgălass" şi „te pheumblezi cu jahtiehele-nchuţissate, pehlivane de colo?" nu era *deloc* engleza.

Lângă fermierul cel mustăcios şedea o femeie cu rochie amplă; ţinea în poală un băieţel ca la vreo trei anişori. Îi zâmbi destul de agreabil lui Jack şi-şi rostogoli ochii spre soţul ei.

— E sărac cu duhu', Henry.

Nu vorbesc în engleză... dar, indiferent în ce limbă vorbesc, o pot înţelege. Chiar gândesc în limba asta... şi nu numai atât – văd în limba asta, sau cu ea, sau ce-oi fi vrând să zic.

Jack îşi dădu seama că o făcuse şi la ultima sa vizită în Teritorii – numai că atunci fusese prea zăpăcit ca să

observe; lucrurile evoluaseră mult prea repede, şi *totul* i se păruse ciudat.

Fermierul se aplecă spre el. Zâmbi, arătând două şiruri de dinţi absolut înfiorători.

— Eşti sărac cu duhu', băieţică? întrebă el, cu blândeţe.

— Nu, răspunse Jack, întorcându-i zâmbetul cât putea mai bine.

Era conştient că nu rostise nu, ci un cuvânt din Teritorii care însemna nu, vocabularul lui nu deţinea acest cuvânt, dar îi înţelegea totuşi sensul – când făcuse saltul, îşi schimbase atât vorbirea cât şi modul de-a gândi (modul de-a *imagina,* oricum, la fel cum i se schimbaseră şi hainele).

— Nu-s sărac cu duhul. Doar că mama mi-a zis să fiu cu grijă faţă de oamenii pe care-i pot întâlni pe drum.

Acum zâmbi şi nevasta fermierului.

— Mama ta n-a greşit. Te duci la târg?

— Da. Adică, merg pe drum – spre apus.

— Atunci urcă-n spate, îl pofti Henry fermierul. Lumina zilei e preţioasă. Vreau să vând ce-am aici, dac-oi putea, şi să fiu acasă până n-apune soarele. Porumbu-i cam prăpădit, dă-i ultimu' din sezon. Mare noroc s-ai cât de cât porumb în lunanoua. S-ar putea să-l cumpere careva.

— Vă mulţumesc, spuse Jack, căţărându-se în partea dinapoi a căruţei joase.

Aici stăteau stivuite, ca nişte buşteni, mănunchiuri de porumb legate cu bucăţi de frânghie aspră. Dacă porumbul era pricăjit, apoi Jack nu-şi putea închipui ce-ar fi însemnat pe-aici porumb bun – erau cei mai mari ştiuleţi pe care-i văzuse vreodată în viaţa lui. Mai erau acolo şi dovlecei, tigve şi nişte fructe asemănătoare cu pepenii galbeni, numai că aveau coaja roşiatică. Jack nu ştia ce erau, însă bănuia că aveau un gust minunat. Stomacul îi ghiorăi insistent. De când pornise la drum, descoperise ce însemna foamea – nu o cunoştinţă trecătoare, vreo senzaţie vagă, după şcoală, putând fi potolită cu câteva fursecuri şi un pahar de lapte cu puţin Nestl's Quik în el, ci era un membru

al familiei, care are şi el tot felul de drumuri de făcut, dar nu pleacă definitiv de-acasă.

Stătea cu spatele spre partea din faţă a căruţei, lăsându-şi picioarele, încălţate în sandale, să se bălăbăne aproape atingând pământul bătătorit al Drumului Vestului. În dimineaţa, asta circulaţia era intensă, cei mai mulţi dintre oameni îndreptându-se spre târg, presupuse Jack. Din când în când, Henry răcnea câte un salut vreunei cunoştinţe.

Jack încă se mai întreba ce gust or fi având pepenii aceia de culoarea merelor – şi, în genere, cam dincotro îi va veni următoarea masă –, când o pereche de mâini mici i se încurcară în păr, trăgându-i-l cu o smucitură brutală (destul de brutală ca să-i dea lacrimile).

Se întoarse, şi-l văzu pe copilaşul de trei ani, desculţ, cu un rânjet lătăreţ pe faţă şi câteva fire din părul lui în fiecare mână.

— Jason! strigă maică-sa – dar era, în felul său, un strigăt indulgent. *(Ai văzut cum ţi-a smuls părul din cap? Doamne, da' ştiu că-i puternic!)* Jason, nu-i *frumos!*

Jason se hlizi, neintimidat. Era un zâmbet larg, nătâng şi luminos, la fel de dulce, în felul său, ca şi aroma clăii de fân în care înnoptase Jack. Nu se putu abţine să nu-i răspundă la fel... şi, deşi nu-i întorsese copilului zâmbetul mânat de vreun interes anume, văzu că-şi făcuse o prietenă din soţia lui Henry.

— Sed, spuse Jason, balansându-se în faţă şi-n spate cu mişcările instinctive ale unui marinar bătrân. Continua să se hlizească la Jack.

— Mmm?

— Pală.

— Nu te-nţeleg, Jason.

— Sed-pală.

— Nu te...

Iar în clipa următoare, Jason, care era foarte voinic pentru un copil de trei ani, se trânti în poala lui Jack, zâmbind mai departe.

Sed-pală, a da, m-am prins, îşi spuse Jack, simţind o durere surdă săgetându-l prin boaşe, răspândindu-i-se în tot pântecul.

— Jason *rău!* strigă maică-sa cu aceeaşi voce îngăduitoare, da-nu-că-i-drăguţ... iar Jason, care ştia cine cânta în familie, îşi afişă iar rânjetul nătărău, dulce-fermecător.

Jack îşi dădu seama că Jason era ud.

Bun-venit înapoi în Teritorii, Jack-O.

Şi, aşezat acolo, cu copilul în braţe şi umezeala caldă pătrunzându-i încet prin haine, Jack începu să râdă, cu faţa înălţată spre cerul albastru, albastru.

3

Peste câteva minute, soţia lui Henry îşi croi drum spre locul unde Jack stătea cu băieţelul în poală şi îl luă pe Jason înapoi.

— Ooo, puiuţu' rău, ud, spuse ea, cu glas indulgent.

Da' nu se udă nemaipomenit Jason a meu ? comentă Jack în gând şi râse iar. Asta-l făcu şi pe Jason să râdă, iar doamna Henry râse alături de ei.

În timp ce-l schimba, îi puse lui Jack tot felul de întrebări – unele pe care le auzea destul de des în lumea lui de-acasă. Aici însă trebuia să aibă grijă. Era străin, şi puteau exista trape ascunse. Îl auzi pe tatăl său spunându-i lui Morgan: *un Străin* adevărat, *dacă-nţelegi ce vreau să zic.*

Jack simţi că soţul femeii asculta atent. Îi răspunse la întrebări cu o variaţie a Poveştii – nu cea pe care o spunea când candida pentru un post, ci aceea la care recurgea când cineva care-l lua în maşină devenea prea curios.

Spuse că venea din satul Tuturor Mâinilor – mama lui Jason îşi amintea vag că ar fi auzit de acest loc, dar nimic mai mult. Chiar bătuse cale atât de lungă? vru ea să ştie. Jack îi spuse că da. Şi încotro se îndrepta? Îi răspunse (ei şi lui Henry, care asculta tăcut) că mergea în satul numit

California. De acesta nu auzise, nici măcar vag, prin istorisirile hoinarilor ocazionali. Jack nu era tocmai foarte surprins... dar fu recunoscător că nici unul dintre ei nu exclamă: „California? Cine-a mai auzit de-un sat care să se cheme California? Pe cine-ncerci tu să duci cu preşul, băiete?" În Teritorii se aflau, desigur, o mulţime de locuri – regiuni întregi, precum şi sate – despre care oamenii ce trăiau în micile lor zone restrânse nu auziseră niciodată. Nu aveau stâlpi de telegraf. Nici curent electric. Nici filme. Nici televiziune prin cablu, să le spună ce lucruri minunate se găseau în Malibu sau Sarasota. Nici o versiune Teritorială a lui Ma Bell, făcând reclamă că o convorbire telefonică de trei minute cu Avanposturile după orele cinci p.m. costă doar $5,83, plus TVA, tarifele putând fi ceva mai mari în Ajunul Bătuţilor-de-Dumnezeu şi de alte câteva sfinte sărbători. *Trăiesc în plin mister,* îşi spuse. *Când trăieşti într-un mister, nu pui la îndoială existenţa unui sat numai fiindcă tu n-ai auzit niciodată de el. California nu le sună mai exotic decât o localitate numită a Tuturor Mâinilor.*

Şi nici n-o puseră la îndoială. Le spuse că tatăl lui murise anul trecut şi că mama era foarte bolnavă (se gândi să adauge că perceptorii Reginei veniseră în toiul nopţii şi le luaseră măgarul, dar se stăpâni, gândindu-se că, poate, era mai bine să omită episodul ăsta). Mama îi dăduse ce bani putuse şi ea (atâta numai că termenul care-i ieşi pe gură în limbajul acela straniu nu era cu adevărat *bani* – suna cam ca *beţigaşe)* şi îl trimisese în satul California, să locuiască la mătuşa Helen.

— Trăim timpuri grele, spuse doamna Henry, ţinându-l mai strâns la piept pe Jason, acum schimbat de hăinuţele ude.

— Satul Tuturor Mâinilor e pe lângă palatul de vară, nu-i aşa, băiete?

Era pentru prima oară că Henry vorbea, după ce-l invitase pe Jack în căruţă.

— Da, răspunse el. Adică, destul de aproape. Vreau să zic...

— N-ai spus de ce-a murit taică-tău.

Acum întorsese şi capul. Îl privea cu ochi îngustaţi, iscoditori, toată blândeţea dinainte fiind risipită; i se stinsese din privire ca flacăra unei lumânări suflată de vânt. Da, existau capcane ascunse.

— A fost bolnav? întrebă doamna Henry. Bântuie atâtea boli în vremurile-astea – frenţie, ciumă – timpuri grele...

Preţ de-o clipă, nebuneşte, Jack se gândi să răspundă: *Nu, n-a fost bolnav, doamnă Henry. A înghiţit o groază de volţi, tăticul meu. Vedeţi, dumneavoastră, s-a dus într-o sâmbătă să lucreze ceva, şi i-a lăsat acasă pe doamna Jerry şi pe toţi Jerry cei mici – inclusiv pe mine. Asta s-a-ntâmplat pe vremea când locuiam cu toţii într-o gaură de sub perete, şi nimeni nu locuia în altă parte, înţelegeţi. Şi mai ştiţi ceva? Şi-a înfipt şurubelniţa într-un mănunchi de sârme, şi doamna Feeny – ea lucrează acasă la Richard Sloat – l-a auzit pe unchiul Morgan vorbind la telefon şi spunând că a ieşit afară curentul electric, tot curentul electric*, şi *l-a fript, l-a fript aşa de rău că i s-au topit ochelarii de i-au curs peste tot nasul, doar că dumneavoastră nu ştiţi ce-s ăia ochelari fiindcă aici n-aveţi. N-aveţi ochelari... n-aveţi curent electric... n-aveţi serialul* Midnight Blue... *n-aveţi avioane. Doamnă Henry, să nu păţiţi ca doamna Jerry. Să nu...*

— Nu contează dac-a fost bolnav, spuse fermierul cel mustăcios. A fost *politic?*

Jack se uită la el. Gura i se mişca, dar nu ieşea nici un sunet. Nu ştia ce să spună. Erau prea multe trape-capcană.

Henry dădu din cap, ca şi cum i-ar fi răspuns.

— Sări jos, băieţică. Târgu-i imediat după primul dâmb. Socot că poţi merge de-aici pe jos, nu?

— Da, răspunse Jack. Socot că pot.

Doamna Henry făcu o mutră nedumerită..., dar acum îl ţinea pe Jason departe de Jack, de parcă ar fi avut vreo

boală contagioasă.

Fermierul, continuând să privească peste umăr, zâmbi cu oarecare mâhnire.

— Îmi pare rău. Pari un băiat destul de drăguţ, da' noi aici suntem oameni simpli – tot ce s-o fi-ntâmplând colo lângă mare-s trebi pe care să le-aranjeze domnii ăi mari. C-o muri Regina, că n-o muri... şi, fireşte, într-o zi tot trebuie să moară. Dumnezeu îşi bate toate cuiele, mai devreme sau mai târziu. Şi ce li se-ntâmplă oamenilor mărunţi când îşi vâră nasu-n trebile ălora marii e c-o păţesc.

— Tatăl meu...

— Nu vreau să ştiu de taică-tu! îl întrerupse Henry, tăios.

Nevastă-sa se târî mai departe de Jack, continuând să-l strângă pe Jason la sân.

— Om bun sau rău, nu ştiu şi nu *vreau* să ştiu – tot ce ştiu e că-i un om mort, despre partea asta nu cred c-ai minţit, şi că fi-su a dormit pe tare şi miroase cale de-o poştă a drumuri ocolite. Fiul nu vorbeşte ca şi cum ar veni de prin părţile-astea. Aşa că dă-te jos. Am şi eu un fiu al meu, cum vezi.

Jack coborî, părându-i rău pentru spaima de pe chipul femeii – spaimă pe care el o adusese acolo. Fermierul avea dreptate – oamenii mărunţi n-au ei treabă „să-şi vâre nasul în trebile ălora mari". Dacă sunt isteţi.

CAPITOLUL XIII - Oamenii din cer

1

Avu un şoc descoperind că banii pentru care muncise atât de greu se *transformaseră,* de-a dreptul, în beţe – arătau ca nişte şerpi de jucărie, făuriţi de-un meşteşugar nepriceput. Oricum, şocul nu ţinu decât un moment, după care băiatul râse, în sinea sa, cu tristeţe. Beţigaşele erau bani, fireşte. Când venea aici, *totul* se schimba. Dolarul de argint în monedă-cu-grifon, cămaşa în jiletcă, engleza în limbaj al Teritoriilor, iar bunii şi bătrânii bani americani – ei bine, ei se transformau în beţigaşe articulate. Executase saltul cu vreo douăzeci şi doi de dolari asupra lui, şi presupunea că avea exact aceeaşi sumă în bani Teritoriali, deşi numărase paisprezece segmente într-unul dintre beţigaşele-bani şi mai bine de douăzeci în celălalt.

Problema nu erau atât banii, cât preţurile – avea doar o foarte vagă idee ce anume era ieftin şi ce era scump – şi, în timp ce umbla prin piaţă, Jack se simţea ca un participant la concursul „Preţul corect" – numai că aici, dac-o zbârcea, n-avea să primească nici un premiu de consolare şi o palmă pe spinare de la prezentator. Aici, dacă dădea greş, puteau... În fine, nu ştia sigur *ce* puteau să-i facă. Aveau să-l dea afară, cu siguranţă. Să-l bată, să-l bruscheze? Poate. Să-l omoare? Probabil că nu, dar îi era imposibil să aibă o certitudine. Aceştia erau oameni simpli, mărunţi. N-aveau treabă cu politica. Iar el era străin.

Jack străbătu încet, de la un capăt la altul, târgul agitat, rumegând problema. Iar stomacul îi solicita o cât mai grabnică rezolvare – îi era groaznic de foame. La un moment dat, îl văzu pe Henry tocmindu-se cu un om care avea capre de vânzare. Doamna Henry stătea alături, dar mai în spate cu un pas, lăsându-le bărbaţilor loc să se târguiască în voie. Stătea cu spatele spre Jack, dar ţinea

băieţaşul în braţe – *Jason, unul dintre micii Henry,* îşi spuse Jack –, iar Jason îl văzu. Îi făcu semn cu o mânuţă dolofană. Jack se răsuci repede pe călcâie, încercând să intercaleze între el şi familia Henry cât mai multă lume.

Pretutindeni se simţea miros de carne friptă. Văzu negustori învârtind încet hartane de vită deasupra focurilor de tăciuni, pe cât de mici, pe atât de fierbinţi; văzu ucenici trântind felii groase de carne, după cât se părea de porc, peste bucăţi groase de pâine de casă, pe care le duceau clientelei. Păreau nişte curieri la o licitaţie. Majoritatea cumpărătorilor erau fermieri asemenea lui Henry, . părând că şi ei comandau mâncarea la fel cum îşi anunţă licitatorii intrarea – ridicau doar, poruncitor, o mână, cu degetele răsfirate. Jack privi îndeaproape un număr de asemenea tranzacţii şi, în toate cazurile, moneda de schimb consta în beţigaşe articulate... dar câte segmente erau de-ajuns? se întreba el. Nu că ar fi avut vreo importanţă. Trebuia să mănânce, indiferent că tranzacţia îl deconspira ca străin sau nu.

Trecu prin dreptul unei reprezentaţii de pantomimă, abia învrednicind-o cu o privire, în pofida faptului că publicul larg care se adunase – femei şi copii, în majoritate – râdea în hohote şi aplauda. Se îndreptă spre o tarabă cu pereţi de prelată, unde un om musculos, cu tatuaje pe bicepşii cât nişte lespezi, stătea pe marginea unui şanţ săpat în pământ, plin cu jar fumegând. Peste jăratic se întindea o frigare metalică, lungă de peste doi metri. La fiecare capăt al acesteia stătea câte un băiat murdar şi transpirat. Cinci fripturi mari erau înfipte pe toată lungimea frigării, iar băieţii le învârteau cu mişcări perfect coordonate.

— Fripturi grozave! striga monoton bărbatul cel voinic. Ia la friptane gustoase-avem! *Grozaaave* fripturi! Poftiţi la friptanele mele cele mai nemaipomenite! Fripturi grozave-avem! Hartane gustoase-avem, uite-aici!

Apoi, mai încet, băiatului de lângă el:

— Pune osu' la treabă, bătu-te-ar Dumnezeu!

Şi iar începea să-şi turuie monoton sloganurile privind calitatea mărfii.

Un fermier în trecere, însoţit de fiica sa, adolescentă, ridică mâna, apoi arătă cu degetul a doua halcă de carne din stânga. Băieţii se opriră din rotitul frigării exact atât timp cât şeful lor să taie o fleică de friptură, aşternând-o apoi pe o felie de pâine. Unul dintre ei fugi cu mâncarea la fermier, care scoase un beţigaş articulat. Privind atent, Jack văzu că rupe două segmente de lemn şi i le întinde băiatului. În timp ce acesta revenea în fugă lângă frigare, clientul vârî în buzunar băţul-bani, cu gestul absent, dar grijuliu, al oricărui om care îşi bagă banii la loc în buzunar, muşcă o dată zdravăn din „sandvişul" neacoperit şi-i dădu restul fiicei sale; fata înfulecă aproape cu tot atâta poftă ca şi tatăl ei.

Stomacul lui Jack ghiorăia pe toate tonurile. Văzuse ceea ce fusese de văzut... cel puţin, aşa nădăjduia.

— Fripturi grozave! Friptane gustoase! Hartane...

Omul se întrerupse şi coborî privirea spre Jack, împreunându-şi sprâncenele stufoase deasupra ochilor mici, dar nu complet neghiobi.

— Auz melodia ce-o cântă maţele tale, amice. Dacă ai parale, îţi iau preţu' şi te binecuvânt diseară-n rugăciunea de la culcare. Dacă n-ai, cară-ţi de-aicea moaca aia de oaie proastă şi te du la dracu'.

Amândoi băieţii râseră, deşi erau vizibil obosiţi – râseră ca şi cum, n-ar fi avut nici un control asupra sunetelor pe care le scoteau.

Dar mirosul înnebunitor al cărnii ce se frigea încet nu-l lăsa să plece. Scoase cel mai scurt dintre beţele articulate şi arătă a doua friptură din stânga. Nu vorbi. Părea mai sigur să n-o facă. Vânzătorul mormăi, scoase din nou de la cingătoare cuţitul grosolan şi tăie o felie – mai mică decât cea pe care i-o tăiase fermierului, observă Jack, dar pe stomacul lui nu-l interesau asemenea lucruri: ghiorăia ca scos din minţi de nerăbdare.

Negustorul plesni carnea pe pâine şi i-o aduse chiar el, în loc de-a i-o da vreunuia dintre cei doi băieţi. Luă beţigaşul-bani al lui Jack şi, în loc de două bucăţele, rupse trei.

Vocea mamei sale, acru amuzată, îi răsună în minte: *Felicitări, Jack-O... tocmai ai fost tras pe sfoară.*

Vânzătorul se uita la el, rânjind cu toată gura sa plină de dinţi stricaţi şi negricioşi, aşteptându-l să îndrăznească a spune ceva, să protesteze în vreun fel. *Ar trebui să-mi porţi recunoştinţă numa' c-am luat doar trei bucăţi în loc de toate paişpce. Puteam, să ştii. Mai bine atârnă-ţi la gât o pancartă, băiete: SUNT STRĂIN AICI, ŞI SUNT SINGUR. Aşa căia zi, Moacă-de-Oaie: vrei să faci scandal?*

Ce voia el, nu conta – evident, nu *putea* face caz de cele întâmplate. Dar simţea din nou furia aceea acută şi neputincioasă.

— Mişcă! spuse neguţătorul, plictisit, fluturând o mână prin faţa lui Jack, cu degetele pline de cicatrice şi cu sânge sub unghii. Ţi-ai căpătat potolu'. Acuma mişcă de-aicea!

Aş putea să-ţi arăt o lanternă şi-ai fugi de parcă s-ar lua după tine toţi dracii, spuse Jack, în sinea lui. *Dacă-ţi arăt un avion, probabil că ţi-ai pierde minţile. Poate că nu eşti aşa de dur pe cât te crezi, amice.*

Zâmbi, şi se pare că în zâmbetul acela se simţea ceva ce nu-i plăcu vânzătorului de carne, căci se retrase din faţa lui Jack, cu neliniştea întipărită un moment pe chip. Apoi, sprâncenele proeminente i se îmbinară iarăşi.

— Cară-te, am zis! mugi el. Cară-te, bătu-te-ar Dumnezeu!

Iar de astă-dată, Jack o luă din loc.

2

Carnea era delicioasă. Jack o înfulecă împreună cu pâinea peste care fusese aşternută, după care, uitând de sine, îşi supse degetele pline de zeamă, din mers. *Avea* gust de porc... şi totuşi, nu avea. Era oarecum mai picantă, mai savuroasă decât porcul. Orice-ar fi fost, îi umplea pe

măsură golul din pântece. Jack simţea că ar lua-o cu el, la şcoală, ca gustare, timp de-o mie de ani.

Acum, că reuşise să-şi pună burta la cale – pentru un timp, oricum –, putea privi în jur cu mai mult interes... şi, chiar fără s-o ştie, începuse în sfârşit să se amestece în mulţime. Acum nu mai era decât un ţărănoi în plus, venit de la ţară în târg, la oraş, umblând încet printre tarabe, încercând, în acelaşi timp, să caşte gura la toate cele. Precupeţii îl recunoşteau ca atare, dar numai ca pe încă un client potenţial printre mulţi alţii. Răcneau la el şi-i făceau semne să se apropie, iar după trecerea băiatului, răcneau şi făceau semne oricui se întâmpla să vină în urma lui – bărbat, femeie sau copil. Jack se holba plin de curiozitate la mărfurile răspândite de jur-împrejurul său, produse minunate şi ciudate – şi, în mijlocul tuturor celorlalţi care se uitau la ele, înceta să mai fie el însuşi un străin, poate fiindcă renunţase la efortul de-a mai părea blazat într-un loc în care *nimeni nu făcea pe blazatul.* Râdeau, discutau, se ciondăneau... dar nimeni im părea să se plictisească.

Târgul îi amintea de pavilionul Reginei, dar fără acel aer de tensiune încordată şi veselie mult prea febrilă – domnea acelaşi absurd de bogat amestec de mirosuri (dominat de cel al cărnii fripte şi al excrementelor de animale), forfotea aceeaşi gloată înveşmântată multicolor (deşi cei mai înzorzonaţi dintre ei nu le ajungeau nici până la călcâie unora dintre fanfaronii pe care-i văzuse în pavilion), aceeaşi neliniştitoare, dar şi înviorătoare, oarecum, alăturare a perfectei normalităţi cu extravaganţa cea mai ciudată.

Se opri la o tarabă unde un om vindea carpete cu portretul Reginei cusut în mijloc. Jack se gândi, pe neaşteptate, la mama lui Hank Scoffler şi zâmbi. Hank era unul dintre copiii cu care umblau Jack şi Richard Sloat la Los Angeles. Doamna Scoffler se dădea în vânt după cele mai ţipătoare decoraţiuni pe care le văzuse Jack în viaţa lui. Şi, Doamne, ce i-ar mai fi plăcut aceste covoare, având ţesută într-însele imaginea Laurei DeLoessian, cu părul

împletit într-o cunună regală, înaltă, de cosiţe! Mult mai mult decât catifelele ei pictate cu cerbi din Alaska, sau diorama cu Cina Cea de Taină, de ceramică, din spatele barului, în livingul familiei Scoffler...

Şi-n timp ce îl privea, chipul cusut în covoare păru să se schimbe. Faţa Reginei dispăru, înlocuită de faţa mamei lui, multiplicată, cu ochii prea negri, cu pielea mult prea albă.

Dorul de casă îl luă din nou pe Jack prin surprindere. I se rostogoli în minte ca un talaz şi, în adâncul inimii, o strigă – *Mamă! Hei, mămico! Isuse, ce caut eu aici? Mămico!! —,* întrebându-se, cu dorul şi melancolia intensă ale celui îndrăgostit, ce-o fi făcând ea acum, exact în clipa asta. Stătea la fereastră, fumând şi privind oceanul, cu o carte deschisă lângă ea? Se uita la televizor? La un film? Dormea? Murea?

Moartă? adăugă un glas rău înainte ca el să-l poată opri. *Moartă, Jack? Deja moartă ?*

Încetează.

Simţi înţepătura arzătoare a lacrimilor.

— De ce eşti aşa de trist, băieţică?

Ridică privirea, mirat, şi-l văzu pe vânzătorul de covoare uitându-se la el. Era la fel de masiv ca negustorul de carne, având şi el braţele tatuate, dar zâmbetul lui era deschis şi luminos. Nu se simţea nici un strop de răutate în el. O diferenţă enormă.

— N-am nimic, răspunse Jack.

— Dacă nimic te face să arăţi aşa, atunci ar trebui să te gândeşti la *ceva,* fiul meu, fiul meu.

— Chiar arătam foarte prost, nu? întrebă Jack, cu un surâs.

Nu-şi controlase vorbirea – cel puţin pe moment – şi poate din acest motiv negustorul de covoare nu observă nimic ciudat în ritmul acesteia.

— Băieţică, arătai de parcă nu-ţ' mai rămăsese decât un singur preten pe-asta parte dân pământ şî tocma-l văzuseşi

pe Lupu' Alb Sălbatic ieşind dân nord şi-nfulecându-l c-o linguriţă d-argint.

Jack zâmbi puţin. Vânzătorul se întoarse şi luă ceva de pe-o tarabă mai mică, din dreapta celui mai mare covor – un obiect oval, cu mâner scurt. În timp ce-l învârti, soarele se reflectă strălucind – era o oglindă. Lui Jack i se păru mică şi ieftină, un obiect de soiul acelora pe care le primeşti dacă ai dat jos toate cele trei sticle de lapte, făcute din lemn, dintr-o baracă de tir de la târgurile de Moşi.

— Ia aici, băieţică, spuse negustorul. Arunc-o privire şi vezi de n-am dreptate.

Jack privi în oglindă şi rămase o clipă cu gura căscată, atât de stupefiat, încât inima aproape-i uită să mai bată. El era, dar arăta ca o făptură din Insula Plăcerilor, în versiunea lui Disney după *Pinocchio,* unde excesul de tutun şi biliard transformase băieţii în măgăruşi. Ochii lui, în mod normal pe-atât de albaştri şi rotunzi pe cât îi putea face moştenirea anglo-saxonă, deveniseră căprui şi migdalaţi. Părul, aspru şi încâlcit, căzându-i pe mijlocul frunţii, semăna vizibil cu o coamă. Ridică o mână să şi-l dea la o parte şi nu simţi decât pielea – în oglindă, degetele păreau să-i treacă drept prin păr, fără a-l atinge. Îl auzi pe vânzător râzând încântat. Cel mai uimitor lucru erau urechile ca de măgar, ce-i atârnau până sub fălci. În timp ce se holba la ele, una tresări scurt.

Şi deodată îşi spuse: *AM AVUT una de-asta!*

Iar apoi: *În Visele-cu-ochii-deschişi am avut o oglindă de-asta. Acolo, în lumea normală, era... era...*

Nu trecuse de patru ani. În lumea normală (încetase, fără măcar să observe, să se mai gândească la ea ca la lumea *reală),* fusese o bilă mare de sticlă, cu miezul roz. Într-o zi, când se juca, bila se rostogolise pe aleea de ciment din faţa casei şi, înainte ca el s-o poată prinde, căzuse prin grătarul unul canal. Se pierduse – pentru totdeauna, crezuse el atunci, aşezat pe bordură, cu faţa rezemată în mâinile murdare, plângând. Dar iată că nu era pierdută; regăsise

aici acea jucărie veche, întocmai la fel de minunată acum ca pe vremea în care el avea trei-patru ani. Zâmbi, încântat. Imaginea se schimbă, Jack Măgarul devenind Jack Motanul, cu chipul înţelept şi plin de amuzament tainic. Din căprui ca de măgar, ochii i se făcură de-un verde pisicesc. Două urechiuşe cu blană gri se ciuleau obraznice acolo unde atârnaseră lăbărţatele urechi de măgar.

— Aşa-i mai bine, spuse vânzătorul. E mai bine, fiule. Îmi place să văz un băiat vesel. Un băiat vesel i-un băiat sănătos, şi băieţii sănătoşi îşi află uşor drumu' p-astă lume. Aşa grăieşte *Cartea Bunelor Roade,* iar de nu, atunci aşa ar trebui. Poate chiar o s-o trec în carneţel, dacă vreodată am să frec destul refec, de pă pepenii ce-mi trec, ca să plec să-mi cumpăr un carnet, unde s-o trec. Vrei oglinjoara?

— Da! strigă Jack. Sigur, nemaipomenit! Scotoci după beţigaşe, uitând de orice parcimonie. Cât costă?

Vânzătorul se încruntă şi privi iute în jur să vadă dacă nu se uita nimeni la ei.

— Ia-i de-aicea, fiule. Piteşte-i cât mai adânc, asta-i treaba. De-ţi vede careva refecu', acuşica-ţi pierzi zevzecu'. Mişună piaţa de cântători.

— Cum?

— Lasă. Nu costă nimic. Ia-o. Juma' dân oglinzi mi se sparg în car, când le car 'napoi la hambar, de zece-ale lunii lu' mărar. Mumele-şi aduc p-ăi micii, şi le-ncearcă da' nu le-ncarcă.

— Mă rog, bine măcar că recunoaşteţi, comentă Jack.

Vânzătorul îl privi cu oarecare surprindere, după care izbucniră amândoi în râs.

— Un băiat dintr-o bucată, c-o gură desferecată, observă negustorul. Mai treci să mă vezi, când oi fi mai bătrâior şi mai cutezător, fiule. Gura ţi-om lua, şi spre sud ne-om îndrepta, şi ce-om cerşi om întrei.

Jack chicoti. Individul era mai grozav decât un disc rap cu Sugarhill Gang.

— Mulţumesc, spuse (un rânjet larg, neverosimil, apăruse pe botul cotoiului din oglindă). Mulţumesc foarte mult!

— Mulţumeşte-i Domnului, băieţică, replică vânzătorul... Apoi, parcă gândindu-se mai bine: Şi ia seama la lovele!

Jack o luă din loc, îndesând cu grijă în jiletcă oglinda de jucărie, lângă sticluţa lui Speedy.

Şi, la fiecare câteva minute, controla să se asigure că beţigaşele erau la locul lor.

Bănuia că, la urma urmei, ştia prea bine ce erau cântătorii.

3

La două tarabe mai încolo de vânzătorul de covoare şi rime, un om cu înfăţişare depravată şi un petic strâmb peste un ochi încerca să-i vândă unui fermier un-cocoş cât toate zilele. Îi spunea fermierului că, dacă va cumpăra, cocoşul şi-l va pune lângă găini, în următoarele douăsprezece luni n-o să mai aibă decât ouă cu câte două gălbenuşuri.

Oricum, Jack n-avea nici ochi pentru cocoş, nici urechi pentru ţipetele ascuţite ale precupeţului. Se alătură unei hoarde de copii ce se holbau la principala vedetă a omului cu un singur ochi. Aceasta era un papagal închis într-o colivie mare de nuiele. Înalt aproape cât cel mai mic copil din grup, avea penajul neted, verde-închis, ca o sticlă de bere Heineken, şi ochii de-un auriu-strălucitor... cei patru ochi ai săi. Asemenea micului ponei din grajdurile pavilionului, papagalul avea două capete. Se ţinea de stinghie cu ghearele-i mari şi galbene şi privea placid în două direcţii, simultan, aproape atingându-şi cele două coroane moţate.

Papagalul stătea de vorbă cu sine însuşi, spre marele amuzament al copiilor –, dar, oricât de uimit era, Jack observă că, deşi erau foarte atenţi la papagal, nu păreau nici uimiţi, nici măcar miraţi. Nu arătau precum copiii care

văd primul film din viaţa lor, stând stupefiaţi pe scaunele din sală, numai ochi; se purtau mai degrabă ca la desenele animate din fiecare sâmbătă dimineaţa. Era o minune, da, dar nu una cu totul nouă. Şi cine-şi pierde cel mai repede interesul pentru minuni, dacă nu cei foarte mici?

— *Câââârr!* Cât de sus e susu"? se interesă Capul de Est.

— La fel de jos ca josu', răspunse Capul de Vest, iar copiii chicotiră.

— *Crooonk!* Care-i marele adevăr al nobililor? întrebă apoi Capul de Est.

— Că un rege va fi rege toată viaţa, da' o dată cavaler e destul pentru orice om! replică obraznic Capul de Vest.

Jack zâmbi, iar o parte dintre copii râseră, dar cei mai mici părură doar derutaţi.

— Şi ce-i în dulapu' doamnei Spratt? puse acum problema Capul de Est.

— O privelişte pe care n-o s-o vadă nici un bărbat! trânti Capul de Vest – şi, cu toate că Jack rămase nedumerit, copiii izbucniră în hohote de râs.

Papagalul îşi mută solemn pintenii pe stinghie şi se găinaţă în paiele de sub el.

— Şi ce l-a speriat de moarte pe Alan Destry în noapte?

— Şi-a văzut nevasta – *crrroooaaaaa* – ieşind din baie!

Acum, fermierul se îndepărta, iar păsărarul chior încă mai era în posesia cocoşului. Se întoarse furios spre copii.

— Ia căraţi-vă de-aici! Căraţi-vă de-aici până nu vă iau la şuturi!

Copiii se împrăştiară. Jack îi urmă, aruncând o ultimă privire, amuzată, peste umăr, la minunatul papagal.

La altă tarabă, mai dădu două beţigaşe pentru un măr şi un polonic de lapte – cel mai dulce şi mai gras lapte pe care-l gustase vreodată. Îşi spuse că, dacă în lumea lor ar fi avut asemenea lapte, Nestl's şi Hershey's ar da faliment într-o săptămână.

Tocmai îşi termina laptele, când văzu familia Henry apropiindu-se încet de el. Dădu înapoi polonicul femeii de la

tarabă, care turnă cele câteva picături rămase, cu chibzuială, la loc în putina mare din lemn de lângă ea. Jack plecă grăbit, ştergându-şi mustăcioara albă de pe buza superioară şi sperând, stânjenit, că nimeni care băuse din acelaşi polonic înaintea lui nu avusese lepră, herpes sau altceva de soiul ăsta. Dar, într-un fel, nu credea ca asemenea grozăvii să existe pe-aici.

Străbătu aleea principală a pieţei, prin dreptul mimilor, pe lângă două femei grase care vindeau oale şi tigăi *(Tupperware Teritorial,* îşi spuse Jack, cu o grimasă ironică), prin faţa miraculosului papagal cu două capete (stăpânul său cu un singur ochi bea acum, în văzul lumii, dintr-o butelcuţă de argilă, clătinându-se nestăpânit de la un capăt al gheretei la celălalt, ţinând de gât cocoşul ameţit şi răcnind agresiv la trecători – Jack văzu că braţul drept, descărnat, al omului era încleiat de guano alb-găl-bui şi strâmbă din nas), până la un loc deschis, unde se adunaseră mai mulţi fermieri. Acolo se opri un moment, curios. Mulţi dintre fermieri fumau din pipe de ceramică, iar Jack zări trecând din mână-n mână şi numeroase sticle de lut, foarte asemănătoare aceleia pe care o agita păsărarul. Pe o câmpie prelungă, cu iarbă, câţiva oameni jucau pietre în spatele cailor mari şi lăţoşi, cu capetele plecate şi ochii blânzi, nătângi.

Jack trecu pe la taraba de covoare. Vânzătorul îl văzu şi-i făcu un semn cu mâna. Băiatul făcu semn la rândul său şi se gândi să strige: *Foloseşte-o, că-i a ta, numai nu exagera!* Preferă să n-o facă. Îşi dăduse dintr-o dată seama că se simţea cam în doi peri. Senzaţia aceea de înstrăinare, de-a fi un intrus, îl cuprinsese iarăşi.

Ajunse la răspântie. Drumul de la Nord la Sud se arăta doar cu puţin mai răsărit decât o cărare de ţară. Drumul Vestului era mult mai lat.

Moş Jack Călătoru, îşi spuse, şi încercă să zâmbească. Îşi îndreptă umerii şi auzi sticluţa lui Speedy zăngănind uşor, ciocnindu-se de oglindă. *Iată-l pe moş Jack Călătoru*

pornind la drum pe versiunea Teritorială a autostrăzii 90. Picioare, să nu mă lăsaţi baltă tocmai acum!

O luă din nou la drum şi, curând, marele tărâm ca de vis îl înghiţi.

5

După vreo patru ore, în toiul după-amiezei, Jack se aşează în iarba înaltă de la marginea drumului, privind cum un număr de oameni – de la distanţa aceea păreau nu mai mari decât nişte gângănii – escaladau un turn înalt, cu aspect şubred. Alesese acest loc pentru a se odihni şi a-şi mânca mărul, întrucât, aici, Drumul Vestului părea să se apropie la maximum de acel turn. Încă-l mai despărţeau de el cel puţin patru kilometri (ba poate chiar mai mult – limpezimea aproape supranaturală a aerului făcea distanţele extrem de greu de apreciat), dar Jack îl vedea de mai mult de-o oră.

Îşi mâncă mărul, odihnindu-şi picioarele obosite şi întrebându-se ce putea fi turnul acela, înălţat acolo singur-singurel, într-un câmp de iarbă unduitoare. Şi, desigur, se întreba de ce-l escaladau oamenii aceia. Vântul suflase aproape neîntrerupt de când Jack părăsise piaţa; acum bătea spre turn, dar, ori de câte ori se potolea câteva momente, băiatul îi putea auzi strigând unul la altul... şi râzând. Răsunau multe râsete dîntr-acolo.

După vreo şapte kilometri la vest de piaţă, Jack trecuse printr-un sat – dacă ceea ce se înţelege prin sat poate cuprinde cinci căsuţe şi un magazin închis, în mod vădit, de multă vreme. Acestea fuseseră ultimele aşezări omeneşti întâlnite de-atunci şi până acum. Chiar înainte de-a zări pentru prima oară turnul, se întrebase dacă nu cumva ajunsese deja la Avanposturi fără să ştie. Îşi amintea destul de bine ce spusese Căpitanul Farren: *Dincolo de Avanposturi, Drumul Vestului merge, spre nicăieri... sau spre Iad. Am auzit vorbindu-se că nici chiar Dumnezeu însuşi nu se aventurează niciodată dincolo de Avanposturi...*

Pe Jack îl trecu un uşor fior.

Dar nu credea cu adevărat că ajunsese atât de departe. Categoric, nu simţea nimic din neliniştea tot mai profundă ce-l încercase înainte de-a se încurca printre copacii însufleţiţi, în efortul său de-a evita diligenta lui Morgan... copaci mişcători, care acum păreau un hidos prolog al întregului răstimp petrecut în Oatley.

Într-adevăr, emoţiile plăcute pe care le simţise din momentul când se trezise la căldură şi dormise în căpiţa de fân, până ce Henry fermierul îl poftise să sară jos din căruţa lui, ieşiseră acum din nou la suprafaţă: sentimentul acela că Teritoriile, în pofida oricăror rele, s-ar fi putut ascunde în sânul lor era profund, fundamental, bun, şi că el putea deveni parte din acest loc oricând dorea... că, în realitate, nu era câtuşi de puţin Străin.

Ajunsese să-şi dea seama că făcea parte din Teritorii pe lungi perioade de timp. Îi venise un gând ciudat, în timp ce înainta cu uşurinţă pe Drumul Vestului, un gând exprimat pe jumătate în engleză, pe jumătate în limbajul Teritoriilor: *Când am un vis, singurul moment de-a ŞTI cu adevărat că e un vis e acela în care mă trezesc. Dacă visez şi, pur şi simplu, mă trezesc dintr-o dată – sună deşteptătorul, sau altceva –, atunci sunt cel mai surprins om din lume. La început, deşteptarea e aceea care pare ca un vis. Iar aici nu sunt străin când visul se adânceşte – asta vreau să zic? Nu, dar sunt pe-aproape. Pariez că tata avea multe vise adânci. Şi mai pariez şi că unchiul Morgan n-are aproape niciodată.*

Hotărâse să tragă o duşcă din sticluţa lui Speedy şi să facă un salt înapoi imediat ce va vedea ceva aparent periculos... chiar dacă îi ieşea în cale ceva doar cu aspect înspăimântător. În caz contrar, urma să se deplaseze pe-aici toată ziua, înainte de-a reveni la New York. De fapt, l-ar fi putut chiar tenta să înnopteze în Teritorii, dacă mai găsea şi altceva de mâncare în afara acelui măr. Dar nu găsise nimic, iar pe Drumul Vestului, lung, pustiu şi nepietruit, nu

exista, cât vedeai cu ochii, nici măcar un singur, hai să zicem aşa, local rutier, gen „7-Eleven" sau „Stop-'n-Go".

Copacii bătrâni, care înconjuraseră răscrucea şi piaţa, făcuseră loc, imediat ce Jack trecuse de ultima mică aşezare, unor pajişti întinse de ambele laturi ale drumului. Începea să simtă că parcurge o şosea nesfârşită prin mijlocul unui ocean fără margini. În ziua aceea străbătuse Drumul Vestului sub un cer senin şi însorit, dar rece *(acum e sfârşitul lui septembrie, sigur că e rece,* îşi spuse, numai că în minte îi veni un cuvânt care nu era *septembrie,* ci un termen Teritorial traductibil cel mai bine prin *lunanoua).* Nu-l depăşea nici un pieton, nici o căruţă, fie plină, fie goală. Vântul sufla destul de statornic, foşnind prin oceanul de iarbă cu un sunet jos, tomnatic şi însingurat. La fiecare pală de vânt, iarba se unduia în valuri largi.

Dacă l-ar fi întrebat cineva: „Cum te simţi, Jack?", băiatul ar fi răspuns: „Destul de bine, mulţumesc. Vesel." *Vesel* era cuvântul care i-ar fi venit în minte în timp ce străbătea pajiştile acelea pustii; *extaz* era un cuvânt pe care-l asocia, mai curând, cu hitul pop omonim al formaţiei rock „Blondie". Şi nu e de mirare că lăcrimase de mai multe ori, în timp ce stătea privind undele acelea imense fugărindu-se una pe alta spre zare, umplându-şi sufletul de o privelişte pe care doar foarte puţini copii americani din vremea lui o văzuseră vreodată – enorme întinderi de pământ gol, sub un cer albastru de-o ameţitoare lungime şi lăţime şi, da, chiar şi de adâncime. Era un cer nepătat, fără dârele turboreactoarelor, în cheia bolţii, fără fâşiile de funingine şi smog, mai jos, spre linia orizontului.

Jack trăia o experienţă de-un remarcabil impact senzorial, văzând, auzind şi mirosind lucruri absolut noi pentru el, în vreme ce alte senzaţii, pe care se obişnuise să le aibă permanent, lipseau pentru prima oară din viaţa lui. În numeroase privinţe, era un copil remarcabil de sofisticat – crescut la Los Angeles, cu tatăl impresar şi mama actriţă de film, ar fi fost anormal să fie mai naiv –, dar tot copil era,

iar acesta reprezenta, fără îndoială, avantajul lui... cel puţin într-o situaţie precum cea de faţă. Călătoria acelei zile – singur peste întinderile cu iarbă – i-ar fi provocat unui adult o suprasolicitare senzorială, o pătrunzătoare senzaţie de nebunie şi delir. Un om matur ar fi scotocit după sticluţa lui Speedy – probabil cu degete prea tremurătoare, ca s-o poată apuca într-adevăr cu succes – la o oră după plecarea din piaţă, ba poate chiar şi mai devreme.

În cazul lui Jack, iureşul trecu aproape neştirbit, integral, printre gândurile sale conştiente, ajungând în subconştient. Astfel că, atunci când beatitudinea îl cuprinse în întregime şi începu să plângă, nici măcar nu-şi dădu seama de lacrimi (decât ca o momentană împăienjenire a vederii, punând-o pe seama transpiraţiei) şi-şi spuse doar atât: *Măi, frate, ce bine mă simt... aici* ar *trebui să te cam treacă fiorii,* aşa, *fără nimeni prin preajmă, dar uite că nu...*

Aşa că Jack ajunse să se gândească la extazul său doar ca la un sentiment plăcut şi vesel, în timp ce înainta singur pe Drumul Vestului, cu umbra alungindu-i-se tot mai mult în urmă. Nu-i trecu prin minte că o parte din intensitatea sa emoţională se putea datora faptului că, în urmă cu nici douăsprezece ore, fusese prizonier în crâşma din Oatley (băşicile pline de sânge lăsate de ultimul butoiaş ce-i aterizase peste degete erau încă proaspete); că, în urmă cu nici douăsprezece ceasuri, scăpase – ca prin urechile acului – de-un fel de fiară ucigaşă pe care începuse s-o considere un om-capră; că, pentru prima oară în viaţa lui, se afla în câmp deschis, pe un drum complet pustiu, dacă făceai abstracţie de prezenţa lui pe acest drum; că nu se zărea, cât vedeai cu ochii, nici o reclamă la Coca-Cola, sau un panou Budweiser înfăţişându-i pe Vestiţii Cai de Povară Clydesdales; nici un fel de omniprezente fire telefonice nu se întindeau de-a lungul drumului, pe-o parte sau pe alta, nici nu se încrucişau pe deasupra lui, aşa cum se întâmplase în cazul *tuturor drumurilor pe care le străbătuse vreodată Jack Sawyer în viaţa lui;* nu se auzea nici măcar murmurul

înfundat al vreunui avion, undeva, departe, ca să nu mai vorbim de vuietul bubuitor al avioanelor Boeing 747 când executau ultimele manevre pentru a intra pe culoarul de aterizare, ori de aparatele General Dynamics F-111, care întotdeauna decolau exploziv de la Baza aeriană navală din Portsmouth, şi apoi, îndreptându-se spre largul Atlanticului, făceau aerul de deasupra „Alhambrei" să plesnească la fel ca biciul lui Osmond; se auzea numai sunetul picioarelor lui pe drum şi foşnetul-fâşâitul regulat al propriei respiraţii.

Măi, frate, ce bine mă simt, îşi spuse Jack, ştergându-se la ochi, absent, şi definind totul ca „vesel".

6

Iar acum avea acest turn, pe care să-l privească şi de care să se minuneze.

Băieţi, pe mine n-o să mă vedeţi niciodată urcându-mă pe chestia aia, îşi spuse Jack. Ronţăise mărul până la cotor şi, fără să se gândească la ceea ce făcea, neluându-şi ochii dinspre turn, scobi cu degetele o gropiţă în pământul aspru şi gras şi-l îngropă acolo.

Turnul părea alcătuit din scânduri de hambar, iar Jack îi aprecie înălţimea cam la cel puţin o sută cincizeci de metri. Construcţia avea o formă pătrăţoasă, goală în mijloc, scândurile înălţându-se pe toate cele patru laturi sub forma unor X-uri suprapuse. În vârf se afla o platformă, iar Jack, mijind ochii, putu distinge mişunând pe ea o sumedenie de oameni.

Vântul trecu într-o rafală blândă pe lângă băiatul aşezat la marginea drumului, cu genunchii strânşi la piept şi braţele împrejurul lor. Încă unul dintre valurile acelea undui iarba în direcţia turnului. Jack îşi închipui cum se clătina eşafodajul şubred şi simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

NICIODATĂ nu m-aş urca acolo, îşi spuse, *nici pentr-un milion de dolari.*

Şi atunci, lucrul de care se temuse că se va întâmpla, din prima clipă când observase că erau oameni în vârful turnului, se întâmplă: unul dintre ei căzu.

Jack sări în picioare. Avea pe chip expresia răvăşită, cu gura căscată, a oricărui spectator prezent la un spectacol de circ unde o acrobaţie primejdioasă dă greş – echilibristul care cade de la mare înălţime, rămânând nemişcat în mijlocul arenei, ca un morman inform, săritoarea care nu prinde trapezulşi ricoşează din plasă, cu o bufnitură, piramida umană ce se năruie pe neaşteptate, toate trupurile prăbuşindu-se claie peste grămadă.

O, la dracu, o, fir-ar, o...

Deodată, Jack făcu ochii mari. O clipă, rămase prostit, cu gura larg deschisă şi falca-i moale lăsându-i-se brusc în jos – mai-mai să-i atingă sternul –, după care reveni la loc, pe chip aşternându-i-se un zâmbet larg, buimac, de neîncredere. Omul nu căzuse din turn, nici nu fusese doborât de vânt. În două laturi ale platformei se întindeau nişte ieşituri ca două limbi – semănau cu o pereche de trambuline –, iar omul pur şi simplu păşise până la capătul uneia dintre ele şi sărise. La jumătatea căderii, ceva începuse să se desfăşoare – o paraşută, crezuse Jack, dar oricum n-ar fi avut timp să se deschidă.

Numai că nu era paraşută.

Erau aripi.

Căderea încetini, pentru a se opri apoi complet, omul fiind încă la vreo cincisprezece metri deasupra ierbii înalte. Apoi porni invers. Acum se înălţa în zbor, tot mai departe de turn, aripile ridicându-i-se atât de sus, încât aproape se atingeau – ca moţurile capetelor acelui papagal Henry Youngman –, după care iarăşi coborau, precum braţele unui înotător pe ultima lungime de bazin.

Mamăă, făcu Jack în sinea lui, împins să revină la cea mai prostească reacţie cunoscută, în absoluta sa uimire. Asta le punea capac la toate; era o acrobaţie perfectă. *Mamăăă, ia te uită, mamăăăă!*

După aceea, de la trambulina din vârful turnului sări un al doilea om; apoi, un al treilea, un al patrulea... În nici cinci minute, în aer se aflau vreo cincizeci de oameni, zburând pe traiectorii complicate, dar clare: tot mai departe de turn, în formă de opt, înapoi pe deasupra turnului şi dincolo de el, altă întoarcere în opt, din nou spre turn, revenind pe platformă, luând-o de la început.

Se roteau, dansau şi se încrucişau în aer. Jack începu să râdă, încântat. Semăna puţin cu baletele acvatice din filmele acelea vechi şi siropoase cu Esther Williams. Înotătoarele – şi mai cu seamă Esther Williams, desigur – făceau ca totul să pară nespus de uşor, ca şi cum oricine ar fi putut sări şi înota astfel, sau ca şi cum tu însuţi ai putea foarte simplu, împreună cu câţiva prieteni, să sari din capetele opuse ale trambulinei într-o coregrafie sincronizată, alcătuind un fel de fântână umană.

Exista însă o deosebire. Oamenii care zburau aici nu trezeau acea iluzie de uşurinţă; păreau să cheltuiască uriaşe cantităţi de energie pentru a se menţine în văzduh, iar Jack simţi, cu neaşteptată certitudine, că era un exerciţiu chinuitor, dureros, la fel de dureros ca unele executate în ora de educaţie fizică – ridicările de picioare sau tracţiunile pentru abdomen. *Nu te doare, n-ai picioare!* mugea antrenorul, dacă avea cineva tupeul să se plângă.

Iar acum, prin minte îi trecu altceva – ziua când mama lui îl luase cu ea în vizită la prietena sa Myrna, care era o balerină *adevărată,* şi exersa în mansarda unui studio de dans dinspre capătul Wilshire Boulevard. Myrna făcea parte dintr-o trupă de balet, iar Jack o văzuse dansând împreună cu alte balerine – mama îl silea adesea s-o însoţească, şi de cele mai multe ori era foarte plicticos, cum erau slujbele de la biserică sau emisiunile *Sunrise Semester* la televizor. Niciodată însă n-o văzuse pe Myrna antrenându-se... niciodată atât de-aproape. Fusese impresionat şi cam speriat de contrastul dintre imaginea baletului pe scenă, unde toată lumea părea să lunece sau să păşească mărunt

şi fără efort pe *poante,* şi ceea ce vedea acum de la nici doi metri distanţă, cu lumina crudă a zilei năvălind prin ferestrele înalte cât peretele, fără nici un fel de muzică – doar pocnetele ritmice din palme şi observaţiile dure ale coregrafului. Nici o laudă; numai critici. Feţele le şiroiau de sudoare. Dresurile erau ude de transpiraţie. Sala, cât de mare şi aerisită, duhnea a năduşeală. Muşchii supli tremurau şi vibrau la limita nervoasă a epuizării. Tendoane încordate se reliefau ca nişte cabluri izolate. Vene pulsânde se desenau pe frunţi şi gâturi. Gu excepţia plesnetelor şi a strigătelor furioase, hărţuitoare, ale coregrafului, singurele sunete erau *toc-buf*-urile balerinelor pe poante, mişcându-se prin încăpere, şi gâfâielile lor aspre, chinuite. Jack îşi dădu seama, dintr-o dată, că aceste dansatoare nu-şi câştigau, doar, existenţa; îşi căutau moartea. Cel mai bine îşi amintea expresia lor – toată concentrarea aceea extenuantă, toată suferinţa... dar, transcendând chinurile, sau cel puţin furişându-se pe lângă marginile lor, desluşise bucurie. Chipurile balerinelor exprimau o bucurie inconfundabilă, care pe Jack îl înspăimântase, căci părea inexplicabilă. Ce fel de om se poate bucura supunându-se unei asemenea torturi continue, sfâşietoare, ucigaşe?

Şi aceeaşi durere o vedea aici, gândi el. Erau chiar oameni înaripaţi, ca oamenii-pasăre din vechile seriale cu Flash Gordon, sau aripile se înscriau mai mult pe linia lui Icar şi Dedal, nişte dispozitive prinse de braţe? Jack constată că, de fapt, nu conta cu adevărat... cel puţin, nu pentru el.

Bucurie.

Trăiesc în mister, oamenii aceia trăiesc în plin mister.

Bucuria e *aceea care-i ţine pe linia de plutire.*

Asta conta. Bucuria îi făcea să plutească, indiferent dacă aripile le creşteau în spinare sau erau prinse cumva cu nişte curele şi chingi. Ceea ce vedea el, chiar de la uriaşa distanţă, era acelaşi soi de efort pe care-l văzuse în mansarda de pe Wilshire, atunci, demult. Toată acea risipă

de energie pentru a obţine o splendidă răsturnare de moment a legilor naturii. Faptul că o asemenea răsturnare cerea atât de mult, pentru a dura atât de puţin, era cumplit; faptul că oamenii, oricum, i se dăruiau, era pe cât de cumplit, pe-atât de minunat.

Şi *totul nu-i decât un joc,* îşi spuse el, simţindu-se deodată convins de asta. Un joc, poate nici măcar atât – poate nu era decât antrenamentul pentru un joc, la fel cum toată transpiraţia şi epuizarea tremurătoare din mansarda de pe Wilshire, în ziua aceea, fusese tot numai un antrenament. Antrenament pentru un spectacol la care, probabil, aveau să se învrednicească să asiste doar câteva persoane, urmând, la fel de probabil, să se suspende curând.

Bucurie, îşi spuse iarăşi Jack, stând acum în picioare, cu faţa în sus, privindu-i pe oamenii-zburători din zare, în timp ce vântul îi răvăşea părul pe frunte. Vârsta inocenţei lui se apropia cu repeziciune de sfârşit (şi, dacă insista cineva, chiar şi Jack ar fi acceptat, fără tragere de inimă, că simţea apropierea acestui sfârşit – un băiat nu putea face un drum lung, nu putea trece prin multe experienţe ca aceea pe care o cunoscuse în Oatley şi să mai spere că va rămâne inocent) –, dar, în momente ca acesta de-acum, când stătea cu ochii la cer, inocenţa părea să-l înconjoare, ca şi pe tânărul pescar din poemul lui Elizabeth Bishop{36}, în timpul celor câteva clipe ale sale de epifanie; totul nu era decât curcubeu, curcubeu, curcubeu.

Bucurie – la naiba, asta-i o lume mică, dar foarte veselă!

Simţindu-se mai bine decât oricând de la începutul întregii Poveşti – şi numai Dumnezeu ştia cât de demult fusese acel început –, Jack porni din nou pe Drumul Vestului, cu pasul uşor, cu chipul învăluit în acelaşi zâmbet extatic şi prostesc. Privind din când în când înapoi, peste umăr, reuşi să-i vadă pe zburători încă foarte multă vreme. Aerul Teritoriilor era atât de curat, încât părea aproape să mărească imaginile. Şi chiar şi după ce nu-i mai putu vedea,

acea senzaţie de bucurie rămase, ca un curcubeu, înlăuntrul capului lui.

7

Când soarele începu să asfinţească, Jack îşi dădu seama că amâna întoarcerea în cealaltă lume – în Teritoriile americane –, şi nu numai mulţumită gustului îngrozitor al sucului magic. O amâna fiindcă nu voia să plece de-aici.

Un pârâiaş, venind din câmpia ierboasă (unde începuseră iarăşi să apară mici pâlcuri de copaci – arbori cu coroane voluminoase şi vârfuri ciudat turtite, asemănători cu eucalipţii), cârmise în unghi drept, astfel că acum curgea pe lângă drum. Mai departe, la dreapta şi în faţă, se zărea o mare întindere de apă. Era *atât* de uriaşă, încât, până cu vreo oră în urmă, Jack crezuse că e un petic de cer de-un albastru ceva mai intens decât restul. Dar nu era cerul; era un lac. *Un mare lac,* îşi spuse el, amuzat de mica sa glumă. Bănuia că, în cealaltă lume, era vorba de lacul Ontario.

Se simţea bine. Mergea în direcţia potrivită – poate puţin prea la Nord, dar nu se îndoia că Drumul Vestului avea să se abată destul de curând dintr-acolo. Senzaţia aceea de bucurie aproape exaltată – cea pe care el o definise ca veselie – se atenuase într-un fel de seninătate calmă, un sentiment părând Ia fel de limpede ca aerul Teritoriilor. Doar un singur lucru îi întina senzaţia de bine, şi-acesta era amintirea

(şase, are şase, Jack avea şase ani)

lui Jerry Bledsoe. De ce se chinuise mintea sa atât de mult cu ştergerea acestei amintiri?

Nu – nu a amintirii... a celor două amintiri. Mai întâi Richard şi cu mine auzind-o pe doamna Feeny cum îi explica surorii ei că l-a prins curentul electric şi l-a fript, că i-a topit ochelarii peste tot nasul, că l-a auzit pe domnul Sloat vorbind la telefon şi zicând că aşa şi pe dincolo... şi apoi, cum stăteam după canapea, fără chiar să vreau să trag cu urechea sau cu ochiul, auzindu-l pe tata spunând:

„Totul are consecinţe, iar unele asemenea consecinţe pot fi dintre cele neplăcute." Şi, cu siguranţă, ceva l-a făcut pe Jerry Bledsoe să se cutremure, nu-i aşa? Când sfârşeşti cu ochelarii topiţi peste tot nasul, aş zice că moartea ţi-a fost, într-adevăr, o suferinţă cutremurătoare...

Jack se opri. Se opri brusc.

Ce încerci să spui?

Ştii bine ce încerc să spun, Jack. Tatăl tău plecase în ziua aceea – şi el, şi Morgan. Erau aici. Unde, aici? Cred că se aflau în acelaşi loc în care se găseşte sediul lor în California, în Teritoriile americane. Şi au făcut ceva, unul dintre ei a făcut-o. Poate ceva important, poate doar a aruncat o piatră... sau a îngropat un cotor de măr în pământ. Şi, într-un fel... ecoul a ajuns până acolo. Ecoul a ajuns acolo şi l-a omorât pe Jerry Bledsoe.

Jack se cutremură. O, da, bănuia că ştia de ce se chinuise atât mintea lui până să poată scăpa de amintire – taxiul de jucărie, murmurul glasurilor celor doi bărbaţi, Dexter Gordon suflând în saxofon. Nu voise s-o dea afară. Fiindcă

(cine joacă aceste schimbări, tăticule)

sugera că doar prin simplul fapt de-a ti aici putea face ceva cu consecinţe groaznice în cealaltă lume. Să declanşeze cel de-al Treilea Război Mondial? Nu, probabil că nu. Nu asasinase nici un rege în ultima vreme, tânăr sau bătrân. Dar cât de mult fusese necesar pentru a stârni ecoul care-l prăjise pe Jerry Bledsoe? Oare unchiul Morgan îl împuşcase pe Îngemănarul lui Jerry (dacă Jerry avea unul)? Încercase să-i explice vreunui mahăr din Teritorii conceptul de curent electric? Sau nu fusese decât un mărunţiş... ceva care să nu provoace un cutremur mai mare decât cumpărarea unei ciosvârte de carne într-un târg rural? Cine juca aceste schimbări? Ce juca aceste schimbări?

O inundaţie nostimă, un dulce focuşor.

Deodată, Jack îşi simţi gura uscată, parcă plină de sare.

Traversă până la pârâiaşul de la marginea drumului, îngenunche şi întinse o mână să ia apă. Mâna îi încremeni

brusc. Pârâul ce curgea lin căpătase culorile apropiatului amurg... dar aceste culori se înecară dintr-o dată în roşu, de parcă pe lângă drum ar fi curs un şuvoi de sânge, nu de apă. Apoi se înnegri. Încă un moment, şi redeveni transparent, iar Jack văzu...

Îi scăpă un mic miorlăit, zărind diligenta lui Morgan ce vuia pe Drumul Vestului, trasă de acea duzina dracului de cai cu panaşe negre. Jack văzu cu groază aproape ameţitoare că vizitiul aşezat sus pe capra înaltă, cu cizmele pe apărătoarea de noroi şi pocnind neîncetat din bici, era Elroy. Dar nu o mâna, nu, ţinea biciul acela, ca un fel de copită. Elroy conducea caleaşca de coşmar, Elroy, rânjind cu o gură plină de colţi ucigători, Elroy care ardea de nerăbdare să-l găsească din nou pe Jack Sawyer şi să-i spintece lui Jack Sawyer burta, şi să scoată afară intestinele lui Jack Sawyer.

Jack stătea în genunchi lângă pârâu, cu ochii ieşiţi din orbite, cu gura tremurându-i de silă şi groază. Văzuse un ultim lucru în acea viziune, nu ceva mare, deloc, dar, prin implicaţiile sale, era cel mai înfricoşător dintre toate: ochii cailor păreau să ardă. Păreau să ardă, fiindcă erau plini de lumină – plini de văpaia asfinţitului.

Diligenţa se îndrepta spre Vest, pe acelaşi drum... şi venea după el.

Târându-se, nefiind sigur că se putea ridica în picioare nici chiar dacă ar fi trebuit, Jack se retrase de lângă apă, revenind stângaci pe drum. Căzu pe burtă în praf, cu sticluţa lui Speedy şi oglinda primită de la vânzătorul de covoare înfigându-i-se în măruntaie. Întoarse capul într-o parte, lipindu-şi obrazul şi urechea de suprafaţa Drumului Vestului.

Putea simţi, în pământul uscat şi dur, ropotul necontenit. Era departe... dar se apropia.

Elroy deasupra... Morgan înăuntru. Morgan Sloat? Morgan de Orris? Nu conta. Amândoi erau unul şi acelaşi.

Întrerupse, cu efort, efectul hipnotic al acelui duruit din pământ şi se ridică din nou. Scoase din jiletcă sticluţa lui Speedy – aceeaşi, aici, în Teritorii, ca şi în SUA – şi scoase pe cât putu dopul de muşchi din gâtul ei, fără să-i pese de ploaia de fărâme ce curgeau în cei doar câţiva centimetri din lichidul rămas. Privi nervos în stânga, parcă aşteptându-se să vadă diligenţa neagră apărând la orizont, cu ochii cailor arzând asemenea unor sinistre felinare, plini de lumina soarelui la asfinţit. Desigur, nu zări nimic. Orizonturile erau mai apropiate, aici, în Teritorii, cum observase deja, iar sunetele puteau străbate distanţe mai mari. Diligenţa lui Morgan se afla, cu siguranţă, la vreo cincisprezece kilometri spre Est, poate chiar douăzeci.

Şi totuşi, pe urmele mele, îşi spuse Jack şi ridică sticluţa la buze. Cu o secundă înainte de-a bea, în minte îi răsună un strigăt: *Hei, stai o clipă! Stai o clipă, tăntălăule, ţi s-a urât cu viaţa?* Grozav ar mai fi arătat, nu-i aşa, proţăpit în mijlocul Drumului Vestului, pentru ca imediat să facă saltul înapoi, în cealaltă lume, în mijlocul vreunei şosele de-acolo, poate pentru a fi călcat de-o semiremorcă în căutare de marfă sau de-un trailer.

Jack reveni împleticit până la marginea drumului... după care mai făcu zece-douăzeci de paşi în iarba înaltă până la coapse, ca măsură de siguranţă. Trase o ultimă oară aer adânc în piept, inhalând mirosul dulce al locurilor, căutând disperat senzaţia aceea de seninătate... senzaţia de curcubeu.

Trebuie să-ncerc să ţin minte ce simţeam, cum erau senzaţiile, îşi spuse. *S-ar putea să am nevoie... şi s-ar putea să nu mă mai pot întoarce multă vreme aici.*

Privi câmpul verde, care acum se întuneca pe măsură ce, dinspre Est, noaptea se aşternea deasupra lui. Vântul se înteţea, mai rece, dar tot înmiresmat, ciufulindu-i părul – îl avea din ce în ce mai lăţos – la fel cum răscolea iarba.

Eşti gata, Jack-O?

Jack închise ochii şi se încordă împotriva gustului îngrozitor şi a vomei ce avea toate şansele să urmeze.

— *Banzai,* şopti, şi bău.

CAPITOLUL XIV - Buddy Parkins

1

Vomă un şuvoi subţire, purpuriu, cu faţa la doar câteva degete de iarba ce acoperea panta lungă spre o şosea cu patru benzi; scutură capul şi-o coborî de-a-ndăratelea, pe genunchi, astfel ca numai spatele să-i mai rămână expus spre cerul cenuşiu, apăsător. Lumea, această lume, puţea. Jack se trase înapoi, îndepărtându-se de stropii borâturii căzute peste firele de iarbă, iar duhoarea îşi schimbă izul, dar persistă. Benzină şi alte otrăvuri fără nume pluteau prin aer, iar aerul însuşi duhnea a epuizare, a oboseală – până şi zgomotele ce se înălţau, vuind, dinspre şosea maltratau aerul acela muribund. Dosul unui panou rutier se înălţa deasupra capului său, ca un gigantic ecran de televiziune. Jack se ridică, nesigur pe picioare, clătinându-se. La mare distanţă, pe cealaltă parte a drumului, lucea o pânză de apă nesfârşită, abia puţin mai cenuşie decât cerul. Lacul Ontario – iar orăşelul cuibărit acolo, jos, putea fi Olcott sau Kendall". Se abătuse kilometri întregi de la drumul drept – pierduse peste o sută cincizeci de kilometri, doar în patru zile şi jumătate. Trecu pe sub panou, sperând că nu era şi mai rău de-atât. Ridică privirea spre literele negre. Se şterse la gură. ANGOLA. Angola? Unde-o fi asta? Miji ochii spre orăşelul scăldat în fum, simţind aerul aproape irespirabil.

Iar Rand McNally, nepreţuitul tovarăş de drum, îi spuse că întinderea de apă din apropiere era lacul Erie – în loc să fi pierdut zile de călătorie, le câştigase!

Dar, înainte ca băiatul să poată hotărî că, la urma urmei, cel mai deştept lucru era să sară înapoi, în Teritorii, de îndată ce socotea acest lucru sigur – adică, imediat ce diligenta lui Morgan trecuse de câtva timp pe lângă locul unde fusese el –, înainte de-a o putea face, înainte de-a se

gândi măcar s-o facă, trebuia să coboare în orăşelul afumat Angola şi să vadă dacă, de astă-dată, Jack Sawyer, Jack-O, jucase una dintre acele schimbări, tăticule. Băiatul de doisprezece ani în jeanşi şi cămaşă cadrilată, înalt pentru vârsta lui, care începuse deja să aibă o înfăţişare neîngrijită şi pe-al cărui chip se citeau prea multe griji dintr-o dată, porni să-şi croiască drum spre poalele pantei.

Pe la jumătatea drumului, îşi dădu seama că gândea din nou în engleză.

2

Omul, Buddy Parkins pe numele lui, care, chiar la ieşirea din Cambridge, Ohio, pe şoseaua US-40 – multe zile mai târziu şi mult înspre Vest –, culesese un băiat înalt ce-şi spunea Lewis Farren, ar fi recunoscut în faţa oricui expresia aceea îngrijorătoare: puştiul ăsta, Lewis, arăta ca şi cum grijile ar fi fost pe cale să i se întipărească pentru totdeauna pe faţă. *Las-o mai uşor, fiule, de dragul tău, dacă nu de-al altcuiva,* ar fi vrut Buddy să-i spună. Dar băiatul avea atâtea necazuri c-ar fi ajuns şi pentru zece oameni, dacă era să te iei după Povestea lui. Mama bolnavă, tata mort, el trimis la o mătuşă învăţătoare, undeva, în Buckeye Lake... Lewis Farren avea necazuri o droaie. Arăta ca şi cum n-ar mai fi văzut cinci dolari laolaltă de la Crăciunul trecut. Totuşi... Buddy credea că undeva, pe parcursul Poveştii, acest mic Farren îl trăgea pe sfoară.

Pe de-o parte, mirosea a fermă, nu a oraş. Buddy Parkins şi fraţii lui aveau o sută douăzeci de hectare nu departe de Amanda, cam la cincizeci de kilometri Sud-Est de Columbus, aşa că în privinţa asta n-avea cum să se înşele. Băiatul mirosea a Cambridge, iar Cambridge era la ţară. Buddy crescuse cu mirosul de tarla şi hambar în nări, izul de balegă, de porumb proaspăt şi de sere cu mazăre, iar hainele nespălate ale băiatului de lângă el absorbiseră toate aceste mirosuri familiare.

Apoi, mai era şi aspectul hainelor. Doamna Farren trebuia să fi fost foarte rău bolnavă, gândea Buddy, dacă-şi trimisese fiul la drum în nişte pantaloni jerpeliţi, atât de întăriţi de murdărie, încât boţiturile păreau suflate cu bronz. Şi încălţămintea! Tenişii lui Lewis Farren erau gata să-i cadă din picioare, cu şireturile înnădite peste tot şi materialul fiecărui pantof cârpit sau găurit de uzură în câteva locuri.

— Vas'că luară maşina lu' tăticu', aşa, Lewis? întrebă Buddy.

— Precum am spus, aşa e – laşii ăia împuţiţi au venit după miezul nopţii şi au furat-o drept din garaj. Nu cred c-ar trebui să li se dea voie să facă asta. Nu de la oamenii care muncesc pe brânci şi chiar vor începe să-şi plătească datoriile de-ndată ce vor putea. Adică, nu credeţi? Nu credeţi, nu?

Chipul sincer, ars de soare, al băiatului stătea întors spre el, ca şi cum aceea ar fi fost cea mai serioasă întrebare de la Iertarea lui Nixon[{37}] sau, eventual, de la Golful Porcilor[{38}], iar pe Buddy toate instinctele îl îndemnau să încuviinţeze – se simţea înclinat să fie de acord cu orice opinie, în general de bună-credinţă, formulată de un băiat amintind cu atâta tărie de munca la fermă.

— Cred că orice lucru are două feţe, când staj să-l priveşti cu luare-aminte, spuse Buddy Parkins, nu tocmai încântat.

Băiatul clipi din ochi, apoi întoarse din nou capul spre drum. Din nou, Buddy simţi vechea nelinişte, norul de îngrijorare ce părea să plutească în jurul băiatului, şi aproape îi păru rău că nu-i răspunsese lui Lewis Farren cu încuviinţarea de care părea să aibă atâta nevoie.

— Cred că tuşe-ta-i la şcoala primară, acolo-n Buckeye Lake, zise Buddy, sperând să uşureze nefericirea băiatului cel puţin parţial, să-i îndrepte gândul spre viitor, nu spre trecut.

— Da, domnu', aşa e. Predă la şcoala primară. Helen Vaughan.

Expresia nu i se schimbă.

Dar Buddy o auzi din nou – nu se considera un Henry Higgins, profesorul din musicalul ăla[{39}], dar ştia cu deplină certitudine că tânărul Lewis Farren nu vorbea ca un copil crescut în Ohio. Glasul băiatului suna cu totul altfel, prea îndesat şi plin de acute şi sincope nepotrivite. Nu era deloc tonalitatea specifică pentru Ohio. Şi în nici un caz nu era glasul unui ţăran din Ohio. Era un alt *accent.*

Sau o fi fost posibil ca un băiat din Cambridge, Ohio, să înveţe a vorbi astfel? Din cine ştie ce motiv nebunesc? Buddy bănuia că da.

Pe de altă parte, ziarul pe care acest Lewis Farren nu-l despăturise nici măcar o dată de sub cotul său stâng, părea să confirme cea mai profundă şi mai neagră bănuială a lui Buddy Parkins, aceea că înmiresmatul său tânăr tovarăş de drum era un fugar, iar fiecare cuvânt rostit de el, o minciună. Titlul ziarului, vizibil pentru Buddy, dacă înclina doar puţin capul, era *The Angola Herald.* Exista Angola aia din Africa, unde o mulţime de englezi dăduseră fuga să se facă mercenari, şi mai era Angola, New York – chiar acolo, lângă lacul Erie. Văzuse la actualităţi imagini de-ale oraşului, nu de mult, dar nu-şi putea aminti prea bine de ce se transmiseseră.

— Aş vrea să-ţi pun o întrebare, Lewis, spuse el, şi-şi drese glasul.

— Da?

— Cum se face că un băiat dintr-un orăşel atât de frumuşel de pe US-40 umblă la el cu un ziar din Angola, New York? Care-i al dracu' de departe. Sunt şi eu curios, fiule.

Băiatul coborî privirea spre ziarul împăturit de sub braţ şi îl strânse şi mai tare, parcă temându-se să nu-i scape.

— Aa, făcu el. L-am găsit!

— Ei, pe dracu', replică Buddy.

— Da, domnule. Era pe-o bancă în staţia de autobuz, acasă.

— Ai trecut azi-dimineaţă prin staţia de autobuz?

— Exact înainte de-a mă hotărî să păstrez banii şi să fac stopul. Domnu' Parkins, dacă mă puteţi scoate la cotitură în Zanesville, nu-mi va mai rămâne decât puţin de mers. Poate chiar s-ajung acasă la mătuşa până la ora cinei.

— Poate, spuse Buddy şi conduse cale de câţiva kilometri într-o tăcere stânjenitoare.

În cele din urmă, nu mai putu rezista şi întrebă, foarte calm şi privind drept înainte:

— Fiule, ai fugit de-acasă?

Spre uimirea lui, Lewis Farren zâmbi – fără a rânji sau a se preface, ci chiar zâmbi. Găsea comică însăşi ideea fugii de-acasă. Parcă l-ar fi gâdilat. Băiatul îl privi, la o fracţiune de secundă după ce Buddy întorsese capul spre el, şi ochii li se întâlniră.

O secundă, două, trei... cât o fi durat schimbul de priviri, Buddy Parkins văzu că băiatul acela nespălat care stătea lângă el era frumos. S-ar fi crezut incapabil să folosească acest cuvânt pentru a descrie orice Fiinţă omenească de sex masculin trecută de vârsta de nouă luni, dar, pe sub jegul drumului, acel Lewis Farren era frumos. Simţul umorului îi omorâse un moment grijile, şi ceea ce strălucea acum dinspre el către Buddy – care avea cincizeci şi doi de ani şi trei fii adolescenţi – era un soi de bunătate sinceră, pe care abia dacă o ştirbise o serie de experienţe neobişnuite. Acel Lewis Farren, în vârstă de doisprezece ani, după propria-i mărturisire, ajunsese într-un fel mai departe şi văzuse mai multe decât Buddy Parkins, iar ceea ce văzuse şi făcuse îl făcea să fie frumos.

— Nu, nu sunt fugar, domnule Parkins, spuse băiatul.

Apoi clipi, şi ochii săi reveniră spre înlăuntru şi-şi pierdură strălucirea, lumina, iar băiatul se lăsă din nou moale pe spătarul fotoliului. Ridică un genunchi,

rezemându-şi-l pe torpedo, şi-şi potrivi mai bine ziarul sub biceps.

— Nu, după cât se pare, spuse Buddy Parkins, revenind cu ochii spre drum; simţea o anume uşurare, deşi nu era tocmai sigur de ce. Nici eu nu cred că eşti fugar, Lewis. Totuşi, e ceva cu tine.

Băiatul nu răspunse.

— Ai lucrat la o fermă, aşa-i?

Lewis îl privi surprins.

— Hmm, am lucrat. În ultimele trei zile. Pe doi dolari ora.

Iar mămică-ta nici măcar nu şi-a luat liber de la boleşniţa ca să-ţi spele hainele înainte de-a te trimite la soră-sa, aşa? continuă în sinea sa Buddy.

— Lewis, mi-ar plăcea dacă te-ai gândi să vii cu mine acasă. Nu zic că eşti fugar sau ceva, da' dacă tu eşti de undeva de pe lângă Cambridge, atuncea eu o să mănânc maşina asta rablagită cu cauciucuri cu tot. Am şi eu trei băieţi, iar cel mai mic, Billy, e doar cu vreo trei ani mai mare ca tine, şi ştiu cum să dau de mâncare la *băieţi* în juru' casei mele. Poţi sta cât îţi place, depinde la câte întrebări vrei să-mi răspunzi. Finc-o să ţi le pun, cel puţin după ce o să mâncăm prima oară la aceeaşi masă. Îşi trecu palma peste părul cărunt, tuns milităreşte, şi îl privi pe Lewis. O să fii bine venit, fiule.

Zâmbind, băiatul răspunse:

— E foarte drăguţ din partea dumneavoastră, domnu' Parkins, dar nu pot. Trebuie s-ajung la... ăă... mătuşa, în...

— Buckeye Lake, îl ajută Buddy.

Băiatul înghiţi în sec şi-şi mută din nou privirea înainte.

— O să te-ajut, dacă ai nevoie de ajutor, repetă Buddy.

Lewis îl bătu uşurel pe antebraţul bronzat şi gros.

— Drumul ăsta cu maşina mi-e de mare ajutor, sincer.

După aproape zece minute de tăcere, privea silueta singuratică a băiatului coborând cu pas greu rampa de ieşire din Zanesville. Probabil că Emmie i-ar fi făcut capul calendar dacă aducea acasă un băiat murdar să-i dea de

mâncare, dar, o dată ce l-ar fi văzut şi i-ar fi vorbit, Emmie avea să scoată paharele cele bune şi farfuriile primite de la maică-sa. Buddy Parkins nu credea că exista nici o femeie pe nume Helen Vaughan în Buckeye Lake, şi nu era prea sigur nici că acel misterios Lewis Farren avea mamă – băiatul aducea prea mult a orfan pornit la drum lung. Buddy privi până când acesta dispăru după curba rampei, rămânând apoi cu ochii în gol, spre enorma firmă, galbenă cu roşu-aprins, a unui complex comercial.

O secundă, se gândi să sară din maşină şi să fugă după băiat, încercând să-l aducă înapoi... după care îi reveni în memorie amintirea de-o clipă a unei scene aglomerate, pline de fum, la telejurnalul de la ora şase. Angola, New York. O catastrofă prea măruntă pentru a fi relatată mai mult de-o singură dată, asta se întâmplase în Angola; una dintre acele mici tragedii pe care lumea le îngroapă sub un munte de ştiri în presă. Tot ce putu desluşi Buddy în acel scurt şi, probabil, deformat moment de amintire, fu o imagine cu grinzi întinse, ca nişte paie gigantice, peste maşini turtite, ieşind dintr-o groapă fumegândă – o gaură ce-ar fi putut duce drept în Iad. Buddy Parkins mai privi o dată spre locul de pe drum unde fusese băiatul, apoi apăsă pe ambreiaj şi băgă maşina în viteza-ntâi.

3

Amintirea lui Buddy Parkins era mai corectă decât îşi imaginase. Dacă ar fi putut vedea prima pagină a ziarului *Angola Herald,* vechi de-o lună, pe care „Lewis Farren", băiatul acela enigmatic, îl ţinea atât de protector şi totuşi cu teamă sub braţ, acestea sunt cuvintele pe care le-ar fi citit:

CUTREMUR DEVASTATOR
SOLDAT CU 5 VICTIME

Joseph Gargan, reporter permanent

Lucrările la blocurile Rainbird, concepute spre a fi cea mai înaltă şi mai luxoasă dezvoltare urbană din Angola, până la a căror finalizare mai erau şase luni, au fost întrerupte ieri în condiţii tragice, când o vibraţie seismică fără precedent a făcut să se prăbuşească structura de rezistenţă a clădirii, îngropând un mare număr de lucrători sub dărâmături. De sub ruinele abia începutei construcţii au fost extrase cinci cadavre, iar alţi doi muncitori încă nu au fost găsiţi, presupunându-se că şi ei ar fi morţi. Toate cele şapte victime erau sudori şi montori, angajaţi ai societăţii Speiser Construction, în momentul incidentului aflându-se cu toţii pe schelele ultimelor două etaje ale clădirii.

Cutremurul de ieri a fost primul fenomen tectonic din istoria cunoscută a Angolei. Armin Van Pelt, de la Catedra de Geologie a Universităţii New York, contactat telefonic în cursul zilei de ieri, a descris cutremurul fatal ca pe o „bulă seismică". Reprezentanţii Comisiei de Stat pentru Siguranţă îşi continuă investigaţiile la faţa locului, împreună cu o echipă de...

Decedaţii erau Robert Heidel, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, Thomas Thielke, treizeci şi patru, Jerome Wild, patruzeci şi opt, Michael Hagcn, douăzeci şi nouă, şi Bruce Davey, treizeci şi nouă. Cei doi încă dispăruţi se numeau Arnold Schulkamp, de cincizeci şi patru de ani, şi Theodore Rasmussen, de patruzeci şi trei. Jack nu mai avea nevoie să se uite pe prima pagină a ziarului ca să-şi amintească numele lor. Primul cutremur din istoria oraşului Angola, New York, avusese loc în ziua în care făcuse el saltul înapoi de pe Drumul Vestului, aterizând la marginea oraşului. O parte din Jack Sawyer şi-ar fi dorit să-l poată însoţi până acasă pe prietenosul malac Buddy Parkins, să ia cina la masa din bucătărie alături de familia lui – carne fiartă de vită şi plăcintă cu mere la cuptor – şi să se culcuşească apoi

în patul de oaspeţi al familiei Parkins, trăgându-şi pătura de casă până peste cap. Şi să nu se mişte de-acolo, timp de patru-cinci zile, decât spre masă şi-napoi. Dar, parţial, necazul era că vedea masa aceea de bucătărie, din brad noduros, plină cu brânză sfărâmicioasă, de cealaltă parte a mesei, o gaură de şoareci tăiată într-o scândură gigantică de la baza peretelui, iar pantalonii celor trei băieţi Parkins aveau câte o gaură prin care ieşea o coadă lungă şi subţire. Cine joacă aceste schimbări-Jerry-Bledsoe, tăticule? *Heidel, Thielke, Wild, Hagen, Davey; Schulkamp şi Rasmussen.* Aceste schimbări-Jerry? Ştia cine le juca.

4

Firma enormă, cu literele purpurii, MALL[{40}]-UL BUCKEYE, pe fond galben, plutea în faţa lui Jatk, pe când băiatul dădea ultima curbă a rampei de ieşire, trecând pe lângă umărul lui spre a reapărea pe partea cealaltă, moment în care se văzu, în sfârşit, că era înălţată pe un trepied de stâlpi galbeni, în parcarea complexului comercial. *Mall*-ul propriu-zis era un ansamblu futurist de clădiri zugrăvite în ocru, aparent fără ferestre – o secundă mai târziu, Jack îşi dădu seama că era acoperit, iar ceea ce vedea el nu făcea decât să dea iluzia de clădiri separate. Băgă mâna în buzunar, pipăind sulul strâns de douăzeci şi trei de bancnote de-un dolar, care reprezenta toată averea sa pământească.

În soarele rece al după-amiezei de toamnă timpurie, Jack trecu în fugă strada spre parcajul *mall*-ului.

De n-ar fi fost conversaţia cu Buddy Parkins, Jack ar fi rămas, cel mai probabil, pe US-40, încercând să acopere încă optzeci de kilometri – voia să ajungă, în următoarele două-trei zile, în Illinois, unde se afla Richard Sloat. Gândul de a-şi revedea prietenul îl menţinuse în formă de-a lungul zilelor istovitoare de muncă non-stop la ferma lui Elbert Palamountain: imaginea chipului serios, cu ochelari, al lui

Richard Sloat, în camera sa de la Thayer School din Springfield, Illinois, îi alimentase energia tot atât de mult cât şi generoasele mese ale doamnei Palamountain. Jack încă mai dorea să-l vadă pe Richard, şi cât se putea de repede, dar invitaţia tăcută de Buddy Parkins îi mai tăiase din elan. Nu mai putea, pur şi simplu, să se urce în altă maşină şi s-o ia de la-nceput cu Povestea. (În orice caz, îşi reaminti sieşi Jack, Povestea părea să-şi piardă forţa de convingere.) Complexul comercial îi oferea şansa perfectă de-a zăbovi o oră-două, mai ales dacă exista şi vreo sală de cinema pe-acolo – exact în acel moment, Jack ar fi putut urmări cel mai plictisitor şi siropos film tip *Love Story.*

Iar înaintea filmului, se putea îngriji de două lucruri pe care le amânase cel puţin o săptămână. Jack îl văzuse pe Buddy Parkins privindu-i tenişii Nike în curs de dezintegrare. Nu numai că încălţările lui se făceau bucăţi, dar tălpile, cândva buretoase şi elastice, deveniseră în chip misterios dure ca asfaltul. În zilele în care avea de parcurs distanţe mari, sau când trebuia să lucreze stând toată ziua în picioare, îl înţepau labele de parcă i-ar fi luat foc.

A doua sarcină, aceea de a-i da telefon mamei, era atât de încărcată de vinovăţie şi alte emoţii pline de teamă, încât Jack nu-şi putea îngădui să devină tocmai conştient de obligativitatea îndeplinirii ei. Nu ştia dacă-şi va putea stăpâni plânsul, o dată ce va fi auzit vocea mamei lui. Dacă avea să sune slăbită? Dacă suna cu-adevărat bolnavă? Chiar şi-ar fi putut continua drumul spre Vest dacă Lily l-ar fi implorat cu voce răguşită să revină în New Hamsphire? Aşa că nu putea admite, faţă de sine însuşi, că, probabil, urma să-i telefoneze mamei. Mintea îi prezenta imaginea foarte clară a unui şir de telefoane publice, sub cupolele lor de plastic transparent, ca nişte uscătoare la coafor, şi aproape imediat Jack se feri de ea – ca şi cum Elroy sau altă creatură din Teritorii ar fi putut ieşi direct din receptor, încleştându-şi mâna de beregata lui.

Chiar în acel moment, trei fete, mai mari cu un an sau doi decât Jack, săriră de pe bancheta din spate a unui Subaru Brat ce cotise nepăsător în parcare, lângă intrarea principală a *mall*-ului. O secundă, arătară ca nişte fotomodele contorsionate în stângaci-elegantele lor poziţii exprimând desfătare şi uimire. O dată revenite la nişte atitudini ceva mai convenţionale, fetele îi aruncară lui Jack o privire lipsită de curiozitate şi începură să-şi fâlfâie părul, rearanjându-şi-l cu mişcări experte. Lungi în picioare mai erau în jeanşii lor strânşi, aceste mici şi încrezătoare prinţese dintr-a zecea, iar când râdeau îşi duceau mâna la gură într-un gest ce sugera că însuşi râsul ar fi fost motiv de râs. Jack încetini pasul, într-un fel de umblet somnambulic. Una dintre prinţese îi aruncă o ocheadă rapidă şi-i murmură ceva brunetei de-alături.

Acum arăt altfel, îşi spuse Jack. *Nu mai sunt ca ele.* Recunoaşterea acestui fapt îl învălui într-un simţământ de însingurare.

Un băiat blond, bine legat, într-o vestă albastră fără mâneci, coborî de la volan şi adună fetele în jurul lui prin simpla atitudine ce-o abordase, aceea de-a se preface că nu le ia în seamă. Tânărul, care fără îndoială era în cursul superior şi, cel puţin, la preuniversitare, se uită o singură dată la Jack, apoi, cu o privire estimativă, la faţada *mall*-ului.

— Timmy? îl interpelă bruneta cea înaltă.

— Mda, mda, răspunse băiatul. Tocmai mă-ntrebam ce miroase-a căcat pe-aici.

Le răsplăti pe fete cu un surâs superior. Bruneta strâmbă din nas, privind spre Jack, apoi îşi urmă prietenele, cu paşi legănaţi, pe suprafaţa de asfalt a parcării. Toate trei trecură prin intrarea cu uşi de sticlă a *mall*-ului, nedezlipite de statura atletică a lui Timmy.

Jack aşteptă ca siluetele lui Timmy cu suita sa, vizibile prin geam, să se reducă până la dimensiunile unor căţeluşi,

departe în *mall,* înainte de-a păşi şi el pe platforma ce comanda deschiderea uşilor.

Răcoarea aerului condiţionat îl învălui.

Apa şiroia dintr-o fântână înaltă cât două etaje, instalată într-un bazin larg cu bănci de jur-împrejur. La ambele nivele, magazine fără faţadă erau orientate cu faţa spre fântână. Din plafonul ocru răzbăteau acorduri calmante de muzică ambientală, deopotrivă cu strania lumină de culoarea bronzului; imediat ce uşile de sticlă se închiseseră foşnind în spatele lui Jack, îi izbise nările mirosul de popcorn ce emana dinspre o rulotă străveche, vopsită în roşu ca o maşină de pompieri, staţionată la parter, în stânga fântânii, lângă un Waldenbooks. Jack văzuse imediat că în MALL-UL BUCKEYE nu exista cinematograf. Timmy şi prinţesele sale cu picioare lungi pluteau în sus pe scara rulantă din celălalt capăt al complexului, îndreptându-se, după părerea lui Jack, spre un restaurant cu minuturi numit „The Captain's Table". Jack vârî din nou mâna în buzunarul pantalonilor şi-şi atinse ruloul de bani. Pana de chitară a lui Speedy şi moneda Căpitanului Farren stăteau cuibărite în fundul buzunarului, alături de-un pumn de sferturi de dolar şi de zece cenţi.

La nivelul la care se afla Jack, înghesuit între o cofetărie Mr. Chips şi un magazin de băuturi, care anunţa NOI REDUCERI DE PREŢURI la Bourbonul Hiram Walker şi Inglenook Chablis, un magazin de încălţăminte Favya îl atrase spre tejgheaua prelungă cu pantofi sport. Vânzătorul de la casă se aplecă în faţă, privindu-l bănuitor pe Jack cum răscolea printre pantofi, părând, în mod vizibil, că încerca să fure ceva. Băiatul nu recunoscu nici una dintre mărcile expuse la vânzare. Aici nu se găseau Nike sau Puma – se numeau Speedster, Bullseye sau Zooms, şi fiecare pereche avea pantofii cu şireturile legate. Erau tenişi, nu pantofi sport propriu-zişi. Destul de buni, presupuse el.

Cumpără cea mai ieftină pereche, de mărime potrivită pentru el, care se găsea în magazin, tenişi de pânză groasă, albaştri, cu dungi roşii în zigzag pe laterale. Nicăieri nu se vedea vreo denumire a mărcii. Părea imposibil să-i deosebeşti de majoritatea celorlalţi pantofi aflaţi pe masă. La casă, numără şase hârtii de un dolar şi-i spuse vânzătorului că n-avea nevoie de pungă.

Se aşează pe-o bancă din faţa fântânii înalte şi-şi scoase perechea de Nike scâlciată fără a se osteni să dezlege şireturile. Când încălţă tenişii cei noi, picioarele lui mai că nu oftară de recunoştinţă. Jack părăsi banca şi-şi aruncă încălţările vechi într-un coş de gunoi, înalt şi negru, pe care scria cu alb: NU FIŢI PROST CRESCUŢI. Dedesubt, cu litere mai mici, coşul de hârtii anunţa: *Pământul e singurul nostru cămin.*

Jack porni fără ţintă pe lunga alee de la parter a *mall*-ului, căutând telefoanele. La rulota de popcorn, se despărţi de cincizeci de cenţi şi i se dădu un cornet de-o litră plin cu floricele de porumb ce scânteiau de grăsime. Bărbatul între două vârste, cu melon, mustaţă de morsă şi cotiere peste mâneci, care vindea popcorn, îi spuse că telefoanele publice se aflau după colţ; lângă TREIZECI ŞI UNA DE AROME, la etaj. Omul făcu un gest vag spre cea mai apropiată scară rulantă.

Umplându-şi gura cu floricele, Jack urcă în urma unei femei de vreo douăzeci şi cinci de ani şi al uneia mai vârstnice, cu şoldurile atât de largi, încât blocau scara aproape pe toată lăţimea, ambele în pantaloni şi sacou.

Dacă Jack ar fi executat un salt în interiorul complexului comercial Buckeye – sau chiar la un kilometru-doi distanţă –, s-ar fi zguduit oare pereţii şi s-ar fi năruit plafonul, cărămizi, grinzi, difuzoare cântând muzică ambientală şi tuburi de neon prăbuşindu-se peste toţi cei destul de ghinionişti să se afle înăuntru? Şi oare prinţesele dintr-a zecea, ba chiar şi arogantul Timmy, şi majoritatea celorlalţi ar fi sfârşit cu fracturi craniene, membre amputate şi

piepturi mutilate şi... cu o secundă înainte să ajungă în capătul scării rulante, Jack văzu o ploaie de grinzi metalice şi uriaşe bucăţi de moloz prăvălindu-se, auzi cumplitul trosnet al planşeului de la mezanin şi ţipetele care, deşi inaudibile, rămâneau totuşi întipărite în aer.

Angola. Blocurile Rainbird.

Jack îşi simţi palmele începând să-i asude şi să-l mănânce; şi le şterse de pantaloni.

Firma TREIZECI ŞI UNA DE AROME lucea ca o lumină albă, rece-incandescentă, la stânga lui, iar când se întoarse cu faţa spre ea, văzu în cealaltă parte un hol curb. Pe pereţi şi pardoseală, plăci de gresie cafenie-lucioasă; de îndată ce curbura culoarului îl ascunse vederii oricui aflat la mezanin, Jack zări trei telefoane, adăpostite într-adevăr sub cupole de plastic transparent. Vizavi de telefoane, pe acelaşi coridor, erau două uşi cu inscripţiile BĂRBAŢI şi FEMEI.

Sub carcasa translucidă din mijloc, Jack formă O, urmat de codul regional şi numărul de la hanul şi grădinile „Alhambra".

— Taxăm? întrebă centralista.

— Vreau o convorbire cu taxă inversă, cu doamna Sawyer de la patru-zero-şepte şi patru-zero-opt. Din partea Iui Jack.

Centralista hotelului răspunse, iar lui Jack i se strânse inima. Femeia făcu legătura cu apartamentul. Telefonul sună o dată, de două, de trei ori.

Apoi, mama sa rosti:

— Isuse, copile, ce bine-mi pare că te-aud! Treaba asta cu mama prin corespondenţă e grea pentru o puştoaică bătrână ca mine. Mi-e cam dor de tine când nu te fâţâi prin preajmă şi nu-mi spui cum să mă port cu chelnerii.

— Ai doar prea multă clasă pentru majoritatea chelnerilor, asta-i tot, replică Jack, simţind că va izbucni în plâns de uşurare.

— Eşti bine, Jack? Spune-mi adevărul.

— Mi-e bine, normal. Mda, sunt bine. Doar c-a trebuit să mă asigur că nu... ştii tu.

Telefonul scoase o şoaptă electronică, un fel de paraziţi care sunau ca nisipul suflat de vânt pe-o plajă.

— Mă simt splendid, zise Lily. Grozav mă simt. Oricum, nu mai rău, dacă de-asta-ţi făceai griji. Cred că mi-ar conveni să ştiu unde eşti.

Jack tăcu, ascultând un moment foşnetul şi sâsâitul paraziţilor.

— Acum sunt în Ohio. Destul de curând voi reuşi să-l vizitez pe Richard.

— Când vii acasă, Jack-O?

— Nu pot spune. Aş vrea şi eu să pot.

— Nu poţi spune. Jur, copile, dacă taică-tău nu ţi-ar fi dat numele ăla aiurit – şi dacă m-ai fi întrebat despre asta cu zece minute mai devreme sau mai târziu...

Un val crescând de paraziţi îi acoperi vocea, iar Jack şi-o aminti aşa cum arătase în ceainărie, hăituită şi fără vlagă, bătrână. Când păcăniturile se mai potoliră, întrebă:

— Ai ceva necazuri cu unchiul Morgan? Te supără?

— L-am trimis pe unchi-tu Morgan de-aici cu capul plin de gânduri negre, răspunse femeia.

— A fost acolo? Chiar a venit? Tot te mai necăjeşte?

— M-am descotorosit de Hermelină{41}. la vreo două zile după plecarea ta, puiule. Nu-ţi pierde vremea făcându-ţi griji cu el.

— A spus unde se ducea? o întrebă Jack

Îndată însă ce rosti aceste cuvinte telefonul slobozi un chiţăit electronic chinuit, ce păru să-l sfredelească până-n creier.

Băiatul se strâmbă şi smuci receptorul de la ureche. Groaznicul scheunat al paraziţilor era atât de puternic, încât îl putea auzi oricine ar fi trecut pe coridor.

— MAMĂ! strigă, apropiind telefonul de cap cât de mult îndrăznea.

Ţiuitul paraziţilor crescu, de parcă un radio nepus pe nici un post ar fi fost dat cu volumul la maximum. Convorbirea

se întrerupse brusc. Jack lipi receptorul de ureche, dar nu mai auzi decât tăcerea plată şi neagră a firului mort.

— Hei! exclamă el, bătând în furcă, dar liniştea deplină din telefon părea să-i apese urechea.

Întocmai la fel de brusc, şi ca şi cum ar fi fost provocat de bătăile lui în furcă, reveni tonul de apel – o oază de sanitate, de normalitate. Jack îşi îndesă mâna dreaptă în buzunar, căutând încă o fisă.

În timp ce se scobea prin buzunar, ţinea stângaci receptorul în cealaltă mână; îngheţă, când auzi tonul de apel îndepărtându-se deodată hăt, în spaţiul cosmic.

Glasul lui Morgan Sloat îi vorbi la fel de clar de parcă bunul şi bătrânul unchi Morgan s-ar fi aflat la telefonul de-alături.

— Mişcă-ţi fundul acasă, Jack! Vocea lui Sloat spinteca aerul ca un scalpel. Fă bine şi-ţi mişcă fundul acasă până n-o trebui să te ducem noi.

— Stai, spuse Jack, ca şi cum s-ar fi rugat să-i acorde puţin timp: de fapt, era prea speriat ca să mai ştie exact ce vorbea.

— Nu mai pot s-aştept, băieţaş. Acum eşti un asasin. E adevărat, nu-i aşa? Eşti un ucigaş. Aşa că nu mai avem posibilitatea să-ţi acordăm nici o şansă. Mută-ţi tu binişor caroseria înapoi în staţiunea aia din New Hampshire. Acum. Sau poate-o s-ajungi acasă într-o valiză.

Jack auzi declicul receptorului. Îl scăpă din mână. Telefonul pe care-l folosise se zgâlţâi înainte, după care se desprinse din perete. Rămase o secundă agăţat de-un păienjeniş de fire; apoi căzu greoi pe duşumea.

Uşa toaletei de bărbaţi se dădu de perete în spatele lui Jack şi un glas strigă:

— CĂ-CA-M-AŞ!

Jack se întoarse şi văzu un tânăr de vreo douăzeci de ani, slab, tuns soldăţeşte, holbându-se la telefoane. Purta şorţ alb şi papion: era vânzător la un magazin.

— N-am făcut-o eu, spuse Jack. S-a întâmplat, aşa...

— Căca-m-aş.

Tânărul căscă ochii spre Jack o fracţiune de secundă, se smuci ca pentru a o lua la fugă, apoi îşi trecu mâinile prin creştetul capului tuns.

Jack se îndepărtă de-a-ndăratelea pe hol. Abia când ajunse la jumătatea scării rulante îl auzi pe vânzător ţipând:

— Domnu' Olafson, telefonu'! Domnu' Olafson!

Jack fugi.

Afară, aerul era scăldat în razele soarelui, surprinzător de umed. Buimăcit, Jack porni agale pe trotuar. La vreo opt sute de metri distanţă, vizavi de parcare, o maşină de poliţie, albă cu negru, coti spre *mall.* Băiatul se abătu din drum, pornind în lungul străzii. Undeva mai în faţă, o familie compusă din şase persoane se chinuia să introducă un şezlong prin următoarea intrare în *mall.* Jack încetini pasul, privind cum soţul şi soţia înclinau obiectul- prelung pe diagonală, stânjeniţi de eforturile copiilor mai mici, fie de-a se aşeza pe şezlong, fie de-a-i ajuta. Într-un târziu, aproape în aceeaşi poziţie cu purtătorii de drapel din faimoasa fotografie de la Iwo Jima, familia pătrunse clătinându-se pe uşă. Maşina poliţiei ocoli alene perimetrul larg al parcării.

Imediat dincolo de uşa pe unde familia zăpăcită reuşise să-şi înghesuie scaunul, un negru bătrân şedea pe o ladă de lemn, legănând în poală o chitară. În timp ce se apropia încet, Jack văzu căniţa metalică de la picioarele negrului. Bătrânul avea chipul ascuns după o pereche de ochelari de soare murdari şi sub borul unei pălării de fetru pătate. Mânecile jachetei sale de doc erau cutate ca o piele de elefant.

Jack ocoli spre bordura trotuarului, pentru a nu viola spaţiul pe care bătrânul părea să-l aibă în stăpânire, şi observă că acesta purta agăţat la gât un carton alb decolorat pe care erau scrise câteva cuvinte cu litere mari de tipar, tremurate. După câţiva paşi, putu citi inscripţia:

ORB DIN NAŞTERE

CÂNT ORICE CÂNTEC
DOMNUL SĂ VĂ BINECUVÂNTEZE

Aproape trecuse de negrul cu chitara veche şi uzată, când îl auzi murmurând, cu vocea sa ca o şoaptă crăpată şi zemoasă:

— Mda-băiatu.

CAPITOLUL XV - Snowball cântă

1

Jack se răsuci înapoi spre bătrânul negru, cu inima bubuin-du-i în piept.

Speedy?

Negrul bâjbâi după cănită, o ridică şi o scutură. Câteva monede zăngăniră pe fundul ei.

Este Speedy. În dosul ochelarilor ălora negri, e Speedy.

Jack era convins. O clipă mai târziu însă fu la fel de convins că nu *era* Speedy. Speedy nu avea umerii pătraţi şi pieptul lat; umerii lui Speedy erau rotunjiţi, puţin aduşi, iar pieptul său avea, ca urmare, un aspect uşor concav. Mississippi John Hurt, nu Ray Charles.

Dar aş putea spune sigur că e sau nu e, dacă şi-ar scoate ochelarii ăia.

Deschise gura să rostească numele lui Speedy cu voce tare, şi deodată bătrânul începu să cânte, degetele lui zbârcite, de-o culoare cafenie la fel de mată ca a lemnului vechi de nuc, uns conştiincios cu ulei, dar niciodată şlefuit, mişcându-se cu mlădie iuţeală şi graţie pe corzi, ca şi pe baghetele de fildeş. Cânta bine, ciupind melodia cu unghiile. Şi, după un moment, Jack o recunoscu. Fusese unul dintre cele mai vechi discuri ale tatălui său. Un album Vanguard intitulat *Mississippi John Hurt Today.* Şi deşi orbul nu cânta, Jack ştia cuvintele:

O, buni prieteni, ziceţi, nu-i greu?
Să-l vezi pe bătrânu' Lewis într-un cimitir nou,
Îngerii l-au pogorât, departe...

Fotbalistul blond şi cele trei prinţese ale lui ieşiră pe poarta principală a *mall*-ului. Fiecare prinţesă avea câte un cornet de îngheţată. Nea All-America ţinea în ambele mâini

câte un crenvurşt cu ardei iute. Porniră agale spre locul unde stătea Jack. Băiatul, având atenţia concentrată numai asupra bătrânului negru, nici măcar nu-i observase. Îl ţintuia pe loc gândul că era Speedy, iar Speedy îi citise cumva gândurile. Altfel, cum s-ar fi putut ca acest om să fi început interpretarea unei compoziţii de-a lui Mississippi John Hurt exact în momentul în care Jack se gândea să Speedy arăta întocmai ca el? Şi încă un cântec ce conţinea propriul lui nume de călătorie!

Fotbalistul blond luă ambii crenvurşti în mâna stângă, iar cu dreapta îl plesni pe Jack, din răsputeri, peste spinare. Băiatul îşi muşcă limba, clănţănind ca o capcană de urşi. Simţi o durere bruscă, sfâşietoare.

— Mai uşor cu zguduiala, băi suflare-de-pişat, spuse individul.

Prinţesele se puseră pe chicotit şi chirăit.

Jack se poticni în faţă, lovind cu piciorul cana orbului. Monedele se rostogoliră pe jos, împrăştiindu-se. Ritmul dulce al melodiei blues se opri, disonant.

Nea All-America şi Cele Trei Prinţişoare se îndepărtau deja. Jack se uită după ei, simţind ura neputincioasă care-i era de-acum atât de familiară. Aşa te simţeai când umblai de unul singur, atât de tânăr, încât să fii la discreţia tuturor şi carnea de tun a oricui – a oricui, de la un psihopat ca Osmond până la un luteran bătrân şi fără umor ca Elbert Palamountain, a cărui concepţie asupra unei zile de muncă reuşite însemna să clefăieşti şi să-ţi târăşti picioarele pe câmpiile mocirloase timp de douăsprezece ore în şir, sub aversa rece a unei ploi de octombrie, şi să te aşezi în camionul International Harvester, la ora mesei, stând drept de parc-ai fi-nghiţit un băţ, mâncând tartine cu ceapă şi citind din Cartea lui Iov.

Jack n-avea nici un zor să le-o „facă", deşi îl stăpânea ideea ciudată că, dacă voia, ar fi putut – câştiga treptat un anume soi de putere, aproape ca o sarcină electrică. Uneori i se părea că şi alţi oameni o ştiau – li se citea pe feţe când îl

priveau. Dar nu *voia* să le-o facă; voia doar să fie lăsat în pace. Voia...

Orbul pipăia în jur după banii risipiţi, mâinile sale flasce mişcându-se încetişor pe asfalt, părând aproape să-l citească. Nimeri peste zece cenţi, ridică la loc căniţa şi lăsă să cadă moneda înăuntru. *Clinc!*

Vag, Jack o auzi pe una dintre prinţese:

— De ce-l lasă să stea aici, e-atât de *sordid,* nu vezi?

Şi încă mai vag:

— Îhâm, *chia' că!*

Jack se lăsă în genunchi şi începu să-l ajute, culegând banii şi punându-i în cana orbului. Aici jos, lângă bătrân, putea simţi mirosul acru de transpiraţie, de mucegai şi ceva dulce şi fad, ca porumbul. Cumpărătorii spilcuiţi îi ocoleau pe departe.

— Mulţam, mulţam, croncănea monoton orbul (în răsuflarea lui, Jack simţea miros de ardei iute învechit). Mulţam, ţ-ajute, Domnu' ţ-ajute, mulţam.

Ba e Speedy.

Ba *nu* e Speedy.

Faptul care-l sili în sfârşit să vorbească – lucru nu tocmai ciudat, în fond – fu acela că-şi aminti cât de puţin suc magic îi mai rămăsese. Abia două înghiţituri. Nu ştia dacă, după cele întâmplate în Angola, se va îndura să mai călătorească din nou prin Teritorii, dar tot era hotărât să-i salveze viaţa mamei lui, iar asta însemna că se putea să n-aibă încotro.

Şi, orice-ar fi fost Talismanul, probabil avea să fie necesar un salt în cealaltă lume pentru a-l lua.

— Speedy?

— Ţ-ajute, mulţam, Domnu' ţ-ajute, n-auzii cumva una luând-o-ntr-acolo? arătă orbul cu degetul.

— *Speedy!* Eu sunt, Jack!

— Nu-i n'ica iute{42} p-aciia, băiatu', Nu, *să trăiţ'.*

Mâinile sale începură să se târască fâşâind pe asfalt, în direcţia pe care tocmai o indicase. Una dintre ele găsi o monedă de cinci cenţi şi o puse în căniţă. Cealaltă atinse din

întâmplare pantoful unei tinere ferchezuite, care tocmai trecea pe-acolo. Faţa ei drăguţă şi goală de orice gând se schimonosi cu un dezgust aproape dureros, în timp ce se retrăgea din calea lui.

Jack culese ultima monedă din rigolă. Era un dolar de argint – o roata-carului mare şi veche, cu Statuia Libertăţii pe-o faţă.

Ochii i se umplură de lacrimi. Îi şiroiau pe faţa murdară, şi le şterse cu un braţ ce-i tremura. Plângea pentru Thielke, Wild, Hagen, Davey şi Heidel. Pentru mama sa. Pentru Laura DeLoessian. Pentru fiul căruţaşului, zăcând mort în drum, cu buzunarele întoarse pe dos. Dar, mai mult decât orice, pentru sine însuşi. Obosise de-atâta drum. O fi fost un drum de vis, atunci când îl străbăteai într-un Cadillac, dar când trebuia să-l parcurgi cu autostopul, bazându-te pe degetul mare. şi pe-o Poveste tocită până la urzeală, când erai la discreţia tuturor şi carnea de tun a oricui, nu era altceva decât un drum al caznelor. Jack simţea că fusese destul pus la încercare... dar n-avea nici o posibilitate de-a se plânge. Dacă plângea, cancerul avea să-i răpească mama, iar unchiul Morgan îl putea foarte bine răpi pe *el.*

— Nu cred c-o pot face, Speedy, se tângui băiatul. Nu cred, dom'le.

Acum, orbul întinse mâna spre Jack, în loc să mai dibuie după monede. Degetele acelea blânde, iscoditoare, îi găsiră braţul şi i-l cuprinseră. Jack simţi perniţele dure ale bătăturilor din vârful fiecărui deget. Negrul îl trase pe băiat spre el, în mirosurile acelea de năduşeală, dogoare şi ardei vechi. Jack îşi ascunse faţa la pieptul lui Speedy.

— Hoo, băiatu'. Nu-s nici-un Speedy, da' sună cum că groaznic te mai bizui pe el. Tu...

— Mi-e dor de mama, Speedy, scânci Jack, iar Sloat e pe urmele mele. *El* a fost la telefon în *mall.* Şi ăsta nici nu-i cel mai rău lucru. Cel mai rău lucru s-a-ntâmplat în Angola... Blocurile Rainbird... cutremurul... cinci oameni... *eu am făcut-o, Speedy, i-am ucis pe oamenii aceia când am făcut*

saltul în lumea asta, i-am omorât exact la fel cum tata şi Morgan Sloat l-au omorât pe Jerry Bledsoe atuncea!

În sfârşit, o spusese, dăduse afară din el partea cea mai cumplită a faptei sale involuntare. Şi-o scuipase din gâtlej, luându-şi o piatră de pe inimă, scăpând de senzaţia de vinovăţie ce ameninţa să-l sugrume, şi-l cotropi un val de plâns – dar de astă-dată mai degrabă de uşurare decât de frică. Rostise. Mărturisise.

— Hoo-*iiiil* ţipă negrul. Glasul îi suna ca plin de-o desfătare perversă. Cuprinzându-l pe Jack cu un braţ slab, dar puternic, începu să-l legene. Grea povară-ncerci să cari, băiatu'. Mai mult ca sigur. Poate n-ar strica să dai jos o parte.

— I-am ucis, şopti Jack. Thielke, Wild, Hagen, Davey...

— E, dacă pretenu' tău Speedy erea aci, spuse negrul, *cine-o* mai fi şi el, ori *unde-o* mai fi şi el în lumea asta largă şi bătrână, poate ţ-ar zice că nu poţ' căra pă umeri lumea câtu-i de mare, fiule. Asta n-o poţ' face. Nime' nu poate. Cearcă de cară lumea pă umeri, păi, întâi şi-ntâi o să-ţ' frângă *schinarea,* şi p'orm-o să-ţ' frângă *schiritu'.*

— Am ucis...

— Le pusăşi un chistol în ţeastă şi-mpuşcaşi pe careva, asta-i?

— Nu... cutremurul... am făcut un salt...

— Nu'ş n'ica *d-aiasta,* spuse negrul.

Jack se retrăsese puţin de lângă el şi-i priva cu o curiozitate întrebătoare chipul brăzdat de riduri, dar bătrânul întorsese capul spre parcare. Dacă *era* orb, atunci urechea lui desluşise, dintre motoarele celorlalte maşini, zgomotul mai lin, cu bătaia uşor mai puternică a celei de poliţie, în timp ce se apropia – căci se uita drept la ea.

— To' ce ştiu e că, după câte se pare, la tine ideia aiasta de „petrecanie" ţi-i niţel cam largă. Pro'abil că de pică vrunu' mort c-un atac dă inimă pân preaşmă, cum şedem noi aciia, oi crede că tu-i făcuşi dă petrecanie. „Ia-n te uită,

'i făcui dă petrecanie lu' băietu' pă chestia că unde şez io, vai şi auleo, o *draaace,* oo *colaaaaaace,* oo, *aia...* oo, *ailantă!*

În timp ce spunea *aia* şi *ailantă,* orbul le punctă cu o trecere rapidă din major în minor şi-napoi în major. Râse, încântat de sine însuşi.

— Speedy...

— Nu-i n'ica iute p-aciia, reiteră negrul, după care îşi arătă dinţii galbeni într-un rânjet strâmb. 'Cât că poate ce iuţi s-arată unii să ia ei vina asupră-le pen' chestii ce le-o fi pornit alţii poate. Poate-oi fi fugin', băiatu', şi poate-oi fi fiind *fugărit.* Acord major.

— Poate-oi fi doar niţel sărit dupe *fix.*

Acord minor, cu o mică fugă zglobie la mijloc, care-l făcu pe Jack să zâmbească fără voia lui.

— Poate că altcareva îşi vede de *cazu-ţ'.*

Şi din nou în major, iar orbul îşi puse chitara deoparte (câtă vreme, în maşina poliţiei, cei doi poliţişti dădeau cu banul să vadă care dintre ei se va atinge de Moş Snowball[{43}] dacă nu intră pe bancheta din spate de bunăvoie).

— Poate draaace şi poate vârcolaaaaaace şi poate *asta* şi poate *ailantă...*

Râse iar, ca şi cum temerile lui Jack ar fi fost cel mai caraghios lucru pe care-l auzise vreodată.

— Dar nu ştiu ce se poate întâmpla dacă aş...

— Nime' nu ştie vodată ce să poate-ntâmpla dacă face el ceva, nu-aşe? îl întrerupse negrul, care putea să fie sau să nu fie Speedy Parker. Nu. Nu *ştie.* Dac-ai sta să te gândeşti, ai şede la tine-acas' cât îi ziulica de lungă, spăriet să scoţ' nasu-afar'! Nu-ş care ţi-s problemele, băiatu'. Nici nu voiesc să ţi le ştiu. Poa' să fie o scrânteală, că-i vorba dă cutremure şi alte alea. Da' dupe cum m-ajutaşi să-mi adun gologanii şi nu furaşi nici unu' – numărai fiştecare *clinca-clinc,* aşa că ştiu – o să-ţ' dau o povaţă. La unele chestii, n-ai ce le face. Unii dau ortu' popii fincă careva face te miri ce... da' dacă

careva *nu* făcea te-miri-ce-u' ăla, mult mai mulţ' oameni ar fi dat ortu' popii. Te prinz' unde bat, fiule?

Ochelarii de soare murdari se înclinară spre el.

Jack simţi o uşurare adâncă, tremurată. Se prinsese, nici vorbă. Orbul vorbea despre dilemele grele. Sugera că, poate, exista o deosebire între o dilemă grea şi un comportament criminal. Şi că, poate, criminalul nu se număra printre cei de faţă.

Criminalul putea fi foarte bine individul care, cu cinci minute în urmă, îi spusese să-şi mute fundul acasă.

— Poa' chiar să fie, remarcă orbul, ciupind o strună minoră gravă, că toate trebile le risolvă Domnu', taman cum îmi 'cea mie muica şi ţ-o fi spus şi ţie muica ta, dacă erea cucoană creştină. Poa' că credem că facem una, da' dă fapt facem alta. Sfânta Scriptură zice că toate trebile, chiar şi alea de par rele, le risolvă Domnu'. Tu ce crez', băiatu'?

— Nu ştiu, răspunse, cu sinceritate, Jack.

Era zăpăcit de-a binelea. N-avea decât să închidă ochii, şi imediat vedea telefonul smulgându-se din perete, atârnat în firele sale ca o păpuşă ciudată.

— Păi, *miroasă* cum c-ai dat-o pe beutură.

— Ce? întrebă băiatul, uluit. Apoi îşi spuse: *Mă gândeam că Speedy seamănă cu Mississippi John Hurt, şi ăsta a-nceput să cânte un blues de-al lui John Hurt... iar acum vorbeşte despre sucul magic. Are mare grijă, dar pot să jur că despre asta vorbeşte – altceva nu poate fi!* Citeşti gândurile, spuse cu glas scăzut Jack. Nu-i aşa? În Teritorii ai învăţat, Speedy?

— Nu-s' n'ica de cititu' gândurilor, replică orbul, da' felinarele mele s-au stins acu pa'ş'doi dă ani în noiembrie, şi-n pa'ş'doi dă ani nasu' şi urechile capătă ceva agerime. Po' să miros vinu' ieftin pe tine, fiule. Îl miros de *peste tot pe tine.* Aproape ca cum te spălaşi pă cap cu dânsu'!

Pe Jack îl încercă o senzaţie de vinovăţie stranie, ca din vis – aşa se simţea întotdeauna când era acuzat pentru vreo faptă rea, el fiind, de fapt, nevinovat. De când revenise în

astă lume, nu făcuse decât să atingă sticluţa aproape goală. Simpla ei atingere îl umplea de spaimă – ajunsese să-i trezească aceeaşi senzaţie pe care i-o provoca, poate, unui ţăran european din secolul al XIV-lea, o aşchie din Singura Adevărată Cruce sau falanga de la degetul unui sfânt. Era magică, nici o-ndoială. *Plină de putere* magică. Şi, uneori, costa vieţi omeneşti.

— N-am băut din el, cinstit, reuşi el să îngaime într-un târziu. Cu ce-am pornit la drum, aproape că s-a terminat. Nu... eu... dom'le, nici nu-mi *place* măcar!

Stomacul începuse să-i tresalte convulsiv; simplul gând la sucul magic îi provocă greţuri.

— Dar am nevoie să mai fac rost. Pentru siguranţă.

— Încă nişte Isus Purpuriu? La un băiat de seama ta? Omul râse şi făcu un gest dispreţuitor cu mâna. Draaace, n-ai nevoie *d-aiasta.* Nici un băiat n-are nevoie d-otrava *aiasta* să călătorească cu dânsa.

— Dar...

— Na aici. Să-ţ' cânt un cântecel să te-nveselească. Sună cum că ţ-ar prinde bine.

Începu să cânte, iar glasul său muzical nu avea nimic comun cu cel vorbit. Era profund, puternic şi trezea fiori, fără acele cadenţe ale vorbirii gen „Huck-a-meu-de-colo-precis-că-i-*vesel!*" ale Negrului Jim[{44}]. Uimit, Jack observă că era vocea lucrată, cultivată, a unui solist de operă, care acum se distra cu o prostioară folclorică. Simţea că glasul acela bogat şi plin îi făcea pielea de găină. De-a lungul trotuarului paralel cu zidul ocru-mat al *mall*-ului se întoarseră mai multe capete.

— *Când roşul, roşul prihor, o ia, ţop-ţop, la picior, cu inima mare, MARE, nu-i mai este nici un dor, când îşi începe uşor vechea... dulcea CÂNTARE...*

Pe Jack îl izbi o plăcută şi intensă senzaţie de familiaritate, impresia că o mai auzise cândva, sau auzise altceva foarte asemănător, şi, în timp ce orbul cânta, afişându-şi rânjetul strâmb şi galben, băiatul îşi dădu seama

de unde provenea acea senzaţie. Ştiu ce anume făcuse să se întoarcă toate acele capete, la fel cum s-ar fi întors dacă un inorog ar fi străbătut în galop parcarea *mall*-ului. Vocea bătrânului era plină de-o frumoasă, nepământeană limpezime. Limpezimea, să zicem, a aerului atât de curat, încât poţi mirosi o ridiche când un om o smulge din pământ la un kilometru distanţă. Cântecul era vechi şi frumos, de la mama lui – dar glasul... Teritorii pur şi simplu.

— *Hai sus... sus, somnorosule... jos... jos, jos din pat... trăieşte, iubeşte, râzi şi fii fe...*

Chitara şi vocea se întrerupseră brusc. Jack, a cărui căutătură se concentrase intens asupra feţei orbului (încercând, inconştient să răzbată cu privirea drept prin ochelarii aceia negri, poate, să vadă dacă îndărătul lor nu se ascundeau ochii lui Speedy Parker), se uită în jur şi văzu doi copoi stând în picioare lângă negru.

— Ştii, *n-auz* n'ica, spuse chitaristul orb, aproape cu sfială, da' crez că *amiros* ceva albastru.

— La dracu', Snowball, ştii bine că n-ai voie să lucrezi la *mall!* strigă unul dintre poliţişti. Ce ţi-a spus judecătorul Hallas ultima oară când v-aţi văzut la Curte? În centru, între Center Street şi Mural Street. Altundeva nu. Ce naiba, băiete, cât de rău te-ai senilizat? Ţi-a putrezit ciocănitoarea după tot ce ţi-a dat muierea ta, înainte să-şi ia valea? Cristoase, pur şi simplu nu pot să...

Colegul său îi puse o mână pe braţ şi arătă cu capul spre Jack, cu gestul tipic „copiii-au-urechi-agere".

— Ia du-te de-i zi maică-tii că are treabă cu tine, puştiule, spuse scurt primul poliţai.

Jack porni în lungul trotuarului. Nu mai putea rămâne. Chiar dacă ar fi putut face ceva, nu putea rămâne. Avea noroc că atenţia poliţiştilor era îndreptată spre omul pe care-l numiseră Snowball. Dacă i-ar mai fi aruncat şi o a doua privire, Jack ar fi fost fără-ndoială invitat să-şi prezinte scrisorile de acreditare. Cu sau fără tenişi noi, restul făpturii lui arăta şifonată şi tamponată de-a binelea.

Copoilor nu le trebuie mult ca să. miroasă copiii străzii, iar dacă Jack nu era un băiat al străzii, atunci nu ştiu care altul să fi fost.

Se şi vedea îmbrâncit în duba din Zanesviile, în timp ce sticleţii, băieţi în albastru, frumoşi şi drepţi ca brazii, care îl ascultau în fiecare zi pe Paul Harvey şi-l susţineau pe preşedintele Reagan, încercau să afle al cui băieţel era *el.*

Nu, nu voia ca sticleţii din Zanesville să-i arunce mai mult de-o singură privire fugară.

În spatele lui, un motor începu să duduie silenţios.

Jack îşi săltă puţin mai sus rucsacul în spinare şi coborî privirea spre tenişii noi, de parcă ar fi văzut acolo ceva teribil de interesant. Cu coada ochiului, zări maşina poliţiei lunecând încet pe-alături.

Orbul stătea pe bancheta din spate, cu gâtul chitarei iţindu-se lângă el.

În timp ce maşina se înscria pe-o bandă mai centrală, orbul întoarse brusc capul şi privi prin lunetă, privi drept spre Jack...

...şi, deşi Jack nu putea să vadă prin ochelarii de soare murdari, ştiu fără umbră de îndoială că Lester „Speedy" Parker îi făcuse cu ochiul.

2

Jack reuşi să-şi înfrâneze orice alt gând până când ajunse din nou la rampa barierei. Acolo se opri, cu ochii la panourile indicatoare, care păreau singurele lucruri limpezi rămase într-o lume

(lumi?)

unde tot restul nu era decât un înnebunitor vârtej cenuşiu. Simţea un val de depresie întunecată învolburându-i-se-n jur, infiltrându-se în el, încercând să-i nimicească îndârjirea. Recunoscu faptul că dorul de casă juca şi el un rol în contextul acestei deprimări, dar era un sentiment ce-i făcea fostul alean să pară într-adevăr

copilăros şi necopt. Se simţea complet în derivă, fără un singur reper ferm de care să se ţină.

Stând acolo, lângă panouri, cu privirea spre traficul de la barieră, Jack îşi dădu seama că se simţea al naibii de-aproape de sinucidere. O bună bucată de vreme fusese în stare să-şi urmeze calea stimulat de speranţa că, în curând, îl va vedea pe Richard Sloat (şi, deşi aproape că n-o admisese faţă de sine însuşi, ideea că Richard l-ar putea însoţi spre Vest fusese mai mult decât doar un gând ce-i trecuse lui Jack prin minte – la urma urmei, n-ar fi fost prima oară când un Sawyer şi un Sloat făceau călătorii stranii împreună, nu-i aşa?), dar munca trudnică de la ferma Palamountain şi întâmplările neobişnuite din MALL-UL BUCKEYE alungaseră până şi această fata morgana.

Du-te-acasă, Jacky, eşti făcut praf, şopti un glas. *Dac-o mai ţii mult aşa, o s-o sfârşeşti dându-ţi şi maţele-afară... şi data viitoare s-ar putea să moară cincizeci de oameni. Sau cinci sute.*

Autostrada 70 Est.

Autostrada 70 Vest.

Pe neaşteptate, băgă mâna în buzunar după un ban – moneda care în astă lume era un dolar de argint. Fie ca asta s-o decidă zeii, odată pentru totdeauna, indiferent ce zei or fi existând. Era prea zdrobit ca s-o facă el singur. Încă îl mai ustura spatele în locul unde-l plesnise Nea All-America. Cădea pajură, o lua pe rampa dinspre Est, îndreptându-se către casă. Cădea cap, mergea mai departe... şi n-avea să mai privească în urmă.

Stând în praful taluzului moale, azvârli moneda în văzduhul rece de octombrie. Banul se înălţă, dându-se peste cap, aruncând scânteieri în soare. Jack lungi gâtul pentru a-i urmări traiectoria.

O familie în trecere, cu o rulotă veche, făcu un popas destul de lung pentru a-l privi cu oarecare curiozitate. Omul de la volan, un contabil pe cale de-a cheli, care uneori se

trezea în toiul nopţii năzărindu-i-se că simţea junghiuri dureroase în piept şi braţul stâng, avu un şir de gânduri neaşteptate şi absurde. Aventură. Pericol. O misiune în scop nobil. Visuri de spaimă şi glorie. Clătină din cap, ca pentru a şi-l limpezi, şi-i aruncă băiatului o privire, prin oglinda retrovizoare a rulotei, exact în momentul în care acesta se aplecă să se uite la ceva. *Cristoase,* îşi spuse contabilul cu chelie incipientă. *Scoate-ţi-le din cap, Larry, sună ca o futută de carte de aventuri pentru copii.*

Larry se înscrise în trafic, accelerând repede rulota până la peste o sută la oră, dând uitării puştiul cu jeanşi murdari de pe marginea drumului. Dacă reuşea să fie acasă pe la trei, ajungea tocmai la timp pentru a urmări la televizor finala la categoria mijlocie.

Banul se opri. Jack se aplecă asupra lui. Căzuse cap... dar asta nu era totul.

Femeia de pe monedă nu era Statuia Libertăţii. Era Laura DeLoessian, Regina Teritoriilor. Dar, Doamne, ce deosebire între chipul de-aici şi arătarea palidă, nemişcată, pe care o întrezărise o clipă, dormind în pavilion, înconjurată de infirmiere agitate, cu bonetele lor albe învolburate! Faţa aceasta arăta lucidă şi vie, ageră şi frumoasă. Nu era o frumuseţe clasică; conturul bărbiei nu se vădea destul de precis desenat pentru aşa ceva, iar pometul obrazului, văzut din profil, avea o linie cam prea dulce. Frumuseţea ei adăsta în ţinuta regală a capului, combinată cu senzaţia, sugerată clar, că era pe cât de generoasă, pe-atât de capabilă.

Şi cât de mult semăna cu chipul mamei lui!

Ochii lui Jack se înceţoşară de lacrimi, făcându-l să clipească apăsat, nedorind ca lacrimile să-i cadă pe obraz. Plânsese destul pentru o singură zi. Îşi primise răspunsul şi n-avea de gând să-l întâmpine plângând.

Când deschise iar ochii, Laura DeLoessian dispăruse; femeia de pe monedă era din nou Statuia Libertăţii.

Dar răspunsul rămânea neschimbat.

Jack se aplecă, ridică banul din colb şi porni pe rampa orientată spre Vest a autostrăzii 70.

3

O zi mai târziu, sub un cer acoperit, alb, cu un iz de ploaie rece care se apropia, graniţa Ohio-Indiana se vedea la nici o azvârlitură de băţ de-aici.

„Aici" era o pădurice rară, dincolo de zona de popas a şoselei. Jack stătea ascuns – spera – între copaci, aşteptând cu răbdare ca omul masiv şi chel, cu glasul sonor şi plat, să se urce la loc în Chevy Nova sa şi să plece. Spera că va porni curând, înainte de-a începe ploaia. Îi era destul de frig şi fără să se mai ude; toată dimineaţa avusese nasul înfundat şi vocea voalată. Bănuia, în sfârşit, o răceală.

Omul masiv şi chel cu glasul sonor şi plat se prezentase: Emory W. Light. Îl culesese pe Jack în jurul orei unsprezece, la nord de Dayton, iar băiatul avusese aproape imediat o senzaţie de scufundare ostenită în josul pântecelui. Mai călătorise cu Emory W. Light şi-nainte. În Vermont, Light se numise Tom Ferguson şi spusese că era responsabilul unui magazin de încălţăminte; în Pennsylvania, aliasul fusese Bob Darrent („Aproape ca amicul care cânta *®SpIish-Splash, a-ha-hahaha"),* iar ocupaţia i se preschimbase în administrator-şef la liceul districtual; de astă-dată, Light spunea că e preşedintele primei bănci comerciale Paradise Falls, din oraşul Paradise Falls, Ohio. Ferguson fusese slab şi brunet, Darrent trupeş şi trandafiriu ca un bebeluş proaspăt îmbăiat, iar acest Emory W. Light era robust şi asemănător unei bufniţe, cu nişte ochi ca două ouă fierte înapoia ochelarilor fără rame.

Totuşi, aceste deosebiri nu erau decât superficiale, după cum constatase Jack. Cu toţii ascultau Povestea plini de acelaşi interes ce le tăia răsuflarea. Cu toţii îl întrebau dacă avusese vreo gagică acasă. Mai devreme sau mai târziu, găsea o mână (o mână mare şi pleşuvă) depusă pe coapsa

lui, iar când se uita la Ferguson/Darrent/Light, îi vedea în ochi o expresie de speranţă semidementă (amestecată cu o vinovăţie semidementă) şi o rouă de sudoare deasupra buzei superioare (în cazul lui Darrent, sudoarea lucise printre firele unei mustăţi negre, ca o mulţime de ochişori albi pândind dintr-un desiş răzleţ).

Ferguson îl întrebase dacă-i-ar plăcea să câştige zece dolari.

Darrent urcase preţul la douăzeci.

Light, cu un glas sonor şi plat, care, totuşi, avea tremolouri pe mai multe registre, îl întrebă dacă nu i-ar prinde bine cincizeci de dolari – întotdeauna păstra cincizeci în tocul pantofului său drept, spunea el, şi mare plăcere i-ar mai fi făcut să-i dea domnişorului Lewis Farren. Exista un loc unde se puteau duce, lângă Randolph. Un hambar gol.

Jack nu făcu nici o corelaţie între ofertele monetare crescătoare ale lui Light în feluritele sale încarnări şi schimbările pe care aventurile sale i le-ar fi putut imprima – nu avea o fire introspectivă şi-l interesa foarte puţin autoanaliza.

Învăţase repede cum să trateze cu băieţi ca Emory W. Light. Prima sa experienţă cu Light, când acesta se numea Tom Ferguson, îl lămurise că discreţia era de departe calitatea cea mai preţuită. Când Ferguson pusese mâna pe piciorul lui, băiatul răspunsese automat, în virtutea unei ostilităţi tipic californiene, în cadrul căreia homosexualii nu reprezentau decât un element de decor: „Nu, mulţumesc, domnu'. Nu-mi plac decât fetele."

Mai fusese acostat şi-nainte, fireşte – în cinematografe, mai ales, dar îl întâlnise şi pe vânzătorul de la magazinul de confecţii bărbăteşti din North Hollywood, care se oferise jovial să i-o ia la muie într-o cabină de probă (iar când Jack îi răspunsese „mulţumesc, nu", vânzătorul spusese: „Bine, acum încearcă şi bleizărul albastru, bine?")

Acestea erau neplăceri cu care un băiat arătos, de doisprezece ani, din Los Angeles, pur şi simplu învăţa să se descurce, la fel cum o femeie drăguţă învaţă să facă faţă avansurilor ocazionale din metrou. Până la urmă găseai o cale de scăpare, fără să ţi se strice cheful pe toată ziua. Mângâierile deliberate, ca acelea pe care i le administra Ferguson, constituiau o problemă mai minoră faţă de riscul agresiunilor bruşte. Puteau fi respinse de-a dreptul.

Puteau, cel puţin, în California. Pederaştii din Est – mai ales aici, în pustiu – păreau să aibă un mod diferit de-a reacţiona în faţa refuzului.

Ferguson pusese o frână bruscă, scrâşnind şi derapând, lăsând în urma Pontiacului său o dâră de cauciuc ars lungă de patruzeci de metri şi ridicând în aer un nor de praf.

— Pe cine faci tu homo*?* zbierase. Pe cine faci tu *poponar?* Nu-s *poponar!* Isuse! Iei un copil de futu-i mama mă-sii-n maşina ta şi el, futu-i mama mă-sii, te face *poponar!*

Jack îl privea năucit. Nepregătit pentru oprirea bruscă, dăduse una bună cu capul în bordul capitonat. Ferguson, care doar cu un moment în urmă îl privise cu nişte ochi căprui topiţi, părea acum gata să-l omoare.

— *Ieşi afară!* urlă Ferguson. *Tu eşti poponar, nu eu! Tu eşti poponaru'! Afară, pui de poponar ce eşti! Afară! Eu am nevastă! Am copii! Am probabil copii din flori împrăştiaţi prin toată New England! Nu-s poponar! Tu eşti poponaru', nu eu, AŞA CĂ IEŞI AFARĂ DIN MAŞINA MEA!*

Mai înfricoşat decât oricând de la întâlnirea cu Osmond încoace, Jack făcuse exact ce i se spusese. Ferguson ţâşnise din loc, împroşcându-l cu pietriş, continuând să răcnească. Jack merse clătinat până la un perete de stâncă, se aşează şi izbucni în chicoteli. Chicotelile deveniră hohote de râs, şi hotărî, chiar atunci şi acolo, că trebuia să-şi elaboreze O POLITICĂ, cel puţin până ieşea din zona împădurită. „Orice problemă serioasă necesită O POLITICĂ", spusese tatăl lui odată. Morgan încuviinţase viguros, dar Jack trase concluzia că ăsta nu era un motiv să nu fie şi el de acord.

POLITICA sa funcţionase destul de bine cu Bob Darrent, şi n-avea nici un motiv să creadă că nu va da aceleaşi rezultate şi cu Emory Light... numai că între timp răcise şi-i curgea nasul. Îşi dorea ca Light s-o lase baltă şi să plece. Stând acolo, între copaci, Jack îl putea vedea cum umbla înainte şi-napoi cu mâinile în buzunare şi capul său masiv şi chel lucind slab sub cerul acoperit cu nori albi. Pe la barieră treceau trailere mari, umplând văzduhul cu duhoare de motorină arsă. Aici, pădurea era plină de gunoaie, aşa cum sunt peste tot pădurile din zona de popas a graniţei între state. Sacoşe Dorito goale. Cutii Big Mac strivite. Cutii de Pepsi şi Budweiser turtite, cu capace înfundate, care zdrăngăneau înăuntru, dacă le dădeai un şut. Ici, nişte chiloţi de nailon zdrenţuiţi, cu un tampon steril, încleiat, încă lipit pe baretă dintre picioare. Colo, un prezervativ înfipt într-o creangă ruptă. Belşug de marfă stilată! Şi mâzgăleli cât cuprinde, scrijelite pe pereţii veceului de bărbaţi, aproape toate din familia cu care se putea realmente înrudi un băiat ca Emory W. Light: ÎM PLACE S-Ă ŞUG PULII MARII ŞI GROASE. SĂ FI AICIŞA LA 4 LA CEA MAI BUNĂ MUE CAREAIAVUTO VRODATĂ. O I-AU ÎN KUR. Şi iată şi un poet gay cu aspiraţii înalte: VISEZ CA-NTREGUL NEAM UMANUS/SLOBOADE-MI-SE PE MUIANUS.

Mi-e dor de Teritorii, îşi spuse Jack, fără a se simţi deloc surprins de-o atare constatare. Aici stătea în spatele a două magazii de cărămizi, lângă autostrada 70, undeva în vestul statului Ohio, dârdâind într-un pulover jerpelit, pe care îl cumpărase dintr-un magazin cu haine de ocazie pe-un dolar şi jumătate, aşteptând ca omul ăla masiv şi chel să-şi încalece din nou calul şi să se ducă.

POLITICA lui Jack era simplitatea însăşi: nu contrazice niciodată un om masiv şi chel, cu mâini mari şi spâne şi cu glas sonor şi plat.

Băiatul oftă de uşurare. Manevra începea să dea roade. O expresie, parte de furie, parte de dezgust, se aşternuse

peste chipul mare şi spân al lui Emory W. Light. Reveni la maşină, intră, dădu în marşarier atât de repede, încât aproape se ciocni de automacaraua ce trecea prin spatele lui (răsună un scurt ţipăt de claxoane, iar pasagerul macaralei îi arătă lui Emory W. Light degetul mijlociu), după care plecă.

Acum nu mai trebuia decât să stea cu degetul mare îndreptat înainte, pe rampa unde traficul din zona de popas se unea cu cel de ieşire... şi, spera, să prindă o ocazie înainte de-a începe ploaia.

Jack mai învrednici cu o privire împrejurimile. *Urât, stricat.* Aceste cuvinte i se iviră în gând absolut firesc, pe când se uita în jur la priveliştea deprimantă a gunoaielor din fundalul bubos al zonei de popas. Îi trecu prin minte că aici domnea o senzaţie de moarte – nu doar în acea zonă de.popas sau pe drumurile interstatale, ci întipărit adânc în toată regiunea pe unde călătorise. Lui Jack i se părea că, uneori, chiar putea s-o vadă, o nuanţă deznădăjduită de brun-închis-fierbinte, ca gazele de eşapament din toba unui Jimmy-Pete mergând cu toată viteza.

Noul dor de casă îi reveni – dorinţa de-a trece în Teritorii şi a vedea cerul acela albastru-închis, curbura uşoară a orizontului...

Dar joacă acele schimbări Jerry Bledsoe.

Nu 'ş n 'ica d-aiasta... To' ce ştiu e că, după câte se pare, la tine, ideia aiasta de „petrecanie" ţi-i niţel cam largă...

Revenind în zona de popas – acum chiar că avea nevoie să urineze –, Jack strănută de trei ori, repede. Înghiţi, tresărind la senzaţia de înţepătură fierbinte din gât. Mă-mbolnăvesc, zău că da. Grozav. Nici măcar n-am intrat în Indiana, minimele de la noapte sub zece grade, ploaie în perspectivă, n-am maşină, şi-acuma...

Gândul i se frânse, retezat. Se holba spre parcare, cu gura căscată. O clipă, îngrozit, crezu că va face în pantaloni, tot ce-avea mai jos de stern părând să i se crispeze ca într-un cârcel.

Într-unul dintre cele vreo douăzeci de locuri oblice de parcare, cu caroseria sa verde-închis, pătată acum de noroi, stătea BMW-ul unchiului Morgan. Nici o şansă să se înşele, absolut nici una. Numerele de înmatriculare erau din California, cu literele MLS – de la Morgan Luther Sloat. Părea că se deplasase neîntrerupt, cu mare viteză.

Dar, dacă a zburat în New Hampshire, cum poate fi aici maşina lui? se zvârcoli mintea lui Jack. *E o coincidenţă, Jack, o simplă...*

Apoi îl văzu pe omul care stătea la telefonul public, cu spatele spre el, şi ştiu că nu era nici o coincidenţă. Purta un hanorac milităresc umflat, tivit cu blană, veşmânt mai potrivit pentru cinci grade sub zero, nu zece peste. Întors sau nu cu spatele, umerii aceia laţi şi silueta mătăhăloasă, lăbărţată, erau inconfundabil.

Omul de la telefon începu să se întoarcă, ţinând receptorul între ureche şi umăr.

Jack se retrase lângă peretele de cărămizi al veceului pentru bărbaţi.

M-a văzut?

Nu, îşi răspunse tot el. *Nu, n-aş crede. Dar...*

Dar Căpitanul Farren spusese că Morgan – celălalt Morgan – avea să-l adulmece întocmai cum miroase pisica un şoricel, şi aşa se şi întâmplase. Din ascunzişul său, în pădurea aceea primejdioasă, Jack văzuse hidosul chip alb în fereastra diligenţei.

Acest Morgan avea să-l miroasă şi el. Dacă îi lăsa timp.

Paşi după colţ, apropiindu-se.

Cu chipul amorţit, schimonosit de frică, Jack scotoci prin rucsac, după care îl scăpă pe jos, ştiind că era prea târziu, se mişca prea încet, că Morgan avea să apară de după colţ şi să-l înşface de ceafă, zâmbind. *Salut, Jacky! Haida-haida-haida-ho! Jocul s-a sfârşit, nu-i aşa, băi, cariei mititel?*

Un bărbat înalt în scurtă de camuflaj dădu colţul, îi aruncă lui Jack o privire lipsită de interes şi se îndreptă spre ţâşnitoare.

Înapoi. Se ducea înapoi. Nu simţea nici o vinovăţie, cel puţin nu acum; doar acea cumplită frică, de vietate prinsă în capcană, amestecată aiurisfic cu fiori de uşurare şi plăcere. Jack îşi deschise sacul pe dibuite. Iată sticluţa lui Speedy, cu mai puţin de-un deget din lichidul purpuriu rămas

Nici un băiat n-are nevoie d-otrava aiasta să călătorească cu dânsa, dar eu am nevoie, Speedy, eu am!

plescăind pe fund. Nu conta. Pleca înapoi. Inima îi tresări la acest gând. Un rânjet mare de sâmbăta-noaptea îi răsări pe chip, negând atât ziua cenuşie, cât şi teama din suflet. *Merg înapoi, zău, m-am prins.*

Alţi paşi apropiindu-se, iar acesta era unchiul Morgan, nici o îndoială, umbletul greoi şi totuşi oarecum afectat... Dar spaima dispăruse. Unchiul Morgan mirosise ceva, însă când urma să dea colţul n-avea să vadă decât sacoşe Dorito goale şi cutii de bere turtite.

Jack trase aer în piept – inhală duhoarea uleioasă de motorină arsă, gaze de eşapament şi aer rece de toamnă. Ridică sticluţa la buze. Luă una dintre cele două înghiţituri rămase. Şi, chiar şi cu ochii închişi, îi strânse şi mai mult când...

CAPITOLUL XVI - Wolf

1

... lumina puternică a soarelui îi izbi pleoapele închise.

Dincolo de aroma sufocant-dulceagă a sucului magic, putea simţi un alt miros... mirosul cald ar animaleor. Putea să le şi audă, umblând peste tot în jurul lui.

Speriat, Jack deschise ochii, dar în primul moment nu reuşi să vadă nimic – diferenţa de lumină era atât de bruscă şi violentă, de parcă cineva ar fi aprins deodată un grup de becuri de două sute de waţi într-o încăpere întunecoasă.

Un trup cald, îmblănit, se frecă de el, nu amenințător (sau cel puţin aşa spera Jack), ci cum nu se poate mai clar în sensul de n-am-nici-o-grabă-să-plec-mulţumesc-foarte-mult. Jack, care tocmai se ridica, buşi din nou la pământ.

— Hei! Hei! Pleacă de lângă el! Chiar aci şi chiar acu'!

Un plesnet sonor, sănătos, urmat de un sunet animalic nemulţumit, undeva între muget şi behăit.

— Pe cuiele Domnului! N-ai pic de minte! Mişcă de lângă el până nu-ţi muşc ochii ăia, bătu-ţi-i-ar Dumnezeu, de-ţi ies din cap!

Acum, ochii i se adaptaseră destul la strălucirea neîntinatei zile de toamnă a Teritoriilor pentru a distinge un tânăr uriaş stând în mijlocul unei turme de animale, ce mişunau în toate părţile, plesnindu-le coastele şi spinările uşor cocoşate cu lovituri pline de poftă şi fără nici un pic de forţă reală. Jack se ridică în capul oaselor, găsind automat sticluţa lui Speedy cu preţioasa ei ultimă duşcă rămasă şi punând-o bine. Nu-şi luă nici un moment ochii de la tânărul care stătea întors cu spatele spre el.

Era înalt – cel puţin un metru nouăzeci şi cinci, estimă Jack – şi cu umeri atât de largi, încât lăţimea lor arăta cam disproporţionată în raport cu înălţimea. Pletele negre şi slinoase îi căzeau pe spate până între omoplaţi. În timp ce

umbla printre animale – care semănau cu nişte vaci pitice –, muşchii i se umflau, fremătători. Le îndepărta de Jack, mânându-le spre Drumul Vestului.

Era o figură şocantă, chiar văzut din spate, dar ceea ce-l uimi pe Jack fu îmbrăcămintea lui. Toţi cei pe care-i văzuse în Teritorii (inclusiv el însuşi) purtau tunici, jiletci sau cioareci grosolani.

Tânărul acesta părea îmbrăcat într-o salopetă cu pieptar şi bretele Oshkosh.

Apoi se întoarse spre Jack, iar băiatul simţi un nod îngrozitor de disperare ridicându-i-se în gât. Sări în picioare.

Era arătarea-Elroy..

Păstorul turmei era arătarea-Elroy.

2

Numai că nu era.

Poate că Jack n-ar fi zăbovit să se lămurească asupra acestui lucru, şi toate cele care aveau să se întâmple după aceea – cinematograful, şopronul şi iadul de la Sunlight Home – nu s-ar fi întâmplat (sau, cel puţin, ar fi decurs într-un cu totul alt mod) dar, după ce se ridică, o spaimă supremă îl îngheţă pe loc. Nu era mai capabil să fugă decât un cerb prins în fasciculul orbitor al lanternei unui vânător.

În timp ce arătarea în salopetă cu pieptar se apropia, Jack îşi spuse: *EIroy nu era atât de înalt, nici aşa lat în umeri. Şi* avea *ochii galbeni...* Ochii acestei făpturi aveau o nuanţă vie, imposibilă, de portocaliu. Privindu-i, parcă te-ai fi uitat în ochii unui dovleac de Halloween. Iar câtă vreme rânjetul lui Elroy făgăduia demenţă şi crimă, acest băiat avea pe faţă un zâmbet larg, vesel şi inofensiv.

Picioarele-i erau desculţe, uriaşe şi spatulate, cu degetele grupate, trei şi două, abia vizibile printre smocurile de păr sârmos. Nu ca nişte copite, cum le avea Elroy, observă Jack,

pe jumătate înnebunit de surpriză, teamă şi un început de amuzament, ci asemenea unor labe cu perniţe.

În timp ce străbătea distanţa ce-l despărţea de Jack, ochii acelui

(om? animal?)

se învăpăiară într-un portocaliu şi mai aprins, dobândind un moment nuanţa fosforescentă, adoptată la vestele avertizoare ale vânătorilor şi reparatorilor de şosele. Apoi, culoarea păli, spre un căprui spălăcit. În acest scurt răstimp, Jack văzu că zâmbetul îi era pe cât de nedumerit, pe-atât de prietenos, şi pricepu două lucruri în acelaşi timp: mai întâi, că din partea acestui băiat nu-l păştea vreo primejdie, nici cât negru sub unghie, iar în al doilea rând, că se mişca încet. Nu ca şi cum ar fi fost lipsit de putere, de energie, nu, dar încet.

— *Wolf*[{45}]! ţipă uriaşul şi părosul băiat-animal, rânjind.

Avea limba lungă şi ascuţită, iar Jack îşi spuse, cu un fior, că arăta exact ca un lup. Spera că nu se înşelase nedepistând nici o ameninţare. *Iar dacă în privinţa asta m-am înşelat, cel puţin nu va mai trebui să-mi fac griji să nu mă înşel... vreodată.*

— Wolf! Wolf![{46}]

Întinse o mână. Jack văzu că, asemenea picioarelor, mâinile îi erau acoperite cu păr, deşi acest păr era mai fin şi mai bogat – la drept vorbind, chiar frumos. Creştea deosebit de des, mai ales în palme, unde avea culoarea alb-blândă a steluţei din fruntea unui cal.

Dumnezeule, cred că vrea să dea mâna cu mine!

Delicat – gândindu-se la unchiul Tommy, care-i spusese că nu trebuie să refuze niciodată o strângere de mână, nici chiar cu cel mai aprig duşman („Omoară-l în bătaie pe urmă, la o adică, dar mai întâi dă mâna cu el", zisese unchiul Tommy) –, Jack întinse şi el mâna, întrebându-se dacă nu-i va fi strivită... sau poate mâncată.

— Wolf! Wolf! Dă mâna chiar aci şi-acu! strigă băiatul în salopetă Oshkosh, încântat. Chiar aci şi-acu! Bunu' bătrânu'

Wolf! Bătu-l-ar Domnu'! Chiar aci şi-acu! *Wolf!*

În pofida acestui entuziasm, strângerea de mână a lui Wolf era destul de blândă, amortizată de părul aspru, ca o blană, din palmă. *Salopetă cu bretele şi o straşnică strângere de mână din partea unuia care arată ca un câine eschimos siberian, ce nu s-a oprit din creştere la vreme şi miroase cam ca o claie de fân după* o *ploaie de vară,* îşi spuse Jack. *Şi-acum? O invitaţie să vin duminica asta la biserica lui?*

— Bunu' bătrânu' Wolf, chiar aşa! Bunu' bătrânu' Wolf chiar aci şi-acu!

Wolf îşi cuprinse cu braţele pieptul uriaş şi râse, încântat de el însuşi. Apoi apucă iar mâna lui Jack.

De astă-dată, mâna i se mişcă viguros în sus şi-n jos. Jack îşi dădu seama că trebuie să reacţioneze şi el într-un fel, altminteri, simpaticul şi cam simpluţul tânăr îi putea scutura mâna până la apusul soarelui.

— Bunul bătrânul Wolf, spuse Jack, folosind expresia de care noul său cunoscut părea grozav de încântat.

Wolf râse ca un copil şi-i dădu drumul la mână. Era o adevărată uşurare. Mâna nu-i fusese nici zdrobită, nici mâncată, doar niţel cam scoasă din articulaţii. Wolf „lucra" într-un ritm mai rapid decât un jucător la pocher mecanic intrat în călduri.

— Străin, nu că? întrebă Wolf, vârându-şi mâinile păroase în buzunarele laterale ale salopetei şi începând să şi le răscolească, inconştient de ţinuta sa.

— Da, răspunse Jack, gândindu-se ce însemna prin partea locului acest cuvânt (aici avea un înţeles foarte concret). Da, cred că exact asta sunt. Un Străin.

— Bătu-te-ar Dumnezeu că da! Te miros cale de-o poştă! Chiar aci şi-acu, zău că da, zău băiete! M-am prins! Nu-i un miros urât, să ştii, da' mai mult ca sigur că-i ciudat! Wolf! Ăsta-s eu! Wolf! Woif! Wolf!

Îşi aruncă pe spate capul şi râse. Sunetul scos de el deveni ceva ce semăna în chip neliniştitor cu un urlet.

— Jack, se prezentă băiatul. Jack Saw...

Mâna sa fu înşfăcată iar şi scuturată cu totală uitare de sine.

— Sawyer, sfârşi el, când i se dădu din nou drumul.

Zâmbi, simţindu-se foarte ameţit, ca şi cum l-ar fi pocnit cineva cu un făcăleţ cât toate zilele. În urmă cu cinci minute, stătuse, măcinat de teamă, lângă peretele rece de cărămizi al unei căcăstori de pe autostrada 70. Acum, iată-l aici, sporovăind cu un tânăr ce părea a fi mai mult animal decât om.

Şi dracu' să-l ia dacă nu-i trecuse complet guturaiul.

3

— Wolf fă cunoştează cu Jack! Jack fă cunoştează cu Wolf! Aci şi-acu! Bine! Straşnic! Oh, Jason! Vaci în drum! Nu că-s proaste? Wolf! Wolf!

Zbierând, Wolf coborî în fugă panta spre drum, unde cam o jumătate din turma sa stătea privind în jur cu o expresie de surprindere obtuză, ca întrebându-se unde naiba se dusese iarba. Animalele arătau într-adevăr ca o ciudată încrucişare între vaci şi oi, observă Jack şi se întrebă cum ai putea numi asemenea corcituri. Singurul cuvânt care-i veni în minte era *belele* – sau poate, cugetă el, singularul ar fi fost mai potrivit în acest caz, ca în fraza: *Iată-l pe Wolf păscându-şi turma de belea. Zău că da. Chiar aci şi-acu..*

Rămase ca lovit cu leuca în cap. Se aşează pe pământ şi izbucni în chicoteli, cu mâinile împreunate peste gură să-şi înăbuşe sunetele.

Nici chiar cea mai înaltă belea nu depăşea un metru şi vreo douăzeci de centimetri. Aveau blana ca lâna, dar de-o nuanţă mâloasă, asemănătoare cu ochii lui Wolf – cel puţin, atunci când lui Wolf nu i se aprindeau ca nişte felinare de Halloween. Pe capete le creşteau coarne scurte şi boante, ce păreau inutile. Wolf le mână înapoi din drum. Se supuseră ascultătoare, fără a da nici un semn de teamă.

Dacă o vacă sau o oaie din partea dinspre mine a saltului ar primi un bici de la ăsta, îşi spuse Jack, *şi-ar da duhul şi numai să se ferească mai repede de lovitură.*

Dar, lui Jack, Wolf îi plăcea – îl plăcuse de la prima vedere, aşa cum îi displăcuse de la prima vedere Elroy, de care se temuse. Iar acest contrast era cât se poate de pregnant, asemănarea celor doi fiind indiscutabilă. Atâta doar că, în vreme ce Elroy semăna cu o capră, Wolf arăta... ei bine, ca un lup.

Jack se îndreptă încet spre locul unde-şi plasase Wolf turma la păscut. Îşi aminti cum parcursese tiptil coridorul puturos din dosul crâşmei „La Updike", spre uşa de incendiu, simţindu-l pe Elroy undeva pe-aproape, mirosindu-l, poate, aşa cum o vacă din cealaltă lume l-ar fi mirosit fără-ndoială pe Wolf. Îşi aminti felul în care mâinile lui Elroy începuseră să se răsucească şi să se îngroaşe, cum i se umflase gâtul, şi dantura îi devenise o gură plină de colţi înnegriţi.

— Wolf?

Wolf se întoarse şi-l privi, zâmbind. Ochii săi fulgerară scurt, portocaliu, arătând o clipă atât sălbatici cât şi inteligenţi. Apoi, văpaia păli şi reveniră la acel căprui palmâlos, perpetuu nedumerit.

— Tu eşti... un fel de om-lup?

— Sigur că mi-s, răspunse Wolf, zâmbind. O nimerişi, Jack. Wolf!

Jack se aşeză pe-o piatră, privindu-l pe Wolf gânditor. Crezuse că-i va fi imposibil să se mai mire vreodată mai mult decât până atunci, dar lui Wolf îi dăduse peste cap toate socotelile.

— Ce mai face tatăl tău, Jack? se interesă el, pe tonul acela dezinvolt, de conversaţie, rezervat întrebărilor despre rudele altora. Cum o mai duce Phil în ultima vreme? Wolf!

Jack făcu o comparaţie stranie, dar foarte nimerită: parcă i s-ar fi golit creierul. Un moment, capul îi rămase fără un singur gând, ca un post radio netransmiţând nimic decât o undă purtătoare. Apoi îl văzu pe Wolf schimbându-se la faţă. Expresia de fericire şi curiozitate copilărească fu înlocuită de tristeţe. Jack observă că nările lui Wolf palpitau rapid.

— A murit, nu că? Wolf! Ce rău îmi pare, Jack! Bătu-m-ar Dumnezeu! Sunt un prost! Prost!

Wolf îşi trânti o mână peste frunte şi de astă-dată chiar urlă. Era un sunet ce-i îngheţă lui Jack sângele-n vine. Turma de belele privi în jur neliniştită.

— Nu face nimic, spuse Jack. Îşi auzea propriul său glas mai mult în urechi decât în cap, ca şi cum altcineva ar fi vorbit. Dar... de unde ştii?

— Ţi s-a schimbat mirosul, răspunse prompt Wolf. Am ştiut că-i mort fiindcă se simţea în mirosul tău. Bietul Phil! Ce om bun! Asta ţi-o spun chiar aci şi-acu, Jack! Tatăl tău era un om bun! Wolf!

— Da, încuviinţă Jack, era. Dar cum de l-ai cunoscut? Şi de unde ştii că era tatăl meu?

Wolf îl privi pe Jack ca şi cum ar fi pus o întrebare atât de simplă, încât mai că n-avea nevoie de nici un răspuns.

— Îi ţin minte mirosul, fireşte. Wolf ţine minte toate mirosurile. Miroşi exact ca el.

Zbang! Iar se simţi ca lovit în moalele capului. Jack simţea o nevoie irezistibilă de-a se rostogoli încoace şi-ncolo prin turful aspru şi sârmos, ţinându-se de burtă şi urlând. Unii oameni îi spuseseră că avea ochii şi gura tatălui său, ba chiar şi dibăcia acestuia de-a schiţa rapid pe hârtie, dar niciodată până acum nu i se mai spusese că mirosea la fel ca tatăl lui. Totuşi, bănuia că ideea avea o anume logică nebunească.

— Unde l-ai cunoscut? întrebă iarăşi Jack.

Wolf păru încurcat.

— A venit cu celălalt, zise el după un timp. Cel din Orris. Eu eram abia de-o şchioapă. Celălalt era rău. Celălalt i-a

furat pe câţiva dintre noi. Tatăl tău n-a ştiut – adăugă el, grăbit, ca şi cum Jack s-ar fi arătat mânios. Wolf! Nu! El era bun, tatăl tău. Phil. Celălalt... Clătină încet din cap. Avea pe chip o expresie atât de clară, de certă: era amintirea unui coşmar din copilărie. Rău, continuă Wolf. El şi-a făcut un rost în astă lume, zice tatăl meu. Mai mult umblă îngemănam lui, dar el era din lumea ta. Noi ştiam că era rău, am fi putut spune, dar cine stă să-i asculte pe Wolfi? Nimeni. Tatăl tău ştia că era rău, dar nu-l putea mirosi la fel de bine ca noi. Ştia că era rău, dar nu *cât* de rău.

Şi Wolf îşi azvârli capul pe spate şi urlă din nou, un vaier lung de jale ce-ţi îngheţa sângele, răsunând sub bolta albastră a cerului.

INTERLUDIU - Sloat în astă lume (II)

Din buzunarul scurtei sale voluminoase (şi-o cumpărase convins că, începând din jurul datei de 1 octombrie, toată America de la est de Stâncoşi devenea un pustiu îngheţat – iar acum era leoarcă de transpiraţie), Morgan Sloat scoase o cutioară de oţel. Sub clenciul de închidere se aflau zece butoane mici şi un dreptunghi de sticlă de-un galben-tulbure, lung de cinci centimetri şi lat de unul. Apăsă atent un număr de butoane cu unghia degetului mic de la mâna stângă, şi în ferestruica de afişaj apăru scurt un şir de numere. Sloat cumpărase acest dispozitiv, lansat drept cel mai mic seif din lume, în Zürich. Conform celor spuse de vânzător, nici chiar o săptămână petrecută în cuptorul unui crematoriu n-ar fi putut atenta la integritatea sa de oţel-carbon.

Acum se deschise.

Sloat despături două aripioare de catifea neagră ca abanosul, dezvelind un obiect pe care-l avea de peste douăzeci de ani – mult dinainte de-a se fi născut odiosul ţânc ce-i pricinuia toate aceste dificultăţi. Era o cheie de tablă fără luciu, care odinioară se potrivise în spinarea unui soldat mecanic de jucărie. Sloat văzuse soldatul de jucărie în vitrina unui magazin de vechituri din ciudatul orăşel Point Venuti, California – oraş ce prezenta un mare interes pentru el. Acţionând sub un impuls mult prea puternic ca să-l poată înfrunta (nici măcar n-ar fi vrut să-l înfrunte cu adevărat: Morgan Sloat interpretase întotdeauna constrângerea ca pe-o virtute), intrase şi plătise cinci dolari pe soldatul prăfuit şi ciuntit... oricum, nu de soldat avea nevoie. Cheiţa era aceea care-i furase ochiul şi-i şoptise ceva. O scosese din spatele soldatului şi o băgase în buzunar, imediat ce ieşise pe uşa dughenei. Pe soldatul propriu-zis fl aruncase într-un coş de gunoi din faţa unei librării specializate în science-fiction.

Acum, stând lângă maşina sa, în zona de popas a oraşului de graniţă Lewisburg, Sloat luă cheiţa şi o privi. Ca şi gologanul lui Jack, în Teritorii, cheiţa de tinichea se transforma în altceva. Odată, la înapoiere, scăpase cheiţa în holul vechiului sediu. Şi pesemne că mai rămăsese în ea puţină magie din Teritorii, căci idiotul de Jerry Bledsoe se prăjise după nici o oră. Oare o ridicase Jerry de jos? Călcase pe ea, poate? Sloat nu ştia şi nici nu-i păsa. Nu-i păsa de Jerry nici cât de-o ceapă degerată – şi, ţinând seama că electricianul avusese o poliţă de asigurare care specifica o primă dublă în caz de accident mortal (administratorul-şef al clădirii, cu care Sloat împărţea câteodată o pipă de haşiş, îi suflase acest amănunt), Sloat îşi imagina că Nita Bledsoe încasase ceva parale –, dar aproape-şi ieşise din minţi că pierduse cheiţa. Phil Sawyer o găsise, restituindu-i-o fără nici un alt comentariu, decât: „Poftim, Morg*..Porte-bonheur*-ul tău, nu? Vezi să n-ai buzunarul găurit. Am găsit-o în hol, după ce l-au scos pe sărmanul Jerry."

Da, în hol. În hol, unde totul mirosea ca motorul unui Waring Blendor ce gonise încontinuu în viteza a patra timp de vreo nouă ceasuri. În hol, unde totul era înnegrit, răsucit şi topit.

Cu excepţia acestei umile cheiţe de tinichea.

Care, în cealaltă lume, era un soi ciudat de paratrăsnet – şi pe care Sloat şi-o petrecu acum după gât, pe un lănţişor fin de argint.

— Vin după tine, Jacky, spuse Sloat, cu un glas aproape tandru. E timpul să punem capăt la toată afacerea asta ridicolă – şi să bubuie.

CAPITOLUL XVII - Wolf şi turma

1

Wolf vorbea despre multe lucruri, ridicându-se din când în când ca să-şi alunge vitele din drum şi, o dată, pentru a le mâna la un râu, cam vreo opt sute de metri spre Vest. Întrebatde Jack unde locuia, Wolf nu făcu decât să arate vag, spre Nord, cu braţul. Locuia, după spusele lui, cu familia. Când, peste câteva minute, Jack îi ceru mai multe lămuriri, Wolf se arătă surprins, spunând că n-avea nici soaţă şi nici copii – mai avea încă un an-doi până să intre în ceea ce numea el „marea luna-rutului". Nerăbdarea cu care aştepta „marea luna-rutului" se citea clar în rânjetul inocent-lasciv ce-i cuprinse toată faţa.

— Dar ai spus că stai cu familia.

— A, familia! Ăia! Wolf! râse el. Sigur. *Ăia!* Toţi locuim laolaltă. Tre' să vedem de vite, vezi tu. Vitele *ei.*

— Ale Reginei?

— Da. De n-ar muri niciodată, niciodată.

Şi schiţă un salut absurd de înduioşător, înclinându-se scurt înainte, cu mâna dreaptă la frunte.

Alte întrebări îl ajutară pe Jack să limpezească oarecum problema... cel puţin aşa credea el. Wolf era burlac (deşi acest cuvânt nu se prea potrivea). Familia despre care vorbea era foarte întinsă – pur şi simplu, familia Wolf. Un neam nomad, dar de-o loialitate feroce, deplasându-se încoace şi-ncolo prin vastele regiuni pustii aflate la Est de Avanposturi, dar la Vest de Aşezări, denumire prin care Wolf părea să se refere la oraşele şi satele din răsărit.

Wolfîi (şi nu *Wolves-ii*[{47}] – odată, când Jack folosise pluralul corect, Wolf râsese de-i dăduseră lacrimile la colţurile ochilor) erau în majoritate muncitori robuşti, de nădejde. Aveau o putere legendară, şi nimeni nu le punea la îndoială curajul. Unii dintre ei se duseseră la răsărit, în

Aşezări, unde slujeau ca gărzi ale Reginei, soldaţi, ba chiar şi bodyguarzi personali. Viaţa lor, îi explică Wolf lui Jack, avea doar două repere majore: Doamna şi familia. Cei mai mulţi Wolfi, spunea acesta, o serveau pe Doamna aşa ca el – supraveghind turmele.

Vacile-oi erau principala sursă de carne a Teritoriilor, furnizând de asemenea material textil, seu şi ulei lampant (pe-asta Wolf nu i-o spuse, dar Jack o subînţelese din afirmaţiile lui). Toate vitele aparţineau Reginei, iar familia Wolf le păstorea din vremuri imemoriale. Asta era sarcina lor. Jack descoperi o analogie straniu de convingătoare cu relaţia existentă între bizoni şi indienii din Câmpiile Americane... cel puţin până când albii pătrunseseră în aceste teritorii, perturbând echilibrul.

— *Iată, şi leul va şedea alături de miel, iar lupul alături de turmă,* murmură Jack şi zâmbi.

Stătea culcat pe spate, cu mâinile înlănţuite sub cap. Se aşternuse peste el cel mai minunat simţământ de pace şi seninătate.

— Cum, Jack?

— Nimic. Wolf, chiar te prefaci în animal când iese luna plină?

— Sigur că da! spuse Wolf. Păru surprins, de parcă Jack l-ar fi întrebat ceva de genul: *Wolf, chiar îţi ridici pantalonii după ce tragi o căcare?* Străinii n-o fac, nu că? Asta *Phil* mi-a spus-o.

— Şi... ăă... turma? continuă Jack. Când te transformi, vitele...

— A, păi nu stăm lângă turmă când ne preschimbăm, răspunse, cu seriozitate, Wolf. Bunule Jason, nu! Le-am mânca, nu-ţi dai seama? Iar un Wolf care mănâncă din turma lui trebuie dat pradă morţii. Aşa grăieşte *Cartea Bunelor Roade.* Wolf! Wolf! Avem locuri un-să ne ducem când e lună plină. Tot aşa şi turma. Îs proaste, da' ştiu că tre' să se ducă, la vremea lunii pline. Wolf! N-ar strica s-o ştie, bătu-le-ar Domnu'!

— Dar *mănânci* carne, nu-i aşa? insistă Jack.

— Plin de-ntrebări, ca şi tatăl tău. Wolf! Nu mă deranjează. Mda, mâncăm carne. Sigur că mâncăm. Suntem Wolfi, nu?

— Dar, dacă nu mâncaţi din turme, atunci ce mâncaţi?

— Mâncăm bine, încheie Wolf şi nu vru să mai scoată o vorbă pe acest subiect.

La fel ca orice altceva din Teritorii, Wolf era un mister – un mister atât seducător, cât şi înfricoşător. Faptul de a-i fi cunoscut pe tatăl lui Jack şi pe Morgan Sloat – îi întâlnise, cel puţin, pe Îngemănarii lor, cu mai multe prilejuri – contribuia la aura ce-l învăluia pe Wolf într-un mister anume, fără însă a o defini complet. Tot ceea ce spunea Wolf, îl conducea pe Jack la încă o sumedenie de întrebări, dintre care, celor mai multe, Wolf nu putea – sau nu voia – să le răspundă.

Chestiunea vizitelor lui Philip Sawtelle şi Orris era un exemplu. Apăruseră pentru prima oară când Wolf era în „luna mică", locuind cu mama sa şi încă două „surioare". Se părea că fuseseră doar în trecere, la fel ca Jack acum, numai că ei se îndreptau spre Est, în loc de Vest („Drept să-ţi spun, eşti cam singurul om pe care l-am văzut vreodată ajuns atât de departe spre Vest şi care încă să mai meargă *spre* Vest", zise Wolf).

Fuseseră o companie destul de veselă, amândoi. Abia mai târziu apăruseră şi necazurile... necazuri cu Orris. Asta se întâmplase după ce partenerul tatălui lui Jack îşi făcuse „un rost în astă lume", îi spunea Wolf lui Jack iar şi iar – atâta doar că acum părea să se refere la Sloat având aspectul fizic al lui Orris. Wolf povestea că Morgan o furase pe una dintre surioarele lui („Mama mea şi-a muşcat degetele de la mâini şi de la picioare o lună după ce-a ştiut sigur c-o luase", relată Wolf, cu indiferenţă) şi mai răpusese şi alţi Wolfi din când în când. Coborî glasul şi, cu o expresie de teamă şi uimire superstiţioasă pe chip, îi spuse lui Jack că

„şchiopul" dusese câţiva asemenea Wolfi în cealaltă lume, Tărâmul Străinilor, şi-i învăţase să mănânce din turmă.

— Ăsta-i un lucru foarte rău pentru cei ca tine, nu? întrebă Jack.

— Sunt blestemaţi, replică Wolf, simplu.

La început, Jack crezuse că Wolf vorbea despre răpiri, verbul folosit de Wolf referitor la surioara sa – în fond, era versiunea Teritorială pentru „a lua". Acum începea să-şi dea seama că era vorba despre cu totul altceva – doar dacă nu cumva Wolf, într-o inconştientă înclinaţie poetică, încercase să spună că Morgan răpise minţile câtorva membri ai familiei sale. Jack bănuia că Wolf vorbea într-adevăr despre oameni-lupi, care se lepădaseră de străvechiul lor legământ în faţa Coroanei, închinându-se, în schimb, lui Morgan... Morgan Sloat şi Morgan de Orris.

Ceea ce-l ducea cu gândul, în chip destul de firesc, la Elroy.

Un Wolf care mănâncă din turma lui trebuie dat pradă morţii.

Cu gândul la oamenii din maşina verde care se opriseră să-l întrebe drumul şi-i oferiseră un tub Tootsie, şi care încercaseră apoi să-l tragă în maşina lor. Ochii. *Ochii se preschimbaseră.*

Sunt blestemaţi.

El şi-a făcut un rost în astă lume.

Până acum se simţise atât în siguranţă, cât şi desfătat: desfătat să se afle din nou în Teritorii, unde se simţea un iz pişcător în aer, dar nimic de felul muşcăturii surde, reci şi cenuşii din vestul statului Ohio, în siguranţă lângă Wolf cel mare şi prietenos, departe la ţară, kilometri întregi despărţindu-i de orice sau oricine.

Şi-a făcut un rost în astă lume.

Îl întrebă pe Wolf despre tatăl său – Philip Sawtelle în astă lume –, dar Wolf nu făcu decât să clatine din cap. Fusese un bătut-de-Dumnezeu om bun şi un îngemănar – prin asta, evident, Străin – însă mai mult de-atât Wolf nu

părea să ştie. Îngemănarii, spunea el, erau ceva care-avea legătură cu familiile de *oameni,* iar la asemenea treburi el n-avea cum să se priceapă. Nici înfăţişarea lui Philip Sawtelle n-o putea descrie – nu şi-o mai amintea. Nu ţinea minte decât mirosul. Tot ce ştia *el,* îi spuse Wolf lui Jack, era că, în vreme ce ambii Străini *păruseră* amabili, numai Phil Sawyer *fusese* într-adevăr amabil. Odată, adusese daruri pentru Wolf, surioarele şi frăţiorii lui. Unul dintre cadouri, nepreschimbat, din lumea Străinilor fusese o salopetă cu pieptar şi bretele pentru Wolf.

— Am purtat-o tot timpu', spuse el. Mama a vrut s-o arunce după ce-am purtat-o vreo cinci ani. A zis că se învechise! A zis că mă făcusem prea mare să mă mai încapă! Wolf! A zis că nu mai erau decât petice peste alte petice. Totuşi, eu nu m-am despărţit de ea. Pân-la urmă, a cumpărat nişte material de la un toboşar în drum spre Avanposturi. Nu ştiu cât a plătit şi, Wolf, drept să-ţi spun, Jack, mi-a fost şi frică să-ntreb. L-a vopsit albastru şi mi-a croit şase perechi. Cea pe care mi-a cumpărat-o tatăl tău, mi-o aştern acuma când dorm. Wolf! Wolf! E bătuta-mi-de-Dumnezeu pernă, pare-se.

Şi Wolf zâmbi atât de deschis – şi melancolic totodată –, încât Jack se simţi îndemnat să-l ia de mână. Era un lucru pe care niciodată nu l-ar fi putut face în viaţa sa dinainte, indiferent de împrejurări, dar care acum părea singura reacţie posibilă. Fu bucuros să cuprindă mâna lui Wolf, caldă şi puternică.

— Îmi pare bine că ţi-a plăcut de tata, Wolf.

— Mi-a plăcut! Mi-a plăcut! Wolf! Wolf!

Şi atunci se dezlănţui infernul.

2

Wolf se opri din vorbit şi privi în jur, mirat.

— Wolf? Ce se-n...

— Şşşşt!

Apoi, Jack auzi. Urechile mai sensibile ale lui Wolf percepuseră cele dintâi sunetul, dar acesta creştea cu repeziciune; nu peste mult timp, l-ar fi auzit şi un surd. Vitele se uitară în jur, începând apoi să se îndepărteze repede de sursa sunetului, într-un pâlc dezordonat şi neliniştit. Părea un efect sonor radio, ce imita zgomotul făcut de sfâşierea unui cearşaf, încet, pe mijloc. Numai că volumul sunetului continua să urce, tot mai sus şi mai sus, până când Jack crezu că o să-şi piardă minţile.

Wolf sări în picioare, cu o expresie năucă, nedumerită şi înfricoşată. Sunetul acela de sfâşiere, un pârâit gros, zdrenţuit, continua să se înteţească. Mugetele vacilor-oi deveniră şi mai sonore. Câteva se retrăgeau în râu şi, privind într-acolo, Jack văzu una căzând, într-un pleoscăit şi o stângace zbatere de picioare. Fusese îmbrâncită de tovarăşele ei, care mişunau de-a-ndăratelea. Slobozi un ţipăt ascuţit, *beee!* Altă vacă-oaie se împiedică de ea şi fu la fel trântită în apă, de retragerea înceată a celorlalte. Malul opus al râului era ud şi jos, înverzit de stuf, mlăştinos. Vacile-oi care ajunseseră primele în mocirla aceea se înnămoliră repede.

— *O, bătu-v-ar-Dumnezeu de vite bune de nimica!* mugi Wolf şi se repezi pe pantă, în jos, către râu, unde primul animal doborât părea acum să se zbată în chinurile morţii.

— Wolf! strigă Jack.

Dar Wolf nu-l putea auzi. Băiatul abia se putea auzi el însuşi, prin scrâşnetul acela de spintecare în fâşii. Privi mai spre dreapta, pe malul apropiat al apei, şi rămase cu gura căscată de mirare. Se întâmpla ceva cu aerul. O porţiune din văzduh, la vreun metru deasupra solului, se despica, făcând băşici, părând să se zbată şi să se smulgă din ea însăşi. Prin această porţiune din aer, Jack putea să vadă Drumul Vestului, dar drumul părea înceţoşat şi pâlpâitor, ca privit prin unduirea aerului încins de deasupra unui crematoriu.

Ceva cască aerul ca pe-o rană – vine ceva pe-acolo – din partea noastră? Oh, Jason, asta fac şi eu când frec? Dar, chiar şi sub stăpânirea panicii şi a confuziei, ştia că nu era acelaşi lucru.

Jack ştia destul de limpede cine *ar fi* venit astfel. Ceea ce vedea el acum, era ca un viol în plină făptuire.

O luă la fugă spre poalele pantei.

3

Zgomotul de sfâşiere continua mereu, mereu şi mereu. Wolf îngenunchease în râu, încercând să-l ajute pe cel de-al doilea animal trântit să se ridice. Primul plutea molatec în aval, cu trupul numai zdrenţe mutilate.

— *Ridică-te! Bătu-te-ar-Dumnezeu, sus! Wolf!*

Se opintea şi plesnea cât putea de tare vaca-oaie ce se zbătea, împingându-se înapoi în el, apoi cuprinse cu braţele mijlocul vitei aproape înecate şi trase în sus.

— *WOLF! ACI ŞI-ACU!* zbieră el.

Mânecile cămăşii i se despicară larg de-a lungul bicepşilor, amintindu-i lui Jack de David Banner în plin amoc inspirat de razele alea gamma care-l transformau în Incredibilul Hulk. Apa plescăia, împroşcând în toate părţile, iar Wolf se ridică greoi, cu ochii portocalii arzându-i şi salopeta albastră înnegrită, udă leoarcă. Din nările animalului şiroia apă, în vreme ce Wolf îl strângea la piept ca pe un căţeluş supradezvoltat. Ochii i se rostogoliseră în orbite, arătându-şi albul cleios.

— Wolf! zbieră Jack. E Morgan! E...

— *Turma!* zbieră Wolf, la rândul lui. *Wolf! Wolf! Turma mea bătu-o-ar-Dumnezeu! Jack! Nu-ncerca...*

Restul fu înecat într-un bubuit măcinat, ca de trăsnet, cutremurând pământul. Un moment, tunetul acoperi până şi înnebunitorul zgomot monoton de sfâşiere. Aproape la fel de năucit ca vitele lui Wolf, Jack ridică privirea şi văzu un

cer senin, albastru, fără nici un nor, cu excepţia câtorva scame albe pufoase, aflate la kilometri întregi distanţă.

În rândurile turmei lui Wolf, tunetul iscă o panică totală. Vitele vrură s-o zbughească din loc, dar, în deplina lor idioţenie, multe încercară acest lucru de-a-ndăratelea. Se ciocniră, se stropiră şi se rostogoliră sub valuri. Jack auzi trosnetul amarnic al unui os rupt, urmat de zbieretul behăit al animalului vătămat. Wolf mugi de mânie, lăsă să cadă vaca-oaie pe care încercase s-o salveze şi porni cu greu spre malul mocirlos de pe cealaltă parte a râului.

Înainte de-a apuca să ajungă acolo, vreo şase vite îl izbiră, doborându-l. Pânze de apă ţâşniră în sus, desfăcându-se. În vapori subţiri. Jack observă că acum Wolf era în pericol de-a fi simultan călcat în picioare şi înecat de animalele nătânge, ce fugeau cuprinse de panică.

Băiatul se repezi în râul tulbure de mâl răscolit. Curentul încerca încontinuu să-i tragă pământul de sub picioare. O vacă-oaie, urlând şi rostogolindu-şi dement ochii, aproape îl trânti şi pe el. Stropit în plină faţă, Jack încercă să-şi şteargă apa din ochi.

Sunetul acela părea să umple întreaga lume: *PPPRRR-RRRR...*

Wolf. Morgan nu conta, cel puţin pe moment. Wolf era la ananghie.

Capul său lăţos, ud, se văzu un moment deasupra apei, după care trei animale fugiră drept peste el, iar Jack nu mai putu distinge decât o mână îmblănită, agitându-se. Se opinti din nou înainte, încercând să ocolească printre vite, unele încă în picioare, altele zbătându-se şi înecându-se sub picioarele celor dintâi.

— *Jack!* tună un glas peste tot zgomotul acela spintecat.

Un glas pe care Jack îl cunoştea. Glasul unchiului Morgan.

— *Jack!*

Un nou bubuit de trăsnet răsună, ca o enormă bufnitură cu rezonanţe de stejar, rostogolindu-se prin cer precum un

obuz de artilerie.

Gâfâind, cu părul ud atârnându-i în ochi, Jack privi peste umăr... şi drept în zona de popas a autostrăzii 70, lângă Lewisburg, Ohio. O vedea ca printr-un geam ondulat, lucrat de mântuială... dar o *vedea.* Marginea veceului de cărămizi se zărea în stânga peticului aceluia de aer torturat, băşicat. Botul unei automacarale, după cât se părea Chevrolet, apărea în dreapta, plutind cam la un metru deasupra câmpiei unde el şi Wolf stătuseră liniştiţi de vorbă, cu nici cinci minute în urmă. Iar în centru, semănând leit cu un figurant dintr-un film despre asaltul amiralului Byrd asupra Polului Sud, stătea Morgan Sloat, cu chipul său puhav şi roşu desfigurat de-o turbare ucigaşă. Turbare, şi încă ceva. Triumf? Da, Jack avu impresia că de-asta era vorba.

Se opri în mijlocul apei ce-i ajungea până la şolduri, cu vitele trecându-i pe de lături, behăind şi mugind, şi rămase cu gura căscată şi ochii holbaţi la fereastra aceea spartă în însăşi urzeala realităţii.

M-a găsit, Dumnezeule mare, m-a găsit.

— *Aici mi-ai fost, băi, căcăţel!* urlă la el Morgan. Vocea îi răzbătea de dincolo, dar avea un timbru înfundat, mort, la trecerea din realitatea acelei lumi în realitatea acesteia – parcă ar fi ascultat un om strigând într-o cabină telefonică. *Vedem noi acum, nu-i aşa? Nu-i aşa?*

Morgan porni înainte, cu chipul înotându-i şi unduindu-i-se ca turnat din plastic moale, iar Jack apucă să vadă că ţinea ceva în mână, un obiect agăţat la gât, mic şi argintiu.

Băiatul rămase pe loc, paralizat, în timp ce Sloat îşi croia cu forţa drum prin fisura dintre cele două universuri. Trecând, îşi făcu propriul său număr de om-lup, metamorfozându-se din Morgan Sloat, investitor, comerciant funciar şi, uneori, agent la Hollywood, în Morgan de Orris, pretendent al tronului unei Regine muribunde. Obrajii congestionaţi, atârnânzi, i se subţiară. Culoarea din ei păli. Părul i se reîmprospătă, crescând în faţă, mai întâi tivind rotunjimea ţestei, de parcă o fiinţă

invizibilă ar fi colorat capul unchiului Morgan, pentru ca apoi să-l acopere. Părul Îngemănarului lui Morgan Sloat era lung, negru, fâlfâitor, cu o înfăţişare aducând cumva a moarte. Îl purta legat la ceafă, văzu Jack, dar acum cea mai mare parte din el se desfăcuse.

Hanoracul se văluri, dispăru un moment, revenind apoi în chip de mantie cu glugă.

Ghetele din piele de căprioară ale lui Morgan Sloat se transformară în cizme negre, înalte până la genunchi, cu carâmbii răsfrânţi, dintr-una ivindu-se ceva ce-ar fi putut foarte bine să fie plăselele unui pumnal.

Iar obiectul mic, argintiu, din mână, se preschimbase într-o mică baghetă în vârful căreia trosneau flăcări albastre.

E un paratrăsnet. O, Isuse, e un...

— Jack!

Strigătul răsunase încet, gâlgâit, înecat de apă.

Jack se răsuci stângaci pe călcâie, evitând ca prin urechile acului o altă vacă-oaie, care plutea pe-o coastă, moartă. Văzu capul lui Wolf scufundându-se din nou, în vreme ce doar mâinile i se mai zbăteau deasupra. Porni cu mari eforturi spre mâinile acelea, continuând să se ferească, atât cât putea, de vite. Una dintre ele îl izbi cu putere în şold, iar Jack căzu, înghiţind o gură de apă. Se ridică iar repede, tuşind, înecându-se, cotrobăind cu o mână în jiletcă după sticluţă, speriat c-ar fi putut-o pierde. Era încă la locul ei.

— Băiete! Întoarce-te şi te uită la mine, băiete!

N-am timp în momentul ăsta, Morgan. Scuze, dar trebuie să văd dacă pot evita să mor înecat de turma lui Wolf, înainte de-a vedea dacă pot evita să mor pârlit de băţul ăla al Apocalipsei din mâna ta. Eu...

O flacără albastră se arcui peste umărul lui Jack, sfârâind – semăna cu un ucigător curcubeu electric. Lovi una dintre vacile-oi prinse în stufărişul mlăştinos de pe malul opus al râului şi nefericitul dobitoc explodă pur şi simplu, de parcă

ar fi înghiţit un calup de dinamită. Un nor de sânge pulverizat în stropi, ca vârful de ac, împroşcă totul. În jurul lui Jack începu să plouă cu bucăţele de carne.

— *Întoarce-te şi uită-te la mine, băiete!*

Putea simţi *forţa* acestei porunci, apucându-i faţa cu mâini nevăzute, încercând să i-o răsucească.

Wolf se luptă din nou să se ridice, cu părul lipit de chip şi ochii ameţiţi cătând printr-o perdea de şuviţe ca ai unui ciobănesc englez. Tuşea şi se clătina, nemaipărând conştient în ce loc se afla.

— *Wolf!* ţipă Jack – însă tunetul explodă din nou peste cerul albastru, acoperindu-i chemarea.

Wolf se aplecă şi slobozi pe gură o uriaşă pânză de apă noroioasă. O clipă mai târziu, altă vacă-oaie înspăimântată îl izbi, scufundându-l iar.

Asta e, îşi spuse, disperat, Jack. *Asta a fost, s-a dus, nici o şansă, lasă-l în pace, pleacă de-aici...*

Dar continuă să se târască spre Wolf, împingând din cale, pentru a ajunge acolo, o vită muribundă, ce se zbătea în convulsii vlăguite.

— *Jason!* zbieră Morgan de Orris.

Jack îşi dădu seama că Morgan nu înjura în argoul Teritorial; îl striga pe nume – pe el, Jack. Numai că aici nu mai era Jack. Aici îl chema Jason.

Dar fiul Reginei a murit de mic, a murit, a...

Din nou scrâşnetul umed, bâzâit, al descărcării electrice, părând aproape să-i despartă părul în două. Din nou o lovitură pe malul celălalt, pulverizând una dintre vitele lui Wolf. Nu, observă Jack, nu complet. Picioarele animalului încă mai erau acolo, împotmolite în mocirlă ca nişte jaloane. Sub privirea lui, începură să se aplece ostenite spre înafară, în patru direcţii diferite.

— *ÎNTOARCE-TE ŞI UITĂ-TE LA MINE, BĂTU-TE-AR DUMNEZEU!*

Apa, de ce nu trage în apă, să mă pârlească, pe mine, pe Wolf şi toate animalele astea în acelaşi timp?

Apoi îi reveni în minte fizica din clasa a cincea. O dată ajuns în apă, curentul electric se putea îndrepta oriunde... inclusiv înapoi la sursă.

Chipul năucit al lui Wolf, plutind pe sub apă, alungă aceste gânduri din mintea lui Jack. Wolf era încă viu, dar parţial blocat sub o vacă-oaie care, deşi aparent nevătămată, paralizase de spaimă. Mâinile lui Wolf se zbăteau cu o energie vlăguită, patetică. În momentul în care Jack ajunse acolo, una dintre aceste mâini căzu moale, continuând să plutească, pur şi simplu, inertă ca un nufăr.

Fără a încetini, Jack îşi lăsă în jos umărul stâng şi împinse vita, la fel ca Jack Armstrong într-o emisiune radiofonică pentru copii.

Să fi fost o vacă în mărime naturală în locul modelului ergonomic din Teritorii, probabil nici n-ar fi clintit-o, mai ales contra curentului destul de îndărătnic al apei. Dar era mai mică decât o vacă, iar băiatul se opinti din răsputeri. Când o lovi, vita mugi, se împletici îndărăt, proptindu-se o clipă pe şezut, după care se repezi spre malul îndepărtat. Jack înşfăcă mâinile lui Wolf şi trase cu toată puterea.

Wolf ieşi la suprafaţă cu tot atâta greutate ca un buştean îngreuiat de apă, având acum ochii sticloşi şi pe jumătate închişi, cu apa şiroindu-i din gură, nas şi urechi. Buzele i se învineţiseră.

Două dâre gemene de fulger bifurcat săgetară prin stânga şi dreapta locului unde Jack îl ţinea în braţe pe Wolf, amândoi arătând ca o pereche de beţivi încercând să valseze într-o piscină. Pe malul opus, încă o vacă-oaie zbură în toate direcţiile, capul ei retezat continuând să mugească. Fâşii de foc arzător se năpustiră în zigzag prin zona mlăştinoasă, aprinzând smocurile de trestii, pentru a găsi apoi iarba mai uscată a câmpului, acolo unde terenul reîncepea să se înalţe.

— *Wolf!* urlă Jack. *Wolf, pentru numele lui Dumnezeu!*

— Auh, gemu Wolf şi vomă apă caldă şi tulbure peste umărul lui Jack. *Auhhhhhhhhhh...*

Acum, Jack îl văzu pe Morgan stând pe malul opus, siluetă înaltă, puritană, în mantia sa neagră. Gluga îi încadra chipul palid, ca de vampir, cu un soi de romantism mohorât. Jack avu timp să se gândească la faptul Că Teritoriile îşi aplicaseră vraja chiar şi aici, în favoarea groaznicului său unchi. Pe acest tărâm, Morgan nu mai era un broscoi râios, supraponderal şi hipertensiv, din universul hârţoagelor, cu pirateria în suflet şi crima în minte; aici, chipul i se îngustase şi-şi aflase o frigidă frumuseţe masculină. Îndreptă spre ei vergeaua argintie ca o baghetă magică de jucărie, şi un nou arc albastru despică văzduhul.

— *Acum, tu şi nărodul tău de prieten!* zbieră Morgan.

Buzele sale subţiri se despărţiră într-un rânjet triumfător, dezvelind două şiruri de dinţi galbeni, încălecaţi, ce spulberară din imaginaţia lui Jack, odată pentru totdeauna, ceţoasa iluzie de frumuseţe.

Wolf urlă şi zvâcni în braţele îndurerate ale lui Jack. Se holba la Morgan, cu ochii săi portocalii bulbucaţi de ură şi spaimă.

— *Tu, diavole!* zbieră Wolf. *Diavole! Sora mea! Surioara mea! Wolf! Wolf! Tu, diavole!*

Jack scoase sticluţa din jiletcă. Oricum nu mai rămăsese decât o înghiţitură. Nu-l putea ţine pe Wolf cu un singur braţ; îl scăpa, iar Wolf părea incapabil să se ţină singur pe picioare. Ce mai conta? Doar nu-l putea lua cu el înapoi în cealaltă lume... sau putea?

— *Diavole!* ţipă Wolf, plângând, cu chipul ud lunecând în josul braţului lui Jack, în timp ce spatele salopetei cu bretele plutea umflat la suprafaţa apei.

Miros de iarbă arsă şi animale arse.

Tunet, explodând.

De astă-dată, torentul de foc fulgeră prin aer atât de aproape de Jack, încât firele de păr din nări i se pârliră, încârligându-se.

— O, DA, AMÂNDOI, AMÂNDOI! urlă Morgan. TE-NVĂŢ EU SĂ-MI MAI STAI ÎN DRUM, TICĂLOS MIC! AM SĂ VĂ

ARD PE AMÂNDOI! PRAF VĂ FAC!

— Wolf, ţine-te! strigă Jack. Renunţă la efortul de a-l cuprinde pe Wolf; în schimb, îi înhăţă mâna, strângând-o cât putea de tare. Ţine-te de mine, auzi?

— *Wolf!*

Ridică sticluţa, şi gustul îngrozitor şi rece de struguri putrezi îi inundă gura pentru ultima oară. Sticluţa era goală. În timp ce înghiţea, o auzi spărgându-se, sfărâmată de unul dintre trăsnetele lui Morgan. Dar sunetul de sticlă spartă era slab... slabă înţepătura electrică... chiar şi urletele de mânie ale lui Morgan de-abia se mai auzeau.

Se simţea ca şi cum ar fi căzut pe spate într-o groapă. Un mormânt, poate. Apoi, mâna lui Wolf o strânse pe-a lui Jack atât de tare, încât băiatul gemu. Senzaţia aceea de vertij, de-a fi executat un salt mortal complet, începu să slăbească... iar apoi lumina soarelui păli şi ea, devenind tristul gri-vineţiu al unui amurg de octombrie în inima Americii de Nord. Stropi reci de ploaie îl izbiră pe Jack în faţă, fiind vag conştient că apa în care stătea părea mult mai rece decât cu doar câteva secunde în urmă. Undeva, nu departe, putea auzi familiarul sforăit al maşinilor de gabarit greu pe autostradă... numai că acum păreau să treacă exact pe deasupra lor.

Imposibil, îşi spuse, dar oare chiar era imposibil? Limitele acestui cuvânt păreau să se extindă cu o uşurinţă de-a dreptul plastică. Preţ de-o clipă, ameţit, avu viziunea unor uriaşe camioane din Teritorii, conduse de oameni zburători din Teritorii, cu aripi mari de prelată prinse pe spinare.

Înapoi, îşi spuse. Din nou înapoi, în acelaşi moment, la aceeaşi barieră.

Strănută.

Şi acelaşi guturai.

Acum însă, două lucruri nu mai erau aceleaşi.

Aici nu se vedea nici urmă din zona de popas. Stăteau cufundaţi până la coapse în apa rece ca gheaţa a unui râu, sub pasajul suspendat de la barieră.

Wolf era cu el. Aceasta era cea de-a doua schimbare. Iar Wolf urla.

CAPITOLUL XVIII - Jack se duce la cinema

1

Deasupra, un alt camion durui peste pasaj, urlând din puternicul său motor Diesel. Podul se zgudui. Wolf scoase un vaiet şi se agăţă de Jack, amândoi aproape căzând în apă.

— Încetează! strigă Jack. Dă-mi drumul, Wolf! Nu-i decât un camion! Dă-mi *drumul!*

Îi trase lui Wolf o palmă fără să vrea – spaima celuilalt fiind înduioşătoare. Dar, înduioşător sau nu, Wolf era mai înalt decât Jack cu aproape treizeci de centimetri şi mai greu cu vreo şaizeci de kilograme, iar dacă-l dobora, aveau să cadă amândoi în apa aceea îngheţată, urmând, mai mult ca sigur, pneumonia.

— *Wolf! Nu place! Wolf! Nu place! Wolf! Wolf!*

Dar strânsoarea slăbi. Un moment mai târziu, braţele îi căzură pe lângă trup. Când încă un camion sforăi pe deasupra lor, Wolf se crispă, dar reuşi să se abţină de-a-l mai înşfăca pe Jack. Îl privea însă cu o expresie de rugă tremurătoare, mută, care însemna: *Du-mă de-aici, te rog, du-mă de-aici. Mai bine să fiu mort decât în astă lume.*

Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, Wolf, dar acolo e Morgan. Şi chiar de n-ar fi, nu mai am suc magic.

Coborî privirea spre mâna stângă şi văzu că ţinea gâtul spart al sticluţei lui Speedy, ca un om pregătindu-se să pună de-o sfadă serioasă în salonul unui bar. Wolf avusese un noroc chior să nu se taie când, în groaza sa, se agăţase de Jack.

O aruncă. *Pleosc.*

Două camioane de astă-dată – zgomotul se dublă. Wolf urlă îngrozit şi-şi trânti mâinile peste urechi. Jack putea să vadă că în cursul saltului cea mai mare parte din păr dispăruse de pe mâinile lui Wolf – cea mai mare parte, dar

nu tot. Şi mai văzu că primele două degete de la fiecare mână aveau exact aceeaşi lungime.

— Haide, Wolf, îl chemă Jack, când hărmălaia camioanelor slăbi cât de cât. Să ieşim de-aici. Parc-am fi doi tipi aşteptând să fie botezaţi de frăţia lor secretă.

Îl apucă de mână, după care tresări, simţind cu câtă panică se încleştează mâna lui Wolf de-a lui. Acesta îi văzu expresia şi slăbi strânsoarea... puţin.

— Nu mă părăsi, Jack, îl rugă el. Te rog, te rog nu mă părăsi.

— Nu, Wolf, n-am să te părăsesc.

Cum reuşeşti să te bagi în toate chestiile astea, boule? Na, poftim, stai sub un pasaj suspendat la o barieră, undeva în Ohio, cu omul-lup al tău de casă. Cum reuşeşti? Te antrenezi mult? Şi, oh... apropo, ce se-ntâmplă cu luna, Jack-O? Mai ţii minte?

Nu-şi amintea şi, cu tot cerul acoperit de nori şi ploaia rece care cădea, n-avea nici o cale de a-şi da seama.

Care erau şansele? Treizeci la unu în favoarea lui? Douăzeci şi opt la doi?

Oricare-ar fi fost şansele, nu erau suficient de mari. Nu, după cum mergeau lucrurile.

— N-am să te părăsesc, repetă el.

Apoi îl conduse pe Wolf spre malul opus al râului. În apa mică, rămăşiţele descompuse ale păpuşii vreunui copil pluteau cu burta-n sus, ochii ei albaştri-sticloşi holbându-se spre întunericul tot mai dens. Pe Jack îl dureau muşchii braţului, de la efortul de a-l fi tras pe Wolf în astă lume, iar articulaţia umărului îi pulsa ca un dinte cariat.

În timp ce ieşeau din apă pe malul plin de bălării şi gunoaie, Jack începu din nou să strănute.

2

De astă-dată, totalul deplasării lui Jack prin Teritorii reprezentase cam opt sute de metri spre Vest – distanţa parcursă de Wolf cu turma pentru a şi-o putea adăpa în râul

în care Wolf însuşi avea aproape să se înece mai târziu. Aici, se pomeni cu şaptesprezece kilometri mai spre Vest, pe cât de exact putea să calculeze. Urcară cu chiu cu vai malul – de fapt, Wolf sfârşi prin a-l trage după el pe Jack în cea mai mare parte a drumului – şi, în ultima geană de lumină a zilei, Jack văzu o rampă de ieşire bifurcându-se spre dreapta, la vreo cincizeci de metri în lungul drumului. Un panou reflectorizant anunţa: ARCANUM / ULTIMA IEŞIRE DIN OHIO / GRANIŢA STATULUI LA 25 KILOMETRI.

— Trebuie să facem stopul, spuse Jack.

— Stopul? întrebă Wolf, neîncrezător.

— Ia să ne uităm cum arăţi.

Ajunse la concluzia că Wolf putea face faţă, cel puţin în întuneric. Încă mai purta salopeta cu pieptar, care acum chiar avea pe ea o emblemă OSHKOSH. Cămaşa lucrată în casă devenise un cămeşoi albastru ţesut la război, arătând ca o ofrandă specială din surplusurile Marinei. În picioare, iniţial desculţe, purta o pereche de mocasini ieftini, enormi şi uzi, şi şosete albe.

Cel mai curios lucru, o pereche de ochelari rotunzi cu. rame de oţel, din soiul celor pe care obişnuia să-i poarte John Lennon, stăteau în mijlocul feţei mari a lui Wolf.

— Wolf, aveai probleme cu vederea? Acolo, în Teritorii?

— Nu ştiu să fi avut, răspunse Wolf. Aşa se pare. Wolf! Precis c-aicea văz mai bine, cu ochii ăştia de sticlă. Wolf, chiar aci şi-acu!

Privi spre traficul ce vuia la barieră şi, un moment, Jack văzu ceea ce probabil vedea el: fiare uriaşe de oţel cu ochi imenşi albi-gălbui, mârâind prin noapte cu o iuţeală de neînchipuit, roţile lor de cauciuc arzând drumul.

— Văd mai bine decât aş vrea, încheie, amărât, Wolf.

3

Peste trei zile, doi băieţi obosiţi şi cu dureri de picioare şchiopătau printre panoul LIMITA ZONEI URBANE, aflat pe

o parte a Şoselei 32, şi o Braserie 10-4, de pe cealaltă parte, intrând astfel în oraşul Muncie, Indiana. Jack avea febră treizeci şi nouă de grade şi tuşea aproape încontinuu. Chipul lui Wolf era umflat şi decolorat. Arăta ca un boxer care-a ieşit pe scurtătură dintr-un meci pe chestii personale. În ajun, încercase să facă rost de câteva mere târzii, dintr-un pom ce creştea în umbra unui hambar abandonat de lângă drum. Ajunsese, practic, în copac şi aduna merele zbârcite de toamnă în pieptarul salopetei, când dăduseră peste el viespile, care-şi duraseră cuibul undeva în beciul vechiului hambar. Wolf coborâse din copac cât de repede era în stare, cu un nor cafeniu în jurul capului. Urla. Şi totuşi, cu un ochi complet închis şi nasul începând să-i semene cu o uriaşă ridiche purpurie, insistase ca lui Jack să-i revină merele Cele mai bune. Nici unul dintre ele nu era grozav de bun – mici, acre şi viermănoase –, iar Jack oricum nu prea avea poftă de mâncare; dar, după ce Wolf trecuse prin ce trecuse ca să le culeagă, nu-l lăsase inima să refuze.

Un Camaro mare şi vechi, ridicat pe roţile din spate astfel că părea să-şi înfigă botul în şosea, claxonă trecând pe lângă ei.

— *Băăăăă, căcănarilor!* răcni careva.

Urmă un hohot de râs sonor, alimentat cu bere. Wolf urlă şi se agăţă de Jack. Jack crezuse că prietenul său îşi va depăşi în final această groază de maşini, dar acum chiar începea să-şi facă gânduri.

— Nu-i nimic, Wolf, spuse el, istovit, desprinzându-şi de pe trup braţele celuilalt pentru a douăzecea sau treizecea oară în acea zi. S-au dus.

— Aşa de *tare!* gemu Wolf. Wolf! Wolf! Wolf! Aşa de *tare,* Jack, *urechile* mele, *urechile* mele!

— Surdine cu vată de sticlă, murmură Jack, gândindu-se, sfârşit: O *să-ţi placă şoselele din California, Wolf. Pe-alea o să le verificăm, dacă încă om mai călători împreună, bine? Pe urmă vom încerca vreo câteva curse auto de demolare,*

învălmăşeli de motocros. Ai să te-nnebuneşti după ele. Unora, continuă el, le place sunetul, ştii. Ăia...

Dar îl apucă un nou acces de tuse, cocoşându-l. Un moment, lumea se îndepărtă de el, plutind printre văluri cenuşii. Reveni foarte, foarte încet.

— *Le place,* îngăimă Wolf. Jason! Cum îi poate *plăcea* cuiva, Jack? Şi *mirosurile...*

Jack ştia că, pentru Wolf, mirosurile erau partea cea mai afurisită. Nu ajunseseră aici decât de patru ore, când Wolf începu s-o numească ţara Mirosurilor Urâte. În prima noapte, vomase de vreo şase ori, la început vărsând pe pământul din Ohio apa mocirloasă a unui râu ce exista în alt univers, după care nu mai făcuse decât să-şi dea afară sucurile gastrice. Din cauza mirosurilor, explicase el, nefericit. Nu înţelegea cum putea Jack să le suporte, cum le putea suporta indiferent cine.

Jack ştia că, revenind din Teritorii, te doborau mirosuri pe care abia dacă le percepeai atunci când trăiai în mijlocul lor. Motorină, gaze de eşapament, reziduuri industriale, gunoaie, apă de canal, chimicale în descompunere. Apoi te deprindeai cu ele din nou. Te obişnuiai sau doar amorţeai. Numai că nu la fel se întâmpla şi cu Wolf. Ura maşinile, detesta mirosurile, nu putea suferi lumea asta. Jack nu credea că o să se obişnuiască vreodată cu ea. Dacă nu-l ducea cât mai curând înapoi în Teritorii, se temea ca Wolf să nu înnebunească. *Probabil o să mă-nnebunească şi pe* mine *între timp. Deşi, prea mult nu mi-a mai rămas pân-acolo.*

Un camion de fermă hodorogit, plin cu găini, vui pe lângă ei, urmat de-o coloană de maşini nerăbdătoare, dintre care unele claxonau. Wolf mai că nu-i sări lui Jack în braţe. Slăbit de febră, Jack trase pe dreapta în şanţul plin de buruieni şi gunoaie şi se lăsă în fund atât de abrupt, încât îi clănţăniră dinţii.

— Iartă-mă, Jack, se scuză Wolf, nefericit. Bătu-m-ar Dumnezeu!

— Nu eşti tu de vină, răspunse Jack. Stai jos. E timpul pentru o haltă de ajustare.

Wolf se aşeză lângă Jack, tăcut, privindu-l cu nelinişte. Ştia ce povară era el pe capul băiatului; ştia că Jack murea să se deplaseze mai repede, parţial pentru a se îndepărta de Morgan, dar mai mult dintr-un alt motiv. Îl auzise gemând în somn ceva în legătură cu mama lui şi, uneori, plângând. Dar singura dată când plânsese, treaz fiind, se întâmplase după ce Wolf înnebunise puţin pe rampa barierei din Arcanum. Atunci îşi dăduse el seama ce înţelegea Jack prin „a face stopul". Când Wolf îi spuse că nu credea să se poată urca în vreo maşină – cel puţin o vreme, ba poate chiar niciodată –, Jack se aşezase pe parapetul rampei şi începuse să plângă cu faţa ascunsă în palme. Iar apoi încetase, ceea ce era bine... dar, când îşi descoperise chipul, îl privise pe Wolf într-un mod care-l făcuse pe acesta să fie sigur că Jack îl va părăsi în înfiorătoarea ţară a Mirosurilor Urâte.... Iar fără Jack, Wolf şi-ar fi pierdut curând minţile.

4

Merseseră pe acostament spre ieşirea din Arcanum, Wolf scâncind şi gesticulând spre Jack ori de câte ori trecea câte un autoturism sau camion, în asfinţitul tot mai întunecat. Jack auzise un glas batjocoritor plutind înapoi spre ei, pe panta de coborâre:

— Unde vi-i maşina, băi, curiştilor?

Se scuturase ca un câine ud şi-şi văzuse pur şi simplu de drum, luându-l pe Wolf de mână şi trăgându-l după el atunci când acesta dădea semne că ar rămâne în urmă sau ar lua-o spre păduri. Important era să treacă de bariera propriu-zisă, unde autostopul era interzis, până la rampa spre Vest. Unele state legalizaseră autostopul la rampe (sau cel puţin aşa îi spusese un drumeţ cu care Jack împărţise, într-o noapte, acelaşi hambar), şi chiar în statele unde ridicarea

degetului mare era, în limbaj tehnic vorbind, un delict, poliţiştii îţi făceau de obicei cu ochiul, dacă te aflai pe o rampă.

Aşa că, mai întâi să ajungem la rampă. Să sperăm că nici o patrulă de stat nu trece întâmplător pe-acolo când ajungem. Jack prefera să nu se gândească ce-ar fi putut face cu Wolf un trupete de-al statului. Probabil ar fi crezut că a prins o încarnare a lui Charles Manson în anii optzeci, cu ochelari Lennon.

Sosiră la rampă şi traversară spre şoseaua de vest. Zece minute mai târziu, un Chrysler vechi şi rablagit oprise în apropierea lor. Şoferul, o namilă de om cu gât de taur şi o şapcă purtând inscripţia CASE FARM EQUIPMENT lăsată pe ceafă, se aplecă şi deschise portiera.

— Hopa-sus băieţii! Spurcată noapte, este?

— Mulţumim, domnu', mai mult ca sigur că este, replică vesel Jack.

Mintea i-o luase la galop, încercând să-şi închipuie cum l-ar putea integra pe Wolf în Poveste, aşa că abia dacă observă expresia acestuia.

Omul însă o observă.

Se înăspri la faţă.

— Îţi pute ceva, fiule?

Jack fu readus la realitate de tonul şoferului, care era la fel de dur ca şi expresia. Orice cordialitate se risipise, şi arăta ca şi cum tocmai s-ar fi rătăcit în crâşma „La Updike" să mănânce câteva beri şi să bea câteva pahare.

Jack se răsuci pe călcâie, privindu-l pe Wolf.

Nările lui Wolf palpitau ca ale unui urs mirosind un sconcs care tocmai s-a scăpat pe el. Buzele nu i se rezumau doar să-i dezvelească dinţii; se retrăseseră de peste aceştia *zbârcindu-se,* cu pielea de sub nas brăzdată de şănţuleţe.

— Ce-are, e retardat, ce-i cu el? îl întrebă încet omul cu bonetă CASE FARM EQUIPMENT.

— Nu... ăă... el doar...

Wolf începu să urle.

Asta era de-ajuns.

— Oo, Cristoase! spuse omul pe tonul cuiva care pur şi simplu nu poate crede că ceea ce se întâmplă e adevărat.

Apăsă acceleratorul şi părăsi vuind rampa de ieşire, portiera trântindu-se de la sine. Luminile de poziţie semnalizară scurt în bezna ploioasă de la poala rampei, trimiţându-şi reflecţiile ca nişte săgeţi roşii mânjite pe asfalt, spre locul unde stăteau cei doi.

— Măi frate, e *grozav!* exclamă Jack şi se întoarse spre Wolf, care, în faţa furiei lui, se făcu mic. E absolut *grozav!* Dacă ăla are emiţător radio la bord, în clipa asta e exact pe Canalul Nouăşpe, urlând după un poliţai, spunând la toată lumea şi cui se mai nimereşte că o pereche de ţâcniţi încearcă să fugă din Arcanum cu autostopul! Jason! Sau Isuse! Sau Cutare, puţin îmi pasă! Vrei să vezi nişte cuie bătute, futu-le-n cur pă mă-sa, în tălpi, Wolf? Mai fă tu aşa de câteva ori şi-ai să le *simţi* bătute! Noi! *Noi doi o* să fim ăia bătuţii!

Epuizat, uluit, frustrat, aproape terminat, Jack înainta spre Wolf, care i-ar fi putut smulge capul de pe umeri dintr-o singură lovitură, cu are, de-ar fi vrut, iar Wolf se dădu înapoi din faţa lui, scheunând.

— Nu striga, Jack, gemu el. Mirosurile... să intru acolo... să mă-nchid acolo cu *mirosurile* alea...

— Eu n-am simţit nici un *miros!* strigă Jack.

Avea glasul spart, gâtul inflamat îl durea mai tare decât oricând, dar nu părea pe cale să se oprească; trebuia să ţipe sau să-şi iasă din minţi. Părul ud îi căzuse în ochi. Şi-l dădu într-o parte, după care îl pocni pe Wolf în umăr. Se auzi un trosnet ascuţit, şi imediat începu să-l doară mâna. Parcă ar fi dat într-o stâncă. Wolf urlă infernal, iar asta îl înfurie pe Jack şi mai tare. Dar cel mai mult îl scotea din sărite faptul că el însuşi minţea. De data asta nu stătuse în Teritorii nici şase ore, dar maşina acelui om trăsnea ca bârlogul unui animal sălbatic. Miasme înţepătoare de cafea învechită şi bere recentă (ţinea între picioare o cutie de

Stroh's desfăcută), plus un aromatizant atârnat de oglinda retrovizoare, care mirosea ca pudra uscată şi dulce de pe obrazul unui cadavru. Şi se mai simţise şi altceva, ceva mai sumbru, mai umed...

— *Nimic* n-am simţit! strigă, cu vocea frângându-i-se răguşită.

Îl croi pe Wolf în celălalt umăr. Wolf urlă iar şi se întoarse în loc, cocoşându-se ca un copil bătut de un tată furios. Jack începu să-i altoiască spinarea, mâinile sale chinuite făcând ca din salopeta lui Wolf să sară mici nori de stropi. La fiecare lovitură, Wolf urla.

— Aşa că fă bine şi te *obişnuieşte* cu treaba asta *(Plici!)* fiindcă *următoarea* maşină care-o să treacă s-ar putea să fie a poliţiei *(Plici!)* sau s-ar putea să fie domnul Morgan Sloat în BMW-ul lui verde ca borâtura *(Plici!)* şi dacă nu poţi fi altceva decât un malac de *bebeluş,* o să intrăm într-un futu-i mama mă-sii de *rahat* pân-la *gât! (Plici!)* Asta o-nţelegi?

Wolf nu spunea nimic. Stătea cocoşat în ploaie, cu spatele la Jack, tremurând. Plângând. Jack simţi că i se ridică un nod în gât, îşi simţi ochii că i se-ncing şi-l înţeapă. Toate acestea nu făcură decât să-i sporească furia. O anume parte din el, cumplită, voia mai presus de orice să-şi provoace sie însuşi suferinţă, şi ştia că lovindu-l pe Wolf reuşea de minune.

— *Întoarce-te!*

Wolf se supuse. Din ochii săi căprui-noroioşi, de după ochelarii rotunzi, şiroiau lacrimi. Mucii îi curgeau din nas.

— *Ai înţeles ce ţi-am spus?*

— Da, gemu Wolf. Da, am înţeles, da' n-aş fi putut merge cu el, Jack.

— De ce să nu poţi? se zborşi Jack, uitându-se urât la el, cu pumnii strânşi pe şolduri – of, şi ce-l mai durea capul!...

— Pentru că era pe moarte, spuse Wolf cu glas scăzut.

Jack rămase holbat, toată furia secându-i.

— Jack, n-ai ştiut? întrebă încetişor Wolf. Wolf! N-ai simţit *mirosul?*

— Nu, răspunse Jack cu voce slabă, şuierătoare, sufocată.

Fiindcă mirosise *ceva,* nu? Un miros pe care nu-l mai simţise niciodată pân-atunci. Ceva ca un amestec de...

Îi reveni în minte şi, deodată, simţi că-l părăsesc toate puterile. Se aşeză greoi pe cablul parapetului şi îl privi pe Wolf.

Căcat şi struguri putrezi. Asta mirosea. Nu sută la sută, dar pe-aproape, hidos de pe-aproape.

Căcat şi struguri putrezi.

— E cel mai rău miros, spuse Wolf. E-atuncea când oamenii uită cum să fie sănătoşi. Noi îi zicem – *Wolf!* — Boala Neagră. Cred că nici măcar nu ştia c-o are. Şi... Străinii ăştia n-o pot mirosi, nu-i aşa, Jack?

— Nu, şopti băiatul.

Dacă ar fi fost dintr-o dată teleportat înapoi în New Hampshire, în camera mamei lui de la „Alhambra", ar fi simţit şi dinspre *ea* mirosul ăla?

Da. L-ar fi simţit şi la mama lui, emanând prin porii ei, mirosul de căcat şi struguri stricaţi, Boala Neagră.

— Noi îi spunem cancer, şopti Jack. *Îi spunem cancer, şi mama mea îl are.*

— Doar că nu ştiu dacă pot să fac stopu', spuse Wolf. O să mai încerc dacă vrei, Jack, da' mirosurile... Înăuntru... sunt destul de rele în aerul de-afară. *Wolf!* Da-năuntru...

Acesta fu momentul în care Jack îşi lăsă faţa în palme şi plânse, atât de disperare, cât şi de extenuare. Şi, da, expresia pe care Wolf crezuse c-o vede pe faţa lui Jack era într-adevăr acolo; o clipă, ispita de a-l părăsi pe Wolf deveni mai mult decât o simplă ispită, ajunse un imperativ înnebunitor. Şansele de-a ateriza vreodată în California pentru a găsi Talismanul – indiferent ce era acela – fuseseră încă dinainte mici; acum scăzuseră într-atât, încât deveniseră doar un punct la orizont. Wolf avea să facă mai mult decât să-l încetinească; mai curând sau mai târziu, Wolf urma să-i bage pe amândoi la puşcărie. Probabil mai

curând. Şi cum i l-ar fi putut el explica vreodată pe Wolf raţionalului Richard Sloat?

Ceea ce văzu Wolf pe chipul lui Jack în momentul acela, era o expresie de calcul rece, care-i scoase încheieturile din balamale. Căzu în genunchi şi-şi ridică spre Jack mâinile împreunate, ca un peţitor într-o melodramă victoriană proastă.

— Să nu pleci şi să mă părăseşti, Jack, plânse el. Nu-l părăsi pe bătrânu' Wolf, nu mă lăsa aici, te rog, te rog nu mă lăsa singur...

După aceea, cuvintele conştiente se pierdură; Wolf încerca poate să vorbească, dar singurul lucru de care părea într-adevăr în stare erau suspinele. Jack se simţi apăsat de-o imensă oboseală. Îi venea bine, ca o haină purtată adesea. *Nu mă lăsa aici,* tu *m-ai adus aici...*

Asta era. Răspundea de Wolf, nu? Da. Ba bine că nu. Îl luase pe Wolf de mână şi-l târâse din Teritorii în Ohio, iar ca dovadă sta durerea din umăr. N-avusese de ales, fireşte; Wolf se îneca, şi chiar dacă nu s-ar fi înecat, Morgan l-ar fi pârjolit cu naiba ştie ce-o mai fi fost şi chestia aia ca un paratrăsnet. Aşa că s-ar fi putut întoarce din nou spre Wolf, l-ar fi putut întreba: *Pe care-o preferi, Wolf bătrâne? Să fii aici şi speriat, sau acolo, mort?*

Putea, da, iar Wolf n-ar fi avut ce să-i răspundă, fiindcă Wolf nu părea prea iute în materie de creier. Dar unchiul Tommy era încântat să citeze un proverb chinez care spunea aşa: *De omul căruia i-ai salvat viaţa răspunzi pe tot restul vieţii tale.*

Başca plonjonul, başca aiuritul joc de picioare, el răspundea de Wolf.

— Nu mă lăsa, Jack, plângea Wolf. Wolf! Wolf! Te rog, nu-l părăsi pe bunu' Wolf, o să te-ajut, o să stau noaptea de pază, pot face o droaie, numai nu mă, nu mă...

— Termină cu bâzâiala şi scoală-te, spuse liniştit Jack. N-am să te părăsesc. Dar trebuie să ne mişcăm de-aici, pentru

cazul că tipul ăla trimite un copoi să vadă ce-i cu noi. Hai să mergem.

5

— Te-ai gândit ce facem acuma, Jack? întrebă Wolf, timid.

Şezuseră în şanţul cu bălării de lângă hotarul oraşului Muncie mai bine de-o jumătate de oră, iar când Jack se întoarse spre el, Wolf fu uşurat să vadă că zâmbea. Era un zâmbet ostenit, şi nu-i plăceau cearcănele vinete de nesomn de sub ochii lui Jack (mirosul lui Jack îi plăcea şi mai puţin – mirosea a boală), dar tot zâmbet era.

— Cred că văd chiar acolo ce-ar trebui să facem, răspunse Jack. Mă gândeam la asta acum câteva zile doar, când mi-am cumpărat tenişii noi.

Îşi arcui picioarele. Amândoi priviră tenişii într-o tăcere abătută. Erau scâlciaţi, rupţi şi murdari. Talpa stângă îşi lua galeş adio de la căputa stângă. Jack îi avusese timp de... Îşi încreţi fruntea, concentrându-se. Îi venea greu să gândească, din cauza febrei. Trei zile. Doar trei zile de când îi luase de pe tejgheaua magazinului Favya. Acum arătau vechi. Vechi.

— Oricum... oftă Jack, luminându-se la faţă. Vezi clădirea aia de-acolo, Wolf?

Clădirea, o explozie de unghiuri banale din cărămidă gri, se înălţa ca o insulă în mijlocul unui parcaj gigantic. Wolf ştia a ce va fi mirosind asfaltul din parcarea aceea: a animale moarte, în descompunere. Un miros care pe el aproape l-ar fi sufocat, câtă vreme Jack abia dacă-l remarca.

— Pentru informarea ta, pe pancarta de-acolo scrie: „Town Line Sixplex", explică Jack. Sună a cafenea, dar de fapt e un cinema cu şase filme. Ar trebui să se găsească şi vreunul care să ne placă.

Iar după-amiaza nu va fi lume multă înăuntru, şi asta-i bine, pentru că tu ai obiceiul supărător de-a o lua spre

Secţia a 8-a, Wolf.

— Hai!

Se ridică, nesigur, în picioare.

— Ce-i aia cinema, Jack? întrebă Wolf.

Fusese o pacoste groaznică pe capul lui Jack, ştia prea bine – o pacoste atât de groaznică, încât acum ezita să mai protesteze, indiferent de ce, sau măcar să-şi exprime stânjeneala. Dar i se trezise o intuiţie înspăimântătoare: că a *merge la cinema* şi a *face un stop* ar putea fi unul şi acelaşi lucru. Jack numea căruţele şi caleştile care urlau „maşini" şi „Chevy"-uri, „Jartran"-uri şi „autocare" (acestea din urmă, îşi spunea Wolf, erau pesemne ceva în genul diligenţelor din Teritorii care duceau pasagerii de la o staţie de poştalion la alta). Oare caleştile urlătoare şi puturoase puteau fi numite şi „cinema"-uri? Suna foarte posibil.

— Păi, răspunse Jack, e mai uşor să-ţi arăt decât să-ţi spun. Cred c-o să-ţi placă. Vino!

Ieşind din şanţ, Jack se împiedică şi căzu o clipă în genunchi.

— Jack, ai păţit ceva? întrebă, alarmat, Wolf.

Băiatul clătină din cap că nu. Porniră de-a latul parcării, care mirosea exact atât de rău pe cât ştiuse Wolf că va mirosi.

6

Jack parcursese o bună parte din cei cincizeci şi cinci de kilometri dintre Arcanum, Ohio, şi Muncie, Indiana, în spinarea lată a lui Wolf. Wolf se temea de maşini, îi era frică de camioane, îl îngreţoşau aproape toate mirosurile posibile, era dispus să urle şi s-o rupă de fugă la fiecare zgomot puternic şi neaşteptat. Dar mai era şi aproape imun la oboseală. *Din câte-am văzut eu, se poate tăia cuvântul „aproape",* îşi spunea acum Jack. *După câte ştiu eu,* este *neobosit.*

Se îndepărtaseră amândoi de rampa din Arcanum cât puteau de repede, Jack forţându-şi picioarele ude şi îndurerate într-un trap anchilozat. Capul îi zvâcnea ca un pumn lunecos flexându-i-se în craniu, tot trupul fiindu-i scuturat de valuri de fierbinţeli şi friguri. Wolf înainta fără efort prin stânga lui, cu pasul atât de întins, încât se ţinea alături de Jack doar menţinând lejer un ritm de plimbare semigrăbită. Jack ştia că, probabil, ajunsese paranoic în materie de poliţişti, dar omul cu tichia CASE FARM EQUIPMENT păruse speriat de-a binelea. Şi morcovit.

Nu parcurseseră nici măcar patru sute de metri când un junghi adânc, arzător, i se înfipse în coastă, iar băiatul îl întrebă pe Wolf dacă nu-l putea duce în cârcă o vreme.

— Hmm? întrebă Wolf.

— Ştii tu, răspunse Jack, schiţând o pantomimă.

Un rânjet larg se întinse pe faţa lui Wolf. Asta era, în sfârşit, una pe care-o putea înţelege; era un lucru pe care-l putea *face.*

— Vrei o *spinareacăluţului!* exclamă el, încântat.

— Mda, aşa cred...

— Aa, da! Wolf! Aci şi-acu! O făceam cu frăţiorii mei! Sări sus, Jack!

Se aplecă, ţinându-şi mâinile încovoiate gata pregătite, în chip de scări pentru picioarele lui Jack.

— Ei, când o să-ţi devin prea greu, doar pune-mă j...

Înainte de-a fi putut sfârşi cuvântul, Wolf îl săltase în spate şi alerga uşurel cu el, pe drum, prin întuneric – alerga de-a binelea. Aerul rece, cu picături de ploaie, îi flutura lui Jack părul de pe fruntea încinsă.

— Wolf, ai să oboseşti! strigă el.

— Nu eu! Wolf! Wolf! Fug aci şi-acu!

Pentru prima oară de când trecuseră în astă lume, Wolf părea efectiv fericit. Fugi timp de două ore, până ajunseră la vest de Arcanum, străbătând acum un tronson de asfalt negru, cu două benzi, întunecat şi fără însemne. Jack văzu

un hambar părăsit stând într-o rână, pe-o câmpie lăsată pârloagă, şi în noaptea aceea dormiră acolo.

Wolf nu voia să aibă nimic de-mpărţit cu zonele centrale ale oraşelor, unde circulaţia era un torent ce mugea, iar duhorile se înălţau până la cer în nori toxici, după cum nici Jack nu dorea să aibă de-a face cu ele. Wolf intra în prea multe încurcături. Forţase totuşi un popas, la un magazin din marginea drumului, imediat după graniţa statului Indiana, aproape de Harrisville. În timp ce Wolf aştepta nervos afară, lângă şosea, ghemuindu-se, scurmând prin ţărână, ridicându-se iar, umblând încordat într-un mic cerc, apoi din nou chircindu-se, Jack cumpără un ziar şi citi atent rubrica meteo. Următoarea lună plină avea să apară în 31 octombrie – de Halloween –, ceea ce era destul de bine. Jack reveni la pagina întâi, să vadă în ce zi erau... asta se întâmplase ieri. Fusese data de 26 octombrie.

7

Jack deschise una dintre uşile de sticlă şi intră în foaierul cinematografului „Town Line Sixplex". Întoarse capul, cercetându-l atent din priviri pe Wolf, care însă arăta – pentru moment, cel puţin – destul de bine. Mai exact spus, expresia lui părea de-un optimism prudent... deocamdată. Nu-i plăcea să se afle în interiorul unei clădiri, dar bine măcar că nu era o maşină. Aici se simţea un miros agreabil – uşor şi oarecum apetisant. Sau ar fi fost aşa, dacă nu ar fi existat şi mirosul de fond, amar, aproape rânced. Wolf privi în stânga şi văzu o boxă de sticlă plină cu nişte mici cocoloaşe albe. Aceea era sursa mirosului plăcut.

— Jack, şopti el.

— Hmm?

— Vreu puţine din-alea albe, te rog. Da' fără pişu.

— Pişu? Ce ţi-a venit?

Wolf căută un cuvânt mai elevat şi îl găsi.

— Urină.

Arătă spre un obiect în care se aprindea şi se stingea o lumină. AROMĂ DE UNT, scria acolo.

— Aia-i un fel de urină, nu că? Nu poate fi altceva, după cum miroase.

Jack zâmbi obosit.

— Un popcorn fără unt sintetic, am priceput, spuse. De-acum, nici o vorbă, bine?

— Sigur, Jack, răspunse Wolf, umil. Chiar aci şi-acu.

Fata de la casă mesteca un cocoloş mare de gumă cu aromă de struguri. Brusc, se opri. Îl privi pe Jack, apoi pe mătăhălosul său însoţitor. Guma îi stătea pe limbă, în gura întredeschisă, ca o enormă tumoră purpurie. Îşi dădu ochii peste cap, spre tipul de la tejghea.

— Două, vă rog, ceru Jack, apoi scoase sulul de bancnote, hârtii de un dolar, murdare şi cu urechi-de-măgar, având ascunsă în mijloc o orfană de cinci dolari.

— La ce spectacol?

Ochii casieriţei se mutau încoace şi-ncolo, încolo şi-ncoace, de la Jack la Wolf şi de la Wolf la Jack. Parc-ar fi fost o femeie urmărind un meci de ping-pong peste măsură de alert.

— Următorul care începe ce este? o întrebă Jack.

— Păi... Coborî privirea spre foaia lipită lângă ea, cu scotch. Rulează *Dragonul zburător* în Sala Patru. E un kung-fu, cu Chuck Norris.

Încoace şi-ncolo-i zburau ochii, încolo şi-ncoace, încoace şi-ncolo.

— Apoi, în Sala Şase, avem proiecţie dublă. Două filme de desen animat de-ale lui Ralph Bakshi. *Vrăjitorii* şi *Stăpânul inelelor*.

Jack se simţi cuprins de uşurare. Wolf nu era decât un copil mare, dezvoltat prematur, iar copiilor le plac desenele animate. Avea şanse ca, la urma urmei, să-i iasă pasenţa. Poate că Wolf avea să găsească în sfârşit, în ţara Mirosurilor Urâte, măcar un lucru care să-l distreze, iar Jack putea dormi trei ore.

— La ăsta, alese el. Desenele animate.

— Face patru dolari, răspunse fata. Preţurile de matineu se termină la ora două.

Apăsă un buton şi, din fantă, căzură două bilete, cu un ţăcănit metalic. Wolf tresări, dându-se înapoi cu un ţipăt slab.

Casieriţa îl privi, înălţând din sprâncene.

— Eşti nevricos, dumneata?

— Nu, sunt Wolf, răspunse Wolf.

Zâmbi, dezvelind un număr impresionant de dinţi. Jack era gata să jure că Wolf, când zâmbea, arăta acum mai mulţi dinţi decât cu o zi-două în urmă. Fata se uită la toţi acei dinţi. Îşi umezi buzele.

— N-are nimic, spuse Jack, ridicând din umeri. Doar că... stă mai mult la fermă. Înţelegeţi.

Îi dădu orfana de cinci dolari. Casieriţa o luă ca şi cum tare-ar mai fi dorit să aibă pentru asta o pensetă.

— Hai, Wolf!

În timp ce se întorceau spre tejgheaua de dulciuri, Jack îndesând restul de-un dolar în buzunarul jeanşilor jegoşi, casieriţa îi suflă muteşte vânzătorului: *Fii atent la nasu' lui!*

Jack îl privi pe Wolf, pentru a-i vedea nasul palpitând ritmic.

— Încetează, murmură el.

— Ce să încetez, Jack?

— Nu mai fă aşa cu nasul.

— Aa! Am să-ncerc, Jack, da'...

— Şşşt.

— Te servesc cu ceva, fiule? întrebă omul de la tejghea.

— Da, vă rog. Un Junior Mints, o Reese's Pieces şi o pungă mare de popcorn fără grăsime.

Vânzătorul luă cele cerute şi le împinse peste tejghea. Wolf apucă punga de floricele cu ambele mâini şi imediat începu să înfulece, mestecând de-i trosneau fălcile.

Omul de la tejghea îl privi fără o vorbă.

— Nu prea pleacă de la fermă, repetă Jack.

O parte din el începuse să se întrebe dacă nu cumva cei doi văzuseră deja suficiente ciudăţenii ca să le vină ideea că un telefon la poliţie ar prinde tocmai bine. Îşi spunea – nu pentru prima oară – că toată situaţia conţinea o doză de reală ironie. În New York sau LA, probabil că nimeni nu s-ar fi uitat a doua oară la Wolf... sau, dacă da, categoric nu şi a treia oară. Se părea că nivelul de tolerare a ciudăţeniilor era mult mai scăzut în centrul ţării. Dar, desigur, s-ar fi descotorosit de mult de Wolf, dacă erau în New York sau LA.

— Se vede cu ochiul liber, răspunse vânzătorul. Doi obzeci.

Jack plăti cu o tresărire interioară, dându-şi seama că tocmai sacrificase un sfert din bugetul său total pentru o după-amiază la cinema.

Wolf îi rânjea vânzătorului, cu o gură plină de popcorn. Jack îl recunoscu ca fiind zâmbetul lui prietenos, dar avea oarecare îndoieli că şi omul de la tejghea îl interpreta la fel. Dacă în zâmbetul acela n-ar fi existat atâţia dinţi... sute şi sute, se părea.

Iar Wolf flutura iarăşi din nări.

Îmi bag picioarele, n-au decât să cheme poliţia, dacă aşa vor, îşi spuse el, cu o lehamite mai mult adultă decât copilărească. *N-o să ne poată încetini mai mult decât am încetinit deja. Nu poate călători cu maşinile noi, pentru că nu suportă mirosul convertorilor catalitici, şi nici cu maşinile vechi, fiindcă miros a eşapament şi transpiraţie şi ulei şi bere şi, probabil, nu poate călători cu* nici un fel *de maşini, fiindcă-i aşa de-al naibii de claustrofob. Zi-o p-a dreaptă, Jack-O, fie şi doar în sinea ta. Îţi tot spui c-o să se termine destul de curând, da' asta probabil n-o să se-ntâmple. Aşa că, ce-ai să te faci? Traversezi pe jos toată Indiana, pare-se. Rectificare,* Wolf *o să traverseze pe jos toată Indiana. Eu unul am să traversez Indiana în spinarea*căluţului. *Da-nainte-am să-l bag în afurisitul ăsta de cinematograf şi-am să dorm, ori până se termină ambele*

filme, ori până vin sticleţii. Şi-aşa se sfârşeşte Povestea, domnilor.

— Păi, distracţie plăcută, le ură omul de la tejghea.

— Desigur, replică Jack.

O luă din loc, după care îşi dădu seama că Wolf nu-l însoţea. Wolf se holbă la ceva, peste capul vânzătorului, cu o uimire vidă, aproape superstiţioasă. Jack privi şi el, pentru a vedea un mobil suspendat, făcând reclamă la o reluare cu *Întâlniri de gradul trei* al lui Spielberg, rotindu-se încet în curenţii de aer.

— Hai odată, Wolf! îl chemă el.

8

Wolf ştiu că n-o să reuşească, de cum intrară pe uşă.

Sala era mică, slab luminată şi umedă. Mirosurile dinăuntru îl îngrozeau. Un poet, mirosind ceea ce mirosea Wolf în acel moment, l-ar fi putut numi miros de vise acre. Wolf nu era poet. Nu ştia decât că predomina mirosul de popcorn-cu-urină, şi dintr-o dată îi veni să verse.

Apoi, luminile începură să scadă şi mai mult, prefăcând încăperea într-o peşteră.

— Jack, gemu el, agăţându-se de braţul prietenului său. Jack, mai bine să ieşim de-aici, vrei?

— O să-ţi placă, murmură Jack, conştient de tulburarea lui Wolf, dar nu şi de profunzimea ei (la urma urmei, Wolf era, într-o oarecare măsură, tot timpul tulburat; în această lume, cuvântul *tulburare* devenise de-a dreptul definitoriu pentru el). Încearcă.

— Bine, acceptă Wolf.

Iar Jack auzi încuviinţarea, fără însă a percepe uşorul tremur care însemna că acesta se agăţa cu ambele mâini de ultimul fir al autocontrolului. Se aşezară într-un rând de scaune, Wolf ţinându-şi picioarele chircite incomod şi punga cu popcorn (de care nu mai avea poftă) strânsă la piept.

În faţa lor, scăpără scurt flacăra galbenă a unui chibrit. Jack simţi izul uscat de marijuana, atât de familiar în cinematografe, încât îl uiţi de îndată ce l-ai identificat. Wolf simţi mirosul de foc în pădure.

— Jack!...

— Şşşt, începe filmul.

Iar eu încep să aţipesc.

Jack n-avea să afle niciodată de eroismul lui Wolf din următoarele câteva minute; Wolf însuşi nu-şi dădu seama de el. Tot ce ştia, era că trebuia să-ncerce să ţină la respect coşmarul acela, de dragul lui Jack. *Trebuie să fie bine,* îşi spunea el, *uite, Wolf, Jack o să adoarmă, chiar să adoarmă aci şi-acu. Şi ştii că Jack nu te-ar duce într-un Loc-Unde-Doare, aşa că stai cuminte... aşteaptă doar... Wolf!... o să fie bine...*

Dar Wolf era o fiinţă cu biologie ciclică, şi ciclul său se apropia de apogeul lunar. Instinctele îi deveniseră extrem de acute, aproape de nestăpânit. Partea raţională a creierului îi spunea că nu va păţi nimic, că altfel Jack nu l-ar fi adus aici. Dar prin asta se asemăna doar cu un om căruia-i vine să strănute în biserică şi-şi spune că aşa ceva nu se face.

Stătea acolo, într-o peşteră neagră şi împuţită, simţind mirosul focului în pădure, tresărind nervos de fiecare dată când trecea câte o umbră printre scaune, aşteptând buimac să-i cadă ceva în cap, din beznă. Şi atunci, în partea din faţă a peşterii se deschise o fereastră magică, iar el şedea acolo în duhoarea acră a sudorii propriei lui spaime, cu ochii mari, cu toată faţa o mască a groazei, în timp ce o mulţime de maşini se fugăreau şi se răsturnau, clădiri ardeau, oameni se vânau unii pe alţii.

— Din programul viitor, bălmăji Jack. Ţi-am zis eu c-o să-ţi placă...

Se auzeau voci. Una spunea *nu fumaţi.* Alta spunea *nu aruncaţi hârtii pe jos.* Una, *reduceri de preţ lagrupuri organizate.* Alta,

preţuridematineuîntoatezilelesăptămâniipânălaorapatru peme.

— Wolf, ne-au tras în piept, îngăimă Jack. Începu să mai spună ceva, dar vorbele i se pierdură într-un sforăit.

Un ultim glas spuse *şiacumfilmulanunţat,* iar acesta fii momentul în care Wolf îşi pierdu orice control. *Stăpânul inelelor* de Bakshi, era sonorizat în sistem stereo Dolby, iar proiecţionistul primise dispoziţie ca după-amiaza să bage efectele stereo la maximum, fiindcă atunci băga şi lumea capul, şi tuturor acestor capete grozav le mai plăcea Dolbyul tare.

Răsună un zăngănit de alămuri, strident, disonant. Fereastra magică se deschise din nou, iar acum Wolf putu *vedea* focul – portocaliuri şi roşuri schimbătoare.

Urlă şi sări în picioare, trăgând cu el un Jack mai mult adormit decât treaz.

— *Jack!* zbieră el. *Să ieşim! Trebuie să ieşim! Wolf! Uite focu'! Wolf! Wolf!*

— Stai bă jos! strigă cineva.

— Gălăgia, mitocane! răcni altcineva.

Uşa din fundul Sălii Şase se deschise.

— Ce se-ntâmplă aici?

— Wolf, taci din gură! şuieră Jack. Pentru Dumnezeu...

— *AAAAAAAAAA-UUUUUUUUUUUUUUUUUU!* urlă Wolf.

O femeie se uită bine la Wolf în clipa în care lumina albă din hol îi căzu pe faţă. Zbieră şi începu să-şi târască de-un braţ băieţelul. Să-l *târască* de-a dreptul; copilul căzuse în genunchi şi luneca pe covorul culoarului central aşternut cu popcorn. Unul dintre tenişi îi sărise din picior.

— *AUUUUUUUUU-UUUUUUUUUUUUUUUUUUHHHHHHHHHUUUUUUUUUUH HHHUUUUUU!*

Toxicomanul aflat cu trei rânduri mai în faţă se întorsese şi-i privea plin de interes dezgustat. Ţinea în mână un

chiştoc fumegând; o ţigară de rezervă îi era proptită după ureche.

— Cără... *ţi-VĂ,* pronunţă el. Iar dau iama *oamenii-lup* din Londra[{48}], futu-le muma-n cur, ai?

— E-n regulă, cedă Jack. Bine, plecăm. Nici o problemă. Doar... doar să nu mai faci asta, ce zici? Vrei?

Porni să-l conducă pe Wolf afară. Oboseala îl dobora din nou.

Lumina din foaier îi izbi dureros ochii, înţepându-i cu mii de ace. Femeia care-şi târâse băieţelul afară din sală stătea pitită într-un colţ, apărându-şi copilul cu braţele. Când îl văzu pe Jack scoţându-l prin uşile duble ale Sălii Şase pe Wolf, care continua să urle, ridică băiatul de la pământ şi se repezi să iasă.

Omul de la tejghea, casieriţa, proiecţionistul şi un bărbat înalt cu veston sport, care arăta de parcă locul său ar fi fost la pândă după gardul unui manej de curse în perioada antrenamentelor, se strânseseră într-un grup compact. Jack bănuia că tipul cu veston cadrilat şi pantofi albi era directorul cinematografului.

— Afară! spuse omul cu veston cadrilat. Afară, am şi anunţat poliţia, o să fie aici în cinci minute.

Mănânci căcat, spuse Jack, în sinea sa, simţind o rază de speranţă. *N-ai avut timp. Iar dacă o ştergem imediat, poate – doar poate – n-o să te mai deranjezi.*

— Mergem, spuse. Uitaţi, îmi pare rău. Doar că... fratele meu mai mare e epileptic şi tocmai l-a apucat o criză. Am... i-am uitat medicamentul.

La auzul cuvântului *epileptic,* casieriţa şi vânzătorul făcură un pas înapoi. Ca şi cum Jack ar fi spus *lepros.*

— Haide, Wolf!

Îl văzu pe director coborând privirea, şi imediat buza i se răsfrânse de dezgust. Jack urmări direcţia privirii, pentru a observa pata mare, întunecată, din josul salopetei Oshkosh a lui Wolf. Făcuse în pantaloni.

Wolf văzu şi el. Multe lucruri din lumea lui Jack îi erau necunoscute, dar părea să ştie destul de bine ce însemna expresia aceea de dispreţ. Izbucni în sughiţuri răguşite şi sonore, zdrobit.

— *Jack, îmi pare rău. Lui Wolf îi pare-aşa de RĂU!*

— Scoate-l de-aici, spuse, scârbit, directorul şi se răsuci să plece.

Jack îl cuprinse pe Wolf cu un braţ şi porni spre uşă.

— Hai, Wolf, repetă el. Vorbea calm, cu sinceră tandreţe; niciodată nu se simţise mai ataşat de Wolf ca acum. Haide, a fost greşeala mea, nu a ta. Să mergem.

— Îmi pare rău, scânci Wolf, istovit. Nu-s bun de nimica, bă-tu-m-ar-Dumnezeu, de nimica nu-s bun...

— Eşti bun cât cuprinde. Haide!

Deschise uşa şi ieşiră în căldura slabă a sfârşitului de octombrie.

Femeia cu copilul se afla la cel puţin douăzeci de metri distanţă, dar, când îi văzu pe Jack şi pe Wolf, se retrase de-a-ndăratelea spre maşina ei, ţinându-şi copilul în faţă ca un gangster încolţit care ţine un ostatic.

— Nu-l lăsa să se-apropie de mine! zbieră ea. Nu-l lăsa pe monstrul ăla să se-apropie de copilul meu! Auzi? *Nu-l lăsa să se-apropie de mine!*

Jack se gândi c-ar fi trebuit să spună ceva care s-o calmeze, dar nu-i veni nimic în minte. Era prea obosit.

Porni, împreună cu Wolf, străbătând oblic parcarea. Pe la jumătatea drumului, Jack se clătină. Lumea deveni un moment cenuşie.

Fu uşor conştient că Wolf îl lua în braţe, cărându-l astfel, ca pe-un copil mic. Uşor conştient că Wolf plângea.

— Jack, îmi pare-aşa de rău, te rog nu-l urî pe Wolf, pot să fiu Un Wolf bun, aşteaptă, ai să vezi...

— Nu te urăsc, murmură băiatul. Ştiu că eşti... că eşti un bun...

Dar, înainte să poată încheia, adormi. Când se deşteptă, era seară, iar oraşul Muncie rămăsese în urma lor. Wolf

ocolise şoselele principale, luând-o printr-un labirint de drumuri de ţară şi poteci. Total neafectat de absenţa indicatoarelor şi mulţimea răscrucilor, continuase să se îndrepte spre Vest cu instinctul infailibil al unei păsări migratoare.

În noaptea aceea, dormiră într-o casă părăsită, la nord de Cammack, iar dimineaţa Jack avu impresia că febra îi mai scăzuse puţin.

Era jumătatea dimineţii – a dimineţii de 28 octombrie – când Jack îşi dădu seama că pe dosul mâinilor lui Wolf reapăruse părul.

CAPITOLUL XIX - Jack-la-cutie

1

Înnoptară în ruinele unei case arse, cu o câmpie întinsă într-o parte şi o pădurice în cealaltă. Spre capătul câmpiei se zărea o fermă, dar Jack consideră că el şi Wolf aveau să fie în destulă siguranţă dacă nu făceau gălăgie şi stăteau mai mult înăuntru. După apusul soarelui, Wolf se duse în pădure. Mergea încet, cu faţa aproape de pământ. Înainte de-a-l fi pierdut din ochi, Jack îşi spuse că Wolf arăta ca un om miop, care-şi căuta ochelarii căzuţi. Deveni destul de nervos (începuse să aibă viziuni cu Wolf prins într-o capcană cu fălci de oţel, Wolf prins, fără să urle, doar rozându-şi amarnic propriul picior...) până când prietenul său se înapoie, de astă-dată umblând aproape drept şi aducând în ambele mâini plante, ale căror rădăcini atârnau din pumnii strânşi.

— Ce-ai adus acolo, Wolf? îl întrebă Jack.

— Leacuri, răspunse, ursuz, Wolf. Da' nu-s foarte bune, Jack. *Wolf! Nimica* nu-i prea bun în lumea voastră!

— Leacuri? Cum adică?

Dar Wolf nu mai rosti o vorbă. Scoase două chibrituri de lemn din buzunarul salopetei şi aprinse un foc mocnit, întrebându-l pe Jack dacă putea găsi pe undeva o cutie de tablă. Jack găsi una de bere, în şanţ. Wolf o mirosi şi strâmbă din nas.

— Alte mirosuri urâte. Am nevoie de apă, Jack. Apă curată. Merg eu, dacă tu eşti prea obosit.

— Wolf, vreau să ştiu ce-ai de gând.

— Mă duc, insistă Wolf. E o fermă drept peste câmpu-ăsta. *Wolf!* Acolo o să fie apă. Tu odihneşte-te.

Jack văzu imediat o nevastă de fermier privind afară pe fereastra bucătăriei în timp ce spăla vasele după cină, ca să-l zărească pe Wolf furişându-se prin curte cu o cutie de

bere într-o labă păroasă şi un mănunchi de rădăcini în cealaltă.

— *Eu* mă duc, spuse el.

Nu erau nici cinci sute de metri până la fermă; luminile galbene, calde, se vedeau clar peste câmpie. Jack se duse, umplu cutia de la un robinet de lângă hambar, fără nici un incident, şi porni înapoi. Pe la jumătatea drumului, îşi dădu seama că-şi vedea propria-i umbră, şi ridică privirea spre cer.

Luna, acum aproape plină, se înălţa deasupra orizontului, la răsărit.

Tulburat, Jack reveni la Wolf şi-i dădu cutia cu apă. Wolf adulmecă, strâmbă iarăşi din nas, dar nu spuse nimic. Puse cutia deasupra focului şi începu să cearnă înăuntru, prin gaura de băut, bucăţele fărâmiţate din plantele culese. Peste vreo cinci minute, un miros cumplit – o miasmă, ca să nu ne facem scrupule inutile – începu să se înalţe printre rotocoalele de aburi. Jack tresări. Era sigur că Wolf îi va cere să bea chestia aia şi era la fel de sigur că avea să-l omoare. Încet şi în chinuri, probabil.

Închise ochii, începând să sforăie sonor, teatral. Dacă Wolf credea că doarme, n-avea să-l trezească. Nimeni nu trezeşte din somn oamenii bolnavi, nu-i aşa? Iar Jack *era* bolnav; febra îi revenise o dată cu înserarea, făcând ravagii prin trupul lui, pedepsindu-l cu frisoane chiar în timp ce sudoarea-i ieşea prin toţi porii.

Privind printre gene, îl văzu pe Wolf punând cutia deoparte, să se răcească. Apoi se aşează rezemat de perete, privind spre cer, cu mâinile păroase înlănţuite împrejurul genunchilor şi faţa visătoare, chiar frumoasă.

Se uită la Lună, îşi spuse Jack şi simţi un fior de frică.

Nu stăm lângă *turmă când ne preschimbăm. Bunule Jason, nu! Le-am mânca!*

Wolf, spune-mi ceva: acum eu sunt tura?

Jack se cutremură.

Cinci minute mai târziu – între timp Jack aproape adormise –, Wolf se aplecă asupra cutiei, amuşină, încuviinţă din cap, o ridică şi veni spre locul unde Jack zăcea rezemat de-o bârnă prăbuşită, înnegrită de foc, cu o cămaşă în plus sub ceafă, pentru a îmblânzi unghiul. Jack închise ochii şi mai strâns şi-şi reluă sforăitul.

— Haide, Jack, spuse Wolf, jovial. Ştiu că eşti treaz. Nu-l poţi păcăli tu pe Wolf.

Jack deschise ochii şi se uită la el cu o duşmănie sinistră.

— De unde ştiai?

— Oamenii au un miros-de-somn şi un miros-de-veghe. Până şi Străinii trebuie să ştie asta, nu-i aşa?

— Cred că noi nu ştim, replică Jack.

— Oricum, trebuie să bei ce-am aici. E doctorie. Bea-o, Jack, chiar aci şi-acu.

— N-o vreau, refuză Jack. Mirosul ce emana din cutie era coclit şi rânced.

— Jack, insistă Wolf, ai şi un miros-de-boală.

Băiatul îl privi fără o vorbă.

— Da, continuă Wolf. Şi se înrăutăţeşte tot timpu'. Nu-i chiar grav, nu încă, da' *Wolf!* O să fie grav dacă nu iei nici o doctorie.

— Wolf, îmi pun capul că eşti tare la mirosit ierburi şi alte chestii acasă, în Teritorii, dar aici suntem în ţara Mirosurilor Urâte, ai uitat? Probabil ai acolo rugină, şi toxicodendron, şi măzăriche amară, şi...

— Sunt ierburi bune, îl opri Wolf. Doarmă nu prea puternice, bătu-le-ar-Dumnezeu. Făcu o mutră nostalgică. Nu toate miros urât aici, Jack. Mai sunt şi mirosuri frumoase. Da' mirosurile frumoase sunt ca plantele medicinale. Slabe. Cred c-au fost mai puternice, odată.

Wolf privea din nou în sus, visător, spre Lună, iar Jack simţi stânjeneala dinainte revenindu-i.

— Pun prinsoare că lumea asta a fost bună odată, continuă Wolf. Curată şi plină de putere...

— Wolf? întrebă Jack, cu glas scăzut. Wolf, ţi-a apărut iarăşi părul pe mâini.

Wolf tresări şi îl privi pe băiat. Un moment – poate să fi fost imaginaţia sa aprinsă de febră, şi chiar dacă nu era aşa, dură doar un moment –, Wolf îl privi pe Jack cu o expresie de foame lacomă, oarbă. Apoi păru să se scuture, ca trezindu-se dintr-un vis urât.

— Da, spuse el. Da' nu vreau să vorbesc despre asta şi nu vreau să vorbeşti nici tu despre asta, nu încă. *Wolf!* Doar bea-ţi doctoria, Jack, asta-i tot ce trebuie să faci.

Se vedea bine că n-avea să accepte un răspuns negativ: dacă Jack nu-şi bea doctoria, atunci Wolf se putea simţi dator să-i descleştеze fălcile şi să i-o toarne pe gât.

— Ţine minte, dacă asta mă omoară, ai să rămâi singur, mai spuse Jack, amărât, luând cutia, care încă mai era caldă.

O expresie de groaznică jale se aşternu pe chipul lui Wolf. Îşi împinse ochelarii în sus pe nas.

— Nu vreau să-ţi fac rău, Jack – Wolf nu vrea să-i facă niciodată rău lui Jack.

Faţa sa mare era plină de-o asemenea nefericire, încât putea fi comică, dacă n-ar fi fost de-o sinceritate atât de evidentă.

Jack se dădu bătut şi bău conţinutul cutiei. N-avea nici o cale de-a se opune expresiei aceleia de amărăciune lezată. Gustul era atât de groaznic pe cât şi-l închipuise... *nu cumva s-a clătinat lumea o clipă? Nu se clatină ca şi cum ar fi fost pe punctul de-a face un salt înapoi în Teritorii?*

— *Wolf!* ţipă el. *Wolf, ia-mă de mână!*

Wolf se supuse, arătând îngrijorat, dar şi surescitat.

— Jack? Jacky? Ce ţi-e?

Gustul doctoriei începu să i se şteargă din gură. În acelaşi timp, un val de căldură – căldură ca aceea căpătată de la mica înghiţitură de brandy pe care i-o îngăduise de câteva ori mama sa – începu să i se răspândească în stomac. Iar lumea din jur îşi recăpătă consistenţa. Acea scurtă

unduire putea să fi existat numai în imaginaţia lui... dar lui Jack nu-i venea să creadă.

Aproape ne-am dus. Un moment, am fost foarte aproape. Poate aş reuşi s-o fac şi fără sucul magic... poate voi reuşi!

— Jack? Ce este?

— Mă simt mai bine, răspunse băiatul, schiţând un zâmbet. Mă simt mai bine, asta-i tot.

Descoperi că se simţea, într-adevăr, mai bine.

— Şi miroşi mai bine, observă Wolf, vesel. *Wolf! Wolf!*

2

A doua zi, starea lui continuă să se amelioreze, deşi încă mai era slăbit. Wolf îl duse în *spinareacăluţului* şi înaintară încet spre Vest. Pe la asfinţit, începură să caute un loc unde să se culce peste noapte. Jack zări un hambar de scânduri într-o vâlcea plină de gunoaie. Era înconjurat de anvelope tocite şi alte mizerii. Wolf acceptă, fără a comenta prea mult. Toată ziua fusese tăcut şi indispus.

Jack adormi aproape de îndată, iar în jurul orei unsprezece noaptea îl trezi nevoia de-a urina. Se uită lângă el şi văzu că tocul lui Wolf era gol. Jack se gândi că probabil plecase în căutarea altor ierburi, cu scopul de a-i administra echivalentul unei doze-şoc. Îşi încreţi nasul, însă dacă Wolf voia să mai bea lichid din acela, n-avea să se mai opună. Fără îndoială, îl făcuse să se simtă mult mai bine.

Ocoli până într-o parte a hambarului, băiat zvelt, cu spinarea dreaptă, în şort, tenişi cu şireturile desfăcute şi cămaşă descheiată. Făcu pipi mult timp, într-adevăr, după cât i se părea, privind în acest timp spre cer. Era una dintre acele nopţi înşelătoare, care apar uneori în Vestul Mijlociu, la sfârşitul lunii octombrie şi începutul lui noiembrie, nu mult înainte de-a veni iarna, cu o pală crudă de vânt. În căldura aproape tropicală, briza blândă părea o mângâiere.

Deasupra, plutea Luna, albă, rotundă şi frumoasă. Arunca peste toate o lumină limpede şi totuşi feeric-

amăgitoare, părând să dezvăluie şi totodată să ascundă. Jack o privi lung, conştient că aproape îl hipnotiza, dar fără să-i pese cu adevărat.

Nu stăm lângă *turmă când ne preschimbăm. Bunule Jason, nu!*

Acum eu sunt turma, Wolf?

Pe Lună era un chip. Fără mirare, Jack văzu că era chipul lui Wolf... atât doar că nu mai era larg, deschis şi puţin surprins, un chip al bunătăţii şi simplităţii. Acest chip era îngust, a, da, şi întunecat; îl întuneca părul, dar părul nu conta. Îl întuneca gândul.

Nu stăm lângă *ele, le-am mâncă, le-am mânca, le-am mânca, Jack, când ne preschimbăm le-am...*

Chipul din Lună, un chiaroscuro sculptat în lemn, era chipul unei fiare cu colţii dezveliţi, cu capul înclinat, în acel moment final dinaintea saltului, cu gura deschisă şi plină de dinţi.

Am mânca, am ucide, am ucide, ucide, UCIDE, UCIDE

Un deget atinse umărul lui Jack şi coborî încet spre talie.

De câteva momente, Jack nu mai făcea decât să stea acolo cu mădularul în mână, strângând uşurel prepuţul între degetul mare şi arătător, privind Luna. Acum, un nou jet de urină, proaspăt şi puternic, ţâşni din el.

— Te-am speriat, spuse Wolf, din spate. Îmi pare rău, Jack. Bătu-m-ar-Dumnezeu.

Dar, o clipă, Jack avu impresia că lui Wolf nu-i părea rău.

O clipă, vocea îi sună ca şi cum ar fi rânjit.

Iar Jack fu sigur, dintr-o dată, că va fi devorat.

Casă de cărămizi? se gândi el, incoerent. *N-am nici măcar o casă de paie unde să fug.*

Acum se ivi şi frica, o teroare uscată în vene, mai arzătoare decât febra.

Cui i-e frică de Lupul mare şi rău? Lupul mare şi rău? Lupul mare şi...

— Jack?

Mie, mie, o, Doamne, mi-e frică de Lupul mare şi rău...

Se întoarse încet.

Chipul lui Wolf, care abia dacă fusese puţin ţepos când coborâseră amândoi spre hambar şi se culcaseră, avea acum o barbă stufoasă, începând de-atât de sus pe obraji, încât părul aproape că părea să-i pornească din tâmple. Ochii îi ardeau într-un portocaliu-roşu-viu.

— Wolf, te simţi bine? întrebă Jack într-o şoaptă uscată, abia suflând. Mai tare nu putea vorbi.

— Da, răspunse Wolf. Am fugit cu Luna. E frumos. Am fugit... şi-am fugit... şi-am fugit... Da' mi-e bine, Jack.

Zâmbi ca să arate cât de bine-i era, şi nu arătă decât o gură plină de dinţi gigantici, încovoiaţi. Jack dădu înapoi, amorţit de groază. Parcă s-ar fi uitat în gura *Alien*-ului ăluia din filme[{49}].

Wolf îi văzu expresia, iar peste trăsăturile sale înăsprite, tot mai groase, se aşternu amărăciunea. Dar pe sub amărăciune – şi nici măcar foarte departe – se simţea altceva. Ceva poznaş, care rânjea arătându-şi colţii. Ceva care avea să-şi vâneze prada până când acesteia îi dădea sângele pe nas de groază, până începea să geamă şi să implore. Ceva ce-avea să râdă în timp ce sfâşia pântecele prăzii zbierânde.

Avea să râdă chiar dacă *el* era prada.

Mai ales dacă el era prada.

— Jack, îmi pare rău, repetă. Vremea... soseşte. Va trebui să facem ceva. Vom... mâine. Va trebui să... trebui să...

Ridică ochii şi expresia aceea hipnotizată i se întinse pe faţă în timp ce privea spre cer.

Înălţă capul şi urlă.

Iar lui Jack i se păru că aude – foarte slab – Wolful din Lună răspunzându-i la urlet.

Groaza îi cuprinse toată făptura, calmă şi deplină. În noaptea aceea; Jack nu mai închise ochii.

3

A doua zi, Wolf se prezenta mai bine. Puţin mai bine, oricum, dar tensiunea aproape îl îmbolnăvea. În timp ce încerca să-i spună lui Jack ce să facă – atât cât putea, cel puţin –, un avion cu reacţie trecu pe deasupra lor, în înaltul cerului. Wolf sări în picioare, fugi afară şi urlă la el, agitându-şi pumnii spre cer. Picioarele sale păroase erau din nou desculţe. Se umflaseră şi spintecaseră, de-a dreptul, mocasinii ieftini.

Încerca să-i spună lui Jack ce să facă, dar avea puţine repere, în afară de vechi poveşti şi zvonuri. Ştia cum decurgea preschimbarea în lumea lui de-acasă, dar simţea că putea fi mult mai rea – mai puternică şi mai periculoasă – în ţara Străinilor. Iar acum o şi simţea. Simţea acea putere străbătându-l, iar la noapte când Luna va răsări era sigur că-l va lua cu dânsa.

Repeta necontenit că nu voia să-i facă rău lui Jack, că mai degrabă s-ar omorî pe sine decât să-i facă vreun rău lui Jack.

4

Daleville era cel mai apropiat orăşel. Jack ajunse acolo la scurt timp după ce orologiul judecătoriei bătu de amiază şi intră în magazinul de scule şi unelte „True Value". Ţinea o mână înfundată în buzunarul pantalonilor, atingând ce-i mai rămăsese din sulul de bancnote.

— Te-ajut cu ceva, fiule?

— Da, domnule. Vreau să cumpăr un lacăt.

— Păi, treci aici s-aruncăm o privire. Avem Yale, Mossler şi Lok-Tite, şi ce-ţi mai pofteşte inima. Ce fel de lacăt vrei?

— Unul mare, răspunse Jack.

Îl privi pe vânzător cu ochii săi umbriţi, oarecum neliniştitori. Avea chipul răvăşit, dar convingător încă, în strania sa frumuseţe.

— Unul mare... repetă omul. Şi la ce-ţi trebuie, îngăduit fie-mi să te-ntreb?

— Pentru câine, spuse ferm Jack.

O Poveste. Întotdeauna voiau o Poveste. Pe-asta şi-o pregătise în drum de la şopronul unde petrecuseră ultimele două nopţi.

— Pentru câinele meu am nevoie. Trebuie să-l încui. Muşcă.

5

Lacătul ales de el costă zece dolari, lăsându-l pe Jack cam cu ultimii zece dolari în cont. Îl durea să cheltuiască atât de mult, şi aproape preferă un obiect mai ieftin... Însă îi reveni în minte cum arătase Wolf în noaptea dinainte, urlând la Lună, cu flăcări portocalii ţâşnindu-i din ochi.

Achită cei zece dolari.

În timp ce se înapoia grăbit spre şopron, ridică degetul mare la vederea fiecărei maşini în trecere, dar, bineînţeles, nici una dintre ele nu opri. Poate că avea ochii prea sălbatici, arăta prea scos din minţi. Categoric, se *simţea* sălbatic şi scos din minţi. Ziarul în care vânzătorul de la magazinul de scule îl lăsase să se uite promitea apusul soarelui pentru ora şase seara punct. Răsăritul Lunii nu era trecut, dar Jack îl bănuia pe la şapte, cel mai târziu. Era deja unu după-amiază şi habar n-avea unde să-l închidă pe Wolf la noapte.

Trebuie să mă închizi, Jack, spusese Wolf. *Trebuie să mă încui bine. Fiindcă dacă ies afară, atac tot ce pot fugări şi prinde. Chiar şi pe tine, Jack. Chiar şi pe tine. Aşa că trebuie să mă închizi şi să mă laşi încuiat, indiferent ce fac sau zic. Trei zile, Jack, până-ncepe Luna iar să se subţieze. Trei zile... patru chiar, dacă nu eşti complet sigur.*

Da, dar unde? Trebuia să găsească un loc departe de oameni, astfel ca nimeni să nu-l poată auzi pe Wolf dacă – *când,* rectifică el fără tragere de inimă – avea să înceapă cu urletele. Şi trebuia să fie un loc mult mai solid decât şopronul unde stătuseră. Dacă Jack îşi aplica frumosul lacăt

nou de zece dolari pe uşa acelei barăci, Wolf avea să se repeadă afară prin peretele din spate.

Unde?

Nu ştia, dar ştia că nu-i mai rămăseseră decât şase ore ca să găsească un loc... poate nici atât.

Jack grăbi şi mai mult pasul.

6

Trecuseră pe lângă mai multe case părăsite ca să ajungă aici, chiar înnoptaseră într-una dintre ele, iar Jack căută, tot drumul înapoi de la Daleville, semne de abandon: ferestre oarbe, neacoperite, anunţuri DE VÂNZARE, iarbă crescută până la cea de-a doua treaptă a verandei şi senzaţia de neînsufleţire proprie caselor goale. Nu spera să-l poată încuia pe Wolf în dormitorul vreunui fermier pe toată perioada celor trei zile ale Preschimbării lui. Wolf era în stare să spargă uşa hambarului. Dar una dintre ferme avusese un beci de legume ce i-ar fi fost de folos.

O uşă solidă de stejar, fixată într-un bordei cu iarbă, ca o uşă de poveste, iar dincolo de ea o încăpere fără pereţi sau tavan – o cameră subpământeană, o grotă din care nici o făptură să nu-şi poată croi drum afară în mai puţin de-o lună. Beciul acela l-ar fi ţinut pe Wolf în loc, iar pământul de pe jos şi de pe pereţi l-ar fi împiedicat să se rănească singur.

Dar ferma părăsită şi pivniţa de zarzavaturi se aflau la cel puţin patruzeci-şaizeci de kilometri în urmă. N-ar fi ajuns nicicum acolo în timpul rămas până la răsăritul Lunii. Şi oare Wolf încă mai era dispus să alerge cincizeci de kilometri, mai ales în scopul de-a fi închis într-o carceră fără mâncare, atât de aproape de vremea Preschimbării?

Dacă, de fapt, trecuse prea mult timp? Dacă Wolf ajunsese prea aproape de limită şi avea să refuze orice fel de întemniţare? Dacă latura aceea subterană a caracterului său, lacomă şi feroce, se căţărase afară din puţul ei şi

începea să-şi rotească privirile prin această ciudată lume nouă, întrebându-se unde se ascundea hrana? Uriaşul lacăt care amenința să-i rupă lui Jack buzunarul n-avea să fie de nici un folos.

Putea face cale-ntoarsă, îşi dădu seama băiatul. Putea să revină spre Daleville şi să-şi vadă de drum. Într-o zi, două, avea să fie aproape de Lapel sau Cicero, şi poate găsea de lucru pentru o după-amiază într-o alimentară, sau câteva ore ca ajutor la o fermă, scoţând câţiva dolari sau o masă-două, pentru ca în următoarele câteva zile s-o ţină apoi până la graniţa statului Illinois. În Illinois avea să-i fie uşor, spera Jack – nu ştia exact cum o va face, dar era destul de sigur că putea ajunge în Springfield şi la Thayer School doar după o zi, două cel mult, de la intrarea în Illinois.

Şi, se frământa Jack, ezitând pe drum, la patru sute de metri de hambar, cum îi va explica lui Richard Sloat despre Wolf? Vechiul său amic Richard, cu ochelarii săi rotunzi, cu cravatele şi cu pantofii săi din piele de capră, cu şireturi bine legate. Richard Sloat era întru totul raţional şi – deşi foarte inteligent – căpos. Ce nu vedeai cu ochii tăi, probabil că nu exista. În copilărie, pe Richard nu-l interesaseră niciodată basmele; rămăsese neimpresionat de filmele lui Disney, cu naşe-zâne care prefăceau pepenii în caleşti, cu regine rele, posesoare de oglinzi vorbitoare. Asemenea concepte erau prea absurde pentru a ademeni fantezia în vârstă de şase ani (sau de opt ani, sau de zece) a lui Richard – spre deosebire de, să zicem, o fotografie la microscopul electronic. Entuziasmul lui Richard îmbrăţişase Cubul lui Rubik, pe care-l putea rezolva în mai puţin de nouăzeci de secunde, dar Jack nu-l credea în stare să meargă până la a accepta un om-lup de şaisprezece ani şi un metru nouăzeci înălţime.

Un moment, Jack se răsuci neputincios în drum – un moment, aproape crezu că va avea puterea să-l lase pe Wolf în urmă şi să-şi continue călătoria spre Richard, iar apoi, spre Talisman.

Şi dacă eu sunt turma? se întrebă el, tăcut. Iar lucrul care-i veni în minte fu imaginea lui Wolf repezindu-se în jos pe mal, spre bietele sale animale înspăimântate, aruncându-se în apă să le salveze.

7

Hambarul era gol. De cum văzu uşa deschisă, Jack ştiu că Wolf se dusese undeva, dar coborî totuşi în văioagă şi-şi croi drum printre gunoaie, aproape nevenindu-i să creadă. Wolf n-ar fi putut parcurge mai mult de patru metri de unul singur, şi cu toate astea o făcuse.

— M-am întors! strigă. Hei, Wolf! Am lacătul.

Ştia că vorbea singur, iar o privire în hambar i-o confirmă. Rucsacul său zăcea pe-o băncuţă de lemn; un teanc de reviste mucegăite, datate 1973, stăteau alături. Într-un colţ al barăcii de scânduri fără ferestre fuseseră îngrămădite, la întâmplare, nişte bucăţi inegale de lemn uscat, ca şi cum cineva ar fi făcut o încercare, fără convingere, de-a aduna surcele pentru foc. În rest, hambarul era gol. Jack întoarse ochii de la uşa căscată, privind neajutorat pe pantele văii.

Pneuri vechi împrăştiate ici şi colo printre bălării, o legătură de pamflete politice îngălbenite şi putrede, purtând încă numele de LUGAR, o placă de înmatriculare din Connecticut albastră cu alb, îndoită, sticle de bere cu etichetele decolorate până la alb... şi nici un Wolf. Băiatul îşi ridică mâinile pâlnie la gură.

— Hei, Wolf! Am venit!

Nu aştepta nici un răspuns, şi nici nu primi. Wolf plecase.

— Căcat! pufni Jack, proptindu-şi mâinile în şolduri. Îl năpădeau emoţii contradictorii, exasperare, uşurare, nelinişte. Wolf plecase tocmai pentru a-i salva viaţa – dispariţia lui nu putea avea altă noimă. De îndată ce Jack pornise spre Daleville, partenerul său spălase putina. Fugise pe picioarele acelea neobosite, iar acum se afla la

kilometri întregi distanţă, aşteptând să răsară Luna. De-acum, Wolf putea fi oriunde.

Înţelegerea acestui fapt contribuia la neliniştea lui Jack. Wolf s-ar fi putut îndrepta spre pădurea vizibilă la capătul celălalt al câmpiei prelungi de lângă vâlcea, pădure unde se ghiftuia cu iepuri, şoareci de câmp şi orice-o mai fi trăit acolo, soboli şi bursuci şi toată distribuţia din *Vântul prin sălcii*[{50}]. Dar Wolf putea prea bine să adulmece animale domestice, oricare ar fi fost acelea, punându-se în real pericol. Şi mai putea, îşi dădu Jack seama, să-i adulmece pe fermier şi familia lui. Sau, mai rău, Wolf putea să-şi fi ales drumul spre unul dintre oraşele de la Nord. Jack n-avea cum să fie sigur, dar bănuia că un Wolf transformat era probabil în stare să măcelărească cel puţin şase oameni înainte ca, în cele din urmă, să-l omoare cineva.

— Draci, draci, draci! bombăni Jack.

Începu să urce panta opusă a vâlcelei. Nu spera cu-adevărat să-l vadă pe Wolf – probabil n-avea să-l mai vadă niciodată, era conştient de asta. După câteva zile de drum, în ziarul cine ştie cărui orăşel, avea să găsească descrierea plină de oroare a carnagiului provocat de-un lup enorm care, după cât se părea, o luase razna pe strada principală în căutare de hrană. Şi urmau să apară şi alte nume. Alte nume ca Thielke, Heidel, Hagen...

În primele momente privi spre drum, sperând chiar şi acum să vadă silueta gigantică a lui Wolf furişându-se spre răsărit – nu i-ar fi convenit să-l întâlnească pe Jack când se întorcea de la Daleville. Dar drumul acela lung era la fel de pustiu ca şi hambarul.

Fireşte.

Soarele, un ceas la fel de bun precum cel pe care-l purta la mână, lunecase binişor sub meridian.

Jack se întoarse deznădăjduit spre câmpia prelungă şi liziera din celălalt capăt al acesteia. Nimic nu se clintea, doar vârfurile firelor de iarbă mărunţă, aplecate de-o rece briză hoinară.

VÂNĂTOAREA LUPULUI UCIGAŞ CONTINUĂ, avea să titreze prima pagină, peste câteva zile de drum.

Apoi, un bolovan mare de la marginea pădurii se mişcă, iar Jack îşi dădu seama că bolovanul era Wolf. Se ghemuise pe călcâie şi privea spre Jack.

— Of, ticălos nesimţit, rosti băiatul, deşi, în adâncul uşurării pe care o simţea, ştia că o parte din el se bucurase în taină de plecarea lui Wolf. Porni spre el.

Wolf nu se mişcă, dar postura îi deveni oarecum mai intensă – mai conştientă, electrizată parcă. Următorul pas al lui Jack pretinse mai mult curaj decât cel dinainte.

După încă vreo douăzeci de metri, văzu că Wolf îşi continuase metamorfoza. Părul i se îndesise şi mai mult, era mai bogat, mai înfoiat, mai strălucitor, de parcă ar fi fost spălat recent şi uscat cu foenul; iar acum barba lui Wolf părea într-adevăr să înceapă chiar de sub ochi. Tot trupul, aşa chircit cum stătea, părea să se fi făcut mai lat şi mai puternic. Ochii, plini de-un foc lichid, ardeau într-un portocaliu de Halloween.

Jack se sili să meargă mai aproape. Nu lipsi mult să se oprească, părându-i-se că acum Wolf avea labe în locul mâinilor, dar după o clipă constată ca mâinile şi degetele acestuia erau acoperite complet de-o blană aspră, întunecată. Wolf continua să se uite la el cu ochii săi aprinşi. Jack mai înjumătăţi o dată distanţa dintre ei, apoi se opri. Pentru prima oară de când dăduse peste Wolf păscându-şi turma lângă un râu din Teritorii, nu-i putea desluşi expresia. Poate că Wolf devenise deja prea inuman pentru aşa ceva, sau poate că, pur şi simplu, blana îi acoperea prea mult din chip. Sigur nu era decât că pe prietenul său îl cuprinsese o emoţie foarte puternică.

Mai făcu vreo doisprezece paşi, apoi se opri definitiv, forţându-se să privească în ochii omului-lup.

— Mai e foarte puţin, Jacky, spuse Wolf, şi gura i se înmuie într-o înfricoşătoare parodie de zâmbet.

— Credeam c-ai fugit, replică Jack.

— Am şezut aci să te văd când vii. Wolf!

Jack nu ştia cum să interpreteze această declaraţie. În chip nelămurit, îi amintea de Scufiţa Roşie. Dinţii lui Wolf păreau deosebit de deşi, ascuţiţi şi puternici.

— Am lacătul, spuse.

Îl scoase din buzunar şi i-l arătă. Ţi-a venit vreo idee cât timp am lipsit, Wolf?

Toată faţa lui Wolf – ochi, dinţi, totul – se aprinse, privindu-l pe Jack.

— Acum tu eşti turma, Jacky, zise Wolf.

Şi, ridicând capul, slobozi un urlet prelung, amplu.

8

Un Jack Sawyer mai puţin speriat poate-ar fi spus: „Clanţa mai mică, bine?" sau „Dac-o ţii tot aşa, o să ne trezim cu toţi câinii din comitat pe cap", dar ambele aceste declaraţii i se opriră în gât. Era prea speriat ca să rostească un singur cuvânt. Wolf îi mai dărui o dată zâmbetul său de zile mari, cu gura arătându-i ca o reclamă de televiziune pentru cuţitele Ginsu, şi se ridică în picioare fără efort. Ochelarii stil John Lennon păreau să i se scufunde în partea de sus, ţepoasă, a bărbii şi în părul des ce-i cădea peste tâmple. Lui Jack îi părea înalt de cel puţin doi metri douăzeci, şi la fel de voluminos ca butoaiele de bere din magazia crâşmei „La Updike".

— Aveţi mirosuri plăcute în lumea asta, Jacky, spuse Wolf.

Iar Jack îi recunoscu, în sfârşit, starea de spirit. Wolf exulta. Parc-ar fi fost un om care, împotriva tuturor şanselor contrarii, tocmai câştigase un concurs îngrozitor de dificil. În fundul acestei emoţii triumfătoare se infiltra însă instinctul acela temerar şi ucigaş pe care Jack îl mai văzuse o dată.

— Mirosuri plăcute! Wolf! Wolf!

Jack făcu un pas înapoi, delicat, întrebându-se dacă vântul sufla dinspre el către Wolf.

— Pân-acum n-ai avut o vorbă bună despre ele, spuse Jack, nu tocmai coerent.

— Pân-acu a fost pân-acu şi acu i-acu, replică Wolf. Bunătăţi. Multe bunătăţi – de jur-împrejur. Wolf o să le găsească, fac prinsoare.

Asta înrăutăţea şi mai mult situaţia, căci acum Jack putea să vadă – să simtă, aproape – o lăcomie opacă, încrezătoare, o foame complet amorală, lucind în ochii roşietici. Voi mânca orice prind şi ucid, spunea foamea aceea. Prind şi ucid.

— Sper că nici unele dintre bunătăţile astea nu-s oameni, Wolf, spuse liniştit Jack.

Wolf ridică bărbia şi slobozi un şir de sunete bolborosite, semiurlete, semihohote de râs.

— Wolf are nevoie să mănânce, spuse, iar glasul îi era Şi el voios. Oh, Jacky, câtă nevoie mai are Wolf să mănânce. SĂ MĂNÂNCE! Wolf!

— Va trebui să te închid în baraca aia, spuse băiatul. Mai ţii minte, Wolf? Am lacătul. Să sperăm doar c-o să-ţi reziste. Hai să pornim într-acolo, Wolf. Mă sperii de mă cac pe mine.

De astă-dată, râsul bolborosit îi umflă lui Wolf tot pieptul.

— Speriat! Wolf ştie! Wolf ştie, Jacky! Ai mirosul-de-frică.

— Nici nu mă mir, spuse Jack. Acum, hai la baraca aia, bine?

— Aa, eu nu intru în baracă, răspunse Wolf, şi dintre fălci i se descolăci o limbă lungă şi ascuţiă. Nu, nu eu, Jacky. Nu Wolf. Wolf nu poate să intre în baracă.

Fălcile se deschiseră şi mai larg, iar puzderia de dinţi sclipi.

— Wolf şi-a amintit, Jacky! Wolf! Chiar aci şi-acu! Wolf şi-a amintit!

Jack făcu un pas înapoi.

— Tot mai mult miros-de-frică. Până şi pe tenişii tăi. Tenişii, Jacky! Wolf!

Grozav de comic era ca nişte încălţări să miroasă a frică.

— Trebuie să intri în hambar, asta ar fi trebuit să-ţi aminteşti. — Greşit! Wolf! *Tu* intri în hambar, Jacky! Jacky intră în hambar! Mi-am amintit! Wolf!

Ochii omului-lup trecură, de la portocaliul-roşiatic arzător, la o nuanţă de purpuriu blând, satisfăcut.

— Din *Cartea Bunelor Roade,* Jacky. Povestea Wolfului care-nu-trebuie-să-şi-vatăme-turma. O mai ţii minte, Jacky? Turma intră în hambar. Mai ţii minte? Lacătul se pune pe uşă. Când Wolful ştie că-i vine Preschimbarea, turma intră în hambar şi lacătul se pune pe uşă. El nu-trebuie-să-şi-vatăme-turma.

Fălcile i se descleştară, gura i se lărgi din nou, iar limba lungă, închisă la culoare, se arcui la vârf, într-o perfectă imagine a desfătării.

— Nu! Nu! Nu-şi-vatămă-turma! Wolf! Chiar aci şi-acu!!

— Vrei să stau încuiat în hambar timp de trei zile? întrebă Jack.

— Trebuie să mănânc, Jacky, răspunse cu simplitate Wolf – iar băiatul distinse ceva întunecat, iute şi sinistru, lunecând spre el din ochii în preschimbare ai lui Wolf. Când Luna mă ia cu ea, trebuie să mănânc. Mirosuri plăcute aici, Jacky. Mâncare din belşug pentru Wolf. Când Luna îmi dă drumul, Jacky iese din hambar.

— Şi ce se-ntâmplă dacă nu vreau să stau trei zile încuiat?

— Atunci Wolf îl va ucide pe Jacky. Şi atunci Wolf va fi blestemat.

— Astea toate sunt scrise în *Cartea Bunelor Roade,* nu-i aşa?

Wolf confirmă din cap.

— Mi-am amintit. Mi-am amintit eu timpul, Jacky. Când te aşteptam.

Jack încă mai încerca să se acomodeze cu ideea lui Wolf. Trebuia să stea trei zile fără mâncare. Wolf avea să fie liber să hoinărească. El urma să stea în închisoare, iar lui Wolf îi rămânea întreaga lume la discreţie. Totuşi, pare-se că era

singura cale de-a supravieţui metamorfozei lui Wolf. Dacă avea de ales între trei zile de post sau moarte, prefera un stomac gol. Şi atunci, deodată, lui Jack i se păru că această răsturnare de situaţie nu însemna câtuşi de puţin o răsturnare – el tot liber avea să fie, încuiat în baracă, iar Wolf afară, în lume, avea să fie tot întemniţat. Cuşca lui, doar, era mai spaţioasă decât a lui Jack.

— Atunci, Domnul să binecuvânteze *Cartea Bunelor Roade,* fiindcă singur nu m-aş fi gândit niciodată la asta.

Wolf îi rânji din nou radios, apoi privi în sus spre cer, cu o expresie goală, de jind.

— Nu mai e mult de-acum, Jacky. Tu eşti turma. Trebuie să te bag înăuntru.

— Bine, acceptă Jack. Cred că n-avem încotro.

Iar aceste vorbe îl izbiră pe Wolf ca extraordinar de comice. În timp ce râdea cu hohotele lui urlătoare, îşi aruncă un braţ pe după talia lui Jack şi îl cără pe toată lungimea câmpului.

— Wolf o să aibă grijă de tine, Jacky, spuse el când aproape-şi dăduse afară toate măruntaiele de-atâta urlet. Îl depuse pe băiat uşurel la pământ, pe marginea văioagei.

— Wolf, spuse Jack.

Acesta căscă fălcile şi începu să se frece între picioare.

— N-ai voie să omori nici un om, continuă băiatul. Să nu uiţi asta – dacă ţi-ai amintit povestea aceea, arunci poţi ţine minte şi să nu omori oameni. Fiindcă dacă o faci, atunci cu siguranţă vor începe să te vâneze. Dacă ucizi vreun om, o singură persoană măcar, atunci o mulţime de oameni vor veni să te ucidă pe tine. Şi te vor prinde, Wolf. Ai cuvântul meu. Îţi vor bate pielea-n cuie pe-o scândură.

— Nici un om, Jacky. Animalele miros mai bine ca oamenii. Nici un om. Wolf!

Coborâră în vâlcea. Jack scoase lacătul din buzunar şi îl petrecu prin belciugul de metal din uşa ce-nchidea hruba în care avea să-i fie locul, încercându-l cum se închide şi se

deschide, de câteva ori la rând, arătându-i lui Wolf cum să se folosească de cheie.

— Apoi, strecori cheia asta pe sub uşă, bine? întrebă el. Când te-ai preschimbat la loc, am să ţi-o împing eu înapoi.

Aruncă o privire spre locul de sub uşă – rămâneau cam cinci centimetri între aceasta şi sol.

— Sigur, Jacky. Mi-o împingi înapoi.

— Ei, şi-acum ce facem? Trebuie să intru în hambar chiar acum?

— Şezi acolo, spuse Wolf, arătând un loc pe podelele hambarului, cam la un pas de uşă.

Jack îl privi curios, apoi intră în baracă şi se aşeză. Wolf se lăsă din nou pe vine, chiar în faţa uşii, şi, fără a-l privi măcar pe Jack, întinse mâna spre el. Băiatul îi apucă mâna. Parcă ar fi ţinut o vietate păroasă, mare cam cât un iepure. Wolf îl strânse atât de tare, încât Jack aproape ţipă – dar chiar de-ar fi făcut-o, nu credea că Wolf l-ar fi auzit. Acesta se holba din nou în sus, cu chipul visător, liniştit şi vrăjit. După o secundă-două, Jack reuşi să-şi mişte mâna într-o poziţie mai comodă, în strânsoarea lui Wolf.

— Mai stăm mult aşa? întrebă.

Lui Wolf îi trebui aproape un minut până să răspundă.

— Mult, spuse el, şi-i strânse din nou lui Jack mâna.

9

Stătură astfel, fiecare de câte-o parte a intrării, ore-n şir, fără o vorbă şi, într-un târziu, lumina începu să pălească. În ultimele douăzeci de minute, Wolf părea cuprins de-un frison continuu, aproape imperceptibil, iar când văzduhul se întunecă şi mai mult, tremurul mâinii i se intensifică. Semăna, i se părea lui Jack, cu zvâcnetul acela generalizat, ce cuprinde fiecare părticică din trupul unui cal, când stă în boxa sa la startul unei curse, aşteptând detunătura pistolului şi deschiderea automată a batantelor porţii.

— Începe să mă ia cu ea, spuse Wolf, încetişor. Curând vom fugi, Jack. Aş vrea să poţi şi tu.

Întoarse capul să-şi privească prietenul, iar băiatul văzu că, în vreme ce Wolf credea sincer ceea ce spunea, mai exista şi o însemnată parte din el care spunea fără cuvinte: *aş putea fugi după tine la fel de bine ca şi pe lângă tine, micul meu prieten.*

— Acum trebuie să-nchidem uşa asta, cred, spuse Jack.

Încercă să-şi tragă mâna din strânsoarea lui Wolf, dar nu reuşi să şi-o elibereze până când Wolf, aproape cu părere de rău, îi dădu drumul.

— Încui pe Jacky înăuntru, încui pe Wolf afară.

Un moment, ochii lui Wolf fulgerară roşu, devenind nişte ochi-Elroy de metal topit.

— Nu uita, trebuie să-ţi ţii turma în siguranţă, spuse Jack şi păşi îndărăt până-n mijlocul hambarului.

— Turma trece în hambar, lacătul trece la uşă. Nu trebuie-să-şi-vatăme-turma.

Ochii lui Wolf încetară să mai scuipe foc, bătând în oranj.

— Pune lacătul la uşă, îl îndemnă Jack.

— Bătu-l-ar-Dumnezeu, asta fac chiar acu, spuse Wolf. Pun bătutu-de-Dumnezeu lacăt pe bătuta-de-Dumnezeu uşă, Vezi? Trânti uşa, închizându-l pe Jack cât ai clipi, în beznă. Auzi asta, Jacky? Asta-i bătutu-de-Dumnezeu lacăt.

Jack auzi lacătul clănţănind pe belciugul de fier, apoi clicheţii prinzând, când Wolf îl închise.

— Acum, cheia, spuse băiatul.

— Bătuta-de-Dumnezeu cheie, chiar aci şi-acu, răspunse Wolf.

O cheie ţăcăni vârâtă în broasca lacătului, apoi scoasă iarăşi. O secundă mai târziu, cheia ricoşă de pe pământul prăfos, pe sub uşă, cu destulă putere pentru a luneca pe podelele barăcii.

— Mulţumesc, suflă Jack, abia auzit.

Se aplecă şi-şi plimbă degetele peste scânduri până atinse cheia. Un moment, o strânse atât de tare în palmă,

încât aproape că-i intră prin piele – vânătaia, având forma statului Florida, urma să dăinuie încă cinci zile; în emoţia întemniţării, n-avea să observe că-i dispăruse. Apoi, Jack strecură cu grijă cheia în buzunar. Afară, Wolf gâfâia în rafale regulate, fierbinţi, tot mai agitat.

— Eşti supărat pe mine, Wolf? şopti Jack prin uşă.

Un pumn bătu în scânduri, cu forţă.

— Nu! Nu supărat! Wolf!

— Bine. Nici un om, Wolf. Să nu uiţi asta. Altfel, te vor vâna şi te vor omorî.

— Nici un OOOOUUU-OOOOOOOOHHHOOOO!

Cuvântul se prefăcu într-un urlet prelung, lichefiat. Trupul lui Wolf se lovi de uşă, iar labele alungite, cu blană neagră, ale picioarelor se strecurară prin deschizătura de dedesubt. Jack ştia că Wolf se lipise de uşa barăcii.

— Nu supărat, Jack, şopti Wolf, ca şi cum propriul lui urlet l-ar fi făcut să se simtă jenat. Wolf nu-i supărat. Wolf e *dornic,* Jack. A mai rămas atât de puţin timp de-acum, atât de bătu-l-ar-Dumnezeu de *puţin.*

— Ştiu, spuse Jack, simţind deodată că-i venea să plângă.

Ar fi vrut să-l poată îmbrăţişa pe Wolf. Mai mult, dorea să fi putut petrece zilele ce urmau la fermă, iar acum, în afara unui bordei de zarzavaturi, unde era închis Wolf, să fi stat el, în siguranţă.

Îi reveni ciudatul, tulburătorul gând că Wolf *era,* de fapt, cel întemniţat în siguranţă.

Picioarele lui Wolf lunecară înapoi de sub uşă, iar Jack avu impresia că le văzuse devenind mai înguste, mai suple, mai comprimate.

Wolf mârâi, scoase un gâfâit, mârâi iar. Se îndepărtase de uşă destul de mult. Scoase un sunet foarte asemănător cu un „Aaah".

— Wolf? îl chemă Jack.

Un urlet, mai-mai să-i spargă timpanele, se ridică deasupra lui: Wolf urcase pe buza vâlcelei.

— Să ai grijă, spuse Jack, deşi ştia că Wolf nu-l mai putea auzi şi temându-se că, nici chiar dacă ar fi fost destul de aproape ca să-l audă, n-ar fi înţeles.

Curând urmă o nouă serie de urlete – strigătul scos de-o făptură eliberată, sau ţipătul disperat al cuiva care se trezeşte numai spre a se pomeni închis în continuare, Jack nu-şi putea da seama care dintre ele. Jalnice, ucigaşe şi de-o stranie frumuseţe, urletele sărmanului Wolf zburau prin văzduhul luminat de Lună ca nişte eşarfe azvârlite în noapte. Jack nu conştientiză că tremura tot până nu-şi cuprinse trupul cu braţele şi le simţi vibrându-i în jurul pieptului, care, la rândul său, părea să zvâcnească ritmic.

Urletele scăzură, îndepărtându-se. Wolf alerga cu Luna.

10

Trei zile şi trei nopţi, Wolf se angajă într-o neîncetată goană după mâncare. Dormea zilnic, din zori până după ora amiezei, într-o groapă descoperită, sub trunchiul unui stejar prăbuşit. Wolf nu se simţea deloc întemniţat, în pofida temerilor ce-l măcinau pe Jack. Pădurile de pe ambele laturi ale câmpiei erau întinse şi pline de dieta firească a oricărui lup. Şoareci, iepuri, pisici, câini, veveriţe – pe toate acestea le găsea cu uşurinţă. S-ar fi putut mărgini la cutreierarea pădurilor, mâncând mai mult decât destul pentru a-i ajunge până la următoarea Preschimbare.

Dar Wolf alerga cu Luna, şi n-ar fi fost în stare să stea doar în pădure nici măcar atât timp cât să-şi fi putut opri de la bun început transformarea. Bântuia, mânat de Lună, prin păşuni şi curţi dosnice, pe lângă case suburbane izolate şi de-a lungul drumurilor neterminate, pe-ale căror margini zăceau buldozere şi gigantice compresoare asimetrice, ca nişte dinozauri adormiţi. Jumătate din inteligenţa sa sălăşluia în simţul mirosului, şi n-ar fi o afirmaţie exagerată că nasul lui Wolf, permanent în alertă, atinsese acum condiţia geniului. Nu numai că putea mirosi un cuibar plin

de găini, la opt kilometri distanţă, distingând mirosurile lor de cele ale vacilor, porcilor şi cailor aceleiaşi ferme – acesta era un lucru elementar –, ci putea să miroasă chiar şi când anume găinile se mişcau. Putea mirosi că unul dintre porcii adormiţi avea un picior rănit, iar una dintre vacile din staul o ulceraţie, la uger.

Iar lumea aceasta – căci oare nu Luna acestei lumi era aceea care-l călăuzea? — nu mai mirosea a chimicale şi moarte. Îl întâmpina în goana lui o mai veche, mai primitivă ordine a firii. Inhală tot ce mai rămăsese din frăgezimea şi puterea de odinioară ale pământului, tot ce mai rămăsese din calităţile pe care acesta le-avusese cândva, poate, în comun cu Teritoriile. Chiar şi când se apropia de vreun sălaş omenesc, chiar şi când frângea coloana vertebrală a dulăului gospodăriei şi sfâşia câinele în zdrenţe cartilaginoase, pe care le înfuleca pe nemestecate, Wolf era conştient de curenţii răcoroşi şi puri ce se deplasau departe, prin adâncurile pământului, de zăpada strălucitoare a vreunui vârf de munte, undeva, hăt, spre răsărit. Acesta părea a fi un loc perfect pentru un Wolf metamorfozat, iar dacă ar fi ucis vreo fiinţă omenească, ar fi fost blestemat.

Nu ucidea nici un om.

Nu văzuse nici unul, şi poate că acesta şi fusese motivul că *omul* scăpase neatins. În timpul celor trei zile ale Preschimbării sale, Wolf omorâse şi devorase reprezentanţi ai majorităţii tuturor celorlalte forme de viaţă ce se puteau găsi în Indiana de Est, inclusiv un sconcs şi o întreagă familie de lincşi ce-şi făcuseră culcuşuri în peşterile de gresie ale unei coline, situate la două văi distanţă de pădure. În prima sa noapte de vânătoare prinsese în fălci un liliac ce zbura la joasă altitudine, îl muşcase de cap şi-l înghiţise în timp ce încă se mai zbătea. Escadroane întregi de pisici domestice i se duseseră pe beregată, urmate de plutoane de câini. Cu o satisfacţie sălbatică, concentrată,

măcelărise într-o noapte toţi porcii dintr-un ţarc mare cât un cvartal urban.

De două ori însă, Wolf percepuse senzorial, mirosise că, în mod misterios, îi era interzis să-şi ucidă prada, ceea ce îl făcu să se simtă ca acasă în lumea prin care vâna. Depindea de loc, nu de vreun concept moral abstract – iar locurile, în aparenţă, erau toate banale. Unul dintre acestea două era un luminiş din pădure unde fugărise un iepure, celălalt, curtea din dos, plină de buruieni, a unei ferme, unde scheună un câine legat cu lanţul de-un ţăruş. În clipa în care labele sale păşiseră în fiecare dintre aceste locuri, blana i se zbârlise perie pe ceafă, furnicături electrice străbătându-i şira spinării pe toată lungimea ei. Erau locuri sacre, iar într-un loc sacru nici un Wolf nu putea ucide. Atâta tot. Asemenea tuturor locurilor venerate, ele fuseseră consfinţite foarte de demult, atât de demult încât, pentru a le caracteriza, s-ar fi putut folosi cuvântul *ancestral* – fiind probabil cel mai adecvat termen ce-ar fi putut aproxima vastul tunel al timpului ce le era sălaş. În curtea dosnică a fermei şi în poieniţă, Wolf simţi în jurul lui un înveliş dens de ani aglomeraţi pe-o suprafaţă restrânsă şi foarte încărcată. Se rezumă să bată în retragere de pe terenul sfânt, îndreptându-se altundeva. La fel ca oamenii înaripaţi pe care-i văzuse Jack, şi Wolf trăia într-un mister sacru, astfel că se simţea în largul său printre asemenea lucruri.

Şi nu-şi uita obligaţiile faţă de Jack Sawyer.

11

În hambarul lăcătuit, Jack se pomeni confruntat cu propriile trăsături ale caracterului şi intelectului său într-un mod mai direct decât oricând în viaţa lui.

Singurul mobilier din hrubă era băncuţa de lemn, singura distracţie, revistele vechi de-aproape un deceniu. Iar acestea nu puteau fi cu-adevărat citite. Neexistând ferestre, abia putea distinge, cu mare greutate, imaginile

tipărite, şi asta numai dimineaţa foarte devreme, când intra destulă lumină pe sub uşă. Cuvintele erau şiruri de viermi cenuşii, indescifrabili. Nu-şi putea închipui cum va reuşi să reziste în următoarele trei zile. Se îndreptă spre bancă, se lovi zdravăn în genunchi şi se aşeză să cugete.

Unul dintre primele lucruri de care-şi dădu seama era că timpul-hambar era diferit de timpul-de-afară. Dincolo de pereţi, secundele defilau repede, topindu-se în minute, ce fuzionau în ore. Zile în şir, săptămâni întregi, ticăiau ca nişte metronoame. În timpul-baracă, secundele refuzau cu încăpăţânare să se mişte – se lăfăiau în groteşti monştri-secunde, secunde din gumilastic. Afară putea trece o oră, în vreme ce în interiorul hambarului se lungeau şi se umflau patru-cinci secunde.

Al doilea lucru de care-şi dădu Jack seama era că, tot gândindu-se la încetineala timpului, nu reuşea decât să-şi facă claustrarea şi mai grea. O dată ce începeai să te concentrezi asupra trecerii secundelor, acestea, mai mult sau mai puţin, refuzau pur şi simplu să înainteze. Aşa că încerca să măsoare cu pasul dimensiunile celulei, doar pentru a-şi abate mintea de la eternitatea secundelor necesare trecerii celor trei zile. Punând un picior în faţa celuilalt şi numărându-şi paşii, calculă că hambarul avea cam doi metri pe doi şi trei sferturi. Cel puţin dispunea de loc destul ca să se întindă noaptea.

Dacă străbătea tot perimetrul interior al barăcii, făcea cam treizeci şi doi de paşi.

Dacă îi dădea ocol, pe dinăuntru, de-o sută de ori, parcurgea cam un kilometru.

N-o fi putut să mănânce, dar, cu siguranţă, era în stare să meargă. Jack îşi scoase ceasul de la mână şi-l puse în buzunar, jurându-şi să nu se uite la el decât atunci când avea absolută nevoie.

Făcuse cam un sfert din primul kilometru, când îşi aminti că în hambar nu exista apă. Nici mâncare, nici apă. Bănuia că aveai nevoie de mai mult de trei zile ca să mori de sete.

Câtă vreme Wolf avea să revină la el, nu se temea de nimic – mă rog, poate nu chiar de nimic, dar cel puţin rămânea în viaţă. Şi dacă Wolf nu se mai întorcea? Trebuia să spargă uşa.

În acest caz, cugeta Jack, era mai bine să încerce acum, cât timp încă mai avea puţină putere.

Se duse la uşă şi o împinse cu ambele mâini. O împinse mai tare, iar balamalele trosniră. Cu titlu experimental, Jack se aruncă cu umărul în marginea dinspre clanţă a uşii. Se lovi, dar nu i se păru că asupra uşii avusese vreun efect. Ţâţânile scrâşniră, însă fără a se clinti nici măcar cu un milimetru. Wolf ar fi putut smulge uşa de la locul ei cu o singură mână, dar Jack nu credea s-o poată urni nici dacă-şi făcea umerii tocăniţă tot repezindu-se în ea. Trebuia, fără doar şi poate, să-l aştepte pe Wolf.

†

Până pe la miezul nopţii, Jack acoperise zece-doisprezece kilometri – pierduse socoteala sutelor de paşi încheiate, dar trecuse sigur de zece. Era ars de sete, iar stomacul îi ghiorăia jalnic. Hambarul mirosea a urină, căci Jack fusese nevoit să se uşureze pe peretele din fund, unde o crăpătură între scânduri îl făcea să spere că măcar o parte din ea ajungea afară. Tot trupul 0 durea de oboseală, dar nu credea c-ar fi putut să adoarmă. După timpul-ceas, se afla în hambar de-abia de cinci ore; după timpul-hambar, trecuseră mai degrabă vreo douăzeci şi patru. Îi era şi frică să se culce.

Mintea nu-i dădea pace – simţea învolburarea gândurilor. Încercase, să alcătuiască liste ale tuturor cărţilor citite în ultimul an, ale tuturor profesorilor pe care-i avusese, ale jucătorilor, de la Los Angeles Dodgers..., dar gândul îi era invadat mereu şi de imagini dezordonate, tulburătoare. Îl tot vedea pe Morgan Sloat sfredelind o gaură în văzduh. Faţa lui Wolf plutea pe sub apă, iar mâinile i se lăsau spre adânc ca nişte alge grele. Jerry Bledsoe se zvârcolea şi se

bălăbănea în faţa unui tablou electric, cu ochelarii mânjiţi peste nas. Ochii unui om se îngălbeneau, iar mâna i se transforma într-o copită-gheară. Dinţii falşi ai unchiului Tommy sclipeau în rigola Sunset Stripului. Morgan Sloat venea spre mama lui, nu spre el însuşi.

— Cântece de Fats Waller[{51}], spuse, lansându-se într-un nou circuit prin întuneric. *Your Feets Too Big, Ain't Misbehavin, Jittetbug Waltz, Keepin Out of Mischief Now.*

Arătarea-Elroy întindea braţele spre mama lui, şoptind desfrânat, şi-i trânti o mână pe coapsă.

— Ţările Americii Centrale: Nicaragua, Honduras, Guatemala, Costa Rica...

Chiar şi când fu atât de obosit, încât trebui, în fine, să se culce, strâns ghem pe podea, folosindu-şi rucsacul drept pernă, Elroy şi Morgan Sloat continuară să-i răvăşească creierii. Osmond pocnea din bici peste spinarea lui Lily Cavanaugh, iar ochii se roteau într-un dans sălbatic. Wolf se ridica pe labele dinapoi, masiv, absolut inuman, iar un glonţ de puşcă i se oprea drept în inimă.

Îl trezi prima lumină a zorilor, şi simţi miros de sânge. Tot trupul său urla după apă, şi abia apoi după mâncare. Jack gemu. Avea să-i fie imposibil să supravieţuiască după încă trei asemenea nopţi. Unghiul sub care pătrundeau razele de soare îi îngăduia să distingă doar difuz contururile pereţilor şi ale acoperişului hambarului. Totul părea mai mare decât îi păruse de cu seară. Îl trecea din nou un pişat, deşi nu-i prea venea să creadă că trupul său se mai putea dispensa de vreun strop de lichid. Într-un târziu, îşi dădu seama că hambarul părea mai mare pentru că îl privea stând întins pe jos.

Apoi, simţi din nou mirosul sângelui şi se uită pieziş, spre uşă. Prin deschizătură fusese aruncată partea posterioară a unui iepure jupuit. Zăcea răşchirată pe scândurile aspre, lucind de sânge. Cocoloaşe de pământ şi o zgârietură lungă, zdrenţuită, dădeau de înţeles că fusese împinsă cu forţa în baracă. Wolf încerca să-l hrănească.

— Ei, poftim! gemu băiatul.

Picioarele despuiate de piele ale animalului aveau o înfăţişare răscolitoare, omenească. Stomacul lui Jack se încleştă ca. o menghină. Dar, în loc de-a voma, râse, uimit de-o comparaţie absurdă ce-i venise-n cap. Wolf se comporta ca o pisică de casă, care, în fiecare dimineaţă, le oferea stăpânilor o păsărică moartă sau un şoricel sugrumat.

Jack culese delicat, cu două degete, înspăimântătoarea ofrandă şi o depuse sub banchetă. Încă-i mai venea să râdă, dar avea ochii umezi. Wolf supravieţuise primei nopţi a Preschimbării, iar Jack la fel.

Dimineaţa următoare, aduse cu sine o ciozvârtă de carne, aproape ovoidală şi total anonimă, prinsă pe-un os orbitor de alb, rupt la ambele capete.

12

În dimineaţa celei de-a patra zile, Jack auzi pe cineva lunecând în jos pe panta vâlcelei. O pasăre ciripi speriată, luându-şi apoi zborul, zgomotos, de pe acoperişul hambarului. Paşi grei se apropiau de uşă. Jack se săltă în coate şi clipi din ochi în întuneric.

Un trup masiv bufni în uşă, rămânând rezemat acolo. Prin crăpătura de jos se zărea o pereche de mocasini ieftini, rupţi şi pătaţi.

— Wolf? întrebă Jack cu voce slabă. Tu eşti, nu-i aşa?

— Dă-mi cheia, Jack.

Jack vârî mâna în buzunar, scoase cheia şi o împinse drept între cei doi mocasini. O mână mare, cafenie, coborî la vedere şi o luă.

— Ai adus cumva apă? întrebă băiatul.

În pofida a tot ceea ce putuse alege din hidoasele daruri ale lui Wolf, se îndrepta spre o deshidratare serioasă – avea buzele tumefiate şi crăpate, şi-şi simţea limba umflată,

coaptă. Cheia se strecură în lacăt, iar Jack îl auzi deschizându-se cu un ţăcănit.

Apoi, lacătul fu scos de la uşă.

— Puţină, spuse Wolf. Închide ochii, Jacky. Acum ai ochi-de-noapte.

Jack îşi apăsă mâinile peste ochi în timp ce uşa se deschidea, dar lumina ce năvăli, invadând fiecare colţişor al hambarului, tot reuşi să i se strecoare printre degete şi să-i împungă retinele. Scoase un sâsâit de durere.

— Va fi curând mai bine, îl încredinţă Wolf, foarte aproape de el; braţele lui îl cuprinseră, ridicându-l. Ochii închişi, îl mai preveni prietenul său, şi ieşi de-a-ndăratelea din baracă.

Chiar în timp ce pronunţa cuvântul „apă" şi simţea marginea ruginită a unei căni vechi atingându-i buzele, Jack ştiu de ce Wolf nu zăbovise în hambar. Aerul de-afară părea incredibil de curat şi de dulce – ca şi cum ar fi fost „importat" direct din Teritorii. Sorbi preţ de două linguriţe din apa care avea gustul celei mai bune băuturi din lume şi se rostogolea prin trupul său, ca un pârâiaş scânteietor, trezind la viaţă tot ce întâlnea în cale.

Wolf îi luă cana de la gură cu mult timp înainte ca Jack să-şi fi ostoit setea.

— Dacă-ţi mai dau, o s-o verşi chiar aci şi-acu. Deschide ochii, Jack – da' numai un piculeţ.

Jack îi urmă instrucţiunile. Un milion de particule de lumină îi năvăliră prin pupilele dilatate. Scoase un ţipăt.

Wolf se aşeză, legănându-l în braţe.

— Soarbe, spuse el, şi-i puse încă o dată cana la buze. Ochii deschişi, încă puţin.

Acum durerea provocată de lumina soarelui îşi pierduse din intensitate. Jack cătă prin perdeaua genelor la aura orbitoare, în vreme ce un alt fir miraculos de apă i se prelingea pe gâtlej.

— Ah! murmură el. Cine face să fie atât de delicioasă apa asta?

— Vântul de-apus, replică prompt Wolf.

Jack deschise larg ochii. Roiul de particule orbitoare începu să prindă contururi, definindu-se în forma brună a hambarului decolorat de intemperii şi în amestecul de verde şi cafeniu-deschis al văioagei. Capul i se rezema de umărul lui Wolf. Stomacul umflat al acestuia îi apăsa coloana vertebrală.

— Eşti bine, Wolf? întrebă. Ai găsit mâncare destulă?

— Wolf găseşte întotdeauna mâncare destulă, răspunse celălalt, cu simplitate, bătându-l uşurel pe coapsă.

— Îţi mulţumesc că mi-ai adus bucăţile alea de carne.

— Am promis. Tu erai turma. Mai ţii minte?

— A, da, ţin minte. Mai pot bea puţină apă?

Se lăsă să alunece din poala uriaşă a lui Wolf, aşezându-se pe pământ, astfel încât să-l poată vedea din faţa.

Wolf îi întinse cana. Ochelarii John Lennon erau la locul lor, din barbă nu mai rămăseseră decât nişte scame, acoperindu-i obrajii; părul negru, deşi încă lung şi slinos, îi cădea abia pana la umeri. Chipul lui Wolf era prietenos şi paşnic, aproape ostenit. Peste salopeta cu pieptar şi bretele purta o bluză groasă, gri cu vreo două numere mai mică, având inscripţionate pe piept cuvintele: INDIANA UNIVERSITY ATHLETIC DEPARTMENT.

Parcă niciodată, de când îl ştiu eu, n-a semănat atât de mult cu o fiinţă omenească obişnuită, reflectă Jack. Nu părea să fi fost capabil de-a urma nici cel mai simplu curs de colegiu, dar ar fi putut să fie un fotbalist grozav într-o echipa de liceu.

Jack sorbi din nou – cu mâna lui Wolf planând deasupra căniі de tablă ruginită, gata să i-o smulgă dacă ar fi-ncercat s-o dea pe gât.

— Chiar aci şi-acu, răspunse Wolf, mângâindu-şi cu cealaltă mână pântecele, atât de umflat, încât întindea poalele bluzei ca o mână dolofană, vârâtă într-o mănuşă de cauciuc. Obosit doar. Un pui de somn, Jack. Chiar aci şi-acu.

— De unde ai bluza?

— Atârna pe-o sfoară. Cam frig pe-aci, Jacky.

— N-ai făcut rău nimănui, nu?

— Nici unui om. Wolf! Acu, bea încet apa aia.

O clipă, ochii săi căpătară din nou nuanţa aceea neliniştitoare, portocalie, de Halloween, iar Jack văzu ca, de fapt, Wolf n-ar fi putut să fie asemuit niciodată cu o fiinţă omenească normală. Apoi, Wolf deschise larg gura, căscând.

— Un pui de somn.

Se ghemui pe pantă într-o poziţie mai comodă şi puse capul jos. Adormi aproape imediat.

{1} Cunoscută arteră din New York – toate aceste localizări geografice fiind necesare pentru urmărirea acţiunii romanului.
{2} Stat din New England (Noua Anglie), extremitatea nord-estică a SUA.
{3} „Prăvălia de Ceaiuri şi Dulceţuri Arcadia".
{4} Acronim uzual pentru Los Angeles.
{5} Stil de jazz.
{6} Maşină de jocuri mecanice, Skee-Ball fiind marca înregistrată. Jocul e cu bile şi punctele se câştigă prin introducerea lor în nişte găuri.
{7} Cinematograf în aer liber, cu ecranul instalat într-un teren de parcare, unde filmele se urmăresc din propriul autoturism.
{8} Château – castel (fr.); „Castelul Homarilor".
{9} Zona Crepusculară, serial SF de televiziune.
{10} Şcoala districtului Arcadia
{11} Virtuoz baterist de jazz din epoca swingului (anii douăzeci şi cinci-trei-zeci şi cinci), faimos pentru solourile sale şi a cărui tehnică nu a fost depăşita, după unii critici, decât în epoca modernă a jazzului.
{12} „Şaua Mielului".
{13} Doamna-de-Argint.
{14} Miez-de-Noapte.
{15} Cercetaşul.
{16} Ella-cea-iute.
{17} Boardwallk – (amer.) alee, podeţ, promenadă de scânduri pe malul apei.
{18} Turtă mexicană umplută cu carne tocată, brânză, fasole etc.
{19} Zeul roman al porţilor, care avea două feţe îndreptate în direcţii opuse.
{20} Medicament cu rol de pansament gastric.
{21} Dave W. Brubeck (n. 1920), compozitor şi pianist american de jazz.
{22} Erroll Garner (192l-l977), pianist şi compozitor american de jazz.
{23} În original: the Village, denumire a zonei Greenwich Village din cartierul newyorkez Manhattann.
{24} Piesă de scriitorul francez J.P. Sartre (1905-l980).
{25} Piesă de actorul şi dramaturgul englez Benjamin Johnson (1572-l637).
{26} Curtea Criminală Centrală din Londra.
{27} Celebru criminal anarhist, autorul masacrului de la Bel-Air (1968), căruia i-au căzut victimă actriţa Sharon Tate (soţia regizorului Roman Polanski) şi musafirii acesteia.
{28} Flautistul din Hamelin (localitate în Westfalia), eroul unei legende germane care, în 1284, a salvat oraşul de o invazie de şobolani, ademenindu-i cu cântecul său, nu a fost plătit conform înţelegerii, şi de aceea, a doua zi, de Sfântul Ioan, a fermecat cu flautul lui copiii, care l-au urmat spre o peşteră, de unde nu s-au mai întors decât doi – unul orb şi altul mut.
{29} John R. R. Tolkien (1892-l974), filolog şi scriitor englez, autorul capodoperelor heroic-fantasy O poveste cu un hobbit şi The Lord of the Rings (Stăpânul Inelelor).
{30} Ţesătoria şi textilele Oatley.
{31} Produse de cauciuc la comandă, Dogtown
{32} Randolph Scott (1898-l987), actor american specializat în westernuri.
{33} Glumă proastă, populară, pe care o fac copiii americani la telefon.
{34} Gropar.

{35} În original: Jack-in-the-Box, jucărie cu arc, sărind din cutie când este ridicat capacul acesteia; motivul se va relua în capitolele „Jack-la-cutie" şi „Wolf-la-cutie".
{36} Elizabeth Bishop (191l-l979), poetă americană distinsă cu Pulitzer Prize şi cu National Book Award.
{37} Aluzie la scandalul Watergate, care a dus la compromiterea şi demisia lui Richard Nixon (1913-l994), preşedintele SUA (1969-l974).
{38} Baja de los cocinos – loc de pe coasta cubaneză unde a izbucnit o încercare eşuată a exilaţilor cubanezi, sub coordonarea SUA, de a invada patria căzută sub jugul comunist (1961), declanşând prima dintre cele două crize cubaneze din timpul mandatului lui John F. Kennedy (1917-l963), preşedintele SUA (196l-l963).
{39} Aluzie la filmul My Fair Lady, 1964, regia George Cukor, ecranizare muzicală a piesei Pygmalion, de George Bernard Shaw.
{40} Mall – complex comercial de mari dimensiuni, de obicei acoperit, cuprinzând magazine, restaurante, săli de cinema etc.
{41} Joc de cuvinte: Sloat/Stoat (Hermelină).
{42} Speedy - rapid, iute.
{43} Bulgăre-de-Zăpadă.
{44} Aluzie la personaje şi replici din romanul Aventurile lui Huckleberry Finn, de Mark Twain.
{45} Lup.
{46} În fonetica engleză, cuvântul wolf poate fi interpretat şi ca o onomatopee exprimând lătratul.
{47} Forma corectă Ia plural a cuvântului wolf (lup) este wolves (lupi).
{48} Aluzie la filmul An American Werewolf in London, Lycanthrope /Poly-Gram 1981, regia John Landis.
{49} Personaj conceput de pietonii şi scenograful H.R. Giger, în ciclul de filme Alien.
{50} Vântul prin sălcii, capodopera scriitorului scoţian Kenneth Grahame (1859-l932).
{51} Thomas „Fats" Waller (1904-l943), pianist, organist şi compozitor de jazz.